

SHARPE CSATÁJA

BERNARD
CORNWELL

Bernard Cornwell

Sharpe csatája

([Tartalom](#)) ([Térkép](#))

A Sharpe csatáját Sean Beannek ajánlom

ELSŐ KÖNYV

Első fejezet

Sharpe átkozódott. Aztán kétségbeesetten fejjel lefelé fordította a térképet. – Bár ne is lenne nálunk ez a vacak – mondta –, amennyi hasznát látjuk!

– Esetleg jól jöhet a tábortűznél – javasolta Harper őrmester –, errefelé elég nehéz alkalmas gyújtóst találni.

– Nem is jó másra – mondta Sharpe.

A kézzel rajzolt vázlaton elszórt falvak látszottak, amiket utak ritkás hálója kötött össze, néhány patak és folyó, valamint a dombokat jelző bizonytalan pacák. Mindezek közül Sharpe csak a hegyeket találta a helyükön. Se út, se falu, csak szürke, kopár, kőhordalékos hegyek, párába vesző csúcsokkal és völgyekkel, amiket a tavaszi esőktől duzzadt patakok vájtak. Sharpe a spanyol-portugál határvidék hegyeibe vezette embereit, és ott eltévedt. Csapata, a negyven, málnával, lőszerral és fegyverekkel megrakott katona látszólag nem idegeskedett emiatt. Hálásak voltak a pihenőért, és a füves ösvény mellett üldögéltek vagy heverésztek. Néhányan pipára gyújtottak, mások aludtak, míg Richard Sharpe kapitány balra fordította, majd dühében gombóccá gyúrta a térképét.

– Rohadtul eltévedtünk – mondta, aztán becsületesen kijavította magát. – Rohadtul eltévedtem.

– A nagypapám is eltévedt egyszer – mondta Harper

segítőkézen. – Vett egy ökröt valami fickótól Cloghanelly Parishben, és úgy döntött, rövidít hazafelé a derryveaghi hegyeken át. Leszállt a köd, és nagyapó már azt sem tudta, melyik a jobb keze, és melyik a bal. Úgy elveszett, mint az egyszeri kisbárány, az ökör meg elszabadult, egyenesen a ködbe, és leszédült egy szirtről a Barra-völgybe. Nagyapó azt mesélte, hogy hallani lehetett szegény párát bőgni, végig lefelé, aztán a puffanást, az egész olyan volt, mint amikor kidobnak egy dudát a templomtoronyból, csak hangosabb. Azt hitte, még Ballybofey-ban is hallani lehetett. Később jókat nevtünk ezen, de akkor nem találtuk olyan mókásnak. A szentségit, igazi tragédia volt! Nem engedhettük meg, hogy elveszítsünk egy ökröt!

– Krisztus véres könnyére! – vágott közbe Sharpe. – Én megengedhetem, hogy elveszítsek egy istenverte őrmestert, ha nincs jobb dolga, minthogy istenverte tulkokról fecsegen!

– Értékes jószág volt! – ellenkezett Harper. – Egyébként meg eltévedtünk. Nincs jobb dolgunk, mint elütni az időt!

Price hadnagy a hátvédben haladt, de most csatlakozott a parancsnokához.

– Eltévedtünk, uram?

– Nem, Harry, szándékosan jöttem ide, bárhol is vagyunk – Sharpe morózusan bámult a dohos, kopár völgybe. Büszke volt a tájékozódási képességére, és az ellenséges területeken való áthaladásban szerzett tapasztalatára, de most egyáltalán nem sejtette, hol van. A felhők is elég vastagok voltak ahhoz, hogy eltakarják a napot, így még azt sem tudta volna megmondani, merre van észak.

– Kellene egy iránytű – mondta.

– Vagy egy térkép – javasolta Price hadnagy vidáman.

– Itt a térkép – Sharpe a hadnagy kezébe lökte az összegyűrt papírt. – Hogan őrnagy rajzolta nekem, de se füle, se farka.

– Nem vagyok jó térképolvászásában – ismerte be Price. – Egyszer eltévedtem, amikor Chelmsfordból a helyőrségbe vittem pár újoncot, pedig az egy nyílegyenes út. És akkor is volt térképem. Azt hiszem, kifejezetten nagy tehetségem van az eltévedéshez!

– Nagypó is ilyen volt – mondta Harper büszkén. – El tudott tévedni, miközben átment egy kapun. Épp azt meséltem a kapitánynak, amikor egy ökröt vitt Slieve Snaghtba. Ronda egy idő volt, érti, és le akarta vágni az utat...

– Pofa be! – morogta Sharpe.

– Annál a romos falunál rossz felé fordultunk – meredt Price a gyűrött papírdarabra. – Azt hiszem, a patak másik oldalán kellett volna maradnunk – megmutatta a térképen –, már ha ez egy falu. Nehéz megmondani. De biztos, hogy kár volt átvágni azon a patakon, uram.

Sharpe lehetségesnek tartotta, hogy a hadnagynak igaza van, de nem akarta elismerni. Két órája keltek át a patakon, így csak az isten tudta, most hol járnak. Sharpe még azt sem sejtette, hogy Spanyolországban vagy Portugáliában vannak, bár az időjárástól és a vidéktől akár Skóciában is lehetek volna. Sharpe elvileg útban volt Vilar Formosoba, ahol egysége, a dél-essexi ezred könnyűgyalogsági százada adja majd a városparancsnok testőrségét, és ez a kilátás meglehetősen elkeserítő volt. A helyőrségi szolgálat alig jobb, mint tábori csendőrnek lenni, és a tábori csendőr a legalacsonyabb rendű életforma a hadseregben, de a dél-essexieknek kevés emberük maradt, így az ezredet kivonták a frontvonalból, és hátországi szolgálatra osztották be. Az ezred nagy része ökrös fogatokat kísért, megrakva utánpótlással, amit a Taguson úsztattak fel Lisszabonból, vagy francia foglyokat őrzött, útban a hajókra, amik Angliába szállítják őket. A könnyűgyalogsági század pedig eltévedt, csak mert

Sharpe távoli, mennydörgésre emlékeztető ágyúszót hallott, és elindult a hang felé, hogy rájöjjön, a fülei csalták meg. A csatazaj, már ha valóban az volt, és nem mennydörgés, elhalkult, és Sharpe végül eltévedt.

– Maga biztos benne, hogy ez az a romos falu? – kérdezte Price-ot, az átsatírozott pontra bökve, amit Price mutatott.

– Nem esküdnék meg rá, uram, mivel nem tudok térképet olvasni. Bármelyik pont lehet, uram. Vagy egyik sem.

– Akkor meg mi a fenéért mondta?

– Csak ihletet szerettem volna adni, uram – mondta Price megbántódva. – Segíteni próbáltam, uram. Reményt kelteni. – Megint a térképre nézett. – Lehet, hogy nem jó a térkép.

– Gyújtósnak jó – jegyezte meg Harper.

– Egy dolog biztos – mondta Sharpe, visszavéve a térképet Price-tól –, nem mentünk át a vízgyűjtőn, ami azt jelenti, hogy ezek a patakok nyugatnak tartanak – elhallgatott. – Valószínűleg nyugatnak tartanak, ha ez a nyavalyás világ nem állt a feje tetejére, bár most már ebben sem vagyok biztos egyáltalán. Szóval, követni fogjuk ezeket a nyomorult patakokat. Tessék – dobta oda a papírt Harpernek –, gyújtós.

– Nagyapó is pontosan ezt csinálta – mondta Harper, miközben begyűrte a térképet megviselt zöld zubbonyába –, követte a vizet...

– Hallgasson – mondta Sharpe, szinte nyugodtan. Sokkal halkabban beszélt, és közben jelezte társainak, hogy guggoljanak le. – Rohadt francia – mondta csendesen –, vagy ki tudja, mi más. Nem tudom, még sosem láttam ilyen egyenruhát.

– A fenébe is – mondta Price, és lehasalt az ösvényre.

Egy lovas jelent meg kétszáz yardnyira. A katona nem vette észre az angol gyalogosokat, de nem is úgy nézett ki, mint aki felderítésen van. Kényelmesen kiporoszka az egyik

oldalvölgyből, majd a kantárt meghúzva megállt, fáradtan leszállt a nyeregből. A kantárszárat az egyik karjára hurkolva kigombolta buggyos nadrágját és az ösvény mellé vizelt. Füst szállt fel pipájából a párás levegőbe.

Harper puskája kattant, miközben hátrahúzta a kakast. Sharpe emberei, még azok is, akik az előbb még aludtak, éberén figyeltek, mozdulatlanul hasalva a fűben, a lovas megfordul, akkor se vehesse észre őket. Sharpe csapatát veteránok alkották, akiket megkeményített a kétévnyi harc spanyol és portugál földön, és éppolyan tapasztaltak voltak, mint bármely katona Európában.

– Felismeri az uniformist? – kérdezte Sharpe halkán.

– Sosem láttam hasonlót, uram.

– Pat? – kérdezte Sharpe Harpert.

– Úgy néz ki, mint egy istenverte orosz – mondta Harper. Harper még sosem látott orosz katonát korábban, de úgy gondolta, effélék viselhetnek szürke uniformist. A titokzatos lovas teljesen szürkébe öltözött. Rövid, szürke dragonyos zubbonyt viselt, szürke nadrágot, és szürke, lószőr sisakforgót acélszürke sisakján. Ami, gondolta Sharpe, valójában csak egy szövetborítás, hogy megakadályozza a fény visszatükröződését.

– Spanyol? – találgatott félhangosan.

– A donok mindig cifrábban öltöznek, uram – mondta Harper. – Utálnának seszínű ruhában meghalni.

– Lehet, hogy partizán – vetette fel Sharpe.

– Francia fegyverei vannak – mondta Price –, és francia nadrágja.

A vizező lovas valóban úgy volt öltözve, mint egy francia dragonyos. Egyenes kardot hordott, rövid csövű karabély lógott a nyeregtokban, és pisztolyokat tűzött az övébe. A jellegzetes, buggyos *saroual* nadrágot hordta, amit a francia dragonyosok annyira kedveltek, de Sharpe még sosem látott olyan francia dragonyost, aki szürkét hordott

volna, pláne szürke zubbonyt. Az ellenséges dragonosok mindig zöld zubbonyt viseltek. Nem a sötét vadászöldet, amit a brit lövészek, hanem egy világosabb árnyalatot.

– Lehet, hogy a tetűládák kifogytak a zöld festékből – morogta Harper, de elcsendesült, ahogy a lovas begombolta a nadrágját, és felhúzta magát a nyeregbe. A katona figyelmesen körülnézett a völgyben, de nem látott semmit, ami megriasztotta volna, így megsarkantyúzva lovát visszabaktatott a rejtett oldalvölgybe.

– Felderítő – mondta Harper halkán. – Azért küldték, hogy megnézze, van-e itt valaki.

– Hát elég rosszul csinálta – jegyezte meg Sharpe.

– Akkor is jó – mondta Price buzdón –, hogy mi másik irányba megyünk.

– Nem, Harry – mondta Sharpe, – megyünk, és megnézzük, hogy kik ezek a fattyúk, és mit csinálnak itt. Induljon, Harry. Vigye az embereit, menjenek fel félútig, és várjanak.

Price hadnagy és a század vörös kabátosai felkapaszkodtak a meredek lejtőn. A század fele az angol gyalogság vörös zubbonyait viselte, míg a másik fele, mint maga Sharpe is, az elit lövészezredek zöldjét. A háborús vakvéletlen sodorta Sharpe-ot és lövéseit egy vörös kabátos zászlóaljba, de a nehézkes bürokrácia ott is tartotta őket. Mostanra már nehéz volt megkülönböztetni a lövészeket a gyalogosoktól, annyira elnyűtt és kopott volt egyenruhájuk. Távolról mind barnáknak tűntek, mert kénytelenek voltak olcsó portugál szöveteket használni a foltozáshoz.

– Átléphettük a határt? – kérdezte Harper Sharpe-ot.

– Lehet, nem tudom – mondta Sharpe keserűen, mert még mindig dühös volt magára. – Nem mintha bárki tudná, hol vannak azok az átkozott határok – tette hozzá védekezésésképpen, és részben igaza volt. A franciák

visszavonulóban voltak Portugáliából. 1810 telén az ellenség a Torres Vedras-vonallal szemben állt, félnapnyi menetelésre Lisszabontól. Ott fagyoskodtak, és majdnem halálra éheztek; inkább, mint hogy visszavonuljanak a spanyolországi ellátóközpontjaikhoz. Masséna marsall tudta, hogy a visszavonulás egész Portugáliát a briteknek hagyná, míg a Torres Vedras megtámadása öngyilkosság lenne, ezért inkább maradt. Nem mozdult, és végigkoplalta a telet, az elképesztő védműveket nézve, amiket egy Lisszabontól északra eső keskeny félsziget hegláncából építettek ki. A hegyek közti völgyeket masszív gátakkal és égbe nyúló, tüskés barikádokkal zárták el, míg a hegycsúcsokat és a hegyoldalakat felásták, és tüzérségi ütegek tömegével telepítették be. A frontvonalak, a téli éhezés és a partizánok nem szűnő támadásai végül felőrölték a francia szándékokat Lisszabon elfoglalására, és márciusban megkezdődött a visszavonulás. Eljött az április, a visszavonulás pedig lelassult a spanyol határ hegyei között, mivel Masséna marsall itt akart állásokat kiépíteni. A viharvert hegyek között tervezte megállítani és megverni az angolokat úgy, hogy közben hátulról támogassák őt Badajoz és Ciudad Rodrigo erősségei. Ennek a két spanyol erődítménynek köszönhetően a határ tekintélyes akadály lett. De Sharpe-ot most nem az elkeseredett határ menti hadjárat érdekelte, hanem a rejtélyes szürke lovas.

Price hadnagy elért egy alkalmas földdarabot félúton a csúcs felé, ahol elrejtette vörös kabátosait, miközben Sharpe előreküldte lővészeit. A kaptató meredek volt, de a zöld kabátosok gyorsan másztak felfelé, mert mint tapasztalt gyalogosok, féltek az ellenséges lovasságtól. Mind tudták, hogy a meredélyek hatásos akadályt jelentenek a lovasok számára – minél magasabbra kapaszkodtak, annál jobban érezték magukat.

Sharpe elhaladt a pihenő vörös kabátosok mellett a hegygerinc felé, ami elválasztotta a két völgyet. Amikor a gerinc közelébe értek, egy intéssel az alacsony fűbe parancsolta embereit, és felkészült, hogy lenézhesen a kisebb völgybe, ahol a szürke lovas eltűnt.

Kétszáz lábbal maga alatt meglátta a franciákat.

Mind a furcsa szürke egyenruhát viselte, de most már biztos lehetett benne, hogy franciák, mert egyikük egy lovassági zászlót tartott, egy kis, fecskefarkú lobogót, amit lándzsára erősítettek, hogy gyülekezési pontként szolgáljon a csata forgatagában. A viseltes, rojtos jelvény az ellenség piros-fehér-kéjkéjében pompázott. A zászlóvivő a lován ült, egy kicsi, elhagyatott házcsoport közepén, míg társai gyalogszerrel kutatták át a féltucatnyi, zsúpfedeles kőépületet, amelyeket láthatóan azért építettek, hogy a nyári hónapokban a sík vidéki pásztorok családjainak szolgáljanak otthonul, míg azok a hegyekben legeltetik nyájukat.

A településen csak néhány lovas volt, de egy maréknyi francia gyalogos is kísérte őket, akik szintén színtelen, szürke zubbonyt viseltek a megszokott kék helyett. Sharpe tizenhét gyalogost számolt össze.

Harper felkészült a hegyoldalra, hogy csatlakozzon Sharpe-hoz.

– Jézus, Mária, Szent József – mondta, amikor meglátta őket –, szürke egyenruha?

– Lehet, hogy magának volt igaza – mondta Sharpe –, lehet, hogy a gazembereknek nincs elég festékük.

– Inkább a lőszerük fogyott volna el – mondta Harper. – Most mit tegyünk?

– Eltűnünk – válaszolta Sharpe. – Nincs értelme, hogy beléjük kössünk.

– Ámen, uram – Harper már kezdett is visszacsúszni a gerincről. – Azonnal indulunk?

– Egy perc – morogta Sharpe, és hátranyúlt a látcsövéeért, amit francia marhabőr málnájának egyik zsebében tartott. Aztán, előrehúзва az árnyékolót az első lencsékre, hogy megakadályozza a tükröződést, beállította a látcsövet, hogy megvizsgálhassa a kis kunyhókat. Sharpe nem volt vagyonos ember, de a látcső nagyon jó minőségű és drága szerkezet volt. A londoni Matthew Berge készítette, rézokulárral és reteszekkel, és egy kis, vésett táblácskával, amit a diófa csőbe sülyesztettek. „Hálából – állt a táblán – AW. 1803. szeptember 23.” Az AW Arthur Wellesley-t jelölte, most már Wellington hercegét, akiből altábornagy lett, és az egyesült brit-portugál sereg parancsnoka, mely a spanyol határig üldözte Masséna marsallt. De 1803. szeptember 23-án Arthur Wellesley tábornok leesett lováról, aminek szügyébe lándzsát döftek, és így ledobta lovasát az ellenség első sorába. Sharpe még mindig emlékezett az indiaiak diadalittas, fülsiketítő üvöltésére, ahogy a vörös kabátos tábornok közéjük zuhant, de szinte semmi nem rémlett neki az ezt követő másodpercekből. Mégis, ez a pár pillanat emelte ki a közkatonák közül, és tette őt, a nyomornegyedek szülöttét tiszté Anglia hadseregében.

Sharpe a lenti franciákra irányította Wellington ajándékát, és egy katonát nézett, ahogy lováról leszállva vizet hoz egy vászonvödörben a patakból. Pár másodpercig azt hitte, hogy kikötött lovát akarja megitatni, ehelyett a dragonyos megállt két házikó között, és a földre csorgatta a vizet.

– Fosztogatnak – mondta Sharpe. – A vizestrükk.

– Éhes disznók – mondta Harper.

A franciákat nem is a katonai erő, inkább az éhség űzte ki Portugáliából. Amikor Wellington visszavonult Torres Vedrasba, felperzselt földet hagyott maga mögött, üres csűröket, mérgezett kutakat és kongó magtárákat. A franciák az éhínség öt hónapját vészelték át, miközben az

elhagyott falvakat végigkutatták elrejtett élelem után. Az elásott gabonát pedig könnyen meg lehet találni, ha vizet csöpögtetnek a földre, mivel ahol felásták a talajt, a víz mindig jóval gyorsabban szívárog el, és így feltárja az elrejtett edényeket.

– Senki nem rejtegetne élelmet a hegyek között – mondta Harper lenézően. – Mit gondolnak, ki hordta volna fel ide? És ekkor felsikoltott egy nő.

Pár másodpercig mind Sharpe, mind Harper azt hitte, hogy a hang valamilyen állattól ered. A sikoly fojtott volt, a távolság eltorzította, és a településen nem látszott nyoma civileknek, de ahogy a szörnyű hangot visszaverték a távoli hegyoldalak, a benne rejtőző irtózatot mindketten megérezték.

– Fattyúk – mondta Harper csendesen. Sharpe összecsupka a látcsövet.

– Az egyik házban van – mondta. – Ketten lehetnek vele, vagy hárman. Ez azt jelenti, hogy harmincnál nem lehetnek többen odalent.

– Mi negyvenen vagyunk – mondta Harper habozva. Nem mintha aggódott volna az esélyek miatt, de a főlény nem volt olyan nagy, hogy biztosítson egy vértelen győzelmet. A nő ismét sikoltott.

– Hozza Price hadnagy csapatát – parancsolta Sharpe –, mindenki töltsse meg a puskáját, és maradjanak a gerinc alatt! – fordult meg.

– Dan! Thompson! Cooper! Harris! Ide, fel! – hívta a négy legjobb céllövőt. – Tartsák lenn a fejüket! – figyelmeztette az embereit, majd várt, míg el nem érték a gerincet. – Egy percen belül lemegyek a többiekkel. Azt akarom, hogy maradjanak itt, és lőjenek le minden fattyút, aki veszélyesnek látszik.

– A fattyúk már mennek is – mondta Daniel Hagman. Hagman volt a legidősebb a században, és a legjobb

mesterlövész. Vadoróként kezdte Cheshire-ben, és aztán inkább választotta a katonáskodást, minthogy néhány fácán miatt deportálják.

Sharpe megfordult. A franciák, vagy legalábbis legtöbbször épp indulni készültek: fentről jól látszott, ahogy a menetoszlop végén lévő katonák hátrafordulnak, és kiáltoznak a házak felé. Nyilvánvaló volt, hogy néhány bajtársuk abban a házban maradt, ahol a nő sikított. A féltucatnyi lovassal az élen a csapat elindult lefelé a patak mentén, a nagyobb völgy felé.

– Ez nagyon óvatlan dolog tőlük – mondta Thompson.

Sharpe bólintott. Kockázatos volt embereket hátrahagyni egy településen, és a franciák nem szoktak kockázatokat vállalni ellenséges területen. Spanyolország és Portugália tele volt guerillokkal, a partizánokkal, akik a *guerillát*, a kis háborút vívták, és az a háború sokkal kegyetlenebb és keserűbb volt, mint a szabályszerű csaták a franciák és a britek között. Sharpe első kézből tudta, hogy milyen kegyetlen. Az előző évben a vad északi területekre ment, hogy megtaláljon egy rakomány spanyol aranyat, és kísérőként partizánokat kaptak, akiknek vérfagyasztó volt brutalitása. Egyikük, Teresa Moreno Sharpe szeretője lett, most pedig úgy emlegetik, hogy La Aguja, a Tű, és minden francia, akit megkéselt hosszú, keskeny pengéjével, részévé vált annak a végtelen bosszúnak, amit a katonáknak ígért, akik megerőszakolták őt.

Teresa most távol volt, Badajoz vidékén harcolt, míg a Sharpe szeme előtt elterülő falucskában egy másik nő szenvedett a franciák zaklatásától. Sharpe azon gondolkozott, hogy miért hiszik a franciák biztonságosnak, hogy hátrahagyják erőszaktevő társaikat az elszigetelt településen. Mitől voltak biztosak abban, hogy ezek a hegyek nem rejtjenek partizánokat?

Harper visszatért, erősen zihálva, miután felvezette Price

vörös kabátosait a hegyoldalon.

– Isten áldja Írországot – mondta, ahogy Sharpe mellé hasalt –, de a rohadékok már mennek is.

– Azt hiszem, hagynak hátra néhány embert. Készen állnak?

– Hát persze – Harper felhúzta a puskáját.

– Málhát le – szólt oda Sharpe az embereinek, miközben kibújt a sajátjából, és fektében hátrafordult, hogy ránézessen Price-ra.

– Várjon itt, Harry, és figyeljen a sípjelemre. Két sípszó, ha azt akarom, hogy innen fentről nyisson tüzet. Három, ha azt akarom, hogy lejöjjenek a faluba. – Hagmanre nézett. – Ne lőjenek, Dan, mielőtt a franciák meglátnak minket. Ha le tudunk jutni anélkül, hogy azok a gazemberek észrevennének, minden sokkal egyszerűbb lesz – emelte fel a hangját, hogy a többi lövész is hallhassa.

– Gyorsan akarok lejutni – mondta. – Mindenki kész? Fegyverek töltve? Akkor gyerünk! Most!

A lövészek átmásztak a gerincen és lerohantak a hegyoldalon, egyenesen mögötte. Sharpe igyekezett bal felé figyelni, ahol a kis francia csapat elvonult a patak mentén, de senki sem nézett hátra; a lovak patkócsattogása és a gyalogosok patkolt csizmájának zaja elnyomta a lefelé futó zöld kabátosok hangját. Mire az egyik francia megfordult, és riadót kiáltott, Sharpe már csak néhány lépésnyire volt a legközelebbi háztól. Hagman abban a pillanatban lőtt, és Baker puskájának zaja elsőként a kis völgy túsó feléről verődött vissza, majd a nagyobb völgy távoli oldaláról. A visszhang tovább pattogott, egyre halványabban, míg bele nem vészett a hangzavarba, ahogy a többi lövész tüzet nyitott a hegytetőn.

Sharpe átugrotta az utolsó néhány lépésnyi távolságot. Elesett, ahogy földet ért, de felugrott, és elrohant egy szemétdomb mellett a legközelebbi házfalig. Egyetlen ló

volt kikötve egy földbe szúrt fémpálcához az egyik tözegtetős kőházikó mellett, aminek ajtajában hirtelen egy francia jelent meg. A férfi inget és szürke kabátot viselt, de derék alatt semmit. Felemelte a muskétáját, ahogy meglátta Sharpe-ot rohanni, de amint észrevette mögötte a lövészeket, eldobta fegyverét és megadásra emelte kezét. Sharpe kivonta kardját, miközben az ajtóhoz futott. Vállal arrébb lökte a katonát, és berobbant a kunyhó egyetlen szobájába. Sötét volt bent, de nem annyira sötét, hogy ne láthassa a meztelen lányt, aki megpróbált az egyik sarokba kúszni. Véresek voltak a lábai. A másik francia, lovassági nadrágjával a bokái körül, megpróbált felállni, és a kardja felé nyúlt, de Sharpe ágyékon rúgta, olyan lendülettel, hogy a férfi felordított. Második kiáltásra nem futotta az erejéből, csak előrebukott a véres padlóra, és nyögdecseve, a térdeit mellkasáig húzva összegömbölyödött. Két másik ember is feküdt a döngölt földpadlón, de amikor Sharpe kivont kardjával feléjük fordult, látta, hogy civilek és halottak. El volt vágva a torkuk.

Szakaszos muskétatűz hallatszott a völgyben. Sharpe visszament az ajtóhoz, ahol a félig pucér francia kuporgott, kezeivel a tarkóján.

– Pat! – kiáltotta Sharpe. Harper a lövészeket irányította.

– Elkaptuk az anyaszomorítókat, uram – mondta az őrmester magabiztosan, megelőzve a kapitány kérdését. A katonák a házak mellett guggoltak, lőttek, töltöttek, és ismét lőttek. Baker puskáik csövéből dőlt a vastag, záptojásszagú fehér füst. A franciák viszonzták a tüzet, muskétagolyóik kopogtak a kőfalakon, ahogy Sharpe visszahúzódott a kunyhóba. Felvette a franciák muskétáit, és kidobta őket az ajtón.

– Perkins! – kiáltotta.

Perkins közlegény az ajtóhoz futott. Ő volt a legfiatalabb Sharpe emberei közül, illetve csak valószínűleg a

legfiatalabb.

Sem születésének napját, sem évét nem tudta, de még nem kellett borotválkoznia.

– Uram?

– Ha bármelyik nyavalyás megmozdul, löje le.

Bár Perkins fiatal volt, a vékony arcon ülő kifejezés megrémisztette a sértetlen franciát, aki engesztelően emelte fel kezét, mintha azért könyörgött volna a fiatal közlegénynek, hogy ne lőjön.

– Rajtuk lesz a szemem, uram – mondta, miközben felcsatolta a réznyelű bajonettet a puskája csövére.

Sharpe meglátta a lány ruháit egy durván kifűrészelt asztal alatt. Felemelte a koszos ruhadarabokat, és odaadta neki őket. A sápadt lány rémülten zokogott. Nagyon fiatal volt, épp csak kinőtt a gyerekkorból.

– Gazemberek – mondta Sharpe a két fogolynak, aztán kiszaladt a báyadt napfénybe. Egy muskétagolyó suhant el a feje mellett, ahogy fedezékbe bukott Harper mellé.

– Jók a nyomorultak – mondta az ír szomorúan.

– Azt hittem, elkapták őket.

– Nekik más az elképzelésük erről – mondta Harper, kiemelkedett a fedezékből, célzott, lőtt, és visszaguggolt. – Jók a nyomorultak – mondta, és újratöltött.

A franciák tényleg jók voltak. Sharpe azt várta, hogy a kis csapat elmenekül a puskatűz elől, de ehelyett vonalba fejlődtek, és a könnyű célpontot jelentő menetoszlopot így sok, nehezen követhető céllá szórták szét. Közben a féltucatnyi dragonyos leszállt a lóról, hogy gyalogosan kezdjen harcolni, míg egy ember elvágatott a lovakkal lőtávolon kívülre, és most a dragonyosok karabélyai és a gyalogság muskétái lerohanással fenyegették Sharpe embereit. A Baker puskák sokkal pontosabbak voltak, mint a franciák muskétái, és négyszer olyan nagy volt a lőtávolságuk, de kétségbeejtően lassan lehetett csak

újratölteni őket. A golyók mindegyike egy bőrdarabba volt csomagolva, amit úgy terveztek, hogy illeszkedjék a cső huzagolásához, így csak kinkeservel lehetett beletuszkolni, míg a muskétagyolyót elég volt belökni a muskéta huzagolatlan csövébe. Sharpe emberei már nem használták a bőrdarabkákat a gyorsabb töltés érdekében, de ezzel épp a legfontosabb előny, a halálos pontosság veszett el, mivel a csavarmenet nem tudta megpörgetni a golyót. Hagman és három társa továbbra is fentről, a gerincről tüzelt, de túl kevesen voltak ahhoz, hogy komoly hatást érhessenek el, és Sharpe emberei hullottak volna, mint a legyek, ha nem lettek volna a vastag kőfalak.

Sharpe kivette az övéből a sípját. Kétszer belefűjt, aztán leakasztotta válláról fegyverét, kikukucskált a ház sarka mögül, megcélzott egy füstgomolyt lent a völgyben, és lőtt. A puská keményen visszarúgott, és ugyanabban a pillanatban egy francia muskétagyolyó csapódott a falba a feje mellett. Egy köszilánk verődött az arcába, vért fakasztott és csak fél hüvelykkel vétette el a szemét.

– A gazemberek rohadtul jók – visszhangozta Sharpe Harper elismerését mogorván, aztán egy robajló muskétásor-tűz jelezte, hogy Harry Price felsorakoztatta az embereit a hegytetőn, és elkezdte lőni a franciákat.

Price első sortüze elég volt, hogy eldöntse a csatát. Sharpe egy francia hangot hallott parancsokat ordítani, és egy másodperccel később az ellenség elkezdett visszavonulni. Price hadnagynak csak még egy sortűzre maradt ideje, mielőtt a sűrke kabátosok kijutottak a tűzvonalból.

– Green! Horrell! McDonald! Cresacre! Smith! Latimer őrmester! – kiáltotta Sharpe a katonáinak. – Elmennek ötvenlépésnyit lefelé a völgyben, és védővonalat alkotnak! Ha megint megjelennek a nyavalyások, inuk szakadtából rohannak ide vissza. Mozgás! A többiek maradnak, ahol vannak.

– Jézusom, uram, ezt látnia kell – Harper belökte hétcsőví puskája csövével a legközelebbi ház ajtaját. A fegyver, amit eredetileg arra terveztek, hogy a brit hadihajók árbockosaraiból lőjenek vele, hét félhüvelykes cső volt egybefogva, amiket egy kovával lehetett elsütni. Olyan volt, mint egy miniatűr ágyú, és csak a legnagyobb, legerősebb férfiak tudtak lőni vele anélkül, hogy megsérült volna a válluk. Harper az egyik legerősebb ember volt, akit Sharpe valaha is ismert, de az egyik legszentimentálisabb is, és most a nagydarab ír közel állt ahhoz, hogy könnyekben törjön ki.

– Ó, Krisztus a kereszten – mondta Harper, és keresztet vetett –, hogy élhetnek ilyen gonosztevők!

Sharpe megérezte a vérszagot, és ahogy elnézett az őrmester mellett, az undortól elszorult a torka.

– Ó, Istenem! – suttopta.

A kis ház merő vér volt, falai összefröcskölve, és a padlóján a vértócsákban gyerekhullák feküdtek. Sharpe megpróbálta megszámolni a testeket, de néha nem tudta, hol kezdődik az egyik vérral borított test, és hol végződik a másik. A gyerekeket meztelenre vetkőztették, és aztán elválták a torkukat. Egy kiskutyát szintén elpusztítottak, és vértől csapzott, göndör szőrű testét a gyerekekre dobták, akiknek bőre természetellenesen fehérnek tűnt a feketének látszó, ragyogó vércsíkok alatt.

– Ó, édes Jézus! – mondta Sharpe, ahogy kihátrált a bűzlő sötétből, hogy friss levegőt vegyen. Többet látott már efféle iszonyatból, mint amit érdemelt. Egy szegényházi szajha gyerekeként született London mocskába, követte a brit dobokat Flandriából Madraszba, át az indiai háborúkon, és most a portugál partoktól a spanyol határig, de még soha, még Tipu szultán széringapatami kínzókamráiban sem látott halott gyerekeket kupacokba dobálva, mint megannyi lemészárolt állatot.

– Itt több van, uram – kiáltotta Jackson tizedes. Jackson az előbb okádott ki magából mindent egy viskó bejáratánál. Odabenn egy idős pár teste feküdt véres összevisszaságban. Nyilvánvalóan megkínózták őket.

Sharpe Teresára gondolt, a nő ugyanezzel a söpredékkal harcol, akik megkínózzák és kibelezik áldozataikat. Aztán, nem lévén képes elviselni a hirtelen támadt sötét gondolatokat, tölcserít formált a kezéből, és felkiáltott a hegyre.

– Harris! Ide hozzám!

Harris közlegény volt a század tanult embere. Tanár, sőt megbecsült tanár volt, de az unalom az italhoz vitte, és az ital a vesztét okozta, vagy legalábbis azt, hogy csatlakozott a sereghöz, de itt továbbra is szerette csillogtatni műveltségét.

– Uram? – jelentkezett Harris, ahogy a településre ért.

– Beszél franciául?

– Igen, uram.

– Van két béka a házban. Tudja meg, milyen egységhez tartoznak, és mit csináltak itt. És Harris...

– Uram? – a gyászos képű, vörös hajú Harris visszafordult.

– Nem kell kedvesnek lennie ezekhez a ganékhoz.

Még Harris is, aki már hozzászokott Sharpe modorához, megütközött a kapitány hangszínén.

– Nem leszek, uram.

Sharpe visszasétált a falucska kicsi terére. Az emberei a patak túloldalán átkutattak két házat, de nem találtak ott senkit. A mészárlást nyilvánvalóan a patak innenső oldalán álló három házra korlátozták, ahol Harper őrmester állt, valami távoli szomorúsággal az arcán. Patrick Harper ulsteri volt, Donegal mellől; az éhezés és a nyomor űzte a brit hadsereg soraiba. Nagydarab ember volt, négy hüvelykkel magasabb Sharpe-nál, aki maga is hat láb magasra nőtt. A csatában Harper félelmetes volt, de

egyébként jóindulatú, tréfára kész és kényelmes ember, akinek kedvessége eltakarta élete legfőbb ellentmondását. Nem szerette a királyt, akiért harcolt, és nem kedvelte az országot sem, aminek zászlaját védte, még ha kevés nála jobb katona harcolt is György király seregében, és egy sem, aki hűségesebb lett volna a barátaihoz. És ő ezekért a barátokért harcolt, és a legközelebbi barátja, a rangkülönbség ellenére, maga Sharpe volt.

– Ezek csak apró gyerkőcök voltak – mondta Harper. – Ki tenne ilyet?

– Ők – intett Sharpe a fejével a kis völgy felé, ahol a patak egy nagyobb vízmosáshoz csatlakozott. A szürke ruhás franciák megálltak ott: lőtávolon kívül, de még mindig elég közel ahhoz, hogy láthassák, mi történik a településen, ahol fosztogattak és gyilkoltak.

– Néhányat az apróságok közül megerőszakoltak – mondta Harper.

– Láttam – mondta Sharpe kifejezéstelen hangon.

– Hogy tehették?

– Nincs erre válasz, Pat. Isten tudja. – Sharpe rosszulléttel küszködött, ahogy Harper is. De a bűn gyökereinek keresése nem áll bosszút a halott gyerekekért, nem menti meg a megerőszakolt lány ép elméjét, és nem temeti el a vérborította testeket. És nem vezet vissza a brit vonalak mögé egy kis gyalogos egységet, amely, ahogy most Sharpe ráeszmélt, komoly veszélynek van kitéve a francia előőrsök közvetlen közelében.

– Kérdezzen egy istenverte plébánost, ha talál egyet is a lisszaboni kuplerájoknál közelebb – morogta Sharpe dühösen, ahogy visszafordult a kriptákká vált házak felé. – Hogy a pokolba fogunk eltemetni ennyit?

– Sehogy, uram. Csak rájuk döntjük a házfalakat – válaszolta Harper. Lenézett a völgybe. – Meg tudnám ölni azokat a fattyúkat. Mit csinálunk azzal a kettővel, aki itt van?

– Lelőjük őket – válaszolta Sharpe kurtán. – Most pedig választ kapunk néhány kérdésre – mondta, látva Harrist kibotorkálni a kunyhóból. Harris magával hozta az egyik acélszürke dragonyos sisakot. Sharpe most látta, hogy nem szövet borítja, hanem valóban szürkére formálták, és hosszú, szürke lófarokkal díszítették.

Harris a sisakforgót fésülte ujjával, miközben Sharpe-hoz közeledett.

– Kiderítettem, kik ezek, uram – mondta, ahogy odaért. – A Brigade Loup-hoz tartoznak, a Farkas dandárhoz. A parancsnokukról lett elnevezve, uram. A fickót Loup-nak hívják, Guy Loup tábornoknak. A farkas franciául *loup*, uram. Elárulták, hogy ők egy elit egység. A múlt télen az volt a feladatuk, hogy szabad járást biztosítsanak a hegyeken át, és meg is tették, miközben a lelket is kiszorították a helyiekből. Ha Loup bármelyik emberét megölték, ő ötven civilt végeztetett ki bosszúból. Ezt tették itt is, uram. Néhány katonáját csapdába csalták és megölték, és ez itt a fizetség – Harris a halottakkal teli házak felé intett.

– És Loup nincs messze – tette hozzá. – Hacsak ezek a fickók nem hazudnak, amit kétlek. Itt hagyott egy különítményt, és egy századdal a szomszéd völgyben vadászik néhány szökevényre.

Sharpe a dragonyos lovára nézett, ami még mindig ki volt kötve a település közepén, és a gyalogosra gondolt, akit foglyul ejtett.

– A Brigade Loup – kérdezte –, gyalogsági vagy lovassági egység?

– A dandárban mindkettő van – válaszolta Harris. – Ez egy különleges csapat, uram, amit a partizánok ellen állítottak össze. Loup-nak két gyalogsági zászlóalja és egy dragonyos ezrede van.

– És mind szürkébe öltözik?

– Mint a farkasok, uram – mondta Harris segítőkészen. –

Jól tudjuk, mit szokás tenni a farkasokkal – mondta Sharpe, és megfordult, mert Latimer őrmester kiáltott feléjük. Latimer vezette a kis védvonalat, ami Sharpe emberei és a franciák között állt, de nem egy új támadásra figyelmeztetett, hanem négy közeledő francia lovasra. Egyikük a háromszínű lovassági zászlót tartotta, bár a fecskefarkas lobogót most félig eltakarta egy koszos fehér ing, amit a zászlórúd lándzsafejére húztak.

– A nyavalyások beszélgetni akarnak velünk – mondta Sharpe.

– Majd én beszélek velük – mondta Harper dühösen, és hátrahúzta hétcsövű puskájának kakasát.

– Nem – mondta Sharpe. – Inkább menjen körbe és mondja meg mindenkinek, hogy ne lőjön. És ez parancs.

– 'genis, uram – Harper leeresztette fegyverét, aztán, egy baljós pillantást vetve a közeledő franciák felé, elindult, hogy figyelmeztesse a zöld kabátosokat, tartsák távol az ujjukat a ravasztól.

Sharpe, vállán puskájával és oldalán kardjával, elindult a négy francia felé. Ketten tiszték voltak, míg az oldalukon léptetők zászlóvivők. Arcátlanságnak tűnt, hogy ennyi zászlót hoztak, mintha az érkező tiszték fontosabbnak tekintenék magukat bármely halandónál. A lovassági trikolór normális lett volna, de a második zászló rendkívüli volt. Egy aranyozott francia sas ült kitárt szárnyakkal egy rúd tetején, amelynek a sas alapzatánál volt egy keresztartója. A legtöbb sasnál ide egy selyemtrikolórt rögzítettek, de erről a keresztúdról hat farkasfark lógott. A jelvény barbár hatást keltett, azokra a régmúlt időkre emlékeztetve, amikor pogány lovashordák támadtak a sztyeppékről, hogy megerőszakolják és romba döntsék a kereszténységet.

És ha a farkas hadijelvénytől meghűlt Sharpe ereiben a vér, a lovas, aki előrerúgatatott társai közül, tovább fokozta a

hatást. Csak a férfi csizmái nem voltak szürkék. A kabátja és a lova egyaránt szürke volt, sisakját szürkével díszítették és szürke mentéjét szürke farkasprém szegélyezte. Csizmaszárának karimáját farkasirha borította, nyeregtakarója szürke bőrből készült. Kardjának egyenes hüvelyét és a nyergéről lógó karabélytokot farkasbőrrel vonták be, míg lovának orrpántjával egy szürke bőrcsik szolgált. Még gondosan nyírt, rövid szakálla is szürke volt, de forradásos arcáról vadság és kö-nyörtelenség sugárzott. Egy véreres és egy vak, opálszínű szem tekintett le ebből a viharvert arcból Sharpe-ra, ahogy megzabolázta mellette lovát.

– A nevem Loup – mondta. – Guy Loup, Ő Császári Fensége hadseregének tábormoka – hangja meglepően lágy volt, modora előzékeny, és angolját halvány skót akcentus színezte.

– Sharpe – mondta a lövész. – Sharpe kapitány. Brit hadsereg.

Néhány yarddal arrébb a másik három francia lazábbra engedte a gyeplőt. A tábormokot figyelték, ahogy átvette lábát a lovon, és könnyedén leszállt az ösvényre. Magas férfi volt, mint Sharpe, bár nem annyira, izmos és mozgékony. Sharpe úgy becsülte, a francia tábormok negyven év körüli lehet, hat évvel idősebb nála magánál. Loup kivett két szivart prémmel szegett huszártársolyából, és az egyiket felajánlotta Sharpe-nak.

– Én nem fogadok el ajándékot gyilkosoktól – mondta Sharpe.

Loup csak nevetett Sharpe ingerültségén.

– A maga baja, kapitány. Így mondják, ugye? A maga baja? Fogoly voltam, tudja, Skóciában. Edinburgh-ban. Nagyon hideg város, de gyönyörű nők élnek ott, igazán gyönyörűek. Némelyik angolul tanított engem, és én cserébe megtanítottam őket, hogyan hazudjanak az

unalmas, kálvinista férjeiknek. Tisztársaimmal szavunkat adtuk, hogy nem szökünk meg, így ott élhattünk a városban, épp a Gyertyakészítők utcájában. Ismeri a helyet? Nem? El kell mennie Edinburgh-ba, kapitány. A kálvinisták és a konyha ellenére nagyon kellemes város. Kellemes és vendégszerető. Amikor aláírták az amiens-i békét, kevés híján ott maradtam – Loup szünetet tartott, hogy a kovával és acéllal szikrát csiholjon, aztán ráfújt a megpörköltödött posztódarabra, hogy lángra kapjon, amivel aztán meggyújtotta a szivarját. – Majdnem ott ragadtam, de tudja, hogy van ez. Az a nő egy másik férfi felesége volt, és én szeretem Franciaországot, így hát itt vagyok, ő ott, és nem kétlem, hogy sokkal többet gondol rám, mint én rá – sóhajtott fel. – De ez az időjárás rá emlékeztet. Sokszor csak feküdtünk az ágyban, és néztük az esőt és a ködöt, ahogy a Gyertyakészítők utcájának ablakai előtt gomolygott. Hideg napunk van, nemde?

– Látom, úgy is öltözött, tábornok – mondta Sharpe. – Annyi prém van magán, mint egy szajhán karácsonykor.

Loup mosolygott. Nem volt kellemes mosoly. Két foga hiányzott, a többi sárgára színeződött. Kedvesen társalgott Sharpe-pal, sőt elbűvölően, de ez csak látszólagos kedvesség volt, mint a macskáé, amelyik ölni készül. Beleszívott a szivarjába, míg fel nem parázslott a vége, egyetlen, vérbe borult szemével pedig kutatóan mérte végig Sharpe-ot a sisak szürke ellenzője alól.

Magas férfit látott jó állapotban lévő puskával a vállán, és egy ütött-kopott, fényét veszített pengéjű karddal az oldalán. Sharpe egyenruhája viseltes volt, pecsétes és foltozott. A zubbony fekete sujtása foszlányokban lógott néhány ezüstmeggyújtó között, amiket csak cérnaszálak tartottak, míg alatta egy bőrrel megerősített francia lovassági nadrágot hordott. Egy vörös tiszti vállszalag maradványai keresztelték mellkasát, nyakában lazán megkötött fekete

kendő lógott. Olyan ember uniformisá volt, aki a harcolók haszonelvű kényelmességéért lemondott a békeidők katonai pompájáról. Egy kemény férfi, gondolta Loup; nem csak a sebhelyet nézve az arcán, de a lövész feszes és nyers magatartásából is látszott, hogy jobban szeret harcolni, mint beszélni. Loup vállat vont, félretette a tréfát, és áttért az üzletre.

– Az embereimért jöttem – mondta.

– Felejtse el őket, tábornok – válaszolta Sharpe. Elhatározta, hogy nem fogja uramnak vagy monsieur-nek szólítani a franciát.

Loup meghökkent.

– Halottak?

– Halottak lesznek.

Loup elhessegetett egy kitarató legyet. Az acéllal kivert sisakszíjak lazán lógtak az arca mellett, mint a hajfonatok, amit a francia huszárok szoktak viselni a halántékukon. Beleszívott a szivarjába, és elmosolyodott.

– Szükséges önt emlékeztetnem, kapitány, a hadviselés szabályaira?

Sharpe egy olyan szót használt, amit a francia valószínűleg ritkán hallott az edinburgh-i felső körökben.

– Nem fogadok el leckét gyilkosoktól – folytatta – a hadviselés szabályairól. Amit az emberei tettek abban a faluban, nem hadviselés volt, hanem mészárlás.

– Természetesen hadviselés volt – mondta Loup nyugodtan –, és nincs szükségem egy kapitány kioktatására.

– Lehet, hogy nincs szüksége kioktatásra, tábornok, de nagyon is magára férne egy kis leckéztetés.

Loup felkacagott. Megfordult, és a patak széléhez sétált, ahol kitárta karjait, hangosan ásított, aztán lehajolt, hogy vizet merjen a szájába. Visszafordult Sharpe-hoz.

– Hadd mondjam el, hogy mi a feladatom, kapitány, hogy a helyembe képzelhesse magát. Így talán félreteszi azokat az

unalmas angol erkölcsi dogmáit. A feladatom, kapitány, hogy felügyeljem a hegyi utakat, és biztonságossá tegyem az átjárókat a lőszert és élelmet szállító szekerek számára, amikkel terveink szerint visszakergetjük önöket a tengerbe. Az ellenségem nem az egyenruhába öltözött katona, aki nyíltan és a becsület szabályai szerint száll harcba, hanem a csőcselék, aki rossz néven veszi az ittlétemet. Legyen! Gyűlöljenek, szívük joga, de ha megtámadnak, kapitány, meg fogom védeni magam, és ezt úgy teszem, olyan vérengzően, olyan irgalmatlanul és mindenkire kiterjedően, hogy ezerszer is meggondolják, mielőtt újból megtámadják az embereimet. Tudja, mi a *guerrilla* legfőbb fegyvere? A rettegés, kapitány, a tiszta rettegés, ezért nyilvánvalóvá teszem, hogy én sokkal szörnyűbb vagyok, mint az ellenségem, és ezen a környéken az ellenségeim elég szörnyűek. Hallott El Castradorról?

– A Kasztráló? – találgatott Sharpe.

– Pontosan. Mivel ez az, amit a francia katonákkal tesz, amikor még életben vannak, és aztán hagyja, hogy elvérezzenek. El Castrador, sajnálattal mondom ezt, még él, de biztosíthatom, hogy hónapok óta egyetlen emberemet sem kasztrálták, és tudja, miért? Mert El Castrador emberei jobban félnek tőlem, mint tőle. Legyőztem őt, kapitány, és biztonságossá tettem a hegyeket. Egész Spanyolországban, kapitány, ezek az egyedüli hegyek, ahol a franciák biztonságosan kelhetnek át, és miért? Mert felhasználtam a *guerrillók* fegyverét ellenük. Kasztrálom őket, ahogy ők is kasztrálnának engem, csak hogy én életlenebb pengét használok – Loup tábornok keskeny mosolyt küldött Sharpe felé. – Most pedig mondja nekem, kapitány, hogy ha maga az én helyemben lenne, és az embereit kasztrálnák, megvakítanák, kibeledznék és élve nyúznák meg, hogy aztán ott hagyják meghalni, nem tenné ugyanezt, amit én?

– Gyerekekkel? – kérdezte Sharpe hüvelykujjával a falu felé bökve.

Loup egyetlen szeme kitágult a meglepetéstől, mintha Sharpe ellenvetését furcsának találná egy katonától.

– Maga megkímélne egy patkányt, mert fiatal? A kártevő az kártevő, kapitány, nem számít a kor.

– De maga azt mondta, a hegyek biztonságosak – mondta Sharpe –, akkor miért öl?

– Mert múlt héten két emberemet kelepcébe ejtették és megölték egy faluban nem messze innen. A gyilkosok családjai idejöttek menedéket keresve, és azt gondolták, nem találom meg őket. De én megtaláltam őket, és most, biztosíthatom, kapitány, több emberem nem esik el Fuentes de Onoró-ban.

– De igen, ha megtalálom őket. Loup sajnálkozóan ingatta a fejét.

– Túl forrófejűen fenyegetőzik, kapitány. Harcoljon velem, és elővigyázatosságot fog tanulni. De most... Adja át az embereimet, és szépen elmegyünk.

Sharpe elgondolkozott, aztán vállat vont és megfordult.

– Harper őrmester!

– Uram?

– Hozzák ki a két békát.

Harper habozott, mintha szeretne volna tudni, mit akar Sharpe, mielőtt engedelmeskedik a parancsnak, aztán kelletlenül a házak felé indult. Néhány pillanattal később a két francia fogollyal jelent meg, akik derék alatt még mindig meztelenek voltak és egyikük kétrét görnyedt a fájdalomtól.

– Magsérült? – kérdezte Loup.

– Tökön rúgtam – mondta Sharpe. – Épp egy kislányt erőszakolt meg.

Loup meglepettnek tűnt.

– Maga ilyen finnyás az erőszakkal kapcsolatban, Sharpe kapitány?

- Furcsa egy férfitől, nem? Igen, az vagyok.
- Nekünk is vannak ilyen tisztjeink – mondta Loup –, de pár hónap Spanyolországban hamar kikúrálja a kényességüket. Az itteni nők úgy harcolnak, mint a férfiak, és ha egy nő azt gondolja, hogy a szoknyája megvédi majd, hát téved. A nemi erőszak a lelki hadviselés része, de másodlagos célt is szolgál. Ha engedi a katonáinak az erőszakot, nem érdekli őket, hogy éhesek, vagy a zsoldjuk késik egy évet. A nemi erőszak is csak olyan fegyver, mint bármelyik, kapitány.
- Emlékezni fogok erre, tábornok, amikor bevonulunk Franciaországba – mondta Sharpe, majd visszafordult a házak felé.
- Álljanak meg, őrmester – a két foglyot a falu bejáratához kísérték. – És őrmester!
- Uram?
- Rázzák gatyába őket. Öltöztessék fel őket rendesen. Loup, elégedetten a dolgok állásával, Sharpe-ra mosolygott.
- Ön nagyon figyelmes. Jó. Utáltam volna önnel úgy küzdeni, mint a spanyolokkal.
- Sharpe Loup pogány uniformisára nézett. Ez egy jelmez, gondolta, hogy megijesszenek egy gyereket, a lidércnyomásból kísétáló farkasember jelmeze, de a farkasember kardja nem hosszabb, mint Sharpe-é, és a karabélyája jóval kevésbé pontos, mint Sharpe fegyvere.
- Nem gondolom, hogy tudna velünk küzdeni, tábornok – mondta. – Mi igazi hadsereg vagyunk, nem egy csoport fegyvertelen nő és gyerek.
- Loup megmerevedett.
- Majd rájön, Sharpe kapitány, hogy a Brigade Loup bárkivel harcol, bárhol, bármikor. Nem veszítek, kapitány, senkivel szemben.
- De ha nem veszít, tábornok, hogyan lett magából fogoly?

– csüfölné Sharpe. – Elszunyókált?

– Egy hajón utaztam Egyiptom felé, kapitány, amikor a hajónkat foglyul ejtette a Királyi Haditengerészet. Ez nem számít vereségnek – Loup figyelte, ahogy az emberei felhúzzák a nadrágjukat. – Hol van Godin közlegény lóva?

– Godin közlegénynek nem lesz szüksége lóra ott, ahová megy – mondta Sharpe.

– Azt akarja, hogy gyalogoljon? Legyen, gyalogoljon csak. Jól van, megtarthatja a lovat – mondta Loup nagyvonalúan.

– A pokolig megy, tábornok – mondta Sharpe. – Felöltöztetem őket, mert még mindig katonák, és még a maga alja katonái is megérdemlik, hogy nadrágban haljanak meg – visszafordult a település felé. – Örmester! Vezesse őket a falhoz! Állítson össze egy kivégzőosztagot, négy ember minden fogolyra. Töltsenek!

– Kapitány! – mordult fel Loup, és a keze a kardmarkolatra fonódott.

– Nem ijeszt meg, Loup. Sem maga, sem a csinos kis ruhája – mondta Sharpe. – Ha kihúzza a kardját, a fegyverszüneti zászlóval töröljük fel a vérét. Van néhány mesterlövészem fent a hegygerincen, akik kétszáz yardról kilövik a megmaradt szemét, és egyikük épp magára céloz.

Loup felnézett a hegyre. Láta Price vörös kabátosait és egy zöld zubbonyos katonát, de nem tudta pontosan, hányan lehetnek Sharpe csapatában. Visszanézett Sharpe-ra.

– Maga kapitány, csak egy kapitány! Hány embere lehet? Egy század? Talán kettő? Az angolok nem bíznak kettőnél több századot egy egyszerű kapitányra, de nekem itt a dandárom félmérföldnyire. Ha megöli az embereimet, úgy vadásszuk le, mint egy kutyát, és úgy is fog meghalni, mint egy kutya. Kivonom magát a hadviselés szabályai alól, ahogy maga is ki akarja vonni az embereimet, és biztos

lehet benne, hogy úgy hal majd meg, mint spanyol ellenfeleim. Egy nagyon tompa késtől, kapitány.

Sharpe figyelmen kívül hagyta a fenyegetést, és inkább a falu felé fordult.

– Készen áll a kivégzőosztag, őrmester?

– Igenis, uram! Türelmetlenül várunk, uram! Sharpe visszanézett a franciára.

– A dandárja mérföldekre van innen, tábornok. Ha közelebb lennének, nem beszélgetne velem, hanem támadna. Most pedig, ha megbocsát, érvényt kell szerezniem az igazságnak.

– Nem! – Loup elég élesen mondta ezt ahhoz, hogy Sharpe visszaforduljon. – Megegyeztem az embereimmel, érte, kapitány? Maga vezető, én is vezető vagyok, és én megígértem a katonáimnak, hogy sosem hagyom el őket. Nem fogom megszegni az ígéreteimet!

– Magasról teszek az ígéretére – mondta Sharpe. Loup ilyen választ várt, és vállat vont.

– Akkor hadd mondjak valamit, amire talán nem tesz magasról, kapitány. Tudom, hogy ki maga, és ha nem engedi el az embereimet, vérdíjat tűzök ki a fejére. Adni fogok minden embernek Portugáliában és Spanyolországban egy okot, hogy vadásszon magára. Lövesse le azt a két katonát, és aláírja a saját halálos ítéletét.

Sharpe mosolygott.

– Tábornok, maga nem tud veszíteni.

– És maga tud? Sharpe elsétált.

– Még sosem veszítettem – vetette oda a válla felett –, szóval nem tudom.

– A halálos ítélete, Sharpe! – kiáltotta Loup.

Sharpe felemelte két ujját. Korábban hallotta, hogy az angol íjászok, akiket Agincourt-nál azzal fenyegettek a franciák, hogy a csata végén levágják azokat az ujjukat, amikkel az

ij-hírt húzzák, előbb megnyerték a csatát, aztán kitalálták a gúnyolódó mozdulatot, hogy megmutassák a beképzelt fattyúknak, kik a jobb katonák. Sharpe most újra használta. Aztán ment, hogy megölje a farkasember katonáit.

Amikor Michael Hogan őrnagy megtalálta Wellingtont, az épp ellenőrzést végzett a Turones folyó egyik hídjánál, ahol korábban három francia zászlóalj próbálta feltartani a felvonuló angolokat. Gyors és brutális ütközet alakult ki: a francia és brit holttestekkel borított mezőről az avatott szem kiolvashatta a csata menetét. A girbegurba sorban fekvő holttestek mutatták, hol találkozott a két fél, egy jókora, vérrel borított, feltúrt földdarabot hagyott hátra két angol ágyú pásztázó tüze, és távolabb néhány szétszóródott holttest elárulta, hogy a franciák a hídon át menekültek el, aminek felrobbantására a mérnökeiknek már nem jutott ideje.

– Fletcher szerint a hidat még a rómaiak építették – üdvözölte Wellington az ír őrnagyot.

– Néha elgondolkozom, uram, hogy épített-e bárki hidat az Ibériai-félszigeten a rómaiak óta – Hogan, aki egy köpenybe burkolózott a nyirkos hideg miatt, barátságosan bólintott a lord három segédtisztje felé, aztán átadott a tábornoknak egy lepecsételt levelet. A spanyol királyi címert ábrázoló pecsét fel volt törve.

– Vettem magamnak a bátorságot, hogy elolvassam a levelet, uram – magyarázta Hogan.

– Baj van? – kérdezte Wellington.

– Különben nem zaklatnám ezzel, uram – válaszolt Hogan gyászosan.

Wellington összehúzta a szemöldökét, miközben a levelet olvasta. A tábornok jóképű férfi volt, negyvenkét éves, de éppoly edzett, mint bárki a brit seregben. És, jutott Hogan eszébe, bölcsebb, mint a legtöbbjük. A brit hadseregnek, gondolta, megvan az az idegesítő szokása, hogy

megtalálja a legkevésbé alkalmas embert, és parancsnoki pozícióba helyezi, de itt a rendszer valamiképpen hibázott. Sir Arthur Wellesley, immár Wellington hercege megkapta Őfelsége Portugáliában harcoló seregének parancsnoki posztját, és így a lehető legmegfelelőbb személy irányította a katonákat. Legalábbis Hogan így gondolta, de hajlandó volt elismerni, hogy elfogult a kérdésben. Végül is Wellington volt az, aki elősegítette Hogan karrierjét, a ravasz írt nevezve ki hírszerzése vezetőjének, és ennek köszönhetően szoros és gyümölcsöző munkakapcsolat alakult ki közöttük.

A tábornok még egyszer elolvasta a levelet, ezúttal rápillantva a fordításra, amit Hogan előrelátóan mellékelte. Hogan közben a csatamezőt nézte, ahol különítmények takarították fel az ütközet nyomait. A hidtól keletre, ahol az út komótosan kanyargott le a hegyoldalra, tucatnyi csapat kutatta át a bokrokat halottak és elhagyott felszerelések után. A francia holttesteket meztelenre vetkőztették, és egymásra halmozták, mint az ölfát, egy hosszú és sekély tömegsír mellett, amit egy osztag ásóval felszerelt katona szélesített éppen.

Mások francia muskétákat gyűjtöttek össze, megint mások csajkákat, tölténytáskákat, csizmákat és takarókat hajigáltak egy szekérre. A zsákmány egy része igencsak furcsa volt: a visszavonuló franciák miseruhákat, gyertyatartókat és ezüsttálakat dobáltak el.

– Csodálatra méltó, mit nem visz egy katona magával menekülés közben – jegyezte meg a tábornok. – Az egyik holttestnél egy fejőszéket találtunk. Mit akarhatott vele? Magával vinni Franciaországba? – visszaadta a levelet Hogannek. – Az istenit! – mondta félhangosan, aztán jól hallhatóan is –, a keserves istenit! – Egy intéssel elküldte segédtsíjtjeit, hogy magára maradhasson Hogannel.

– Minél többet tudok meg Ő Katolikus Felségéről, VII.

Ferdinándról, annál inkább meg vagyok győződve arról, hogy vízbe kellett volna fojtani, amikor megszületett.

– Úgy tudom, uram, a fulladás nem szokatlan ilyenkor.

– Valóban?

– Valóban, uram, és senkinek egy szava sem lehet, ha megtörténik. Az anya egyszerűen bevallja, hogy álmában forgolódni szokott, és véletlenül ráfeküdt drága kis gyermekére. És, ahogy az Anyaszentegyház papjai szoktak fogalmazni, egy újabb kis angyal szállt a mennybe.

– Az én családomban – mondta a tábornok – a nem várt gyerekeket katonának adják.

– Körülbelül ugyanaz az eredmény, uram, leszámítva az angyalokat.

Wellington felkacagott, aztán meglóbálta a levelet.

– Szóval, hogyan jutott ez el hozzánk?

– A szokásos módon, uram. Ferdinánd egyik szolgája csempészte ki Valencay-ból, délre vitte a Pireneusokhoz, és átadta a partizánoknak, hogy továbbítsák nekünk.

– És egy másolatot küldtek Londonba is, nem igaz? Van esélyünk elfogni a londoni levelet?

– Sajnos, már két hete elindult. Mostanra már oda is érhetett.

– A pokolba, a kénköves pokolba! Az isten verje meg! – Wellington a hidra meredt, ahol egy emelős kocsi küzdött egy szétszerelt francia ágyú csövével. – Mit tegyünk, Hogan? Mit tehetünk?

A probléma elég egyszerű volt. A levél, melyről a régensherceg másolatot kapott Londonban, a számkivetett spanyol királytól, Ferdinándtól jött, aki e pillanatban Napóleon foglya volt a Valençay-kastélyban. A levélben az állt, hogy Ő Katolikus Felsége a lehető legteljesebben működjön együtt angliai kuzinjával, hogy kiűzhessék a francia betolakodókat királyságának megszentelt földjéről, parancsot adott, hogy az Ő Katolikus Felsége házi

őrcsapatoként szolgáló Real Compania Irlandesa csatlakozzon Ő Brit Királyi Felsége csapataihoz Wellington hercegének parancsnoksága alatt. Ez a gesztus, bár nagylelkűnek hangzott, cseppet sem szolgált Wellington hercegének kedvére. Nem volt szüksége az elbitangolt királyi palotaőrök csapatára. Egy zászlóaljnyi tapasztalt gyalogos teljes menetfelszerelésben hasznos lehet, de egy díszszázad körülbelül annyira volt neki hasznos, mint egy eunuch ünnepi kórus.

– És már meg is érkeztek – tette hozzá Hogan szelíden.

– Hogy mit csináltak? – Wellington kérdését száz yarddal odébb is lehetett hallani, ahol egy kutya, azt híván, hogy ráfőrdtek, eloldalgott egy francia tüzérségi tiszt kibelezett holtteste mellől. – Hol vannak? – követelte Wellington dühösen.

– Valahol a Taguson, uram. Bárákon közelednek felénk.

– Hogy a fenébe kerültek oda?

– A hírek szerint, uram, hajón. A mi hajónkon – Hogan egy csipet tubákot vett a bal kezébe, és felszippanthotta a port az orrába. Egy pillanatra megállt, a szemei könnybe lábadtak, majd tüszentett. A lova füle megrebbent a hangra. – A Real Compania Irlandesa parancsnoka azt állítja, hogy embereivel Spanyolország keleti partvidékére masírozott, uram. Ott hajóra szálltak Menorca felé, ahol felszedte őket a Királyi Haditengerészet.

Wellington gúnyosan felhorkantott.

– És a franciák ezt hagyták? Joseph Bonaparte tétlenül nézte, ahogy a fél királyi díszőrség elmegy? – Joseph Bonaparte Napóleon testvére volt, akit a spanyol trónra ültettek, bár háromszázezer francia szuronyra volt szükség, hogy ott is maradjon.

– A királyi díszőrség egyötöde, uram – igazította ki Hogan nyugodtan a tábornokot. – És igen, ez az, amit Kiely állít. Kiely, ha még nem mondtam volna, a *commandante*.

– Kiely?

– Egy ír főrend, uram.

– A fenébe, Hogan, ismerem az ír főnemességet. Kiely. Kiely hercege. Egy száműzött, ugye? És az anyja, emlékszem, pénzzel támogatta Tone-t a kilencvenes években.

Wolf Tone ír hazafi volt, aki pénzt és katonákat gyűjtött Európában és Amerikában, hogy fellázadhasson a britek ellen a szülőföldjén. A lázadás végül 1798-ban nyílt háborúba torkollott, amikor is Tone bevette Donegalt egy kis francia sereggel, amit aztán bekerítettek. Tone végül öngyilkos lett a dublini börtönben, hogy elkerülje a brit kötelet.

– Nem hinném, hogy Kiely jobb, mint az anyja – morogta Wellington sötéten –, és az anyja egy boszorkány, rá kellett volna feküdni, amikor megszületett. Ólordsága megbízható, Hogan?

– Ahogy hallottam, uram, egy iszákos léhűtő – válaszolta Hogan. – Azért lett a Real Compania Irlandesa parancsnoka, mert ő volt az egyetlen ír arisztokrata Madridban, és az anyjának befolyása volt a királynál. Az anyja egyébként már meghalt, nyugodjék békében – egy katonát nézett, aki egy francia tiszt beleit próbálta összegyűjteni a bajonettjével. A belek mindig lecsúsztak a pengéről, így végül egy őrmester rákiáltott, hogy vagy szedje össze pusztá kézzel, vagy hagyja a varjaknak.

– Mit csinált ez az ír testőrség, mióta Ferdinánd elment Madridból? – kérdezte Wellington.

– Megtűrték őket, uram. Őrizték az Escorialt, fényezték a csizmájukat, távol tartották magukat a bajtól, ringyókhoz jártak, ittak, és tisztelegtek a franciáknak.

– Nem pedig harcoltak velük.

– Valóban nem – Hogan szünetet tartott. – Az egész túlzottan egyszerűnek tűnik. A Real Compania Irlandesa

engedélyt kap, hogy elhagyja Madridot, engedélyt kap, hogy hajóra szálljon, engedélyt kap, hogy csatlakozzon hozzánk, és közben egy levelet csempésznek ki Franciaországból, amely szerint a század ajándék önnek a bebörtönzött királytól. Az egész ügy csak úgy bűzlik a békáktól, uram!

– Akkor elküldjük ezeket a nyomorultakat?

– Kétlem, hogy megtehetnék. A régensherceg Londonban kétségtelenül hízelgőnek találja majd a gesztust, akárcsak a külügyminisztérium, és biztos lehet benne, a Real Compania Irlandesa mellőzését spanyol szövetségeseinket ért inzultusként fogadná, ami, uram, azt jelenti, hogy kénytelenek vagyunk fogadni ezeket a fattyúkat.

– Használhatjuk őket valamire?

– Biztos vagyok benne, hogy nagyon dekoratív látványt nyújtanak – mondta Hogan bizonytalanul.

– És minden, ami látványos, pénzbe kerül – mondta Wellington. – Feltételezem, Spanyolország királya nem rendelkezett ezeknek a katonáknak a zsoldjáról!

– Nem, uram.

– Ami azt akarja jelenteni, hogy nekem kell kifizetnem? – érdeklődött Wellington vészjóslóan, és amikor Hogan csak egy üdvözült mosollyal válaszolt, átkozódni kezdett. – Hogy az isten rogyasztaná rájuk az eget! Én fizessem a zsoldjukat? Miközben engem hátba döfnek? Hiszen ezért jönnek, nem?

– Nem tudom, uram. De arra gyanakszom, igen. Visszhangzó nevetés tört ki az egyik csapatban, amikor néhány bensőséges rajzot fedeztek fel az egyik francia kabátjának szárnyain. Wellington pislantott a zajt hallva, és elléptetett a torokhangon tréfálkozó csoport mellől. Arrébb néhány holló verekedett egy kupac fölött, ami korábban egy francia gyalogos volt. A tábornok a gyomorforgató jelenetet figyelte, aztán grimaszolt.

– Szóval, mit tud erről az ír testőrségről, Hogan?

– Mostanra már leginkább spanyolok alkotják, uram, bár még a Spanyolországban született katonáknak is ír leszármazottaknak kell lenniük. Legtöbbjüket három, spanyol szolgálatban lévő ír ezredből sorozták be, de néhányan, feltételezem, tőlünk szöktek. Azt hiszem, legtöbbjük spanyol hazafi, aki a franciák ellen akar harcolni, de páran biztosan *afrancesadók*, bár ezt inkább a tisztokról gondolnám, mint a legénységről.

Az *afrancesadók* olyan spanyolok voltak, akik a franciákat támogatták, és majdnem minden ilyen áruló a műveltebb rétegekbe tartozott. Hogan lecsapott egy böglyöt, ami a lova nyakára szállt.

– Nyugalom, Jeremia, csak egy éhes légy volt – magyarázta a megriadt lónak, aztán visszafordult Wellingtonhoz. – Nem tudom, miért küldték őket, uram, de két dologban biztos vagyok. Először is, diplomáciai képtelenség megszabadulni tőlük, a másik pedig, hogy feltételezhetjük, a franciák küldték őket. Ferdinánd királyt kétségkívül kényszerítették a levél megírására. Úgy hallottam, nem túl elmés, uram.

– De ön az, Hogan. Ezért tettem oda, ahol van. Mit kezdjünk velük? Ássanak latrinát?

Hogan megrázta a fejét.

– Ha ön a spanyol király házi csapatát alantas szolgálatra rendeli, uram, azt sértésként lehet értelmezni spanyol szövetségeseink és Ő Katolikus Felsége felé.

– Legyen átkozott Ő Katolikus Felsége – dörmögte Wellington, aztán mogorván a sírárokra nézett, ahová a francia halottakat dobálták egyetlen hosszú, fehér sorba.

– És a junta? – kérdezte. – Mit szól ehhez *a junta*?

A junta a régenstanács volt, Cádizban, amely Spanyolország szabad területeit igazgatta a király távollétében. Haza-fiasságuk nem volt kérdéses, de ezt

nem lehetett elmondani a hatékonyágukról. A *junta*t belső viszállyai, és ingerlékeny büszkesége kötötte gúzsba, és kevés dolog ingerelte ezt a büszkeséget annál a kérésnél jobban, hogy Arthur Wellesley, Wellington hercege legyen a *generalissimo* minden spanyol sereg fölött. Wellington már a portugál hadsereg legfőbb marsallja, és a Portugáliában szolgáló brit sereg parancsnoka volt. Egyetlen épeszű ember sem kételkedett abban, hogy ő a szövetségeseink legjobb tábornoka, és nem csak azért, mert ő volt az egyetlen, aki következetesen megnyerte a csatáit. Senki sem tagadta, hogy minden hadsereget, amely szemben áll a franciákkal Spanyolországban és Portugáliában, egy egyesített parancsnokságnak kell irányítania, mindemellett az elismerten értelmes javaslat ellenére a *junta* vonakodott átengedni haderejét Wellingtonnak. A spanyol seregeket, jelentették ki, egy spanyolnak kell vezetnie, és ha nem akadt olyan spanyol, aki bizonyította volna, hogy képes hadjáratot vezetni a franciák ellen, nem számít – jobb egy bukott spanyol, mint egy győzedelmes idegen.

– A *junta*, uram – válaszolt Hogan, gondosan megválogatva szavait –, azt gondolja majd, hogy ez csak a jéghegy csúcsa. Azt fogják gondolni, ez egy brit cselszövés, hogy apránként átvegyük az irányítást a spanyol seregek fölött. Súlyomként figyelnek majd, uram, hogy lássák, hogyan bánunk a Real Compania Irlandesával.

– Súlyomként... – jegyezte meg Wellington, elhúzva száját.

– A súlyom Don Luis lesz.

– Pontosán, uram – válaszolt Hogan. Don Luis Valverde tábornok volt a *junta* hivatalos megfigyelője a brit-portugál seregeknél, és az ő támogatására lett volna szükség ahhoz, hogy a spanyolok valaha is Wellingtont nevezzék ki *generalissimónak*. Ez a hozzájárulás valószínűtlennek tűnt, mivel Valverde tábornokban megtestesült a *junta*

büszkege, de ítélőképességéből vajmi kevés jutott neki.

– Az isten verje meg – mondta Wellington, Valverdere gondolva. – Nos, Hogan? Azért fizetem, hogy tanácsokat adjon, szóval szolgálja meg az átkozott fizetését.

Hogan nem szólt, míg összeszedte a gondolatait.

– Félek, fogadnunk kell Lord Kielyt és az embereit – mondta néhány másodperc múlva –, még ha nem is bízunk bennünk. És azt hiszem, uram, olyan kényelmetlenné kell tennünk az ittlétüket, hogy visszamenjenek Madridba, vagy lemasírozzanak Cádizig.

– Kiutáljuk őket? – kérdezte Wellington. – Hogyan? – Részben úgy, hogy olyan közel táboroztatjuk őket a franciákhoz, hogy azok a katonák, akik dezertálni akarnak, könnyedén megtehessék. Egyúttal, uram, kifejezzük szándékunkat, hogy rendkívül veszélyes helyre vezényeljük őket, mert tiszteljük harci hírnevüket. Feltételezem, uram, hogy a Real Compañía Irlandesa, mely kétségtelenül tapasztalt a palotaajtók őrzésében, némiképp kevesebb sikert ér majd el az olyan köznapi tevékenységben, mint a franciák elleni harc. Ezért majd ragaszkodnunk kell hozzá, hogy kiképzésnek vessék alá magukat, egy olyan személy felügyelete alatt, aki biztosan pokollá teszi majd az életüket. Wellington rosszindulatúan vigyorgott.

– Alázzuk meg ezeket a díszkatonákat? A brit menázi megakad majd a torkukon.

– Pontosan, uram. Nem kétlem, hogy tiszteletet, sőt kivételezést várnak el tőlünk, és mi csalódást fogunk nekik okozni. Kell majd egy összekötő tiszt, valaki, aki elég magas rangú ahhoz, hogy megnyugtassa Lord Kielyt, és elaltassa Valverde tábornok gyanúját, de miért ne kapnának mellé valakit, aki kiképzí őket? Egy zsarnokot, aki egyúttal elég ravasz ahhoz, hogy kilesse a titkaikat.

Wellington somolygott, aztán visszafordította lovát segédtisztjei felé. Pontosan tudta, kire gondol Hogan.

- Kételem, hogy Lord Kiely kedvelni fogja Mr. Sharpe-ot – mondta.
- Nem, nem gondolom, hogy összebarátkoznának, uram.
- Hol van Sharpe?
- Ma kell érkeznie Vilar Formosóba. A városparancsnok legújabb, de annál kelletlenebb beosztottjaként.
- Akkor boldog lesz, ha ehelyett Kielyvel kell kínlódnia, nem? És kit válasszunk összekötő tisztnek?
- Bármelyik ostoba puhány alkalmas erre a pozícióra, uram.
- Rendben, Hogan, én találok egy ilyet, maga pedig elintézi a többit – a tábornok sarkantyúival megérintette a lova vékonyát. A segédtsíjtjei, látva, hogy a tábornok indulásra kész, szorosra fogták a gyeplőjüket, de a tábornok megtorpant. – Mi a fenének kell egy katonának egy fejšézék, Hogan?
- Szárazon tartja az ülepét, ha őrségben van egy nedves éjszakán, uram.
- Ez lehet az, Hogan. Vajon nekem miért nem jutott eszembe? Na, jól van. – Wellington indulásra sarkallta lovát, és elvágtatott nyugatra, el a csata maradványaitól. Hogan nézte, ahogy távolodik, aztán grimaszolt. A franciák, ebben biztos volt, gondot akartak okozni neki, és ő, Isten segítségével, visszaüti a labdát. Mézesmázosan üdvözlí majd a Real Companía Irlandesát, nagyvonalú ígéreteket tesz, aztán átadja a gazembereket Richard Sharpe-nak. A lány Perkins közlegénybe kapaszkodott. Megsérült, vérezett és alig tudott járni, de ragaszkodott hozzá, hogy kijöjjön a kunyhóból, és láthassa a két francia halálát. Sőt még sértegette is a két férfit, leköpte őket és kiabált velük, aztán nevetett, ahogy az egyik fogoly térdre esett, és megkötözött kezeit Sharpe felé nyújtotta.
- Azt mondja, nem erőszakolta meg a lányt, uram – fordított Harris.

– Akkor miért volt bokáig tolvaj a nadrágja? – kérdezte Sharpe, aztán a nyolcfős kivégzőosztagra nézett. Általában nehéz volt önkéntest találni erre a feladatra, de ezúttal nem volt gond.

– Célra tarts! – kiáltott Sharpe.

– Non, *Monsieur, je vous prie! Monsieur!* – a térdelő francia kiáltott. Könnyek folytak végig az arcán.

A nyolc lövész a két franciára emelte a fegyverét. A másik fogoly undorodva kiköpött, és felszegte állát. Jóképű férfi volt, bár az arcán viselte Harris kihallgatásának nyomát. A térden álló katona, ráébredve, hogy a könnyörgése nem ért semmit, lehorgasztotta a fejét, és hangosan zokogott.

– *Maman* – sikoltotta –, *Maman!*

Loup tábornok, visszazállva prémdíszes nyergébe, ötvenyardnyiról nézte a kivégzést.

Sharpe tudta, hogy nincs joga lelőni a foglyait. Azt is tudta, hogy esetleg a karrierjét kockáztatja, de aztán a megerőszkolt és meggyilkolt gyerekek vérrel borított testére gondolt.

– Tűz! – kiáltotta.

A nyolc puska eldőrdült. A felszálló löporfüst fanyar szagú felhőbe gyűlt, ami elfedte a kunyhó falára fröccsenő vért, ahogy a két test hátratántorodott, aztán lecsúszott a földre. Az egyik katona még mozgott pár másodpercig, aztán elcsendesült.

– Maga halott ember, Sharpe! – ordította Loup.

Sharpe a tábornok felé emelte két ujját, de nem vette a fáradságot, hogy meg is forduljon.

– A nyavalyás békák eltemethetik azt a kettőt – mutatott a kivégzettekre –, de rádöntjük a házakat a spanyol halottakra. Spanyolok, ugye? – kérdezte Harrist.

– Éppen csak, de Spanyolországban vagyunk – bólíntott Harris. – Talán egy-két mérföld, a lány szerint.

Sharpe a lányra nézett. Nem volt idősebb Perkinsnél,

tizenhat éves lehetett. Fekete haja hosszú, koszos csomókban lógott, de mosdard csak meg, gondolta, és csinos kis jószágot kapsz. Sharpe azonnal büntudatot érzett a gondolat miatt. A lány eleget szenvedett. Láthatta, ahogy lemészárolják a családját, aztán végigment rajta isten tudja, hány férfi, és most, rongyos ruháját szorosan vékony teste köré húzva, a két halott katonát nézte meredten. Leköpte őket, aztán Perkins vállába temette arcát.

– Velünk kell jönnie, Perkins – mondta Sharpe –, ha marad, őt is megölik.

– Igenis, uram.

– Figyeljen rá, fiam. Tudja a nevét?

– Miranda, uram.

– Rendben. Figyeljen Mirandára – mondta Sharpe, aztán átment Harperhez. Az a katonákat válogatta, akik majd a házak falait rombolják le. A vérszag olyan sűrű volt, mint a légyrajok, amik a kriptákká lett kunyhókban zümmögtek.

– A nyavalyások kergetni fognak minket – mondta Sharpe a lesben álló franciák felé bólintva.

– Biztosan, uram – válaszolta az őrmester.

– A hegytetőkön maradunk – mondta Sharpe. A lovasság nem tud a meredek hegyoldalakon feljutni, legalábbis nem rendezetten, és addigra a vezetőiket már elintézik Sharpe mesterlövészei.

Harper a két halott franciára pillantott.

– Ezt kellett tennie, uram?

– Úgy érti, hogy kivégeztethetek-e hadifoglyokat a királyi törvények szerint? Nem, persze hogy nem. Szóval ne mondja el senkinek.

– Egy szót sem, uram. Nem láttam semmit, uram, és biztos lehet benne, hogy a fiúk sem mondanak majd mást.

– És egy napon – mondta Sharpe, ahogy Loup tábornok távolodó alakját figyelte –, őt is falhoz állítom, és főbe

lövetem.

– Ámen – mondta Harper –, ámen.

Megfordult, és a francia lóra nézett, ami még mindig ugyanoda volt kikötve.

– Mit tegyünk az állattal?

– Nem vihetjük magunkkal – mondta Sharpe. A hegyek túl meredekesek voltak, és úgy tervezte, hogy a sziklás csúcsok közelében marad, ahová a dragonyosok lovai nem tudják követni. – De átkozott legyenek, ha visszaadok egy ilyen jó lovat az ellenségnek – felhúzta a puskáját. – Utálom, hogy ezt kell tennem.

– Akarja, hogy én csináljam, uram?

– Nem – mondta Sharpe, bár szívesen vette volna, mert tényleg nem akarta lelőni a lovat. De megtette, és a lövés még sokáig visszhangzott a hegyek között, egyre halkulva, míg a ló rugdalódzott haláltusája közben.

A katonák kövekkel és zsúppal fedték be a spanyol halottakat, de hátrahagyták a franciákat, hogy saját bajtársaik temessék el őket. Aztán elkezdtek mászni a párás csúcsok felé, hogy nyugat felé indulhassanak. Mire leszállt az éj, már a Turones-folyó völgyébe ereszkedtek lefelé, de üldözőknek semmi nyomát nem látták. Nem érezték a nyeregtől feltört hátú lovak bűzét, nem csillant szürkén acél; egész délután semmi sem utalt arra, hogy üldöznék őket, kivéve egy alkalmat, épp amikor alkonyodni kezdett. A folyó menti házacskákban már kigyúltak az első gyertyalángok, amikor hirtelen egy farkas vonított fel panaszosan a sötétedő hegyekben.

Hosszan és keservesen vonított, és a visszhangja még sokáig hallatszott.

Sharpe megborzongott.

Második fejezet

ACiudad Rodrigó-i kastélyból általában tökéletesen látszottak az Ageda folyón túli hegyek, amelyek között a brit csapatok gyülekeztek, de ez az éjszaka olyan sötét és ködös volt, csupán két fáklya fénye világított a város hatalmas bástyáinak tövében ásott alagutak mélyéről. Az ezüstös-vörösen hulló esőcseppek nyálkásan csúszzóssá tették a macskaköveket. Néhány percenként egy-egy őrszem bajonettjén megcsillant a fény, más mozgás sehol nem látszott. A kapu fölé tűzött francia trikolort sem világította meg semmi, így a vihar zúgásán kívül csak a zászló vásznának kísérteties csattogása hallatszott. Az eső végigmosta a falakat, a szél pedig néha nehéz vízcseppeket söpört be a mély, békés ablaknyíláson, amely mögött egy férfi állt, aki mereven nézte a boltívet. A fáklya lobogó fénye vissza-visszaverődött vastag lencséjű, drótkeretes szemüvegéről.

– Lehet, hogy nem is jön el – szólalt meg a tűzhely mellett ülő nő.

– Ha Loup azt mondja, hogy jön, akkor az úgy is lesz – felelte a férfi anélkül, hogy megfordult volna. Megdöbbenően mély hangja nem illett vékony, törekeny természetéhez. Intelligens, vékony arcában rövidlátó szemek ültek, bőrét gyermekkori himlő sebhelyei pettyezték. Sötétkék, rangjelzés nélküli uniformist viselt, de a jelentéktelen külsejű férfinak nem volt szüksége csillagokra, váll-lapokra, vagy díszes sujtásokkal ékes díszegyenruhára, hogy fontos embernek tűnjön. Ő volt Ducos őrnagy, Napóleon spanyolországi embere, és még a király, Joseph is tökéletesen ismerte.

– Loup azt jelenti, hogy farkas, ugye? – kérdezte a nő. Ducos ez alkalommal megfordult.

– Igen. A honfitársai El Lobónak hívják, és rettegek a nevét.

– A babonás népséget nem nehéz megijeszteni – vont vállat az asszony.

Érdekes jelenség volt. Termete karcsú, magas, arca pedig kemény vonású, intelligens, sokkal inkább jellegzetes, mint szép. Megközelítőleg harmincéves lehetett, de korát nem volt könnyű felbecsülni, mert bőre naptól cserzett volt, akár egy parasztasszonyé. A nemes hölgyek kínosan ügyeltek arra, hogy bőrük tejfehér és lágy maradjon, de ő nem tulajdonított fontosságot sem a piperének, sem a divatos öltözködésnek. Szervedélyes vadász volt, és amikor a vadat űzte, úgy viselkedett, akár egy férfi, és úgy is öltözködött; ilyen alkalmakkor csizmát, bricseszt és sarkantyút viselt. Ezen az éjszakán francia huszáruniformis volt rajta, szorosan testre feszülő, a combrészen magyaros zsinórozással díszített égbék térdnadrág és szilvaszín, fehér sujtásokkal ékes, kék kézelős dolmány. Vállát fekete prémmel szegett köpeny takarta.

Az a pletyka járta, hogy Dona Juanita de Elia ruhásszekrényében megtalálható minden olyan hadsereg egyenruhája, amelyek tisztjeivel együtt hált, de ez természetesen nem volt így, hiszen ebben az esetben az a bizonyos garderobe akkora lett volna, mint egy közepes táncterem.

Ducos őrnagy szemében Dona Juanita de Elia nem volt több, mint egy cifra, harsány szuka, katonák játékszere, és az ő véleménye szerint semmi nem volt megvetendőbb, mint a feltűnősködés. Juanita azonban egyszerűen kalandornőnek tartotta magát, elkötelezettségére nézve pedig *afiancesada* volt, és tudta, hogy Pierre Ducos minden olyan spanyolt hasznosnak tart, aki Franciaország oldalán állt ebben a háborúban. Kénytelen volt elismerni azt is, hogy ez a harcias amazon nagy kockázatokat vállalt a francia érdekekért, és ezért az őrnagy hajlandó volt neki megadni azt a tiszteletet, amelyet többnyire megtagadott az asszonyszemélyektől.

– Loup istállófiúból lett dragonyostábornok – magyarázta

Ducos. – Bátor, sikeres, sokat követel, de ami a legfontosabb: kevés erkölcsi aggálya van.

Ducos nem sokra becsülte ugyan a katonák romantikus attitűdjeit és gesztusait, de Loup-t mélységesen tisztelte célratörő, ádáz és földhözragadt természete miatt. Érezte, sok közös vonásuk van, és ha ő is frontkatona lenne, ugyanazokat a módszereket részesítette volna előnyben, mint a dragonyostábornok. Habár Juanita de Ellához hasonlóan Loup-nak is megvoltak a maga hóbortjai, Ducos szemet hunyt a farkasbőrből készült színpompás gúnya felett is, mert egész egyszerűen Loup volt a legjobb katona Spanyolország földjén.

– Loup egy napon Franciaország marsallja lesz – jegyezte meg. – Minél előbb, annál jobb.

– Hacsak Masséna marsall meg nem akadályozza.

Ducos dacos fintort vágott. Habár nem szívesen ismerte volna el, de több pletykát tudott, mint bárki más, és teljes mértékben tisztában volt vele, hogy Masséna szívből utálja Loup-t.

– Hölgyem – sóhajtott fel. – A katonák úgy viselkednek, akár a szarvasbikák. Mindent megtesznek azért, hogy ők legyenek a legerősebbek, és ha tehetik, kegyetlenül elnyomják riváisaikat. A tehetségtelennel nem törődnek, hisz ők nem jelentenek veszélyt pozíciójukra. Az a tény tehát, hogy Masséna rühelli Loup-t, csak a tábornok tehetségét bizonyítja.

Az őrmagy elhallgatott, habár szívesen hozzátette volna, hogy az egész spanyolországi hadjárat talán azért húzódik el, mert a francia sereg főparancsnoka éppen a legtehetségesebb tábornokára acsarog.

Ducos visszafordult az ablakhoz. Odakint lovak patái kapálták az eső áztatta köveket. Hamarosan felnyikordultak a kapu zsanérjai, és egy pillanattal később szürkébe öltözött lovasok tűntek fel a fáklyafényes udvaron.

Juanita de Elia közelebb húzódt az ablakhoz, és szakértő pillantást vetett az érkezőkre. Ducos orrát parfümillat csapta meg.

– Melyikük az? – kérdezte.

– Az elülső.

– Jól üli meg a lovat – bólintott a nő elismerően.

– Született lovas. Nem érdekli, mennyire elegáns a stílusa. Nem táncoltatja a lovat, hanem harcra idomítja – válaszolt az őrnagy, miközben elhúzódott az asszony mellől. Zavarta az erős illatszer, ahogy a túlságosan magabiztos ribancok is.

Kínos csend telepedett a szobára. Juanita de Elia észrevette, hogy női praktikái nem hatnak Ducos-ra. Azt hitte, Ducos-t egyáltalán nem érdeklik a szebbik nem tagjai, de tévedett. Az őrnagy ugyan néha igénybe vette a tábori bordélyház garantáltan „tiszta” lányainak szolgáltatásait, de többnyire inkább uralkodott ösztönein, és arra törekedett, hogy a császár üdvére cselekedjen. Most is inkább a papírmunkába temetkezett, udvariatlan módon tudomást sem véve a nő jelenlétéről. Valahol egy toronyóra elütötte a kilencet, majd egy őrmester hangja harsant fel, ahogy parancsszavakat kiáltozva egzecírozta a várfalon őrző katonákat. Végül azonban odakintről léptek koppantak, sarkantyú pendült. Juanita asszony érdeklődve felpillantott.

Loup tábornok nem vesztegetett időt arra, hogy kopogjon az ajtón, vagy hogy köszönjön. Egyenesen Ducos szobájába rontott, és haragtól tajtékozva felkiáltott.

– Két embert vesztettem, hogy az isten verné meg! Két jó katonát! Az angol muskétások egyszerűen falhoz állították, és lelőtték őket, mint a kutyákat!

Loup egyenesen az őrnagy asztalához lépet, és nagy adag brandyt töltött magának.

– Azt akarom Ducos, hogy tűzzön ki vérdíjat az angol tiszt

fejére. Kutyákkal akarom felfaladni a tökeiket!

A tábornok hirtelen elhallgatott, amint észrevette az uniformisba öltözött nőt. Amikor belépett, azt hitte, hogy egy különösen nőies tisztet lát, egy olyan piperkőc párizsit, aki több pénzt hagy a szabónál, mint a fegyverkovácsnál vagy a lócsiszárnál, de amint haragja csillapodott valamelyest, rájött, hogy amit sisaknak vélt, az nem más, mint egy női hajkorona.

– Ez itt a magáé, Ducos? – kérdezte kajánul.

– Uram – kezdte az őrnagy szertartásosan –, legyen szabad bemutatnom Dona Juanita de Elia kisasszonyt. Hölgyem, ő Guy Loup tábornok.

Loup alaposan szemügyre vette a tűznél álló nőt, és tetszett neki, amit látott. Dona Juanita de Elia is végigmustrálta a katonát, és ő is elégedettnek tűnt. A tábornok mokány volt, napcserzette arcát szürke haj és szakáll keretezte, a szürke bunda pedig épp olyan árnyalatú volt, akár az eső áztatta kövek odakint. Loup-t bőr, dohány, fegyverolaj, puskapor és verejték szaga lengte körbe.

– Örülök, hogy megismerhetem, uram – biccentett a nő.

– Szintúgy, hölgyem – bólintott a tábornok, miközben szemérmetlenül megbámulta a testhezálló egyenruha alatt domboruló női testet –, vagy szólítsam inkább ezredesnek?

– A rangom minimum tábornok, de inkább marsall, uram.

– Hogy az ördögbe veszíthetett el két embert, Loup? – szakította félbe a flörtöt Ducos.

Loup elmesélte a történetet. Közben fel és alá sétált a szobában, és egy almát harapdált, amelyet Ducos asztaláról vett el. Elmondta, hogy emberei egy kis csoportjával a Fuentes de Onoro nevű faluból elszököttek üldözésére indult, hogy megtorolja a spanyol ellenállók tetteit, amikor a zöld kabátosok rajtuk ütöttek.

– Egy Sharpe nevű kapitány vezette őket – fejezte be történetét.

– Sharpe – ismételte Ducos, és gondolkodni kezdett. Nagyszerű emlékezőtehetsége volt, így gondosan megjegyezte a császár összes ellenségét, és az ellenük hozandó ellenintézkedéseket.

– Tehát Sharpe, a lövész – ismételte elgondolkodva. Azt hiszem, ez ugyanaz az ember lehet, aki sást zsákmányolt Talaveránál. Csak zöld kabátosok kísérték, vagy vörös kabátosok is voltak vele?

– Vörös kabátosok.

– Akkor ugyanarról a katonáról beszélünk. Valamilyen okból soha nem fedeztük fel, hogy vörös kabátos zászlóaljnál szolgál.

Ducos gondosan feljegyezte az új információt füzetébe, amely vagy ötszáz ellenséges tisztről tartalmazott hasonló adatokat. Néhány nevet már áthúzott egy vékony, fekete vonallal, így jelezve, hogy az illető halott, és a francia őszintén remélte, hogy egyszer eljön az a nap, amikor az összes feljegyzést hasonló jelzéssel láthatja majd el, legyen szó spanyol, portugál, vagy akár angol katonákról.

– Sharpe kapitány híres ember az angol hadseregben. A ranglétra aljáról küzdötte fel magát, tábornok, és ez nem kimondottan gyakori arrafelé.

– Teszek a katonai karrierjére, Ducos! Nekem a skalpja kell, és a feje ezüstitálcán.

Az őrnagy nem kedvelte az efféle egyéni attitűdöket, mert úgy hitte, sokkal fontosabb dolgokról vonják el a katona figyelmét.

– Sokkal jobb lenne, Loup, ha inkább tájékoztatnánk erről a sajnálatos esetről Wellingtont. Nem hiszem, hogy neki tetszene Sharpe eljárása.

– Nincs szükségem ügyvédekre az ügyeim elintézéséhez! – mordult fel Loup.

Nem is annyira katonái végzete dühítette fel, inkább az a mód, ahogy meghaltak. Semmi kifogása nem lett volna a

dolog ellen, ha egy ütközetben veszítik életüket, de nem állhatta, hogy kivégezzék őket, mint a közönséges bűnözőket.

– Ha azonban nem kapom el néhány héten belül, akkor nem bánom, megírhatja azt a rohadt levelet. Katonák ellen nehezebb harcolni, mint civilekkel, és nekem ismét meg kell tanítanom az embereimet, hogyan kell egyenruhásokkal megküzdeni.

– Azt hittem, hogy a legtöbb katona szívesebben megy csatába igazi katonák, mint gerillák ellen – vetette közbe Dona Juanita.

Loup bólintott.

– A legtöbbször valóban ez a helyzet, asszonyom, de az én specialitásom a gerillák elleni hadviselés.

A nőben szemmel láthatóan feltámadt az érdeklődés.

– Mesél róla?

Loup Ducos-ra pillantott, mintha engedélyt kért volna tőle, hogy szólhasson. Az őrnagyot mélységesen zavarta, ami a másik férfi és a nő között történt. Bizonyos volt benne, hogy ha akár csak fél percre kettesben maradnának, máris egymásnak esnének, akár a bagzó macskák. Nem erkölcsi okokból volt ez ellenére, hanem azért, mert úgy érezte, emiatt a nevetséges apróság miatt elhanyagolják majd kötelességüket.

– Mondja csak, Loup – legyintett egykedvűen.

A tábornok bólintott, és mintha csak valódi titkot közölt volna, közelebb hajolt a nőhöz.

– Én vezetem a hadsereg legképzettebb katonáit. Még a testőrgárdánál is jobbak. Kiválóan harcolnak, pompásan ölnek, és ennek megfelelő zsoldot is várnak. Ha lehet, kerülöm, hogy más csapatok katonáival keveredjenek, így soha nem derül ki, hogy merre járnak, és mit csinálnak. Ha például hatszáz embert kivezényel innen, és Madridba küldi őket, garantálom, hogy innentől Sevilleig minden gerilla

tudomást szerez róla, mielőtt kilépnének a kapun. Az én harcosaimról azonban senki nem sejtetheti, hol vannak és mit tesznek, csak akkor jönnek rá, amikor már késő. Egy falut ugyan kiürítettünk, de mégsem ez az állandó szállásunk. Lakunk, ahol akarunk, úgy haladunk, ahogy nekünk tetszik, ha pedig támadás ér minket, megöljük a gerillákat. Persze nemcsak őket, hanem a szüleiket, nagyszüleiket, gyermekeiket, unokáikat, és még a papjaikat is. Megfélemlítjük mindet, éppen úgy, ahogy ők próbálják terrorizálni a mi csapatainkat, és tudtára adjuk a helyieknek, hogy jobban teszik, ha tőlünk rettegnek, nem a partizánoktól.

– Ügyes – felelte Juanita.

– Az mindenesetre bizonyos, hogy az a terület, amelyet Loup tábornok gondjaira bízta, figyelemre méltóan partizánmentes – jegyezte meg nagylelkűen Ducos.

– Sajnos nem teljesen. El Castrador még él, és én nem nyugszom, amíg a saját késével el nem vágom a torkát. Lehet, hogy az angolok érkezéte megint előbújik a rejtekhelyéről.

Ducos ismét magához ragadta a szót.

– Éppen ezért vagyunk itt. Az a dolgunk, hogy elérjük, hogy a britek eltakarodjanak innen.

A rövid bevezető után mély, hipnotikus hangján ismertette a hadi helyzetet. Loup tábornok, aki azzal töltötte az elmúlt évet, hogy kiűzze a partizánokat a hegyekből, így akadályozva meg azt a katasztrófát, amely Masséna marsall csapatait sújtotta Portugáliában, figyelmesen hallgatta Ducos beszámolóját. Az őrnagy igazat mondott, meg sem kísérelte hallgatóságát a Moniteur újságban olvasható hazugságokkal traktálni.

– Wellington nagyon okos – ismerte el kényszeredetten Ducos. – Nem egy katonai zseni ugyan, de tehetséges hadvezér, és mi elkövettük azt a hibát, hogy alábecsültük.

A Torres Verdas vonal létezéséről fogalmuk sem volt a franciáknak egészen addig, amíg be nem sétáltak az ágyúk kereszttüzebe, majd kénytelenségből visszavonultak, szenvedve a hidegtől és az éhségtől. Most az egész hadsereg ott várakozott a határon, és Wellington támadását várta. A közelebbi összecsapás véresnek ígérkezett, mert a járható hegyi hágókat két erőd biztosította, Ciudad Rodrigo északon, Bajadoz délen. Bajadoz egy hónappal ezelőttig szilárdan spanyol kézben volt, és még Masséna marsall mérnökei is letettek arról, hogy lerombolhatják a masszív falakat, akkor azonban Loup megvesztegette a vár kapitányát, aki átadta a kulcsokat. Most tehát Spanyolország két legfontosabb erődje a császár kezében volt. Egy ugyancsak fontos harmadik erősséget szintén franciák birtokolták. Almeida ugyan Portugália területén feküdt, és nem volt annyira jelentős, mint Ciudad Rodrigo vagy Bajadoz, ráadásul egy löportár robbanása elpusztította a fellegrát a szomszédos katedrálissal együtt, de a város vastag, csillag alakú falai, és erős helyőrsége túske lett volna minden angol hadsereg oldalában, amely Ciudad Rodrigo ostromára indult volna. Ducos bizonyos volt benne, hogy Wellington soha nem hagyott volna serege hátában egy ilyen fenyegetést jelentő erősséget.

– Wellington elsődleges célja Almeida elfoglalása lesz, Maséna pedig minden erejével megpróbálja ezt megakadályozni – jelentette ki az őrnagy, majd kis szünet után folytatta. – Más szavakkal, tábornok, Almeida közelében egy nagy jelentőségű ütközet várható. Ha van olyan dolog ebben a háborúban, amit biztosra vehetünk, hát ez az.

Loup a térképre nézett, majd bólintott.

– És mi van, ha Masséna mégis kiüríti az erődöt? – kérdezte Loup megvető hangszíval. Úgy tűnik, még ezt az

ostobaságot is el tudta képzelni riválisáról.

– Lehetetlen – rázta meg a fejét Ducos, majd magabiztosan a térképre bökött. Almeida tépett, csillagforma körvonalait hegyek övezték, de mögötte egy mély folyó vonult, elválasztva az erődöt Portugáliától.

– Ez a Coa, tábornok. Egy szurdokban fut, és csak egy híd vezet át rajta itt, Castello Bomnál.

– Ismerem.

– Ha tehát Wellington csapatai vereséget szenvednek ezen a parton, csapatai maradékai arra kényszerülnek, hogy ezen az alig három méter széles hídon át vonuljanak vissza. Ez az oka annak, hogy ragaszkodjunk Almeida megtartásához, mert a puszta léte miatt az angolok nem tehetnek mást, minthogy itt harcoljanak, és ha így lesz, felmorzsolhatjuk őket. Ha pedig velük végeztünk, az ön taktikáját folytatva leverhetünk minden ellenállást Spanyolországban és Portugáliában.

Loup kihúzta magát. Habár elsőre helyesnek találta Ducos elemzését, szüksége volt néhány percre ahhoz, hogy minden szempontból végiggondolja. Szivarra gyújtott hát, és pár szippantás után összeszedte gondolatait. Úgy döntött, hogy nem húzza az időt udvariaskodással, hanem egyenest a közepébe vág.

– Nem harcoltam ugyan csatában az angolok ellen, de azt hallottam, hogy makacsak tudnak lenni a rohadékok, ha sarokba szorítják őket. Kiválóan ismerem ezt az országot – folytatta a térkép felé intve. – Ha Wellington bevesz egy magaslati pontot, az egész hadseregem kimúlhat végelgyengülésben, mielőtt kifárasztaná, legalábbis én így tudom.

– Értem az aggályait – felelte Ducos mosolyogva. – De mi lenne a helyzet, ha Wellington hadserege belülről indulna rothadásnak?

Loup egy darabig eltöprengett, majd határozottan bólintott.

- Akkor megtörik – ismerte el egyszerűen.
- Látja? Ez az, amiért azt szerettem volna, hogy találkozzon Dona Juanitával. A hölgy – intett a mosolygó asszony felé – átvág a vonalakon, és beépül az angolok közé. Ezután pedig, tábornok, időről időre ellátogat majd önhöz, és elvárom, hogy ekkor ellássa azokkal a dolgokkal, amelyeket tőlem kap majd meg.
- Miféle dolgokkal, Ducos? Fegyverekkel? Lőszerrel? Dona Juanita válaszolt az őrnagy helyett.
- Semmi olyasmivel, tábornok, ami nem fér el egy vezetőké-lő nyeregtáskájában.
- Loup Ducos felé fordult.
- Miért gondolják azt, hogy olyan könnyű keresztüllovagolni két hadsereg között? Az angolok lovas őrzőket küldenek szerteszét, meg ott vannak a partizánok, ráadásul a mi portyázóink, és még az isten tudja, kifélék... Ez nem egy kényelmes sétalovaglás a Bois de Boulogne-ban! Egy pillanatig sem látszott, hogy Ducos kikökönt volna hűvös nyugalmából.
- A hölgy minden bizonnyal meggyőzi majd önt a képességeiről, tábornok. Az ön dolga pedig az, hogy megmutassa neki a rejtekhelyét. Tudnia kell ugyanis, hogy hol találja meg. Megoldhatónak találja ezt a problémát?
- Persze – vont vállat Loup, majd az asszonyra nézett. – Hajlandó lenne lovagolni velem egyet, hölgyem?
- Akár egész nap is, tábornok.
- Nos, akkor hát holnap. Esetleg holnapután is?
- Az attól függ, tábornok. Meglehet.
- Ducos ismét félbeszakította az idillt. Késő volt már, várta a vacsora, ráadásul sok óra papírmunkát is le kellett még tudnia.
- Az ön emberei, tábornok, mostantól az első vonalban állnak majd, és azt akarom, hogy kísérik figyelemmel minden új angol egység érkezését.

– Eddig sem kerülte el semmi a figyelmünket, Ducos! –
fortyant fel Loup. – Semmi szükség rá, hogy kioktasson. Mi
igazi katonák vagyunk, ha esetleg elfelejtette volna.

Az őrnagy szemrebbenés nélkül folytatta.

– Különösen egy spanyol egységet figyeljenek, a Real
Compañía Irlandesa várhatóan csatlakozik Wellington
hadaihoz, és én pontosan tudni akarom, hogy mikor
érkeznek, valamint az is, hogy hová vezénylik őket. Ez
nagyon fontos ügy, tábornok.

Loup Juanitára sandított, mert úgy sejtette, hogy a Real
Compañía Irlandesa kapcsolatban áll a nő küldetésével, de
az asszony arca nem árult el semmit. A tisztnek azonban
semmi kétsége nem volt afelől, hogy két napon belül úgyis
mindent megtud majd tőle.

– Ha csak egy ló fingik az angol vonalak mögött,
garantáltan azt is meg fogja tudni, Ducos.

– Nagyszerű! – mondta az őrnagy. – Nem is tartom fel
tovább, tábornok. Biztos vagyok benne, hogy vannak még
tervei a mai éjszakára.

Loup felvette hát sisakját, és a karját nyújtotta Juanitának. –
Mondja csak, hölgyem, a Doha nem férjes asszonyok
megszólítása?

– A férjem Dél-Amerikában nyugszik, tábornok. Mély
sajnálatomra elragadta a sárgaláz.

– Milyen érdekes! Az én feleségem pedig Besanconban
nyugszik. Elragadta a konyhai munka.

A tiszt udvariasan felajánlotta a karját Juanitának, de
Ducos egy kézmozdulattal megállította a nőt, így egyedül
távozott. Amint kiért a hallótávolságból, megszólalt az
őrnagy.

– Készen áll az indulásra?

– Máris?

– Igen – bólintott mereven Ducos. – Gyanítom, hogy a Real
Compañía Irlandesa már elérte az angol vonalakat.

– Készen állok. És mondja csak, Ducos, az angolok vajon mostanra gyanakodnak a Real Compania Irlandesa szándékait illetően?

– Minden bizonnyal. Bolondok is lennének, ha nem gyanakodnának. A mi feladatunk, hölgyem, az, hogy nyugtalanságban tartsuk az ellenségünket, és amíg azok a Real Compania Irlandesára figyelnek, talán elsiklanak az igazi veszély felett.

Ducos levette szemüvegét, és gondosan megtisztogatta a lencséket.

– Bizonyos ön Lord Kiely érzelmei felől?

– Az a részeges bolond azt fogja tenni, amit csak mondok neki, őrnagy.

– Ne tegye féltékennyé! – figyelmeztette Ducos. Az asszony szája pengeéles mosolyra húzódott.

– Sok dolog lehet, amiben ön szakértő, de ne oktasson ki arról, hogy bánjak egy férfival. Mindent tudok, amit tudnom kell, ne aggódjon hát Lord Kiely miatt. Jó lesz, és engedelmes. Van valami egyéb is?

– Pillanatnyilag ez minden. Hadd kívánjak önnek nyugodalmas jó éjszakát, asszonyom.

– Bizonyosan rendkívül érdekes éjszakám lesz – mosolyodott el Dona Juanita, majd megfordult, kinyitotta az ajtót, és lesietett a lépcsőn. Ducos még hallotta a sarkantyúk pengését, és a nő nevetését, amint csatlakozott a lent várakozó Loup-hoz. Becsukta hát az ajtót, és visszasétált az ablakhoz. Hallgatta az eső neszezését, képzeletében nagyszerű látomás bontakozott ki. Az álom megvalósulása persze nemcsak azon múlt, hogy Loup és Juanita megfelelően teszik-e a dolgukat, hanem azon is, hogy egy, az angol vonalak mögött munkálkodó ember terve sikerül-e. Ez a személy olyan agyafúrt volt, hogy még Ducos is elismeréssel adózott zsenialitásának, és aki oly módon szomjazta az angolok vereségét, mint amennyire

Ducos Franciaország dicsőségét. A francia vékony teste szinte beleremegett az izgalomba, amikor elképzelte, ahogy a demoralizálódott angol csapatokat sarokba szorítják a folyóparton. Lelki szemei előtt megjelent a kép, ahogy a víz véresre változik, és ahogy vörös kabátosok holttesteit sodorja tova a folyó. Láta, ahogyan a császár egész Európa, sőt az egész ismert világ ura lesz. Ki tudja? Ha Nagy Sándornak sikerült, sikerülhet Bonaparténak is. Lehet, hogy mindez éppen most kezdődik el Ducos, és az ő legtitkosabb ügynöke segítségével a Coa partján, nem messze Almeirától.

– Ez egy lehetőség, Sharpe, istenemre mondom, valódi lehetőség! Egy férfi életében nem sok efféle adódik, így tehát üstökön kell ragadni a szerencsét, én mondom. Az apám is így tartotta, és ő püspök volt, pedig nem lesz mindenféle segédlelkészből püspök, nemdebar? Csak akkor, ha nem mulasztja el az esélyeket. Érti, mire célzok, ugye, Sharpe?

– Igen, uram.

Claud Runciman őrmester terebélyes hátsója alatt megreccsent a szék, ahogy eltolta magát a bőséges vacsora maradványai alatt roskadozó asztaltól. Előtte csirkecsontok, lecsupaszított szőlőfürtök, nyúlbordák, narancshéj, és egy meghatározhatatlan állat porcogója feküdt. A hatalmas mennyiségű étel miatt Runciman kénytelen volt kigombolni kabátját és ingét is, óriási hasára így ráfeszült zsebórája lánc, vöröses bemélyedést szántva sápadt, feszes bőrén. Az ezredes hatalmasat böffentett.

– Sharpe, itt kell, hogy legyen valahol az a púpos lány, aki az ételt szolgálja fel. Ha látja, legyen olyan jó, és szóljon neki, hogy hozzon ki egy sajtos pástétomot, de ne kecskesajttal, mert attól elfog a melankólia.

Habár az ezredes a jó hírű 37. hampshire-i ezred sárga gallérját és ezüst díszsinórzását viselte egyenruháján, ez

az alakulat már vagy esztendeje színét sem láthatta, mivel újabban a szekeres szállítókkal és a szövetséges portugálok öszvéres fuvarosaival biztosította az angolok utánpótlási vonalait. Most azonban ő lett a Real Compañía Irlandesa összekötő tisztje.

– Persze hogy nagy megtiszteltetés ez, azonban nem ért váratlanul, és sejtettem, hogy én leszek a szerencsés – magyarázta buzgón Sharpe-nak. – Annak idején elmondtam Wellingtonnak is – folytatta –, hogy elfogadom a szállítmányozási fegyvernem vezetését, de jutalomra számítok érte. Épeszű ember ugyanis nem akarja egy halom ostoba hajtó között leélni az életét. Hé, Sharpe, ott a púpos! Legyen már olyan jó, állítsa meg, és magyarázza el, hogy azonnal szükségem van pástétomra, meg egy kis rendes sajtra!

Hamarosan megérkezett az ezredes által rendelt étel, ráadásnak pedig egy tömlőnyi bor és egy tál cseresznye, hogy Runciman az utolsó éhségét is elverhesse. A szomszéd asztaltól lovassági tiszték egy csoportja feltűnő lelkesedéssel fogadásokat kötött rá, hogy a pohos ezredes mennyi ételt lesz még képes magába tömni, de Runciman nem törődött velük.

– Mondom, ez egy nagy lehetőség! – ismételte, miközben magába tömte a pástétomot. – Nem tudom még, hogy magának mi haszna lesz ebből, de a magafajta úgysem vár túlságosan sokat az élettől, nemde? Én azonban akár az aranygyapjút is megkaparinthatom! Maga tudja, mit jelent az, hogy Real?

– Igen uram. Azt, hogy királyi.

– Tehát mégsem olyan tanulatlan, mi? Igen, azt jelenti, királyi. Királyi Gárda! Ezek az írek nem egyszerű szekeresek meg öszvérhajcsárok! Királyi kapcsolataik vannak, és ez azt jelenti, hogy királyi jutalmakat is osztogathatnak. A spanyol udvar az aranygyapjas rend

lovagi címét is felajánlhatja, minden jutalommal egyetemben. Szép csillag és aranygallér is jár a dologgal, de én megelégednék a pénzzel is. Jó munkáért jó fizetség jár, nem igaz? Ráadásul ez csak a spanyoloktól! Ki tudja, London miféle egyebet tartogat még a számomra! Lovaggá is üthetnek akár, sőt a királyi udvarban is érdeklődhetnek afelől, hogy ki végezte el ezt a nagyszerű munkát! Még a bárói rang sem lenne elképzelhetetlen, csak hát van egy kis baj...

Runciman nagyot böffentett, és egypár másodpercig felemelte hátsóját a padról.

– Istenemre, mindjárt jobb így – mondta látható megkönnyebbüléssel. – Nemhiába mondják az orvosok, hogy a káros kipárolgásokat ki kell eresztetni a testből, mielőtt még a belső szervek elrothadnának. Hol is tartottam? Ja, igen, Sharpe, légy van a levesünkben. Az a probléma, hogy ezek a gárdisták írek. Vezetett már íreket, Sharpe?

– Néhányat már igen, uram.

– Én pedig már többtucatnyit is! Amióta ír hajtóink is vannak, alaposan megismertem a zsvány fajtájukat. Mondja csak, szolgált már valaha Írországbán?

– Még soha, uram.

– Én már igen, egy laktanyában teljesítettem szolgálatot Dublin Castle-ben. Hat hónapnyi nyomorúság volt az, Sharpe, én mondom! Először is, borzalmas a koszt, másodszer pedig, bárhogya is törekszem arra, hogy jó keresztény legyek, és szeressem felebarátaimat, az írek alaposan megnehezítették a dolgomat. Igaz, akadnak köztük rendesebb fickók is, de többségük rémesen ostoba. Néha már-már azt hittem, hogy a bolondját járatták velem, mert a legegyszerűbb parancsot sem értették meg! Érti ezt? És még valami, Sharpe, csak így egymás közt; az írek... – kezdte sejtelmesen Runciman, miközben közelebb

hajolt a kapitányhoz – főleg katolikusok. Pápisták! Ha nem akarja felmérgecsíteni őket, vigyáznia kell, mit mond. Persze maga meg én tudjuk, hogy a pápa a babiloni szajha megtestesülése, de jobb, ha erről mélyen hallgatunk, ha ők is hallhatnak minket. Ért engem, ugye?

– Úgy érti, így nem kapja meg az aranygyapjút? – Tudtam, hogy meg fog érteni! Pontosan ez a helyzet.

Diplomatikusan, szőrmentén kell eljárnunk. Úgy kell bánnunk velük, mintha ők is jó angyolok lennének, vagy legalábbis hasonlóan. Maga alacsony sorból jött, de megjárta a számarlétrát, igaz? Lehet, hogy egy-két dolog nem egyértelmű a maga számára, de ne feledje, ha a pápáról nem beszél sem maga, sem az emberei, nem lesz hiba.

– Uram, sok emberem katolikus, és ráadásul ír is.

– Elképzzelhető. Végül is a hadsereg harmada ír! Csak ki ne törjön valami lázadásféle.

Az ezredes láthatóan összeresztett, amikor eszébe ötlött az ámokfutó pápista ír vörös kabátosok látványa, de azért folytatta.

– Kár azonban vészmadárkodni, nem igaz? Egyszerűen csak hunyjon szemet a fertelmes eretnecség felett, Sharpe, ne is törődjön vele! Csak a tudatlanság az egyetlen oka a pápiz-musnak, ahogyan ezt az én drága apám szokta volt mondogatni. Jut eszembe, Sharpe, örömmel venném, ha az elkövetkező időkre való tekintettel nem szólítana többé ezredesnek. Tudja, a táborig szekeresek parancsnoka vagyok. *Táborig*, érte, ugye? A Runciman tábornok megszólítás éppen megfelelőnek látszik, nemdebar? Úgyis csak idő kérdése.

– Ahogy óhajtja, tábornok – felelte Sharpe enyhe félmosollyal. Tizenkilenc évnyi szolgálat után már tökéletesen ismerte a Runcimanhoz hasonlókat. Hadnagysága óta minden bizonyal pénzért vásárolta a

rangfokozatokat, de az ezredesnél megakadt, mert innentől kezdve csak a leszolgált idő, és az érdemek biztosíthatják volna számára az előléptetést. Sharpe-nak semmi kifogása nem volt Runciman szeszélye ellen, hiszen az ezredes nem látszott bonyolult lelkületű embernek, és nem lett volna értelme összetűzni vele.

– Maga kedves fickó, Sharpe! Hé! Látja ott azt a nyamvadt figurát, aki épp most megy ki? Úgy látom, hagyott az asztalán egy féltömlőnyi bort. Hozza már ide nekem, barátom, mielőtt az a púpos nőszemély ráteszi az enyves mancsát! Magam mennék érte, de ma valahogy módfelett gyötörnek a szelek. Siessen jőember, szomjazom!

Sharpe szerencséjére ekkor érkezett meg Michael Hogan hadnagy, és megóvta ezzel attól, hogy koldus módjára maradékot csenjen egy asztról.

– Jó estét, ezredes úr! – köszöntötte Runcimant, szándékosan eltúlozva amúgy is feltűnő ír akcentusát. – Gyönyörű napunk van, ugye?

– Inkább forró – felelte Runciman, majd letörölte arcáról a verejtéket. Hirtelen azt is észrevette, hogy hordó nagyságú hasa csupasz, így kétségbeesett igyekezettel megpróbálta összehúzni zubbonya szárnyait.

– ...mi több, mondhatnám, hogy rohadt nagy a kánikula.

– A nap teszi, ezredes – mondta komoly arccal Hogan. – Megfigyelte már, hogy az a nagy, sárgán izzó gömb felmelegíti a levegőt?

– Persze hogy a nap teszi! – motyogta zavartan az ezredes.

– Örülök, hogy egyetért. Hanem ez esetben mi a helyzet a téllal?

Runciman kétségbeesetten bővölte a magára hagyott borostömlőt. Már éppen ismét érte akarta szalajtani Sharpe-ot, amikor a szolgálólány odaért, és elvitte.

– A fenébe – jegyezte meg bánatosan.

– Hogy mondta, ezredes? – érdeklődött Hogan, miközben belemarkolt Runciman cseresznyéstábjába.

– Nem szóltam semmit, csak a köszvényem kínoz. Szükségem lenne még egy adag Husson vízre, de errefelé nagyon nehéz beszerezni. Nem tudna keríteni egy adagot a londoni lovas testőrségtől? Biztosan méltányolják a kérést, hiszen itt, az első vonalban szükségünk van gyógyszerekre. És lenne még valami, Hogan...

– Csüngök a szavain, ezredes.

Runciman elvörösödött. Tudta, hogy az ír gúnyolódik vele, mert hiszen rangban elvileg megelőzte, Hogan kiváló viszonyt ápolt Wellingtonnal.

– Tudja, én még mindig a szekeresek parancsnoka vagyok...

– Így van, ezredes, és kiválóan végzi a munkáját. A főparancsnok nemrégiben meg is jegyezte, hogy mostanában ritkán látni ennyire jól igazgatott társzekereket.

– Maga Wellington is észrevette hát?

– Pontosan így történt, ezredesem.

– Nem csoda! Az én drága jó anyám is mindig azt szokta mondani, hogy nagyszerű szervezőképességem van. És mivel én vagyok a *tábori* szekeresek parancsnoka, megtisztelő lenne, ha *tábornoknak* szólítana.

– Drága szekeresparancsnok, hát miért nem mondta ezt régebben? Persze hogy szólíthatom szekeresparancsnoknak! Már régen eszembe juthatott volna ez a kis figyelmesség. Most azonban, ha megbocsát, mennem kell, mert a Real Compania Irlandesa már elérte a város szélét, és nekünk kell eligazítást tartanunk. Óhajt még közölni velem valamit indulás előtt?

Runcimanra láthatóan sokkolóan hatott, hogy esetleg meg kell erőltetnie magát.

– Úgy érti, nyomban indulnunk kellene, ebben a minutumban? Sajnálom, de ez lehetetlen. Az orvosom azt

mondta, hogy az én koromban egy férfinak pihennie kell, miután... nos, miután...

– Miután megerőltető munkát végzett? – készségeskedett Hogan. – Igaza van, szekeressparancsnok! Majd elmondom Lord Kielynnek, hogy ön Valverde tábornok fogadásán óhajt először találkozni vele és tisztjeivel, San Isidróban.

– Így van, Hogan, ma este ott leszek Valverdében – bólogatott buzgón az ezredes. És még valami... Nos, ami a megszólításomat illeti...

– Szükségtelen köszönetet mondanía, szekeressparancsnok – jegyezte meg gálánsan Hogan. – Igazán megható a hálája, de nincs szükség további szavakra! Tiszteletben tartom az óhajtát, és mindenkiel tudatom majd, hogy tegyen úgy, ahogy én. Maga pedig, Richard, kövessen, kérem – fordult Sharpe felé. – Hol vannak a zöld kabátosai?

– A kocsma előtt, a söntésben, uram.

Sharpe lövészeinek a portugál határnál álló elhagyott San Isidro-erődben kellett csatlakozniuk tisztjükhöz, hogy segédkezzenek a Real Compañía Irlandesa kiképzésében.

– Uramisten – sóhajtott Hogan panaszosan, miután elhagyták az ivót –, mekkora hájfej ez a Runciman! Kedélyes bolond ugyan, de én mondom, nála rosszabbul senki nem végezné a munkáját, beleértve McGillian kutyáját is, pedig az az állat epilepsziás volt, vak és többnyire részeg is. Nem ismerte McGilliant, ugye? Hozzáértő hadmérnök volt, de lezuhant Gibraltár sziklájáról, miután benyakalt félgallonnyi sherryt. Isten nyugosztalja. A kutyája pedig olyannyira kedélybeteg lett, hogy le kellett löni. A felföldi 73-sok végezték el a piszkos munkát, teljes katonai tiszteletadás mellett. Régi história. Runciman azonban vár valamit azoktól az írektől, és ez nagyon jó, ugyanis el kell velük hitetnünk, hogy mi is komolyan vesszük őket. Ért engem?

– Nem egészen, uram – nyögte Sharpe. – Ami azt illeti, egy cseppet sem.

– Nehézkes a felfogása, Richard – rázta meg a fejét Hogan, majd megállt, és hogy szavainak nagyobb nyomatókat adjon, megragadta az egyik ezüstgombot Sharpe zubbonyán.

– A célunk az, hogy felbosszantsuk Kiely lordot. A maga feladata az, hogy halálra bosszantsa. A legcsekélyebb mértékben sincs szükségünk sem rá, sem a nyomorult Real Compania Irlandesára, de mégsem küldhetjük el őket a pokolba csak úgy, mert az nem lenne eléggé diplomatikus. Érti már, ugye? Érje el, hogy önként takarodjanak el, de lehetőleg úgy, hogy ez ne derüljön ki. Az a dagadt ártány Runciman majd nyalja a talpukat, tehát talán maguk is elhiszik, hogy nem szándékosan hajtottuk el őket. Ha minden jól megy, csak magáról fogják hinni, hogy nem úriember.

– De hát valóban nem vagyok az, nemde?

– Ha ez így is van, arról csakis maga tehet, de ez nem a mai nap problémája. Sharpe, egy a lényeg: érje el, hogy izzadjanak meg, szenvedjenek, de kérve kérem, oldja meg, hogy elkotródjanak innen!

A Real Compania Irlandesa alig volt nagyobb, mint egy ezred, de egyike volt annak az öt alakulatnak, amely őfelsége, a spanyol király személyes biztonságáért felelt. Az ezred könyveiben háromszáznégy katona szerepelt, amikor még az Escorial Palotát vigyázták Madridtól nem messze, de amióta a spanyol király őrizet alatt állt, a megszálló franciák leereszkedően vállveregető stílusa miatt többen elhagyták az alakulatot, és még tovább csökkentette a létszámot a közelmúltban megtett hajóút, amelynek során egész Spanyolországot meg kellett kerülniük, hogy csatlakozhassanak az angol hadsereghez. Így tehát a Real Compania Irlandesa százhatvanhárom

katonából és tizenhárom tisztből állt, amikor Vilar Formoso határában felsorakozott. Kíséretükben egy tábori lelkész, nyolcvankilenc feleség, hetvennégy gyerek, hatvan szolga volt, és rendelkeztek huszonkét lóval, egy tucatnyi öszvérrel, valamint velük tartott egy úrhölgyként megjelölt személy is.

– Úrhölgy? – hitetlenkedett Sharpe.

– Igen finom fogalmazás – bólintott komolyan Hogan. – A szóban forgó hölgy egy két lábon járó kupleráj, de ömértósága úgy óhajta, hogy biztosítsak megfelelő szállást számára és egy hölgyismerősének, aki ugyan még nem érkezett meg, de hamarosan számítani lehet rá. Dona Juanita de Elia egyenesen az ellenséges vonalakon keresztül vágja majd át magát csak azért, hogy ölordsa ágyát felmelegítse, és igaz, ami igaz, ha valóban ő az a Dona Juanita de Elia, akit ismerek, akkor az a bizonyos nyoszolya nem maradhat hideg. Az úrhölgy tapasztalt ágymelegítő. Azt mesélik róla ugyanis, hogy minden egyes alakulat egyenruháját elrakta, amelyből együtt hált egy férfival. El tudja ezt képzelni, Sharpe?

– Hát, ha errefelé jön át, akkor rohadt nagy szerencséje kell, hogy legyen, hogy el tudja kerülni Loup-t és csapatát.

– Honnan hallott maga Loup-ról? – kérdezte döböntően Hogan. Az ír tiszt ugyan jó kedélyű, kiváló humorú férfi volt, de a bohém külső alatt pengeéles logika rejtőzött. Sharpe azonban megbízott benne, ezért egy pillanatra eltöprengett azon, hogy elmondja neki, milyen körülmények között találkozott a franciával, de végül úgy döntött, jobb, ha nem meséli el, hogyan végzett ki két francia katonát teljesen szabályellenesen.

– Errefelé mindenki ismeri Loup-t – vont vállat tehát. – Nem lehet úgy eltölteni akár csak egyetlen napot sem a faluban, hogy ne halljon róla valamit az ember.

– Ez érthető – ismerte be Hogan, de hangjában továbbra is gyanakvás rejtőzött. – Mindenesetre azért ne törekedjen rá,

hogy közelebből is megismerje. Én majd foglalkozom a farkasfickóval, maga meg viseljen gondot ezekre az újakra. Hogan és Sharpe lövészeik társaságában befordult a sarkon, és megpillantották a Real Compania Irlandesa katonáit, amint esetlenül készülnek a szemlére egy félig befejezett templom tövében.

– Ők az új szövetségeseink, Sharpe – kesergett Hogan – és, ha hiszi, ha nem, az a dolog, amit hordanak, az *nem* a díszegyenruhájuk, hanem ezt viselnék csatában is. – Az egyszerűbb uniformishoz szokott angolok néma döbbenettel szemlélték a testőrök cifra uniformisát. A Real Compania Irlandesa katonái rövid, feketével szegett fecskefarkú zubbonyt viseltek, amelynek gomblyukait és gallérját aranyzsinórral varrták ki. Kézelőjük és hajtókéjük smaragdzöldben pompázott, lovaglónadrágjuk és mellényük pedig valaha fehér lehetett ugyan, de combig érő csizmájuk, derékszíjuk és fegyverövük fekete színe is megkopott már. Dereukat szintén a ragyogó zöld selyemből készített öv takarta, hasonló árnyalatú volt a kétszarvú kalapjukra illesztett tollforgó is. Fejfedőjüknek azonban nem ez volt az egyetlen dísze; mert azon egy égővörös tornyot és egy ágaskodó oroszlánt ábrázoló címer is ékeskedett, és ez a szimbólum volt látható az őrmester és a dobosok vállszalagján is. Ahogy Sharpe közelebb lépett, látta, hogy a pompázatos egyenruhák már szakadtak, foltosak, és a napfény meg is fakította őket valamelyest, de továbbra is valóságos színorgiát jelentettek volna bármely más alakulat uniformisaihoz képest. Amikor szemügyre vette a katonákat, azt látta, hogy azok egy cseppet sem úgy néznek ki, mint akik bátran állnak a sarat. Mindannyiuk arcára fáradtság, aggodalom és fásultság ült ki.

– Hol vannak a tisztjeik?

– Egy közeli tavernában ebédelnek.

– Úgy érti, méltóságukon aluli, hogy az emberekkel egyenek?

– Nyilvánvalóan az. Ne felejtse el, Sharpe, hogy azért ellenjavallt megkedvelnie ezeket az embereket – tette hozzá élesen. – Ne szimpatizáljon velük akkor sem, ha a tisztjeikről megvan a véleménye.

– Tudnak egyáltalán angolul?

– Úgy, mint maga, vagy én. Vagy a felük született Írországbán, a másik felüknek ír bevándorlók a szülei, és ugye, mondanom sem kell, hogy jó néhányuk előtte vörös kabátos volt, tehát gyakorlatilag a brit hadsereg szökevényei.

Sharpe megfordult, és biccentett Harper felé.

– Nos, őrmester, nézzük meg közelebbről ezt a palotaőriséget. Sorakoztassa fel őket!

– És hogy szólítsam meg őket?

– Próbálkozzon az ezreddel.

Harper mély lélegzetet vett, majd elüvöltötte magát.

– 'Zred! Vigyázz!

Hangja olyan erős volt, hogy a hozzá legközelebb állók összereztek, páran pedig arrébb ugrottak, de csak néhányan vágták magukat előírászerűen vigyázzba.

– Sorakozó! Indulj! – ordította el magát ismét Harper, de csak néhány gárdista engedelmeskedett, a többiek tanácstalan pillantásokat vetettek saját őrmestereik felé. Az egyik szépen dekorált altiszt elindult Sharpe felé, minden bizonnyal azért, hogy kérdőre vonja, milyen joga egzecírozatja őket, de Harper nem várta meg, amíg odaér.

– Indulás, disznók! – bömbölte Harper ékes donegani akcentussal. – Ez egy háború, fattyak, és ti most nem a királyi budit őrzitek! Viselkedjete jó strichihez méltóan, és induljatok, de már!

– Emlékszem még azokra az időkre, amikor nem akart őrmester lenni, Harper – jegyezte meg Sharpe, ahogy

figyelte, hogy a döbbsent gárdisták engedelmelkednek a zöld zubbonyos lövészeknek, majd Hogan felé fordult.

– Velem tart, őrnagy?

– Inkább maradok, Richard.

– Nos, akkor jöjjön maga, Pat – szólt Sharpe, és a két férfi elindult, hogy szemügyre vegye az alakulatot. Néhány helybeli gyerek az angolok mögé állt, és utánozták a tisztek járását, de amikor az ír lekent az egyiknek egy nyaklevest, gyorsan odébbálltak.

Sharpe sokkal inkább a puskák állapotát vizsgálta, de azért néha a szemébe is nézett egy-egy katonának. A Real Compania Irlandesa katonáinak arca nem elszántságról és önbizalomról árulkodott, sokkal inkább sértődöttség, és a neheztelés volt leolvasható róluk. Nem csoda, hiszen ezek az írek nem örülhettek igazán annak, hogy hirtelen ismét angol parancsnok rendelkezett felettük. Mindannyian azért álltak be a Real Compania Irlandesába, hogy őfelségét a spanyol uralkodót, a legkatolikusabb királyt védelmezzék, erre most itt találják magukat egy protestáns monarchia szolgálatában. Az pedig, hogy többségük ír hazafi létére most kénytelen volt országuk elnyomóinak oldalán harcolni, még ennél is jobban zavarta őket. Mindezek ellenére Sharpe sokkal inkább egyfajta idegességet érzékelt felőlük, mint haragot. Talán az aggaszthatta az íreket, hogy oly hosszú tétlenség után most ismét hozzá kellett szokniuk az igazi katonaélethez? Gyalázatosan elhanyagolt fegyvereik állapotából ítélve ez igen valószínű volt. Habár puskájuk erős, jó minőségű spanyol fegyver volt az egyenes kakasos fajtából, a rozsdás szerkezetek és az eltömődött csövek arról árulkodtak, hogy igencsak elhanyagolták őket. Több fegyverből hiányzott a kova vagy az annak rögzítésére szolgáló bőrdarab, sőt az egyiknek még a kovakőbefogó csavarja sem volt meg.

– Lőttél már valaha azzal a puskával egyáltalán, fiam? –

kérdezte Sharpe lemondó sóhajjal az egyik katonától.

– Nem, uram!

– És mondd, fiam, lőttél már valaha egyáltalán bármiféle puskával?

A katona idegesen pillantott saját őrmesterére, de Harper hirtelen ráordított.

– Válaszolj a tiszt úrnak!

– Csak egyszer, uram.

– Nem baj, mert ha tényleg meg akarsz ölni valakit azzal a vacakkal, hát egyszerűbb, ha agyonütöd vele. Ahogy elnézem, éppen elég nagy barom vagy hozzá. Mi a neved?

– Rourke, uram!

– Ne szólíts uramnak, csak őrmester vagyok. Honnan származol, fiam?

– Az apám Galwayból jött, őrmester.

– Én pedig Donegal megyéből, Tangaveane-ből, és lesül a bőr a pofámról, mert azt kell látnom, hogy egy ír honfitársam még arra sem képes, hogy egy rohadt puskát rendesen karbantartson. Istenemre, ezzel az ócskavassal még egy franciát sem tudnál agyonlőni, nemhogy egy angolt!

Harper leemelte válláról a saját fegyverét, és Rourke arca elé tartotta.

– Látod ezt, fiam? Ez elég tiszta ahhoz, hogy akár György király orrából kipiszkáld vele a fikát. Így kell kinéznie egy igazi puskának!

Kis csoportnyi lovas ügetett keresztül a mezőn, feléjük tartottak. Sharpe arra fordult, hogy alaposabban megnézhesse őket. Az elől haladó lovas fekete csődörön ült és a Real Compania Irlandesa aranydíszekkel ékes tiszt ruháját viselte. Mögötte egy még szebben dekorált tiszt haladt. Hogan eléjük indult, de elkésett; a lovasok már elérték Sharpe-ot.

– Hát maga meg mi a francot csinál? – dörrent rá egy vékony arcú, hegyes bajszú ezredes a kapitányra.

– Láthatja, éppen szemlét tartok – felelte hűvösen Sharpe. Ekkor ért oda a második lovas is, aki a spanyol dragonosok egyenruháját viselte, de annyi aranydísz halmozott rá, hogy majd' összeroskadt a súlya alatt. Ő is ráförmedt Sharpe-ra.

– Maguknál talán az a szokás, hogy nem kérik ki az alakulat vezénylőtisztjének engedélyét szemlézés előtt? – süvöltött, majd erős spanyol akcentussal parancsot adott az ezredesnek.

– Noonan törzsőrmester! – kiáltott a fiatalabb tiszt. – Vezényeljen sorakozót!

A Real Compania Irlandesa engedelmeskedett, és amíg katonái a parancs végrehajtásával voltak elfoglalva, Hogan Sharpe mellé ért, és megszólította az újonnan jötteket.

– Örömmel látom, hogy megérkeztek, uraim! – készségeskedett. – Remélem, ízletes volt az ebédjük.

– Az étel undorító volt, Hogan, én a kutyám elé sem vetnék hasonlót – válaszolta kurtán a fiatalabb tiszt, akiről Sharpe azt gyanította, hogy az személyesen lord Kiely. Őlordsága gyaníthatóan tisztességes adag borral öblítette le ebédjét, mert meglehetősen részegnek tűnt.

– Ismeri ezt az ízét, Hogan? – kérdezte az ezredes, miközben Sharpe felé intett.

– Természetesen igen, uram. Hadd mutassam be Sharpe kapitányt Wessexbol, akit személyesen Wellington nevezett ki az önök taktikai tanácsadójának. Sharpe, nekem jutott a megtisztelő feladat, hogy bemutathassam önnek Kiely grófját, a Real Compania Irlandesa ezredesét.

– Szóval maga lenne az, aki majd megtanítja az embereimet a követendő taktikára? – érdeklődött Kiely barátságatlanul.

– Így van, uram, de én képzem majd ki őket a harci technikákra is.

Az öreg spanyol tiszt megvetően közbevágott.

– Harci technikák? Ölés. Ezek a katonák a spanyol hadseregben szolgáltak, és tökéletesen tudják, hogyan kell gyilkolni. Amit azonban nem tudnak, az az, hogy hogyan kell meghalni.

– És Sharpe – szólalt meg sietve Hogan. – Engedje meg, hogy bemutassam őexcellenciáját, Don Luis Valverde tábornokot, aki seregeink leghatékonyabb támasza Spanyolországban.

– Úgy érti, uram, tanítsam meg őket tisztességgel meghalni? – érdeklődött Sharpe hitetlenkedve. Arra gyanakodott, hogy a spanyol hiányos nyelvtudása miatt félreértette mondanivalóját, a tábornok azonban válasz helyett először csak könnyedén megérintette sarkantyújával lova oldalát, és végigléptetett katonái sorfala előtt.

– Ezek az emberek háborúba mennek, kapitány – mondta úgy, hogy az angol tiszték is tisztán hallhassák. – Spanyolországért és Ferdinándért fognak küzdeni, és a harc azt jelenti, hogy a katona bátran állja az ellenség tüzét. Az lesz a győztes a két küzdő sereg között, aki tovább lesz képes erre. Ezért, Sharpe kapitány, teljes időpazarlás ölésre és harci taktikára oktatni ezeket az embereket, hanem arra kell törekednie, hogy tartsák magukat akkor is, ha maga a pokolbéli ördög támad rájuk. Tanítsa meg hát őket engedelmességre, a parancsok maradéktalan végrehajtására, és végezetül tanítsa meg őket meghalni.

Az utolsó mondatnál jelentőségteljesen hátrafordult a nyeregben, hogy bizonyos legyen benne, Sharpe minden szavát tisztán hallotta. A kapitány szemével követte a spanyolt, majd megszólalt.

– Úgy vélem, célravezetőbb, ha inkább megtanítom őket lőni.

– De hát ők katonák! – háborodott fel Valverde. – Természetesen tudnak lőni!

– Azokkal a puskákkal? – kérdezett vissza gúnyosan

Sharpe.

A tábormok sajnálkozó arccal lenézett az angolra, és lassan, tagoltan – mintha csak egy gyengeelméjű gyermekhez beszélne – magyarázni kezdett.

– Ezek a fiúk az elmúlt két évet a franciák kegyelméből tölthették egy kevésbé fontos őrzőposton. Maga szerint a helyükön hagyták volna őket, ha bármiféle veszélyt jelentenek Bonapartéra? Minél ócskább volt a fegyverük, annál veszélytelenebbnek látszottak, de most, hogy itt vannak, már nyugodtan elláthatják őket új fegyverekkel.

– Minek? Nem kellene ahhoz új fegyverek, hogy barom módján állva megvárják, amíg lemészárolják őket.

– Akkor mégis, milyen harcmódot javasol? – kérdezte Kiely, aki időközben melléjük léptetett.

– Olyat, amelyet az én embereim is folytatnak. Azt mondom, harcoljanak ésszel. Először példának okáért az ellenséges tiszteket kell megölniük. – Sharpe felemelte hangját, hogy a teljes Real Compania Irlandesa hallhassa, amit mond. – Csatába nem úgy megyünk, mint a barmok a vágóhídra, hanem úgy, hogy bizonyosak vagyunk a győzelemben. A győzelem kivívásának első számú szabálya pedig az, hogy először az ellenséges tisztekkal végzünk.

A kapitány eltávolodott a Real Compania Irlandesa tisztjeitől, és rég nem használt őrmesteri tónusát vette elő, azt, amelyet a parádék és az öldöklő csaták hangzavarán keresztül is meghallottak alárendeltjei.

– Először is, megkeresitek az ellenséges tiszteket. Könnyű felismerni a túlfizetett, felcícomázott, kardos kurafiakat, és ha egyszer látjátok őket, végezték velük! Mindegy, hogyan. Golyóval, bajonettel, késsel, puskatussal, vagy akár a tulajdon két kezetekkel! Ha pedig ez megvan, akkor jöhetnek az őrmesterek, és a legvégén sort keríthettek a vezető nélkül maradt szerencsétlen barmokra is. Így van, Harper őrmester?

- Igaza van, uram – bólintott az altiszt.
- Hány békazabáló tisztet ölt meg csatában, Harper? – kérdezte fennhangon Sharpe anélkül, hogy ránézett volna.
- Többet, mint amennyit meg tudnék számlálni, uram.
- Mindegyik francia volt?

Harper annyira megdöbbsent a kérdéstől, hogy válaszolni sem tudott, ezért Sharpe tette meg helyette.

- Természetesen nem. Megöltünk kék kabátos, fehér kabátos tiszteteket, sőt akadtak közöttük vörös kabátosok is. Tudjátok miért? Mert nem érdekel, milyen egyenruhát visel a nyomorult tiszt, hogy milyen nyelvet beszél, hogy milyen királyt szolgál, mert egy rossz tiszt olyan, akár a krumpli; legjobb helye a föld alatt van, és jó, ha tudjuk, hogy érdemes kinyírni. Igazam van, Harper?

– Teljesen igaza van, uram!

– A nevem – folytatta a kapitány – Sharpe.

A Real Compania Irlandesa katonái döbbsent arccal, feszült figyelemmel lestek minden szavát. Még Valverde vagy Lord Kiely sem merte félbeszakítani.

– A nevem Sharpe. Sharpe kapitány – ismételte az angol, majd Kiely felé biccentve folytatta. – Én is ott kezdtem, ahol ti, és egy napon tábornok leszek, mint ő, ott a nyeregben. Most azonban az a feladatom, hogy jó katonát faragjak belőletek. Néhányatok bizonyosan megfelelő gyilkos, és talán akad köztetek egy-egy túrhető harcos is, de előbb vagy utóbb kénytelenek lesztek katonákká is válni. Most azonban készüljétek, mert szürkületig hosszú út áll előttünk. Ha célhoz érünk, lesz tető a fejünk felett, lesz étel, és még azt is kitaláljuk, mikor kaphattatok utoljára zsoldot. Harper őrmester, a szemlét később folytatjuk. Indítsa el őket!

– Uram, igen, uram! Ezred! Jobbra át! liindulj!

Sharpe nem is nézett Lord Kielyre, még kevéssé kérte engedélyét, mielőtt kiadta volna a parancsot csapata elindítására. Csak Harpert követte szemével, amint az

elvezette a Real Compania Irlandesát a mezőről az országút felé.

– Istenemre, Sharpe, maga aztán keményen kísérti a szerencséjét! – jegyezte meg csendesen Hogan.

– Nem tehetek mást, uram – vont vállat Sharpe. – Csak a szerencsémre hagyatkozhatom. Nem születtem parancsnoknak, nincs pénzem, hogy rangot vásárooljak magamnak, kivívni nem tudom, hát a szerencsémre hagyatkozom.

– Úgy, hogy tiszték meggyilkolásáról szónokol? A hercegnek ez a köztársaságpárti beszéd nem fog tetszeni – szólt ridegen az őrnagy.

– Teszek a köztársaságra – hördült fel Sharpe. – Azt mondták, hogy a Real Compania Irlandesa egy megbízhatatlan csürhe, de én úgy látom, hogy itt nem a közkatonák keverik a szart. Az egyszerű katonákat azzal vádolták, hogy a franciákhoz húznak, de ez nem igaz. Nem is adatik meg nekik a választási lehetőség, mert ők is, csakúgy, mint minden más katona, a saját tisztjeik áldozatai. Azoké ott – intett ingerülten Kiely és Valverde felé. – Az átkozott, túlfizetett, felcicomázott, dagadt tisztékéi. Ők azok, akik megrontják az egész ezredet. Én a magam részéről boldogan harcolok mellettük, vagy bármely más közkatoná oldalán, de nem szívesen bíznám az életemet azokra a parfümtől bűzlő bolondokra.

Hogan a testőrezred tisztjei felé intett, mintha csak attól félt volna, hogy azok meghallhatják, amit Sharpe mondott, de ők nem figyeltek; épp azt próbálták eldönteni, hogy vajon maradjanak-e a mezőn, vagy embereik után induljanak.

– Értem, mire gondol, Richard.

– Uram, azt mondta, intézzem el, hogy nyomorultul érezzék magukat. Éppen ezt teszem.

– Persze, de azért nem szükséges közben forradalmat kirobbantania, és főleg nem akkor, amikor Valverde is

hallja. Egy napon, ha szerencsénk lesz, megölheti, de addig legyen kedves hozzá. Ha rendesen akarjuk vezetni a spanyol seregeket, akkor az effélékkel nagyon diplomatikusan kell bánnunk. Ő csak egy egyszerű eszű arisztokrata, aki semmit nem tart észben az utolsó ketyintését és a következő étkezését kivéve, de ha meg akarjuk verni a franciákat, szükségünk van a támogatására. Arra számít, hogy jól bánunk a drágalátos Real Compania Irlandesajával, ezért beszéljen finomabban, ha itt van, hallja?

Végszóra közelebb értek a testőrgárda tisztjei, mire Hogan feléjük fordult. Lord Kiely és Valverde között egy magas, egyenes tartású, ősz pap lovagolt egy csontos aranyderesen.

– Ő Sarsfield atya, a káplánunk – mutatta be a férfit Kiely Hogannak, szándékosan tudomást sem véve Sharpe-ról. – Velünk utazik majd, a többi tiszt pedig Valverde tábornokkal tart.

– Valóban? Ez esetben találkozni fognak majd Runciman ezredessel. Biztosíthatom önöket, hogy rendkívül kedves ember.

– Úgy! Tehát ő tudja, hogy illik méltó módon fogadni egy királyi gárdát? – kérdezte Valverde, szúrós pillantást vetve Sharpe felé.

– Uram, én is tudom, hogy kell bánni egy királyi gárdával. Nem most látok először effélét.

Kiely és a tábornok megvetően Sharpe-ra pillantottak, de a lordnak nem volt elég erős önuralma, így bekapta a csalit, és részegségében is gondosan artikulálva megszólalt.

– Királyi gárda? Feltételezem, most a hannoveri talpasokra gondol, ugye?

– Nem, uram. Indiában találkoztam velük, és egy Tipu nevű kövér kis majmot kellett megvédeniük.

– És természetesen maga volt, aki kiképezte őket, igaz? –

éredeklődött kedélyesen Valverde.

– Nem. Én voltam, aki megölte őket, és amikor végeztem, meggyikoltam azt a kis kövér majmot is.

Szavai nyomán leolvadt a gőgös fintor az arisztokraták arcáról, Sharpe előtt pedig megjelentek a sötét, mocsos csatorna emlékképei, ahol villogó pengékkel hadonászva rontottak rá Tipu testőrei. Ismét maga előtt látta, ahogy előtűnik a sötétségből az a sápadt bőrű kis féreg, aki halálra kínoztatta a társait, fülébe csengett a muskéták dörrenése, és ismét előtte volt a kép, ahogyan Tipu díszes ruhái és ékszerei megcsillannak a mellig érő víz tükrén. Emlékezett az uralkodó halálára is, mert azon kevés hasonló események egyike volt, amelyekre szívesen emlékezett vissza.

– Tulajdonképpen egész bátor kis királyi kurafi volt – folytatta Sharpe rezzenéstelen arccal.

– Férfiként halt meg.

– Sharpe kapitány hadseregünk egyik nevezetes tisztje. Biztosra veszem, hogy ön is ismeri, excellenciás uram. Ő volt az, aki megszerezte a Talavera-sast.

– Így volt, de Harper őrmester segítsége nélkül nem sikerült volna – bólintott a kapitány. Mintha kíváncsiságot látott volna Kiely szemében, de a többi tiszt is újdonsült tisztelettel nézett rá, ám a pap reagált a hallottakra a leghevesebben.

– Uramisten, hát persze hogy hallottam a nevét! – kiáltotta, ahogy lekászálódott a nyeregből, majd megragadta Sharpe kezét, és rázogatni kezdte. – Tudja, hogy fellelkesítette a spanyol hazafiakat a tettével? Megtiszteltetésnek veszem, hogy találkozhatom önnel, kapitány! Még akkor is nagy ember, ha pogány! Tényleg, ön katolikus vagy protestáns?

– Nem vagyok én semmi, atyám.

– Hogy mondhat ilyet? Az Úr szemében mindannyian vagyunk valakik! Jó lenne beszélgetnünk egyet, Sharpe, és

akkor mesélhetnék magának az Úrról, és maga meg arról, hogyan kell elszedni az átkozott franciáktól a sasaikat.

A pap mosolyogva fordult Hogan felé.

– Örnagy úr, azt hiszem, mindannyian büszkék vagyunk rá, hogy egy ilyen embert hozott közénk.

Sarsfield atya méltató szavainak hallatán Kielyt láthatóan undor fogta el.

– Befejezte, atyám? – érdeklődött szarkasztikusan. – Igen. Én a kapitánnyal tartok, és az Úr segedelmével reggel találkozom önnel ismét.

Kiely bólintott, majd megfordította lovát, és a többi tiszttel a nyomában elindult, otthagya Sharpe-ot, a papot és egy Donaju nevű századost, hogy csatlakozzon a Real Compania Irlandesa családtagjait, szolgálait és csomagjait szállító szekérkaravánhoz.

Estére a testőrezred biztonságban elérte a San Isidro-erődöt, amelyet Wellington szemelt ki számukra szállásként. A vár régi volt, roskatag, és a portugálok régen kiköltöztek belőle, így a hosszú úttól megfáradt emberek elfoglalták szállásukként a kőházakat. A magasra tornyosuló kapubástyába szállásolták be a tiszteket, és amíg Sarsfield atya és Donaju elhelyezkedett, Sharpe és lövészei is belakták barakkjukat. A pap csomagjában egy spanyol lobogót is hozott magával, és rögvest ki is tűzte az erőd egyik gyilokjárójára, nem messze az angol zászlótól.

– Tudja, kapitány – jegyezte meg sóhajtva –, hatvanesztendő vagyok, de soha nem hittem volna, hogy valaha még ez alatt a lobogó alatt fogok szolgálni.

– És ez komolyan aggasztja, atyám?

– Ugyan, Bonaparte sokkal jobban. Ha egyszer sikerül vele leszámolni, akkor foglalkozhatunk a magafajta, kisebb ellenségekkel is – mondta, de hangjának tónusa arról árulkodott, hogy tréfálkozik.

– Az is nyugtalanít még, hogy a poggyászomban lévő

nyolcpalacknyi jó vörösbor, és maréknyi szivart csak Donaju kapitánnyal tudom megosztani. Nem csatlakozik hozzánk vacsorára? Lehetne muzsikaszó is, mert Connors őrmester jól furulyázik, az embereinek meg pompás hangjuk van. Nekem is volt egy hegedűm, de elvesztettem valahol. Maga nem tud zenélni? Kár. Jó volna, ha csatlakozna, amikor az otthoni nótákat játsszuk.

– Madridi dalokat? – kérdezte Sharpe gúnyosan.

– Nem, kapitány – rázta meg a fejét mosolyogva a pap. – Írországról énekelünk, arról a földről, ahol közülünk csak kevesek jártak, és sokunk soha nem láthatja viszont. Jöjjön, induljunk!

Sarsfield átkarolta a kapitány vállát, és a kapubástya felé vezette. A távoli, csupasz hegyek felől hideg szél fúj, amikor a főzéshez gyújtott tüzek füstje az ég felé kanyarodott. Messziről farkasüvöltés hallatszott. Spanyolországban és Portugáliában sok farkas élt, amelyek a tél beálltakor néha portyára indultak, hogy elragadjanak egy-egy vigyázatlan embert, és Sharpe-nak hirtelen eszébe ötlött a szürke egyenruhát viselő francia Loup az alakulatából. A kapitány együtt vacsorázott Sarfielddel, majd Harperrel szemrevételezték a sáncokat. Alattuk a Real Compania Irlandesa katonái zúgolódtak a szállásuk miatt, és azt latolgatták, hogy vajon milyen sors vár rájuk a Spanyolország és Portugália között húzódó barátságtalan határvidéken. Sharpe azon töprengett, hogy talán helyesebben cselekedne, ha ahelyett, hogy megkeserítené az életüket, inkább igazi katonákat nevelne belőlük, akik képesek rá, hogy csapdába ejtsenek, elfogjanak, és megöljenek egy farkasbőrbe bújt embert, aki a hegyeken túl portyázott, valahol spanyol földön.

Pierre Ducos idegesen várta, hogy a Real Compania Irlandesa csatlakozzon Wellington seregéhez. A francia elsősorban attól félt, hogy mélyen a frontvonal mögé

vezénylik őket, ahol nem tudja majd kihatásnálni őket, ez olyan kockázat volt, amelyet vállalnia kellett. Mióta csak a francia titkosszolgálat elfogta Lord Kiely levelét, amelyben azt kéri Ferdinánd királytól, hogy a testőrezred csatlakozhasson a szövetségeseihez, Ducos tudta, hogy terve sikere többé nemcsak saját feltételezéseinek helyességén múlik, hanem azon is, hogy Wellingtonék mennyire bíznak meg az újonnan csatlakozott alakulatban. Semmit nem érhetett el tehát, ha az írek késve érik el céljukat, így egyre türelmetlenebbül várakozót.

Az angol vonalak mögül kevés hír jutott ki. Volt idő, amikor Loup csapatai háborítatlanul járhatták a határ mindkét oldalát, de mostanra az angol és a portugál erők biztosan lezárták az utakat, és Loup csakis a hírszerzésére hagyatkozhatott, arra a korszakú, megbízhatatlan civilre, akik hajlandóak voltak pénzért információt szolgáltatni a gyűlölt franciáknak, vagy a dezertőrökre. Ezekon kívül csak a legügyesebb felderítőkre hagyatkozhatott, akik kis mélységben néha-néha behatoltak a szövetségesei vonalai mögé.

Éppen az egyik ilyen portyázó volt az, aki az első híreket hozta a Real Compania Irlandesáról. Egy maroknyi szürke egyenruhás felderítő megmászta az egyik hegycsúcsot, amelyről messze be lehetett látni Portugália területére, és mert szerencsájük volt, megpillantottak egy angol csapatösszevonást. A régen elhagyott, sziklás hegygerincen álló San Isidro-erődnek ugyan kevés katonai jelentősége volt, mivel egy évszázada nem törődtek vele. A kövek között rókák, denevérek, hollók tanyáztak, emberi lényt csak akkor láttak, ha egy-egy pásztor, vagy törvényen kívüli idehúzódott az elemek haragja elől. A vár az elmúlt, dicső idők szomorú tanújaként állt hát a hegyek között, amíg Loup katonái időnként nem telepedtek meg benne néhány órára egy-egy fárasztóbb őrjárat után.

Most azonban új csapatok foglalták el San Isidrot, és az őrzőket vezetője azonnal jelentést is tett Loup-nak. Az újonnan érkezettek nem tettek ki egy teljes ezredet, csak néhány százan lehettek, és mivel az erőd omladozó falainak teljes védelméhez mintegy ezer katona kellett volna, még helyőrségnek is bajosan lehetett nevezni, ráadásul feleségeik és gyerekeik is velük voltak. A francia csapat vezetője, Braudel kapitány azt gondolta, angolok, de később rájött, hogy nem a szokásos csákót viselik a fejükön, hanem egy furcsa, kétágú kalapot. Pár perc múlva már jelentett is tábornokának.

– Tehát azt mondja, csak gyalogság?

– Igen, uram.

– Se lovasság, se tüzérség?

– Nem láttam ilyesmit, uram.

Loup ráérősen piszkálgatta a fogát egy fadarabbal.

– És mégis, mit csinálnak?

– Gyakorlatoznak, uram.

Loup vállat vont. A legkevésbé sem érdekelte egy csapatnyi fura egyenruhás katona, mert San Isidro nem jelentett fenyegetést csapata számára. Óvakodott attól is, hogy szükségtelenül felzavarja a láthatóan gyanútlan katonákat.

– Néhányan közülük egy kutat hoztak rendbe – mondta még Braudel. – Ők sem vörös kabátosok voltak, hanem zöld zubbonyt viseltek.

– Sötétzöldet? – kapta fel a fejét Loup.

– Igen, uram.

A lövészek, azok az átkozott lövészek! Loup emlékezett arra az arcátlan katonára, aki el merészelt ragadni a császár által adományozott sást! Lehet, hogy talán maga Sharpe rejtőzik San Isidro erődjében? Ducos nem nézte jó szemmel Loup bosszúszomját, mert ez a féktelen érzelméltatlan volt ehhez a kiváló katonához, de ez esetben megértette a dolgot. Loup félelmetes, győzedelmes harcos

hírében állt, és hosszú, nagyon hosszú idő telt már el azóta, hogy valaki Sharpe-hoz hasonlóan nyíltan megalázta. Az angol Franciaország egyik jelentős ellensége volt hát, így nem lehetett Loup bosszúvágyát kizárólag személyes indíttatásúnak nevezni. Ha sikerül Sharpe-ot legyőzni, talán az egész angol hadsereg megéri, hogy nincs keresnivalója Spanyolországban, és visszatakarodik portugál földre.

Ezen a délutánon tehát Loup személyesen látogatta meg a hegytetőt, és a legjobb látcsövén keresztül vizsgálta a futónövényekkel benőtt falakat, és a félig betemetett várarkot. Két zászló csüngött bánatosan a falakról a szélcsendes időben. Az egyik angol volt, a másikat azonban Loup nem tudta pontosan beazonosítani. Odalent vörös kabátosok gyakorlatoztak, de a tábormok nem pazarolt rájuk sok időt, ehelyett dél felé fordította a távcsövet, és hamarosan meg is pillantott két, zöldbe öltözött katonát az üres várfalakon. Ebből a távolságból ugyan nem láthatta az arcukat, de azt észrevette, hogy az angol könnyűgyalogsági tisztekkel ellentétben ezek az emberek nem szabálykat, hanem egyenes kardokat hordtak.

– Sharpe – szólalt meg nyugodtan, és összecsukta a távcsövet. Hirtelen zajt hallott a háta mögül, mire megfordult. Négy, szürke zubbonyos embere két foglyot kísért elé. Az egyik egy cifra, vörös zubbonyt viselő katona volt, a másik egy nő, talán a felesége vagy a szeretője.

– A szikláknál bujkáltak, ott kaptuk el őket, uram – jelentette az őrmester, aki karjánál fogva tartotta a férfit.

– Azt mondja, szőkevény, uram, és a nő a felesége – tette hozzá Braudel kapitány, majd a szája sarkából nagy adag bagót köpött egy sziklára.

Loup alaposabban szemügyre vette a foglyot. Most már látta, hogy nem angol uniformist visel. Mind zubbonya, mind vállszalagja és csizmája túlságosan díszes volt a puritán

angol viselethez képest, annyira, hogy egy pillanatig Loup azt hitte, egy tiszttel van dolga, azonban rájött, hogy ez esetben Braudel soha nem bánt volna vele ilyen tiszteletlenül. A kapitánynak szemmel láthatóan tetszett a nő, aki most tágra nyílt szemekkel bámulta Loup-t. Csinos, fekete hajú teremtés volt, és nem lehetett több, mint tizenöt vagy tizenhat esztendő. Loup hallotta, hogy a spanyol és portugál parasztok néhány száz franknyi pénzért – egy jobb párizsi ebéd áráért – áruba bocsátják lányukat a szövetséges katonáknak, de nem különösebben érdekelte, mivel a franciák úgymint ingyen vették el mindazt, ami kellett nekik.

– Mi a neved? – kérdezte a szökevénytől.

– Grogan, uram. Sean Grogan.

– Melyik egységnél szolgál, Grogan?

– A Real Compania Irlandesánál, uram.

A fogoly oly készségesen működött együtt a franciákkal, hogy a továbbiakban szükségtelennek tartották szorosan tartani. Elengedték hát a karját. Loup vagy tíz percig kérdezgette az írt, aki elmondta neki, hogy a Real Compania Irlandesa a tengeren érte el Valenciát, és lelkesen csatlakoztak a maradék spanyol hadsereghez Cádiznál, de nem szívesen harcoltak angol fennhatóság alatt. Sokan elhagyták hát Wellington hadait, hiszen nem azért álltak a spanyolok szolgálatába, hogy ismét a gyűlölt angolokat szolgálják.

– És te mikor szöktél meg végül? – szakította meg a szóáradatot a tábormok.

– Tegnap éjjel, uram, vagy féltucatnyi másik emberrel, de sokan már előttünk megléptek.

– Van az erődben egy angol. Egy lövésziszt. Ismered?

Grogan meglepődött a furcsa kérdés hallatára, de végül bólintott.

– Igen, uram, egy Sharpe nevű kapitány. Neki kellene

kiképeznie bennünket.

– Kiképezni? Mire?

– Harcra, uram – jegyezte meg az ír idegesen, mivel nyugtalanította a félszemű, hideg hangú francia.

– Nem értem a dolgot, mert mi tudjuk, hogyan kell harcolni!

– tette hozzá elszántan.

– Ebben biztos vagyok – bólintott Loup, aki ismét megpiszkálta fogát a pálcikával, majd kiköpte.

– Szóval katona, azért dezertált, mert nem akart György király kedvéért fűbe harapni?

– Igen, uram.

– De gondolom, örömmel harcolna őfelségéért a császárért, ugye?

Grogan habozott egy pillanatig, de végül tétovázva megszólalt.

– Természetesen, uram.

– Szóval akkor azért szöktél meg, hogy a császár zászlaja alatt harcolj, és még véletlenül sem azért, hogy visszatérhess a kényelmes tanyádra az Escorial mellé?

Grogan a nő felé intett.

– Az ő családjához indultunk, uram, Madridba. Az apja foltozóvarga, és én magam sem bánok rosszul a túvel. Azt gondoltam, megtanulom a mesterséget.

– Bizony, fiam, mindig jó, ha az ember tudja, mi a hivatása

– bólintott mosolyogva Loup, majd pisztolyt húzott, és felhúzta a kakast.

– Az én hivatásom a gyilkolás – mondta ridegen, majd az ír homlokához tartotta, és meghúzta a ravaszt.

A nő felsikoltott, ahogy a férje vére az arcára fröccsent.

Grogan vérfelhőben zuhant hátra, teste legurult a hegyoldalra.

– Nem akart ám szívből harcolni az oldalunkon – mondta Loup. – Csak egy újabb éhes száj, amit etetnünk kellett volna.

– És mi legyen velem, uram? – kérdezte Braudel a sikoltozó, átkozódó nőre mutatva.

– Megtarthatja, Paul, de előbb juttasson el egy üzenetet Juanita de Elia kisasszonynak. Adja át szívélyes üdvözetem, biztosítsa soha el nem múló csodálatomról, és mondja el neki, hogy az ír ólomkatonái biztonságban megérkeztek, és holnap reggel egy kis előadást szervezünk a tiszteletükre. Mondja el neki azt is, hogy örömmre szolgálna, ha itt töltené az éjszakát.

– Minden bizonnal kapva kap majd a lehetőségen, uram – mosolyodott el a kapitány.

– Igen, nem úgy, mint a maga új asszonya – intett a tábornok a még mindig sikoltozó spanyol lány felé. – Adja tudtára a friss özvegynek, hogy ha nem hallgat el rögvést, kitépem a nyelvét, és megetetem Juanita de Elia kisasszony kutyáival. És most kövessenek.

A lentebb kikötött lovakhoz vezette embereit. Elégedett volt, mert tudta, hogy Dona de Elia ma éjszaka meglátogatja a farkastanyát, holnap pedig elindul az ellenség felé, hogy fertőzött patkányként belülről hozza rájuk a gyilkos ragályt. Mielőtt pedig végső győzelmet aratnak, bosszút áll majd két katonájáért.

Loup olyan katona volt, aki soha nem felejtett, nem bocsátott meg, és nem szenvedett vereséget.

Harmadik fejezet

A Real Compania Irlandesa tizenegy katonája szökött meg a San Isidróban töltött első éjszaka alatt, ezért másnap éjjel már nyolc ember, köztük négy lándzsás őrizte a kijáratokat. A testőrök saját embereik közül választották az őröket, Runciman pedig arra biztatta Sharpe-ot, hogy inkább saját embereire bízsa a feladatot. A kapitány ellenezte ezt, mivel az ő katonáinak a Real Compania

Irlandesa kiképzésével kellett volna foglalkoznia nappal, éjjel pedig szükségük volt a pihenésre. Jó taktikusként csak annyit mondott az ezredesnek – gondosan tábornoknak szólítva közben –, hogy erre mindenképpen sort kerít, ha a főhadiszállás új katonákat küld erősítésül.

Runcimant nem volt nehéz meggyőzni semmiről mindaddig, amíg tábornoknak címezték, és semmi mással nem foglalkozott, csak az evéssel és az alvással. Néha morgott ugyan arról, mennyi munkát varrtak a nyakába, és panaszkodott, hogy neki a szekerekkel és az utánpótlási vonalakkal kellene törődnie, nem az íreket pesztrálni. Az igazság az volt, hogy az ezredes helyettese az eddigiekhez hasonlóan ellátta feladatát, de az új parancsnok kinevezése előtt mindenhez szüksége volt Runciman hivatalos aláírására és pecsétjére.

– Tábornok úr, nem óhajtja átadni esetleg a pecsétjeit a helyettesének?

– Soha! – hördült fel a potrohos tiszt. – Egy Runciman soha nem hanyagolhatja el a kötelességét! Soha, én mondom!

Az ezredes elhallgatott, majd türelmetlen pillantást vetett a konyha felé, hogy lássa, a szakács halad-e annak a nyúlnak az elkészítésével, amit Daniel Hagman lőtt. Runciman egykedvősége azt jelentette, hogy teljes egészében Sharpe nyakába varrja a Real Compania Irlandesával való bajlódást, de még az ezredeshez hasonlóan nemtörődöm embernek is sok volt tizenkilenc szökevény alig két éjszaka alatt.

– A pokolba is, ember, tennünk kell valamit! – kiáltott fel Runciman, miközben aggodalmas pillantást vetett a konyha felé. – Ez rossz fényt vet ránk! Még egy-két nap, és egyszerűen nem marad ember az erődben!

Sharpe tudta jól, hogy Hogan titokban éppen erre vágyik. A Real Compania Irlandesa csendes felbomlásra rendeltetett, de miután megkezdődött a kiképzésük, Sharpe elemi

makacssága már nem engedte volna, hogy csak úgy hagyja semmivé foszlani a gondjaira bízott alakulatot. Elszánta rá magát, hogy ha egyszer rajta múlik, igazi katonákat nevel a testőrökből, ha törik, ha szakad. Tudta ugyan, hogy Lord Kielytől nem várhat segítséget, hiszen őlordtsága minden reggel rémes hangulatban ébredt, és ez nem is változott addig, amíg magához nem vette a megfelelő mennyiségű alkoholt. Akkor aztán megszállta a harci szellem, amely egészen estig tartott, amíg a kártyán elszüvedett veszteségei felett érzett bánat miatt morózusba nem fordult a kedve, és aludni nem tért. Másnap pedig kezdődött minden előről. Sharpe egyszer vette is a bátorságot, hogy megkérdezze a testőrezred második emberét, a Real Compania Irlandesa legkevésbé siralmas tisztjét, Donajut.

– Mondja csak, hogy kapta meg Kiely a jogot a parancsnokláshoz?

– Születése jogán – válaszolt az örökké aggodalmas arcot vágó, sápadt, sovány férfi, aki sokkal inkább látszott kimerült diáknak, mint katonatisztnek. – Hiába, egy királyi testőrezredet nem vezethet egy közember – tette hozzá keserű mosollyal. – Mindazonáltal – folytatta immár komolyan – Kiely meglepő dolgokra képes, ha éppen nem részeg.

– Valóban? Aztán mifélékre?

– Meglehetősen jól vív, és igencsak rühelli a franciákat – vont vállat Donaju.

– Kiely tényleg utálná őket? – kérdezett vissza Sharpe hitetlenkedve.

– Így van. A franciák épp az ő kis világát készülnek elpusztítani! Ne feledje, ő az ancien régime embere. Lehet, hogy nincs egyetlen vasa sem, de ez nem is számít, mivel a régi világban pusztán nemesi születése miatt jó megélhetéshez és adómentességhez juthatott. A franciák

azonban az egyenlőséget és az érdemek szerint elérhető előremenetelt hirdetik, így fenyegetve a Kielyhez hasonlók kényelmes, megszokott életét, így tehát neki csak a védelem, a kurvázás és a szerencsejáték marad. Az ember gyarló, és különösen hajlamos a züllésre, ha unatkozik, és ha reménytelenül avítnak és értéktelennek érzi magát.

Donaju vállat vont, majd elfordult, mintha szégyellte volna, hogy ilyen hosszasan beszélt. Habár többnyire valóban igen szűkszavú volt, ezt senki nem csodálta, hiszen az ő keskeny vállán nyugodott az egész ezred összes gondjaja. Ő volt az is, aki azt a tanácsot adta Sharpe-nak, hogy kettőztesse meg az őrséget, és szintén ő mondta meg azon kevés megbízható katona nevét is, akiket alkalmasnak tartott a feladatra. Ugyanakkor láthatóan az angolokat is felelősnek tartotta a nemrégiben kialakult kínos helyzetért. Most elérkezettnek láthatta az időt arra, hogy kérdőre vonja Sharpe-ot.

– Tulajdonképpen miért vezényeltek bennünket erre az isten háta mögötti vidékre? – tette fel a kérdést, amely már régóta aggaszthatta.

Sharpe zavarba jött, de hogy védje a mundér becsületét, motyogott valamit arról, hogy az erőd stratégiai fontosságú, ezért mindenképpen helyőrséggel kellett ellátni, de láthatóan nem győzte meg Donajut, aki udvariasságból nem mondott neki ellent.

A San Isidro-erőd tényleg az isten háta mögötti, jelentéktelen kőakasztás volt. Egyszer, valaha, talán tényleg fontos szerepet tölthetett be, de a Spanyolország és Portugália közötti forgalom már régóta délen zajlott, így a vár pusztulásnak indult. Omladozó falait futónövények nőttek be, a várarkok pedig sekély gödrökké szelídültek. A kápolna tornyában egy fehér bagoly ütött tanyát, a tisztek rég nem ápolt sírhantjai pedig besüllyedtek. Szinte csak a legénység szállásául szolgáló barakkok maradtak

használhatóak, a ritka politikai forrongásoknak köszönhetően, mert ilyen alkalmakkor csekély számú portugál helyőrséget szállásoltak el bennük. Ilyenkor a katonák betöltték a barakkok oldalában tátongó réseket, a tisztek pedig a csodálatos módon megmaradt ikertornyok szobáit foglalták el. A kapuk pedig, amelyeket Runciman oly bőszen bezáratott a további dezertálások megelőzése végett, még egy haragvó nyúlcsalád rohamait sem állták volna sokáig.

San Isidro mégis őrzött valamit egykorvolt nagyságából. A lenyűgöző, ikertornyos kapuboltozatot a királyi fémlemezbe vésett címerei díszítették, a négy íve által fedett bejárat előtt a várak még mindig elég mély volt, a romos kápolna falait pedig finom mívű faragások borították. Az ágyúállások szilárdak maradtak, és a falakról bámulatos kilátás nyílt a távoli hegyekre. A keleti falakról, amelyeken az angol mellett a spanyol zászló is lobogott, messze, egészen Spanyolországig el lehetett látni. Sharpe is éppen itt állt, amikor Lord Kiely mellélépett. Úgy látszik, őt is aggasztották a szökések, mert dühösen a kapitányra mordult.

– Nem azért jöttünk ide, hogy megszűnjön az ezred! Sharpe-nak már a nyelve hegyén volt a válasz, hogy a saját katonáiért ő a felelős, de visszafogta magát, inkább udvariasan rákérdezett, hogy őlordsága miatt döntött úgy, hogy alakulatával együtt csatlakozik az angolokhoz? Ő maga döbönt meg, amikor Kiely komolyan válaszolt a kérdésre.

– Azért tettem, kapitány, mert harcolni akarok. Magam kérvényeztem őfelségétől, hogy küzdhessek Bonaparte hadai ellen, mindegy, milyen zászló alatt.

– Nos, akkor a legjobb helyen van, uram, hiszen a békazabálók éppen abban a völgyben garázdálkodnak – mutatott Sharpe a széles szurdokra, amely San Isidro és a

legközelebbi hegy között húzódott. Arra gyanakodott, hogy a francia őrző csapatok már régen felfedezték az erődbe szállásolt csapatok mozgását.

– Ez nem a megfelelő hely a harcra. Azt kérelmeztem őfelségétől, Ferdinánd királytól, hogy küldjön bennünket Cádizba, és ott a saját hadseregünkben, a saját fajtánktól övezve küzdhessünk, de ő Wellington fennhatósága alá rendelt minket. Nem szívesen vagyunk hát itt, de mert királyi parancsnak engedelmességek, maradunk.

– Nos, akkor maradjanak, és ne szökdössenek el tucatjával! – gúnyolódott Sharpe.

– Az embereim unatkoznak, aggódnak, és félnek, hogy elárulják őket! – kiáltott fel Kiely, talán nem is azért, mert fellépését drámainak szánta, hanem mert másnapossága ingerültté tette. – Különben is, nem azért jöttek, hogy kiképzést kapjanak, hanem hogy harcoljanak! Büszke katonák, testőrök, és nem egy csordányi újonc! Az a küldetésük, hogy megmutassák Európának, Ferdinánd királynak még megvannak az eszközei a küzdelemhez!

– Jól van – bólintott Sharpe, és kelet felé mutatott, majd jelentőségteljesen nézett az íre. – Ha harcot akar, hát meneteltesse az embereit arrafelé! Garantálom, hogy alig fél napi járőrföldre megkapja a csatáját. A franciák egyenesen imádni fogják! Könnyebb dolguk lesz, mint egy csapatnyi kóristalánnyal. Az emberei felénél még egy használható puska sincs, a másik fele meg azt sem tudja, hogy kell meghúzni a ravaszt. Ezek után jön maga, és azt állítja, hogy az emberei harcra készek? Odahaza még jobban kiképzett rezesbandákat is láttam, biz' isten! Az emberei, uram, nincsenek kiképezve, de ha csak egy hónapig rám bízta őket, esküszöm, veszedelmesebbek lesznek, akár egy falkányi tigris.

– Csak kijöttek kissé a gyakorlatból – vetette oda válaszul Kiely gögösen, de hangja már nem volt oly magabiztos,

mint előtte. Odalent az udvaron épp kiképzés folyt, a közkatonák alaki gyakorlatokat végeztek, a tisztek lovagláshoz készültek, és Sarsfield atya katekizmusra oktatta a katonák gyerekeit.

– Ha esélyt kapnának, bizonyíthatnák, hogy jól harcolnak! – szólalt meg újra Kiely.

– Persze, harcolnának, aztán meghalnának. Mégis, mit akar tőlük? Talán kövessenek el öngyilkosságot?

Kiely már nem az ellenség földjét, Spanyolországot nézte, hanem viszonozta Sharpe pillantását.

– Ha szükséges, igen. Dobják oda életüket egy magasabb cél érdekében!

– Magának elment a józan esze, lordom.

– Meglehet, kapitány – bólított a testőrtiszt, akin egyáltalán nem látszott, hogy megütközött volna a sértésen. – Ha azonban engem őrültnek tart, akkor minden bizonnyal ez a véleménye Rolandról is, aki a végsőig kitartott Roncesvalles mellett, és minden bizonnyal ezt tartja Leónidaszról és az ő spártai harcosairól. Sőt talán még. honfitársa, Sir Richard Grenville is. Sharpe, néha csak tulajdon életünk tudatos feláldozásával biztosíthatjuk, hogy szellemünk és emlékünk örökre fennmaradjon.

Lord Kiely széles mozdulattal intett a messzi hegyek felé.

– Odaát, Sharpe, háromszázezer francia várakozik. Maguk, angolok, vajon hányan lehetnek itt Spanyolországban? Talán harmincezren, nem többen. Ezt a háborút régen elvesztettük. A nagy, keresztény világ visszavonhatatlanul elsüllyed, és nem marad más a helyén, mint a középszerűség. Mindennek egyetlen korzikai az oka. Meglátja, hogy az uralkodók dicsőséges, csodás világából semmi sem marad meg, mindent megkaparintanak majd a közönségesek és a parvenük. Undok eszmék ideje érkezik majd el, jön a demokrácia, a köztársaság, és a cifra, százalmasan kisszerű eszmékről azt hirdetik majd, hogy

képesek lesznek a nemes vérvonalú, nagy királyok törvényeinek nyomába lépni. Ez a történelem vége, Sharpe, és egy káoszkor kezdete. Remélem, Ferdinánd király testőrezre de oly véget ér majd, amelyet generációkon át mesélnek, még akkor is, ha Bonaparte nevét rég elfeledte már a történelem. Az angol hitetlenkedve rázta meg a fejét.

– Jézusom – nyögte ki végül. – Nem csoda, hogy a katonái elszökösnek! Magam is azt tenném a helyükben. Ha egyszer csatába kell vezetnem valakit, hát gondoskodom róla, hogy azt hihesse, legalább esélye van arra, hogy ép bőrrel megússza a dolgot. Ha mindenképpen meg akarnám gyilkolni a saját katonáimat, hát inkább a fejükre gyűjtanám a barakkokat, mert ennél még az is emberségesebb.

A kapitány méla undorral fordított hátat Lord Kielynek, és a Real Compania Irlandesa gyakorlatozó katonáit kezdte figyelni. Egyáltalán nem tetszett neki, amit látott. A katonák felváltva használták azt a körülbelül negyven muskétát, amelyet egyáltalán még el lehetett sütni. A testőrezred többi fegyvere a szó szoros értelmében a szemétre került. Egy jól képzett katona körülbelül húsz másodpercenként tudott lövést leadni a sima csövű muskétából, de az íreknek ehhez minimum kétszer ennyi időre volt szükségük. Nem csoda, hiszen eddigi szolgálatukat rizsporos parókában töltötték merev vigyázzállásban, tehát a töltés, a célra tartás és a tüzelés világias ismeretében alig-alig szerezhettek gyakorlatot. Sharpe elhatározta magát. Annak ellenére, hogy szándéka ellentmondott Hogan parancsainak, eltökélte, hogy igazi katonákat farag a Real Compania Irlandesa jobb sorsra érdemes tisztjeiből és közlegényeiből. Talán rosszul képzettek, és talán nem tudják, kinek is tartoznak hűséggel, de elszántak és őszinték, mint bármely katona, aki valaha a keze alatt

szolgált.

– Nem érdekel, mit mond. Kiképzem őket, és megakadályozom, hogy megszökjenek.

– Mégis, hogyan? Talán vasra vereti őket?

– Ugyan, erre nem lesz szükség, de azért jobb, ha nem tudja, mit tervezek, mert az én módszerem nem lett volna Roland kedvére való.

Lord Kiely arisztokratikus hallgatásba burkolódzott, és tüntetően a láthatárt kezdte fürkészni, majd mintha bolha csípte volna meg, hirtelen zsebébe nyúlt, és elővette teleszkópos látcsövét. Sharpe követte példáját, és hamarosan már ő is ki tudta venni a völgyben a közeledő magányos lovast. Kiely a lováért kiáltott, majd lesietett a lépcsőn. A kapitány állított valamelyest a lencsén, és már ő is látta, hogy a lovas a Real Compania Irlandesa tiszti uniformisát hordja, és menekül. Körülötte vadászebek ügettek, de a tiszt nem törődött azzal, hogy a kutyák nem tudják követni tempóját, sokkal inkább arra törekedett, hogy egérutat leljen az őt üldöző hat francia dragonyos elől, akik vésszesen közeledtek hozzá.

– Jön, Sharpe? – szólította meg P.unciman söröslónak is beillő csődöre hátáról. Egy vezetéklő kantárát markolta, amelyet előrelátóan Sharpe számára hozott. Az ezredes egyre gyakrabban kereste Sharpe társaságát, mert így kevesebbet kellett találkoznia a számára rendkívül zavaró Kielyvel, aki lépten-nyomon gúnyos megjegyzésekkel illette.

– Mi történik odakint, Sharpe? Ugye, nem ért minket támadás? – érdeklődött, amikor meglátta, hogy nemezise egy csapatnyi felfegyverzett lovast vezet kifelé a kapun át. Hangjából sokkal inkább félelem, mint kíváncsiság csendült ki.

– Egy ír egyenruhás fickó tart errefelé, tábormok úr, és egy falkányi békazabáló kergeti.

– Te jó ég! Maradjon mellettem, Sharpe, szükségem lehet

a tanácsaira!

Runciman, mint másodvonalbeli katona, ritkán láthatta az ellenséget, és esze ágában sem volt ezt a hiányosságot éppen most pótolni. Tartott azonban attól, hogy a közelben álldogálók gyávnának nézhetik, ezért elindította lovát, de azért gondosan ügyelt rá, hogy ne haladjon lépéstepónál gyorsabban.

– Természetesen, tábornok úr – egyezett bele a kapitány, és bár gyalogos létére kényelmetlenül érezte magát lóháton, követte Runcimant. Harper őrmester szintén kíváncsi volt, mi okozta a hirtelen nyugatlanságot az erődben, a falakra vezényelte a Real Compania Irlandesa katonáit, látszólag azért, hogy őrt álljanak, de valójában az volt a szándéka, hogy a katonák mindenképpen láthassák, hogy miért vágattak ki tisztjeik a San Isidro-erődből.

Mire Sharpe maga mögött hagyta a félig kiszáradt vizesárkot, és rávette lovát arra, hogy keletnek forduljon, úgy látszott, hogy az epizód véget is ért. Az üldözött átvágott a patakon, és immár közelebb volt a segítségére érkező lovasokhoz, mint a franciákhoz. Az írek létszáma megközelítette a tucatot, míg a franciák alig feleennyien voltak. A kutyák izgatottan futkároztak az ír tisztek lovai között, Sharpe azonban már a franciákat figyelte; látta, hogy a francia lovasok Loup alakulatának szürke zubbonyát viselik.

– Ez a fickó a szerencse fia – vetette oda Runcimannek. – Loup dragonyosai elől nehéz meglépni.

– Ki az a Loup?

– Egy olyan békazabáló, aki farkasbőrben járhatja a katonáit, és kiheréli az ellenségeit, mielőtt végezne velük.

– Egek! – sápadt el Runciman. – Biztos benne?

– Sajnos igen. Találkoztam már vele. Meg is fenyegetett, hogy elkap.

Runciman, hogy megerősítse lelkét, egy maroknyi cukrozott

mandulát vett elő a zsebéből, és egyenként majszolni kezdte a csemegét.

– Néha azt hiszem, hogy drága jó apámnak igaza volt – sóhajtott tele szájjal. – Talán jobb lett volna, ha maradok az egyházi karriernél, és püspöknek kellett volna mennem, még akkor is, ha püspökként nem tudtam volna kamatoztatni a tehetségemet. Egy gyülekezet vezetése igazság szerint nem kíván sok munkát. Néhány ima, egy-két szentbeszéd, és persze nem árt, ha valaki tudja, hogy kell forgolódni a jobb társaságban, és néhanapján meg kell fegyelmezni egy-egy engedetlenebb lelkészt, de ez minden. Nem különösebben megerőltető szakma ez, Sharpe, és őszintén megvallva, a legtöbb pöspöki palotát elég középszerű emberek lakják. Persze az én drága apám kivételt jelentett a szabály alól, de... Nézze! Uramisten, mi történik ott?

Lord Kiely már nem térhetett ki a harc elől arcvesztés nélkül, így szembefordult a farkasprémet viselő franciával, aki állára húzta sisakjának szíját, hátravetette köpenye szárnyát, és előhúzta hosszú, egyenes pengéjű kardját. Csuklója köré tekerte a kard szíját, és tisztelgett az ellenséges katonának, aki ugyanúgy lehetett gyilkosa, mint áldozata is. Lord Kiely saját kardjával viszonzta a gesztust, így többé nem térhetett ki a párbaj előtt. Láthatólag azonban ez a legkevésbé sem nyugtalanította.

– Eszeveszett bolondok! A semmiért halnának meg! – morrant fel Sharpe. Mellette Runciman és Sarsfield atya lovagolt, aki sietve félbehagyta hittanóráját, hogy csatlakozhasson a Real Compania Irlandesa tisztjeihez. A pap most döbbszent pillantást vetett a kapitány felé, de nyilvánvalóan neki sem tetszett a párbaj gondolata, ezért idegesen morzsolgatta rózsafüzérét. A viadal résztvevői eközben megálltak ötvenyardnyira egymással szemben, majd megsarkantyúzták lovaikat, és megindultak.

– Magasságos Isten – sóhajtott fel izgatottan Runciman, és újabb adag manduláért nyúlt.

A két ló eleinte lassan haladt, csak az utolsó pillanatban kezdtek el vágózni. Mindkét katona jobbkezes volt, és testfelépítésük is hasonló volt, de Lord Kiely lova vagy egy tenyérnyivel magasabbra nőtt, mint ellenfeléé.

Elsőnek a dragonyos támadott. Egy erőteljes, szélesen kaszáló vágásba kezdett, amely, ha talál, egyenesen kettészeli az írt, de az utolsó pillanatban változtatott a kard helyzetén, és egy merész visszakezes metszéssel az ír nyakát célozta, aki azonban még arra sem vette a fáradságot, hogy hántson, csak lovát irányította másfelé a vágás pillanatában. A dragonyos kisebb termetű lova megbotlott, amikor Kiely háttasának szügye kibillentette egyensúlyából, így a vágás csak a levegőt hasította. Amikor a két lovas szétvált, továbbra is szilárdan markolták a kantárt, de most Kiely támadott. A legtöbb vívómesterhez hasonlóan ő is hatásosabbnak tartotta a döfést, mint a vágást, így megpróbálta gyomron szúrni a franciát, aki azonban hátrította az ír kardját. Egy másodperccel később a fegyverek csendülése is eljutott Sharpe füléhez. Mire a visszhang is visszaverődött a távoli hegyekről, a küzdő felek már ismét húszyardnyira voltak egymástól. Egyikük sem igyekezett elszakadni a másiktól, hiszen így kitétek volna magukat annak a veszélynek, hogy ellenfelük üldözőbe veszi, és hátba támadja őket. Az ellenfelek dühödtt közelharcot vívtak, ahol lovuk ügyessége éppen annyit számított, mint vívási tudományuk.

– Szentséges ég! – fohászkozott ismét Runciman. Habár nem szívesen nézte volna végig egy ember halálát, még inkább vonakodott volna elmulasztani a harcot. Mint a régi, legendákba vesző időkben, a két kiválasztott harcos bajtársaik figyelő tekintete előtt vívott egymással.

– Csoda, hogy Kiely egyáltalán képes a lován maradni –

jegyezte meg Runciman epésen. – Tegnap öt egész palack vörösborot nyakalt be.

– Megteheti, hiszen fiatal – válaszolt Sharpe keserűen. – Természetes tehetsége van a lovagláshoz és a víváshoz, ez az előny azonban szép lassan semmivé foszlik, ahogy öregszik. Tudja, hogy fogy az ideje, ezért akar ereje teljében meghalni.

– El se hiszem! – kommentálta az eseményeket Runciman, ahogy az egymással vívó tiszteket figyelte.

– Kiely jobban tenné, ha inkább a békazabáló lovát támadná. A lovast mindig könnyebb legyőzni, ha megnyomorítod azt a nyavalyás dögöt alatta.

– Az úriemberek nem alkalmaznak efféle nemtelen fogásokat – vágott közbe Sarsfield atya.

– Úriemberek nem is nyernek háborúkat! – vágót vissza Sharpe. – Ha pedig az a véleménye, hogy a háborúkat úriembereknek találták ki, akkor jobb lenne, ha a magunkfajta egyszerű csatamatöltelékeket nem is soroznák be.

– Szükségtelen megemlíteni a származását, Sharpe, hiszen már régóta tiszt – próbálta enyhíteni a vitát Runciman.

– Imádkozom, hogy egyszer eljőjön az a nap, amikor nemcsak úriemberek, hanem semmiféle emberi lény nem harcol egymással többé – sóhajtott a pap.

– Mégis tábori pap, nemde? – kérdezte az angol.

– Oda megyek, ahol a legnagyobb szükség van rám, és a börtönökön kívül leginkább a hadseregben találhatóak bűnös lelkek.

Sarsfield elmosolyodott, de továbbra is a párbajt figyelte, amely változatlan intenzitással folyt. Lord Kiely csődöre egykedvűen hajtotta le fejét, ha egy-egy kardvágás nem sokkal a fülei felett húzott el. Az ír egyik embere diadalmasan felordított, amikor az látszólag tiszta dőfést vitt

be ellenfeleinek, de kardja csak a francia nyeregtagaróját lyukasztotta át. Kiely épp idejében szabadította ki kardját, hogy háríthassa a dragonyos nehezebb pengéjének vágását.

– Mit gondol, Sharpe, Kiely győz majd? – kérdezte Runciman izgatottan.

– Azt csak a jóisten tudja, tábornok úr.

A két ló most szinte moccanás nélkül állt, ahogy lovasaik egyre-másra osztották vagy védték a keményebbnél keményebb vágásokat és döféseket. Folyamatosan csengtek az acélpengék, Sharpe pedig tudta, hogy a küzdő felek egyre fáradtabbak, hiszen a kardvívás átkozottul megerőltető. Karjukat egyre jobban terhelte fegyverük súlya, lélegzetük szinte reszelte torkukat, és az izzadság marta a szemüket, mégis, ha el-el is kapták potenciális gyilkosuk vagy áldozatuk pillantását, csak kifejezéstelen szemeket láthattak. A kardok még összecsaptak párszor, de aztán a francia úgy döntött, harcmódot vált, megsarkantyúzta lovát, de hatalmas balszerencséje volt, mert hátasa elbotlott egy nyúlüregben. Kiely előrelendült, hogy kihasználja előnyét, nyergében felemelkedve keményen lesújtott, ám a francia hárított, pedig a csapás ereje kis híján kivetette a nyeregből. A Real Compania Irlandesa tisztje újra és újra támadott, azonban ellenfele jól védekezett, és hirtelen ellentámadásba ment át. Kardjának hegye Kiely fegyverének markolatkosarába akadt, lefegyverezve így az írt, aki a markolatztinórt megragadva próbálta ismét a kezébe kaparintani a kardot, de így is több másodpercébe került volna, ezért lovát megfordítva kétségbeesetten megkísérelt elszakadni a franciától. A dragonyos úgy vélte, győzött, így diadalittasan előrelendült, ám ekkor egy lövés dördült. A hirtelen hang hosszan visszhangzott a hegyek között.

A dragonyosnak elakadt a lélegzete, amikor a golyó

eltalálta. A lövés a mellkasát érte, és hátralökte a nyeregben. A haldokló férfi öntudatánál maradt, és hitetlenkedve rázta meg fejét, amikor felfogta, hogy valaki beavatkozott a párbajba. Kardja a köves talajra hullott, társai pedig felháborodott kiáltásokkal ostromolták a briteket. A szokásjog szerint igazuk volt, hiszen az efféle viadalokat becsületbeli ügy volt csakis a résztvevő felekre bízni, akár a csatamezőn is. A balszerencsés francia száján eközben vér csordult ki, majd teste lezuhant fáradt lováról.

Lord Kiely döbönt arccal nézett a bosszúszomjas dragonyosokra, majd megfordította lovát, és átugratta a patakon.

– Nem értem, mi történt! – nyögte ki Runciman. – Valaki megszegte a szabályokat, tábornok úr, és ezzel megmentette Kiely valagát, aki már készülődhetett is volna a pokolra – válaszolta Sharpe.

A franciák nem elégedtek meg a szóbeli tiltakozásokkal, egyikük egyenesen előrelovagolt, és kihívást intézett az ellenség tisztjeihez. Mivel senki nem reagált rá, elárasztotta őket sértésekkel, amit Sharpe maga is jogosnak érzett, hiszen bárki is tüzelt, becsületlenül ölte meg a franciát.

– Ki lőtt? – kérdezte fennhangon, bár már tudta, hogy a tettes az a tiszt volt, akit a franciák üldöztek, az, aki miatt az egész párbajra sor került. Sharpe látta a karabélyt a kezében, és csodálkozott, hogy senki nem vádolja becsstelenséggel, hanem éppen ellenkezőleg, régi ismerősként köszöntik az újonnan érkezettet. Sharpe közelebb léptetett, és látta, hogy a szóban forgó tiszt nem egy sovány, alacsony férfi, aki furcsa, lószőrből készült fejfedőt hord, hanem egy nő, és ami a fején van, az igazi haj.

– A békazabáló a pisztolyáért nyúlt, ezért eresztettem bele golyót – magyarázkodott az asszony.

– Bravó! – lelkesedett az egyik ír, mire a francia undorral kiköpött, majd megfordult és elügetett.

– Lehetséges, hogy ez itt.....illetve, hogy a hölgy...

...úgy értem, elképzelhető, hogy...? – dadogott Runciman.

– Igen, ez kétségkívül egy nő – felelte szárazon Sharpe.

– Szavamra, igaza van! Valóban annak látszik.

Ami azt illeti, határozottan csinos is volt, alakját pedig kiemelte a külön rá szabott egyenruha. Most éppen Lord Kiely felé fordult, és szenvedélyesen megcsókolta.

– Ő az a bizonyos nemesasszony, akiről Hogan őrnagy azt mondta, hogy gyűjti a szeretői egyenruháit.

– Úgy érti, hogy még csak nem is házások, de be fognak mutatni bennünket egymásnak, mint ahogyan az a jó társaságban szokás? Hallatlan! – méltatlankodott Runciman, de elkésett, mert Kiely odaért, és sor került a bemutatás hétköznapi aktusára. Runciman volt az első, de amikor Sharpe-ra került sor, Kiely nem is próbálta leplezni undorát.

– Ő pedig, drágám, Sharpe kapitány, aki a modern hadviselés rejtelseire szándékozik oktatni az embereimet.

– Hölgyem – mormolta Sharpe nehézkesen. Juanita barátságosan biccentett Runciman felé, de a kapitányt csak egy hosszú, barátságtalan pillantásra méltatta, miközben vadászebei szaglászta az angol tisztek lovainak lábát. Végül szó nélkül elfordult, mintha csak észre sem vette volna Sharpe-ot.

– Mégis, miért lőtte le azt a franciát? – szólt utána a kapitány.

– Azért – válaszolt kimérten az asszony anélkül, hogy megfordult volna –, mert az a pisztolya felé kapkodott, és lelőtte volna az én Lord Kielymet.

Ilyet ugyan semmiképpen nem láthatott, de Sharpe még óvakodott attól, hogy szemtől szembe hazugsággal vádolja. Tisztában volt vele, hogy csak azért lőtt, mert veszélyben

látta a szeretője életét, és Sharpe féltékeny volt Kielyre, hogy elnyerte egy ilyen elszánt, szenvedélyes asszony ragaszkodását.

– Messziről érkezett, asszonyom?

– Egyenesen Madridból – hangzott a fagyos válasz.

– És a franciák egyszer sem tartóztatták fel? – érdeklődött nem kevésbé barátságtalanul Sharpe.

– Én ugyan nem kértem a franciák engedélyét ahhoz, hogy a saját országomban utazhassak, és a saját hazámban nem vagyok köteles eltűnni egy szemtelen angol tiszt faggatózását sem! – vetett véget a beszélgetésnek Juanita, és elügetett nyomában hosszú szőrű vadászkutyáival.

– Hát úgy látszik, nem szereti magát különösebben, Sharpe – jegyezte meg Runciman.

– Kölcsönös az érzés. Egyáltalán nem bízok a ribancban – vont vállat a kapitány, bár tudta, hogy leginkább a féltékenység mondatja vele a nyers szavakat.

– Azért csinos teremtés, nem úgy találja? – kacsintott Runciman dévajul, mint aki nem bánna, ha a 37-esek egyenruhája is Juanita gyűjteményébe kerül. – Még soha nem láttam asszonyt térdnadrágban, még kevésbé férfinyeregben lovagolva. Az efféle nem esik meg éppen túlságosan gyakran Hampshire-ben.

– Én pedig még soha nem láttam olyasmit, hogy egy nő ellovagol Madridból Portugáliáig szolgál és poggyász nélkül. Mondom, nem bízom benne egy cseppet sem.

– Kiben nem bízok, kapitány? – kérdezte Kiely, aki éppen elkapta Sharpe utolsó szavait.

– Loup tábornokban, uram – hazudott folyékonyan Sharpe.

– Éppen a sűrű egyenruháról beszélgettem Runciman tábornok úrral – fejezte be, és a franciákra mutatott, akik magukhoz vették a holttestet, és éppen a hegyek felé tartottak.

– Nos, az a szürke zubbony nem húzta ki a bajból! – kiáltotta Kiely feldúltan. Még mindig a párbaj hatása alatt állt, és nyilvánvalóan bosszantotta, hogy ilyen méltatlan módon ért véget a küzdelem. Arca azonban megfiatalodott, és szeretője érkezéére talán már ki is józanodott valamelyest.

– Így van, sőt még a lovagiasság szabályai is kevésnek bizonyultak, hogy kihúzza a bajból.

Runciman, aki attól tartott, hogy a megjegyzés újabb párbajt provokálhat, megpróbálta diszkréten csendre inteni a kapitányt, de hiába, a mondat már elhangzott. Kiely felcsattant.

– Ő maga volt, aki megszegte a lovagiasság szabályait! A pisztolyáért nyúlt, mert tudta, hogy vége van abban a pillanatban, amikor megint a kezembe fogom a kardomat. Sharpe nem találta elég meggyőzőnek Kielyt, ezért úgy döntött, nem hagyja annyiban a vitát.

– Hát nem furcsa, uram, hogy milyen hamar képes a lovagiasság aljasságba fordulni? Persze ez nem baj, hiszen a háború a természeténél fogva aljas. Eleinte mindenki a lovagiasságról, a bátorságról és a tisztességről papol, de aztán az a vége, hogy egy csapatnyi férfiember az anyjáért könyörög a csatatéren, miközben a kiontott beleit próbálja visszatömködni a zubbony alá. Hiába öltöztet be rengeteg katonát aranyba és bíborba, úgyis az lesz a vége, hogy a cifra rongyokban véreznek el, vagy egyszerűen összevesznek magukat a félelemtől. A lovagiasság egy fikarcnyit sem ér, és én mondom, uram, nincs is ennél alattomosabb dolog a földön.

Kiely még mindig szorongatta kardját, de nem húzta elő a hosszú pengét, ujjai lassan ellazultak a markolaton.

– Nem érzem szükségét annak, hogy éppen maga oktasson ki a nemesi küzdelemről, kapitány. Maga csak egy kiképzőtiszt, akinek mellest az is a dolga, hogy

visszatartsa az embereimet a szökéstől, már ha egyáltalán képes rá!

– Képes vagyok uram, akár mérget is vehet rá! – fogadkozott Sharpe, és elszánta magát, hogy állni is fogja a szavát.

Sharpe délnek indult San Isidróból a hegygerinc vonalán. A határ mentén haladó, lankásan lejtő utat követte, ahol a hegyek helyét kaszálók vették át, egy kis város állt, girbegurba utcái, kőfalakkal elkerített kertjei és alacsony tetős házacskái egy patak mentén húzódtak, a kis főtér közepén pedig templom állt, csúcsán gólyafészek trónolt. A Loup tábornok haragját is kivívó falu neve Fuentes de Onoro volt, és alig kétmérföldnyire feküdt Wellington főhadiszállásától, Vilar Formosótól. Sharpe eleinte tartott tőle, hogy váratlan útja felkelti majd egy törzstiszt nemkívánatos figyelmét, de Fuentes de Onoro közelében csak a 6-os lövészek egyetlen kis helyőrsége működött a folyótól északra, és ők nem vettek tudomást Sharpe közeledtéről. A keleti parton néhány ház és kőfallal övezett kert állt elszórtan, a sziklapillérekre épített fahíd pedig egy kis kápolnához vezetett. Itt a Királyi Német Légión katonái itatták lovaikat. A németek figyelmeztették Sharpe-ot, hogy a túlparton már nincsenek szövetséges csapatok, csak franciák, és amikor kapitányuk megtudta, kicsoda valójában angol tisztjarsa, ragaszkodott hozzá, hogy megosszon vele egy kulacsnyi brandyt. Váltottak néhány szót közös ismerősükről, Von Lossowról, majd elindultak a folyón keresztül, hogy megkezdjék hosszú útjukat Ciudad Rodrigo felé. A német búcsúzóul még visszakiáltott, miközben felkapaszkodott lovára:

– Keresem a bajt, és biztos vagyok benne, hogy meg is fogom találni.

Sharpe a másik irányba indult, és nekivágott a falucska főutcájának. Útközben betért egy ivóba, ahol a helyi, erős

vörösbort mérték. Kis kocsmá volt, de Fuentes de Onoro sem volt egy jelentős település, és mivel a portugál határ közvetlen közelében feküdt, a francia csapatok kifosztották és feldúlták, ha portyára indultak a határ túloldalára, és akkor is, amikor visszafelé tartottak. Az angol a kocsmá mögött állt neki elfogyasztani borát. Letelepedett egy félig átvágott törzsű, de még mindig zöldellő leveleket hajtó szőlőtőke mellé. Még ahhoz is túlságosan fáradt volt, hogy szájához emelje a borostömlőt, kis híján elszenderedett ültében, de hirtelen arra riadt, hogy valaki spanyol nyelven megszólal mellette.

– A franciák próbálták meg kivágni a szőlőtőkét. A rohadt kurafiak legszívesebben mindent elpusztítának – mondta a férfi, majd akkorát böfönt, hogy még a kőfalon bóbiskoló macska is felkapta a fejét. Sharpe odafordult, és egy hatalmas termetű, mocskos, barna nadrágba, vérfoltos, fehér ingbe öltözött férfit pillantott meg, aki ráadásul inge felett a francia dragonyosok zöld zubbonyát viselte. A viharvert ruhadarabot néhány helyen felhasította az öltések mentén, hogy beleférjen terjedelmes pocakja. A férfi vértől, mocsoktól és verejtéktől bűzlött, övén hüvely nélkül széles pengéjű, ósdi szablya, hosszú csövű lovassági pisztoly, valamint furcsa alakú, gonoszul görbülő csontnyelű kés lógott, nyakába pedig egy kis sípot akasztott.

– Maga Sharpe kapitány, ugye?

– Igen.

– És gondolom, akkor azt is tudja, hogy én ki vagyok, ugye? Talán a sípomról.

– Nem – rázta meg a fejét az angol.

– Akkor Angliában a miskárolók nem jelzik sípszóval az érkeztüket?

– Soha nem hallottam efféléről.

El Castrador nehézkesen a Sharpe-éval átellenes padra ült.

– Nincs sípjuk? Nem értem. Én nem tudnék megenni a sípom nélkül. Hogy tudhatnák meg a falusiak, hogy jövök? Ha meghallják, akkor már hozzák is a disznaikat, a marháikat és a bárányaikat, hogy az én kis késem alá kerüljenek.

A férfi elővette a görbe pengét, és gonoszul felnevetett, majd szájához emelte saját borostömlőjét, ivott egy hosszú kortyot, és ismét megszólalt.

– A régi időkben pedig, barátom – folytatta nosztalgikusan, ábrándozó arccal –, az anyák is hozták a kisfiúkat, és miután az apám kiherélte őket, továbbküldték a gyerekeket Lisszabonba vagy Madridba. Olyan szépen énekeltek! Egyikük egyenesen a pápa kórusában! Képzelve csak el! Maga öszentsége, a római pápa hallgatta az eunuch énekét, és őt ezzel a kis késsel herélték ki!

– Nem halt bele ebbe túl sok fiú?

– Ugyan, ez nem számít, hiszen gyereket csinálni könnyű. Nem lehet megsiratni minden gyereket, nem igaz? Nekem is nyolc fiam született, aztán csak három él még, és boldogabb lennék, ha kettővel kevesebb lenne.

– Lányok?

– Négy – mondta El Castrador, majd elhallgatott egy pillanatra. – Az a rohadt dög Loup elragadta őket. Ismeri?

– Igen.

– Elrabolta a lányaimat, és az embereinek ajándékozta őket.

A spanyol jelentőségteljesen megütögette a herélőkés markolatát, és Sharpe-ra nézett.

– Szóval maga La Aguja angolja, ugye? A tiszt bólíntott.

– Igen. Bajadoz közelében harcol, és üdvözlétét küldi.

Igazság szerint Teresa hetek óta nem irt levelet Sharpnak, de nevét minden gerilla ismerte, és mindketten előnyét látták annak, hogy a nő jó kapcsolatot ápol az angolgal, aki nyíltan ellentmondott Loup-nak. Spanyolország ezen részén

gyakran emlegették gyűlölettől remegve a francia nevét. Őt hibáztatták minden halálért, minden leégett házért, de még az árvizekért, a korai fagyért és a gyerekek betegségeiért is.

– Biztos nagyon büszke lesz majd magára, angol! – mondta El Castrador.

– Ugyan miért?

– Mert El Lobo vérdíjat tűzött a fejére. Nem is tudta?

– Nos, nem.

– Száz egész tallért! – mondta jelentőségteljesen a spanyol, mintha maga is elcsábult volna az összeg hallatára.

– Szánalmas összeg – jegyezte meg Sharpe sértődötten. Angol pénzben ez nem egészen huszonöt fontot ért, ami sokaknak egy egész kis vagyont jelentett volna, egy szegény munkásnak pedig egyéves tiszta jövedelme volt ennyi, de ő azért többre tartotta a saját életét ennyinél.

– Különben is – folytatta – Teresa vérdíja kétszáz tallér. Igen, de ő partizán, és a partizánok több franciát ölnek meg, mint az angolok. Persze hogy többet ér a feje!

Sharpe diplomatikus módon nem tette fel a kérdést, amely a fejében járt, miszerint vajon El Castrador mocskos, tetvekkel fertőzött fejére ki van-e tűzve egyáltalán vérdíj, de úgy látta, az az ember már amúgy is elég sok vereséget szenvedett el. Ő maga ugyan életben volt, de emberei többsége minden bizonnyal úgy végezte, mint ahogy a miskároló négy- és kétlábú áldozatai. Sharpe néha nagyon örült annak, hogy nem neki kell harcolni a gerillák ellen.

A spanyol ismét ivott egy óriási kortyot a borból, bőfögött, és az angolra nézett.

– Szóval miért is akart találkozni velem?

Sharpe elmondta neki. Eltartott egy darabig, mert El Castrador szellemi képességei cseppet sem álltak arányban a testiekkel. Néha komoly magyarázatokkal és

pontosításokkal is el kellett látni, míg végre megértette a dolgot, végül azonban rájött a lényegre, és bólíntott.

– Szóval azt mondja, ma éjszaka?

– Igen, ma éjszaka. Rendkívül hálás leszek. A spanyol szúrós pillantást vetett a tisztre.

– Mennyire hálás? Mert sok dologra van ám szükségem, például muskétákra, sőt puskákra is, mint például ez, ni! – mondta, és jelentőségteljesen megkocogtatta Sharpe fegyverét.

– Muskétákat azt kaphat – kezdte az angol, bár maga sem tudta, hogyan tartja be majd ígéretét. A Real Compania Irlandesa katonáinak nagyobb szükségük volt a fegyverekre, mint ennek a mészárosnak, és még nekik sem volt képes megszerezni ezeket. Hagan maga sem gondolta komolyan, hogy Ferdinánd király testőrségéből igazi katonákat faragjon, de mivel Sharpe el volt rá szánva, hogy ezt teszi, így szilárdan elhatározta, hogy puskákat szerez a számukra.

– Egy hétbe telik, és nem kap puskákat. Muskétákat azonban tudok keríteni.

– Legyen – egyezett bele nagylelkűen El Castrador. – Kérek azonban még valamit.

– Mondja csak.

– Bosszút akarok állni a lányaimért! – mondta a miskároló, és Sharpe döbbenetben látta, hogy szemében könnyek csillognak. – Be akarom mutatni egymásnak Loup tábormokot, és a késemet, és ehhez a segítségére van szükségem. Teresa azt állítja, hogy maga jó harcos, hát akkor segítsen nekem, hogy elkaphassam El Lobot!

Sharpe gyanította, hogy ezt a kívánságot még nehezebb lesz teljesíteni, mint az elsőt, de azért feltette a legnyilvánvalóbb kérdést:

– Hol találhatom meg Loup tábormokot?

– Többnyire egy San Cristobal nevezetű faluban. Elkergette

a régi lakóit, eltorlaszoltatta az utcákat és megerősítette a házakat. Egy egér se juthat oda észrevétlenül.

Sharpe nem örült, amikor meghallotta a híreket. Sanchez volt az egyik leghíresebb partizánfőnök, és ha ő is bevehetetlennek tartja San Cristóbal, akkor ez valószínűleg így is van.

– És hol találom meg, ha éppen nem ott van?

– Oda megy, ahová csak kedve tartja, senior. Néha csak úgy elfoglal egy falut néhány éjszakára, néha beveszi magát abba az erődbe, amelyekben most a maga csapata állomásozik, időnként pedig Fort Concepcionban tanyázik. Senior, Loup kismérhetetlen, és csakis a saját szabályai szerint játszik.

El Castrador egy pillanatig elmerengett, majd jelentőségteljesen Sharpe-ra pillantva folytatta.

– La Aguja azonban azt állítja, hogy maga is csak a saját szabályai szerint játszik, így ha van valaki, aki legyőzheti El Lobot, akkor az maga lehet. Van egy hely San Cristobal közelében, ahol rajtaüthet.

A spanyol minden bizonnyal további alku alapjául szánta ezt az információt, de Sharpe nem törődött vele.

– Megteszek mindent, amit csak tudok.

– Jó. Akkor én is segítek magának, még a mai éjszakán. Reggel majd figyelje az ajándékomat, senior! – szólt végül, majd felállt, és parancsszavakat vakkantott egyik emberének, aki a kocsmá előtt várakozott. – Később majd eljövök a viszonzásért. Ne hagyjon cserben!

Sharpe figyelte, amint a visszataszító külsejű férfi távozik, majd a borostömlőért nyúlt. Arra készült, hogy fenéig kiissza, de aztán meggondolta magát, mert rájött, hogy a rengeteg savanyú bor pokollá tette volna San Isidróba vezető visszaútját. Inkább úgy döntött, hogy a sérült szőlőtöke tövére locsolja a maradékot, hiszen így talán jót tesz a növénynek. Bor a szőlőhöz, por a porhoz, hamu a

hamuhoz. Amikor végzett a rögtönzött szertartással, felvette kalapját, vállára vetette fegyverét, és elindult visszafelé.

Donaju kapitány óvintézkedései ellenére aznap éjjel három további gárdista dezertált. Lehet, hogy több is megpróbálta, de nem sokkal éjfél után egy iszonyú sikoltás hallatszott a völgyből, így a többiek úgy döntöttek, nem kísérik a szerencséjüket. Hajnalban, amikor Harris lövész vízért ment a hegyoldalhoz, hogy kiegészítse az erőd szűkös tartalékait, megtalálta a három szökevényt, majd lélekszakadva sietett vissza, hogy sápadt arccal jelentést tegyen Sharpe-nak.

– Egyszerűen szörnyűség, uram!

– Jó. Látja azt a kézikocsit? – mutatott a kapitány az udvarra. – Fogja, és hozza vissza benne a holttesteket.

– Muszáj?

– Mérget vehet rá, hogy muszáj, katona! Harris!

– Uram!

– Ezt is hozza ide velük együtt – mondta Sharpe, és egy zsákot adott a katonának, amelyben egy szemmel láthatóan nehéz tárgy volt. Amikor Harris megpróbálta kioldozni a zsák száját, Sharpe megrázta a fejét.

– Ne itt, hanem odalent, és ügyeljen rá, hogy csak maga és a társai láthassák, mi van benne.

Nyolc órakor Sharpe felsorakoztatta a maradék százhuszonhét testőrt szemléhez az altisztekkel együtt. Most Sharpe volt a legmagasabb rangú tiszt az erődben, mert Runciman és Lord Kiely a főhadiszállásra mentek, hogy új fegyvereket és lőszeret vételezzenek. Sarsfield atya egy másik papot látogatott meg Guardában, Kiely őrnagyai és három kapitánya pedig vadászatra indultak. Dona Juanita magához vette kutyáit, és ő is vadászni készült, de egyedül. Visszautasította az ír tisztek társaságát, mondván, hogy egyedül vadászik, és még az sem tántorította el, hogy Sharpe figyelmeztette; franciák ólálkodhatnak a közelben.

Ratartian közölte, hogy Spanyolország összes francia katonája elől megszökött, így nincs ok rá, hogy aggódjanak miatta.

A Real Compania Irlandesa katonái tehát tisztjeik nélkül, négyes sorokban sorakoztak, Sharpe pedig egy üres löszeresládán állva, karba tett kézzel nézte őket. Reggel esett, így az oromzaton lobogó zászlók fáradtan, mozdulatlanul csüngtek az enyhe szélben. Harris és Thompson lassan húzták fel a kézikocsit a rámpán az ágyúállásokhoz, a kapitány mellé. Úgy fordították, hogy a katonák láthassák a rakományt. A testőrezred tagjai között moraj kelt, többen közülük öklendezve a szájuk elé kapták a kezüket, egyikük pedig, nem bírván úrrá lenni undorán, kiadta gyomra tartalmát.

– Csak nézzétek! – csattant fel hirtelen Sharpe! – Nézzétek meg őket!

Megparancsolta az íreknek, hogy ne vegyék le a szemüket a holttestekről, amelyek arcán még ott tükröződött az utolsó percek borzalma. Lábuk között alvadt vérrel borított mély seb tátongott, ahol megcsonkították őket. Sharpe az egyik holttest mellé nyúlt, felemelte azt a szürke, prémmel borított sisakot, amelyet reggel ő maga adott át Harrisnak. Ezt akkor találták, amikor fellelték a franciák mészárlásának nyomait egy faluban. Az életben talált lány, Miranda azóta is rendíthetetlen ragaszkodással követte Perkinst, a fiatal lövészt.

– Nézzétek ezeket a holttesteket! – kiáltott ismét Sharpe a Real Compania Irlandesa katonáira.

– Jegyezzétek meg jól, amit most mondok! A franciák szerint kétféle ember van Spanyolország földjén: aki velük van, és aki ellenük. Ti magatok sem kerülhetitek el, hogy be ne soroltassatok az egyik vagy a másik csoportba! Vagy a franciák oldalán harcoltok, vagy ellenük. Ez nem az én döntésem, hanem az övék.

Pillanatnyi hatásszünetet tartott, majd ismét a halottakra mutatott.

– Márpedig a békazabálók így bánnak el azokkal, akiket az ellenségüknek tartanak. Nos, három választásotok maradt; futhattok keletre, ahol majd lemetélik a pöcsötöket, vagy futhattok nyugatra, ahol elkapnak és kivégeznek, mint katonaszökevényeket, végezetül pedig maradhattok itt, és megtanulhatjátok, hogyan harcolhattok hatásosan. Ne merészeljétek erre azt mondani, hogy ez nem a ti háborútok! Felesküdtetek Ferdinánd király szolgálatára, és ő most a franciák fogságában van Franciaországban, és ti őfelsége testőrei vagytok. Én ugyan soha nem tettem esküt Spanyolország védelmére, az én asszonyomon soha nem tettem erőszakot a franciák, az én gyermekemet nem gyilkolták meg, és az én termésemet nem rabolták el, és az én házamat nem gyújtották fel. A ti hazátok szenvedte el mindezt, és a ti hazátok Spanyolország, ha úgy döntötök, hogy mégis inkább írek lesztek, akkor mégis, mi az ördögért tettetek esküt Spanyolország védelmére?

Sharpe ismét szünetet tartott. Tudta, hogy minden egyes katona potenciális dezertőr lehet, ám Lord Kielyhez hasonlóan néhányuk azért készen állt a harcra, de a bajkeverők nagy száma miatt az alakulat egésze gyakorlatilag haszontalan volt. Most rajta állt, hogy képes-e akkora hatást gyakorolni ezekre, hogy a legkisebb rossznak az engedelmességet tartsák.

– Ha tehát ez az eskü semmit nem jelent számotokra, legalább önbecsülésetek legyen! Elmondom nektek, mit tart rólatok a hadsereg többi része. Az egész brit hadseregről beszélek, beleértve az íreket is! Kérdezzétek csak meg a Connaugh Rangerek, az Inningskillingi Dragonyosok, a Királyi ír Ezred, a Királyi County Down Ezred, a Walesi Herceg ír Gárdája, a Tipperary Ezred, a Dublini Ezred, vagy a York Hercege ír Ezred katonáit!

Mindegyikük azt fogja mondani, hogy puhány, rizsposos pofájú bohócok vagytok, akik másra sem jók, minthogy egy király budija mellett strázsáljanak. Azt is mondják még, hogy egyszer már elfutottatok Írországból, és másodszor is el fogtok futni. Túltáplált, cifra ruhás idiótáknak tartanak, akik olyan hasznosak egy csatamezőn, akár egy apácakórus. Mindez azonban meg fog változni, mert eljön az a nap, amikor ti és én együtt megyünk harcba, és addigra jó lesz, ha rohadtul alkamas katonákká váltok!

Sharpe szívből gyűlölt szónoklatokat tartani, de látta, hogy ha nem is annyira szavai, de legalábbis a három kasztrált férfi holtteste keltett némi érdeklődést, és rövid beszédéből okulva a Real Compania Irlandesa katonái esetleg megértették, milyen lehetőségeik vannak.

– Odaát – folytatta a kapitány a kézikocsi rúdjára tűzött kalapra mutatva – egy francia tiszt, bizonyos Loup garázdálkodik egy farkasfalkának csúfolt dragonyosalakulat élén. Ezeket a kalapokat ők hordják, és hátrahagyják az áldozataik mellett. Mi pedig megkeressük, és megöljük majd őket. Be fogjuk bizonyítani, hogy nincs a világon olyan francia csapat, amit nem tudunk legyőzni, és ezt azért tesszük, mert ez a mi háborúnk is. Mi legyen? Megdöglötök, mint a veszett kutyák, vagy férfiként harcoltok? A döntés a tiétek. Most pedig bele fogom verni az agyatokba, mi a teendő. Harper őrmester!

– Uram!

– Félórát adok a reggelizésre, ezeket az embereket pedig temettesse el tisztességgel. Utána kezdődhet a gyakorlat.

– Uram, igen, uram!

Sharpe távozás közben mélyen Harris szemébe nézett, majd a francia fejfedőre pillantva a fülébe suttogta.

– Egyetlen szót se beszéljen erről. Egyetlen rohadt szót se! Donaju kapitány épp ekkor állt meg mellettük, a testőrezred tisztje pedig Sharpe-nak szegezte a kérdést.

- Mégis, hogyan harcoljunk férfiként fegyverek nélkül?
- Szerzek én maguknak fegyvereket, Donaju.
- Hogyan?
- Úgy, ahogy egy katona megszerzi azokat a dolgokat, amelyeket nem kap meg a kincstárból. Lopással.
- Azon az éjszakán ugyan egyetlen ember sem szökött meg, Sharpe-nak mégis szembe kellett néznie egy sokkal komolyabb gonddal.
- Rossz hírek, Sharpe, én mondom, nagyon rossz hírek – sopánkodott Runciman tábornok.
- Mi a baj, tábornok úr?
- Hát nem hallotta?
- A muskétákról van szó? – érdeklődött a kapitány, arra utalva, hogy Runciman és Kiely küldetése a főhadiszállásra a várt kudarccal végződött. Puskák, muníció, pokrócok, dohány, csizmák, zsákok nélkül tértek vissza, és még az egység zsoldjának kifizetésére sem kaptak ígéretet. Wellington nyilvánvaló szándéka a Real Compania Irlandesa által okozót probléma méregfogának kihúzása volt, de Sharpe-nak igencsak megnehezítette a dolgát. Minden erejével megpróbálta javítani a morált, de fegyverek és felszerelés nélkül szándéka kudarcra volt ítélve. Helyzetét tovább rontotta, hogy a frontvonal a közelben húzódott, és bár Hogan nyilvánvalóan arra törekedett is, hogy a Real Compania Irlandesa vereséget szenvedjen, ő nem vehette ilyen könnyedén a dolgot.
- Nem, szó sincs fegyverekről, Sharpe, inkább az Írországból érkező hírek aggasztanak. Nem hallotta?
- Nem, uram. Runciman megrázta fejét.
- Úgy tűnik, ismét gondjaink támadtak az írekkel, és ez nem jó fejlemény. Azok az átkozott lázadók ismét bajt kevernek, a mi csapataink meg felvették velük a harcot, és közben persze véletlenül meghaltak asszonyok és gyerekek is. Azt pletykálják, hogy az Eme folyót

eltorlaszóják a holttestek Belleeknél. Uramisten, vajon miért engedte az Úr ennyire elszaporodni a pápistákat? Azt hittem, kilencvennyolcban már szépen lerendeztük ezt a dolgot. Csak gondot okoznak a magunkfajta becsületes kereszténynek. Úgy tűnik, ismét kénytelenek leszünk beverni néhány koponyát, mint annak idején Tone-nál.

Sharpe száján kis híján kicsúszott, hogy ami sikertelennek bizonyult 1798-ban, az minden bizonnyal kudarcot fog vallani 1811-ben is, de végül taktikusan elhallgatta véleményét, és csak a közvetlenül őt érintő problémát hozta szóba.

– Ez nekünk is gondot okozhat, tábornok. Mi lesz, ha az írek ezt megtudják?

– Ezért van a korbácsolás, nemde?

– Korbácsaink vannak, de puskáink sajnos nincsenek. Mellesleg éppen azon töprengtem, hogy ön, mint a csapatok ellátásáért felelős tiszt, vajon hogyan oldja meg a szállítmányozási kérdéseket!

Runciman megdöbbsent ugyan a váratlan témaváltáson, de azért büszkén kidüllesztette mellét, és válaszolt.

– Papíron, gondosan megfogalmazott parancsokkal, természetesen!

– És persze még mindig ön a tábori szekeresek parancsnoka, ugye? Nem hinném, hogy találtak volna valakit, aki alkalmasabb lenne!

– Kedves, hogy ezt mondja, Sharpe, igazán kedves!

Runciman zavarba jött, nem szokta meg ugyanis, hogy egyenesen szembe dicsérik, de megpróbált úgy tenni, mintha ez hétköznapi élmény lenne számára.

– Mindenesetre lehet, hogy tényleg így van.

– Akkor gondolom, nem okozna nagy nehézséget önnek, hogy néhány szekérségi fegyvert átirányítson ide, ugye?

– Úgy érti, lopjak puskákat?

– Ugyan, én nem nevezném ezt lopásnak, hiszen nem az

ellenségnek készül eljuttatni azt a rakományt! Fogalmazhatunk úgy is, hogy ez csak a készletek efféle taktikai jellegű átszervezése! Előbb-utóbb úgyszólván ellátnának bennünket a megfelelő felszereléssel, hát nem mindegy, mikor vesszük át? Biztos vagyok benne, hogy a papírmunkát később is el lehet végezni.

Runciman vadul megrázta a fejét. A hirtelen mozdulattal sajnos arrébb csúsztak gondosan fésült hajszálai, így láthatóvá vált a feje tetején éktelenkedő kopasz folt.

– Lehetetlen, Sharpe! Ez ellentmondana a szokásoknak! Ellentmondana a hadi fegyelemnek! Sőt egyenesen ellentmondana a parancsoknak! Szörnyű szégyen lenne, ha kiderülne! Meg vagyok döbbenve, Sharpe, sőt határozottan csalódott vagyok, hogy egyáltalán eszébe jutott ilyesmi! Tudom, hogy gyermekkorában nélkülözni kényszerült azokat a körülményeket, amelyek igazi úriemberré tehették volna, de mégis sokkal többet vártam öntől! Egy úriember nem hazudik, nem lop, nem kívánja meg házastársa feleségét, és mindhalálig hű Istenhez és a királyhoz! Mostanáig azt hittem, hogy ön képes ezekre.

Sharpe szótlánul a lakosztály ajtajához lépett. Runciman nappalija egy régi őrszoba volt az egyik barbakánban, ahonnan tökéletes kilátás nyílt az ósdi, tárva-nyitva álló kapukon túl a déli irányban lévő hegyekre.

– Tábornok úr, mégis, soha nem fordult elő, hogy tolvajok ragadták el egyik-másik szekérét?

– Példátlan eset volt. Egyszer történt csak ilyesmi, na jó, talán kétszer.

– Akkor hát...

Runciman felemelte kezét, és félbeszakította az alacsonyabb rangú tiszt mondatát.

– Ne is folytassa, Sharpe! Én becsületes, istenfélő ember vagyok, és nem rövidítem meg öfelsége hadseregét egy egész szekérnyi puskával! Soha életemben nem hazudtam,

és nem óhajtom éppen most elkezdni! Megtiltom, hogy még egyszer szóba hozza ezt a témát! Ez parancs, Sharpe!

– Igazság szerint kétszekérenyi muskétáról lenne szó, és háromszekérenyi municióról.

– Szó se lehet róla! Megtiltottam, hogy folytassa ezt a diskurzust, és ez az utolsó szavam!

Sharpe szótlanul elővette tollkését, amelyet puskája závarzatának megtisztítására használt. Kinyitotta a pengét, és végigfuttatta ujját az élen, majd vészjósló hangon beszélni kezdett.

– Tudja, tábornok úr, Loup már régen tudja, hogy itt vagyunk, és minden bizonnyal rendkívül dühös, hogy Kiely ribanca megölte az egyik tisztjét. Nem lenne meglepő, ha bosszút forralna. Talán egy éjszakai rajtaütést tervezhet. Két teljes ezrede van, és minden egyes kurafit az fog majd hajtani, hogy valahogyan megszerezze a fejemre tűzött vérdíjat. Loup helyében én északról támadnék, ahol szinte nincsenek is falak, és dragonyosokat állítanék a hegyoldalba, hogy levágják a menekülni próbáló túlélőket.

Sharpe kuncogva mutatott a falakon túlra.

– Képzelve csak el! Rossz érzés lenne a sötétben egy csapatnyi felbőszült, herélőkéses békazabáló elől menekülni, nemde? Loup nem könyörületes fajta, közismert, hogy nem ejt foglyokat. Egyszerűen kést ránt, letépi róluk a nadrágot, majd levágja a...

– Sharpe, kérem! Kérem! – vágott közbe riadtan Runciman, miközben le nem vette volna a szemét a kapitány zsebkéséről. – Muszáj ennyire szemléletesen?

– Tábornok úr, én egy teljesen reális veszedelemről beszélek! Egyszerűen képtelenség lenne megvédenünk magunkat a franciák ellen az én maroknyi lövészemmel. Az ir fiúk közül néhánynak van ugyan egy ósdi flintája, de mire mennek velük golyó, puszkapor és bajonett nélkül?

A kapitány lemondóan megrázta a fejét, és összecsukta a bicskát.

– Tábormok úr, csakis önön múlik, hogy dönt, de mint az erőd rangidős angol tisztje, talán a legbölcsebb az lenne, ha mihamarabb beszerezné a megfelelő készleteket, hacsak hazatérve nem óhajtja mégis az egyházi pályafutást választani, mint kórusi szopránénekes.

A potrohos ezredes izzadt, mint a ló, amint elképzelte a herélőkéssel felfegyverkezett francia katonák ámokfutását az erődben.

– De hát egyszerűen nem akarnak nekünk fegyvereket adni, Sharpe, maga is jól tudja! Megpróbáltuk, de még Valverde tábornoknak sem sikerült jobb belátásra bírnia azokat a nehézfejűeket! A hadtáperért felelős tábornok azt mondta, hogy pillanatnyi hiány mutatkozik lőfegyverekben, de talán szert tehetünk néhány spanyol puskára.

– Látja, tábornok úr! – csapott le ismét a kapitány. – Mindenképpen *kölcsönöznünk* kell néhány puskát, amíg a spanyol szállítmány meg nem érkezik. Csak egy-két szekeret kellene eltérítenie azokkal a pecsétes papírokkal, amelyekkel még mindig rendelkezik.

– De hát már nem adhatok ki ilyen parancsokat! Ez többé nem az én hatásköröm, és nem az én kötelességem!

– Megértem. Igaza van, tábornok úr, ön jelentős dolgokért felel! Túl értékes ember ahhoz, hogy mindenféle apróságra elaprózza a tehetségét.

Sharpe a levegőbe dobta a zsebkést, majd ismét elkapta.

– Az ön dolga, hogy a jelentős kérdésekben döntsön, a franciákra meg majd gondot viselek én.

Runciman hátradőlt ültében, tekintélyes súlya alatt panaszosan megreccsent a karosszék.

– Lehet, hogy mégis igaza van, Sharpe – nyögte ki végül. – Végtére is, tulajdonképpen nem szegnék meg semmiféle parancsot, csak szabadon értelmeznék egyet, nem igaz?

A kapitány megpróbált tiszteletteljes bámulattal nézni az ezredesre, őszintén remélve, hogy jó alakítást nyújt.

– Briliáns gondolat! Bár olyan bölcs lehetnék, mint ön! Szabadon értelmezni egy parancsot... Miért is nem nekem jutnak eszembe ilyen gondolatok?

– Áldott emlékű édesanyám is azt mondogatta, hogy jó érzékem lenne a jogi pályához – bölintott gyanútlanul Runciman. – Talán lordkancellár is lehetett volna belőlem, de édesapám ragaszkodott hozzá, hogy inkább egy úriemberhez méltóbb hivatást válasszak.

Runciman tehát elővett egy halomnyi üres papírt, és gondosan szállítóleveleket kezdett fogalmazni. Néha kétségek foghatták el, ilyenkor mély levegőt vett, és pillanatnyi szünetet tartott írás közben, ilyenkor azonban Sharpe hangosan kinyitotta, majd becsukta zsebkését, mire az ezredes azonnal ismét munkához látott.

Másnapra négy, ökrökkel vontatott szekér érkezett San Sidróba, alaposan megrakva fegyverekkel és munícióval. A Real Compania Irlandesa tehát végre fegyverekhez jutott. És lázadásra készült.

Negyedik fejezet

A következő nap, nem sokkal napnyugta előtt kisebb küldöttség érkezett Sharpe-hoz, aki a vár kihalt, nyugati részén kémlelte a láthatárt. A nap sugarai vörösarany színűre festették a völgyet, a távolban pedig egy réti héja vitorlázott a könnyű szél szárnyán. A nyolc emberből álló küldöttség sután megállt a kapitány mögött, aki egy pillanatig hátranézett, szúrós pillantást vetett rájuk, majd sarkon fordult, és ismét a völgyet kezdte nézni.

– Biztos nyulak vannak odalent, de mert az alacsonyabb részekben megült a köd, a madár állandóan elvéti őket.

– Nem hinném, hogy sokáig éhen maradnának. A sólymok

nem olyan hülyék, mint a nyulak – jegyezte meg Harper. Az őrmester volt az egyetlen a jelenlévők közül, aki Sharpe alárendeltje volt, a többiek mind a Real Compania Irlandesa katonái voltak.

– Szép reggelünk van – motyogta szokatlanul idegesen Harper. Őszintén remélte, hogy nem neki kell előállnia azzal a kínos témával, amely miatt felkeresték Sharpe-ot, hanem Donaju, Sarsfield atya, Lacy kapitány, vagy valamelyik másik tiszt vállalja magára a kínos feladatot. A tisztek azonban nem szólaltak meg, így ismét Harper volt kénytelen megtörni a csendet.

– Nagyszerű reggelünk van, uram.

– Csakugyan – felelte egykedvűen Sharpe, majd leugrott az ágyúállás melletti lépcsőfokról az esőelvezető csatorna sekély, száraz árkába, amelyet szinte teljesen megtöltöttek azok a kövek, amelyek az évek során kihullottak a falból.

– Ennél még jobban megépített budikat is láttam már – morogta Sharpe, és belerúgott a falba, mire abból egy nagy darab kő esett ki.

– Talán nem tettek elég vizet a habarcsba – kezdett volna a magyarázatba Harper, de amikor felfogta, hogy kísérőinek nem akaródzik a kínos téma felvezetése, nagy levegőt vett, és maga kezdett bele.

– Fontos ügyben kerestük fel, uram.

Sharpe visszalépett a lépcsőfokra, és összedörzsölte kezét.

– A muskétákkal támadt valami probléma?

– Nem uram, tökéletesen működnek.

– Akkor a kiképzés módszereivel van a gond?

– Nem, uram.

– Akkor Runciman ezredessel kellene beszélniük, mert minden más ügyben ő az illetékes! – Sharpe ugyan pontosan tudta, milyen ügyben jár nála a küldöttség, de azért csak reménykedett benne, hogy jobb belátásra térnek

és más t zavarnak a gondjaikkal. Neki egy cseppnyi kedve sem volt még ezt a koloncot is a nyakába venni. – Csak az a lényeg, hogy hívják tábornoknak, és reggeli után keressék fel, akkor jó hangulatban lesz.

– Már beszéltünk az ezredessel – szólalt meg végül Donaju is. – Ő azonban azt mondta, jobb lesz, ha önt keressük fel.

Az örökké mosolygó Sarsfield atya vette át a szót.

– Sajnos kételkednem kell abban, hogy Runciman ezredes komolyan szimpatizálna Írország problémáival.

Sharpe tekintete Sarsfield arcáról Donajuéra, Lacyéra, és a négy másik testőrré vándorolt, majd a kapitány feladta, és sóhajtva megszólalt.

– Mondják csak, ma úgyszincs más dolgom. Egyedül azért vagyok, hogy a maguk bajával foglalkozzam.

A káplán nem vett tudomást a kapitány hangjából áradó gúnyról, csak elővett egy összehajtogatott újságot.

– Erről lenne szó, Sharpe kapitány – mondta tiszteletteljes hangon.

Sharpe felemelte a lapot, és megdöbbenéssel vette tudomásul, hogy az Philadelphiából érkezett. Az első oldalon sűrűn szedett sorokban az Európából érkezett, vagy oda induló hajók neveinek felsorolása terpeszkedett, majd az óvilági hírek összefoglalója, és az indiánok által a nyugati telepeseket ért zaklatásokról szóló kongresszusi jelentés.

– Az oldal alját nézze – próbált segíteni Donaju.

– Azt írják, hogy a melankólia a heves vérűség következménye.

– Nem, Sharpe, valamivel felette – magyarázta türelmesen Donaju. – Ezt itt: „Ismét mézszárlások Írországban”.

Az újságban semmi új ahhoz képest, amit korábban Runciman is elmondott, csak valamivel színesebben leírva.

Gyilkosság és erőszak, részletes leírások dragonyosokról, akik ártatlan gyermekek vérért vették,

gránátosokról, akik imádózkodó nőket kötnek lovaik után. A lap szerint mintha Cromwell vérszomjas katonái keltek volna új életre, hogy ismét vérbe és könnyekbe fojtsák Írország népét. Az angol kormány szerint Írországot egyszer és mindenkorra pacifikálni kell, és az amerikai újság szerint erre nem véletlenül választották azt az időpontot, amikor az ír férfiak színe-java éppen az angol királyért ontotta véréát hazájától távol, Portugáliában. Sharpe kétszer is átfutotta a cikket, mielőtt megszólalt volna.

– Lord Kiely látta? Mit szolt hozzá? – kérdezte a paptól, nem azért, mintha akár fikarcnyit is érdekelte volna, mi az arisztokrata véleménye, de a válasszal azért nyert magának néhány másodpercnyi gondolkodási időt.

– Ólordsága még nem látta a lapot. Éppen Doha Juanitával vadászik.

– Nos, az én véleményem pedig az, hogy ez az egész mocsok itt nem más, mint gyalázatos hazugság.

Az egyik testőr fenyegetően előredőlt, de Sharpe pillantását látva inkább ismét kihúzta magát.

– Gyerekmese félcédulásoknak – folytatta Sharpe. – Hát van olyan barom, aki elhiszi ezt a mocskos álhírt?

– Honnan tudja? – kérdezte Donaju dacosan.

– Egyszerű. Ha tényleg zavargások lennének Írországban, mi tudnánk róla először. Másodszor, az amerikaiak mindig boldogok, ha mocskot kenhetnek ránk, ezt önök is tudhatnák!

– De hiszen már hallottunk a dologról! – vágott közbe Lacy kapitány, a sebhelyes öklű, köpcös, fiatal tiszt, akit az egész ezred heves vérűségéről ismert. – Mindenki hallotta a pletykákat!

– Tényleg hallottuk, uram! – helyeselt Harper is. – Jézusom – sóhajtott Sharpe, aki tökéletesen tisztában volt vele, hogy barátja csak azért csatlakozott a többiekhez, mert abban reménykedett, hogy ő majd hitelt érdemlően meg tudja

cáfolni a hazájában történt mészárlásokról szóló híreket. Sharpe-nak már így is több dolog miatt kellett aggódnia; a Real Compania Irlandesa katonái régen nem kapták meg az ígért zsoldjukat, a barakkok teteje beázott, a koszt pocsék volt, és az egyetlen működő kút csak keserű, mocskos vizet adott. Ha pedig mindez nem lett volna elég, számolnia kellett Loup tábornok féktelen bosszúvágyával, és azzal is, hogy a Real Compania Irlandesa a zendülés határán állt.

– Kérném azt az újságot, ha nincs ellenére, atyám! – mondta Sharpe, majd miután megkapta, piszkos körmű ujjával a lap tetejére bökött.

– Látja, mikor nyomtatták? – szegezte a kérdést Sarsfield-nek.

– Egy hónappal ezelőtt.

– És akkor mi van? – kérdezte türelmetlenül Lacy.

– Mégis hány rohadt újonnan sorozott csapat érkezett azóta Írországból? Talán tíz, vagy tizenöt? Miért nem panaszták el ezek az újak, hogy a nővérüket megerőszakolta egy dragonyos, vagy hogy az anyjukat megcsöcsörészte egy részeg lövész? Egy sem. Ez a tetves amerikai újság mégis mindent tud!

Szavait leginkább Harperhez intézte, hiszen ő tudhatta leginkább, hogy valóban gyakran érkeztek az újonnan besorozott katonák Írországból.

– Ugyan, Pat! Ha még mindig elhiszed ezt a marhaságot, hát inkább adok neked pár napnyi kimenőt, és a főtáborban magad kérdezhetsz meg egy-két ír újoncot arról, hogy folyik-e valami szokatlan odahaza. Talán nekik hiszel majd, ha már nekem nem.

Harper maga is megvizsgálta az újság dátumát, és nehézkesen bólintott.

– Tényleg nem úgy tűnik, mintha sok értelme volna, de sok hasonlót láttunk már.

– Így van! Mi gyakorlatias emberek vagyunk, nem? Hiszünk a Baker puskában és a Tower muskétában és a huszonhárom hüvelykes bajonettben. A babonákat hagyjuk csak az asszonyoknak és a csecsszopóknak.

– Ezek pedig, Donaju, egyértelműen hazugságok, és a maga dolga az, kapitány, hogy elmondja az embereinek! Ha pedig nem hinne nekem, maga is kilovagolhat, és megkérdezheti valamelyik újoncot a connaughtiak vagy az inningskillingiek közül, de addig is mondja meg azt is a katonáinak, hogy ma egész nap lögyakorlatot tartunk, és addig csinálják, amíg egy darab nyers hús nem lesz a válluk helyén! Rájuk fér.

A Real Compania Irlandesa katonái vonakodva bólintottak, és ezzel úgy látszott, hogy hagyták magukat meggyőzni, legalább addig, amíg Donaju kapitány vissza nem tér felderítőúttjáról. Sarsfield atya visszavette Sharpe-tól az újságot.

– Tehát biztos benne, hogy ez az egész hír csak megtévesztés? – aggodalmaskodott a pap.

– Honnan tudhatnám én ezt, atyám? – vont vállat a tiszt. – Én csak azt mondom, hogy nem igaz, ez minden. Tulajdonképpen honnan szerezte ezt a mocskot?

– Tele van velük az egész hadsereg, Sharpe.

– Látott már valaha amerikai újságot, Pat? – kérdezte Sharpe Harper felé fordulva. – Különben is, nem vicces, hogy az első szám, ami a szemünk elé kerül, éppen az angolok írországi viselt dolgaival van tele? Ez nekem bajkeverésnek tűnik.

A pap töprengett egy sort, majd zsebre tette az összehajtogatott újságot, és bólintott.

– Meglehet, igaza van, Sharpe, Isten adja, hogy úgy legyen! De remélem, azért nem bánja, ha Donaju kapitánnyal tartok én is, amikor kilovagol az erődből.

– Ahogy gondolja, atyám – legyintett Sharpe. – A többiekre

azonban szüksége van itt, mert sok a tennivalónk.

A kapitány megvárta, amíg a küldöttség távozik, de a pap tovább maradt, és váratlanul megszólította.

– Sajnálom a dolgot, kapitány!

– Mert?

– Gondolom, a legkevésbé egy ilyen gondra vágyott.

– Egyáltalán nem vágytam semmiféle gondra, atyám, de mégis minddel meg kell birkóznom, ha el akarom látni a feladatomat, és jó katonákat akarok faragni ezekből a fiúkból!

– Ritka ám az olyan őszinte ember, mint ön, Sharpe kapitány.

– Természetesen én sem vagyok őszinte! – mordult fel a tiszt. Akaratlanul is eszébe jutott, hogy mit tett az ő utasítására El Castrador azzal a három szerencsétlennel, akik megkíséreltek megszökni az erődből. – Nem vagyok szent, de megkísérelem jól végezni a rohadt munkámat. Ha álmokat kergetnék, még mindig közlegény lennék. Csak a gazdagok és a hatalmasok engedhetik meg maguknak azt, hogy álmaik legyenek.

– Gondolom, ez az apró oldalvágás Kiely miatt hangzott el! Kiely gyenge ember, de az anyja igencsak erőteljes személyiség volt. Ön talán nem tudja, hogy az egyháznak milyen kihívást jelenthetnek az ilyen nők, de én tökéletesen tisztában vagyok vele. Gondolom, még nehezebb dolguk van a fiaiknak. Lord Kiely anyja azt akarta, hogy a fiából a katolicizmus hatalmas harcosa váljon és egyben Írország hős védelmezője. Katolikus hadurat akart faragni belőle, olyat, aki sikert arat ott, ahol a protestáns Wolfe Tone elbukott, de ehelyett egy iszákos kurvapecér lett a fiából. Szegény asszony tavaly halt meg.

Sarsfield keresztet vetett, majd folytatta.

– Attól félek, hogy a fia nem gyászolja meg úgy, ahogyan illendő lenne, és sajnos, úgy vélem, soha nem lesz belőle a

katolicizmus oly elszánt harcosa, mint azt az anyja óhajtotta. Tegnap éjszaka elmondta nekem, hogy szándékában áll elvenni Doha Juanitát, és én attól félek, hogy ha az édesanyja ezt tudná, könnyekre fakadna a tisztítóúz lángjai között. Mindezek ellenére azonban, kapitány – sóhajtott fel a pap –, nem Lord Kielyről akartam önnel szót váltani, mindössze arra akartam megkérni, hogy legyen kissé türelmesebb velünk.

– Azt hittem, elég türelmes vagyok – felelte Sharpe védekező hangsúllyal.

– Úgy értem, velünk, írekkel – magyarázta Sarsfield atya. – Tudja, magának van hazája, így nem tudja, milyen érzés száműzetésben leélnie az életét. Olyan ez, mint egy seb, amely soha nem gyógyul be, olyan fájdalom, amely soha nem enyhül, és én imádkozni fogok az Úrhoz önért, hogy soha ne kelljen megismernie ezt a fájdalmat.

Sharpe hirtelen sajnálatot érzett a kedves arcú pap iránt.

– Soha nem volt még Írországbán, ugye?

– De, fiam, egyszer, még évekkel ezelőtt, de ha ezer évig élek is, emlékezni fogok arra a látogatásra. Most azonban Donajuvál kell tartanom. Kérem, addig gondolkozzon azon, amit mondtam, kapitány! – szólt, majd elsietett.

– Kedves ember – szólalt meg Harper. – Elmesélte, hogy egyszer járt Doneganban, és meglátogatta Lugh Swillyt is. Az egyik nagynéném arrafelé élt Rathmullenben, Isten nyugosztalja.

– Én még nem voltam Donegalban, kétlem, hogy valaha is eljutok oda, de őszintén megvallva ebben a pillanatban nem is érdekel. Éppen elég bajom van, és a legkevésbé sem hiányzik, hogy egy rakás ideges ír ugorjon a torkomnak. Pokrócokra, élelemre és pénzre van szükségünk, és ezt csak úgy érhetem el, hogy ráveszem Runcimant néhány újabb parancs kiadására. A dagadt ártány azonban majrézik, mert attól fél, hogy hadbíróság elé

állítják. Lord Tetúláda Kiely pedig brandyt szopál, véres győzelmekről ábrándozik, és azt a fekete hajú ribancot kergeti, akár egy kanos bikaborjú.

Sharpe Sarsfield tanácsa ellenére most valóban kezdte elveszíteni a hidegvérét.

– A pap – folytatta egyre emeltebb hangon – azt várja, hogy megkönnyezzem a sorsukat, Hogan arra akar rávenni, hogy alaposan toljak ki mindannyiukkal, és van még egy dagadt spanyol is, aki azt várja tőlem, hogy fogjam le Loup-t, amíg ő megszabadítja a golyóitól. Mindenki azt akarja, hogy én kezeljem az összes rohadt baját, így istenemre, hasznát venném már némi segítségnek!

– Én segítek, ha tudok, uram.

– Tudom, Pat, és sajnálom ezt a kirohanást.

– De ha azok a történetek igazak...

– Nem igazak, fordulj már fel! – üvöltött fel Sharpe.

– Rendben, akkor nem igazak. Isten óvja Írországot!

Harper kifújta tüdejéből a levegőt. A két férfi közé kellemetlen csend ereszkedett. Sharpe ismét a völgyet kezdte kémlelni, Harper pedig egy darabig egy kődarabot rugdosott, de aztán nehezeére esett a hallgatás.

– Isten tudja, miért építettek ide erődöt.

– Mert fontos út futott errefelé – mondta Sharpe, és állával egy keskeny ösvényre mutatott, amely észak-déli irányban húzódott. – Ezen az úton haladva el lehetett kerülni Ciudad Rodrigót és Almeidát, de időközben elmosta a víz, és a maradék nem alkalmas arra, hogy elbírja a modern nehézágyúkat, tehát hasznavehetetlen. A keleti út azonban még a helyén van, és Loup meg a tetúláda békazabáló bandája még mindig azt használja. Odalentről, ha feljutnak ezen a lejtőn, át a falakon, akkor rohadtul nem állíthatjuk meg őket többé.

– De miért támadnának meg bennünket?

– Azért, mert Loup egy bátor, könyörtelen kurafi, aki gyűlöl

engem, és ráadásul szereti az olcsó győzelmeket. Sharpe-ot már régóta aggasztotta egy esetleges éjszakai rajtaütés veszélye. Először csak Runcimannak mondta el a dolgot, és csakis azért, hogy elérje, hogy az megírja az áhított parancsot, de később maga is belátta, hogy igenis számolnia kell az ostrom lehetőségével, és a San Isidro-erőd száralmasan kevés védelmet nyújthatna embereinek. Ezer ember talán megvédhetné a düledező falakat, de a Real Compania Irlandesa katonái nem voltak elegenden ahhoz, hogy igazi ellenállást tanúsíthassanak az elszánt franciák ellenében. Az erőd számukra tehát inkább csapda volt, mint a nyúlnak az ürege, ha kotorékebe támad rá.

– Éppen olyan a helyzet, mintha Wellington vagy Harper tervezte volna ki.

– Ezt hogy érti, uram?

– Hát nem érti? Ezek nem bíznak az írekben! Csak arra vágnak, hogy eltűnjenek az útból, de arra nem számítanak, hogy nekem teljesen más a szándékom. A pokolba is, Pat, ha Loup támad, mindannyian itt döglünk meg!

– Úgy gondolja, hogy támadni fog?

– Baromi biztos vagyok benne – csattant fel Sharpe, és a halvány gyanú ebben a pillanatban bizonyossággá is érett benne. Megmagyarázhatta volna észérvekkel is a dolgot, de a többi katonához hasonlóan ő is hitt a megérzésekben, és most minden azt súgta neki, hogy Loup igenis támadni fog, annak ellenére, hogy a logika azt diktálta, hogy ostobaság lenne, ha erre a jelentéktelen erődre pazarolná az energiáit.

– Nem tudom ugyan, mikor, vagy milyen módon próbálkozik majd, de biztos, hogy jönnek, és én nem bízom egy csapatnyi kiképzetlen palotaőrben. Ide a mi fiaink kellenének, a saját lövészeink, akik messze, északon állomásoznak. Néhány embert éjszakai őrségre is ki kell rendelni, hogy a legtöbben azért pihenhessenek is

valamennyit.

Harper lenézett a hosszú, északi lejtőre.

– Gondolja, hogy innen támadnak majd?

– Az lenne a legkönnyebb. A nyugati és a keleti oldal túl meredek, a déli falak elég erősek, de északról még egy nyomorék is bekeringőzhetne, ha akarna. A pokolba is! – szakadt ki Sharpe-ból, amikor tudatosult benne, hogy milyen sebezhető is San Isidro erődje. A hegyek csúcsáról egy francia távcsövön át még a gombokat is megszámlálhatta volna a zubbonyán.

– Tényleg azt gondolja, hogy megtámadnak?

– Már az is nagy szerencse, hogy eddig nem tették meg. Pokoli nagy szerencsénk van, hogy egyáltalán életben vagyunk még!

Sharpe leugrott a mellvédről, egyenesen az udvar füves talajára. A nyolc, vörös kőből emelt barakkig száz yardon keresztül csak fű és gyomok borították a földet. A Real Compania Irlandesa katonái a legjobb állapotú kettőben szállásolták el magukat, Sharpe lövészeinek pedig a barbakánhoz közel eső raktár jutott. Ezek az építmények voltak az erőd védelmének kulcsfontosságú pontjai, hiszen aki ezeket ellenőrizte, az irányíthatta a harc menetét.

– Ha csak három vagy négy percet nyerünk, megkeseríthetjük a békazabálók életét.

– Gondolja, hogy győzhetnénk?

– Azt hiszi, hogy meglephet minket, és az ágyunkban mészárolhat le bennünket, Pat, de ha idejében felfigyelünk rájuk, és tartjuk a barbakánt, semmit nem tud velünk kezdeni tüzérség nélkül. – Sharpe hirtelen fellelkesült.

– Nem azt mondják, hogy az írek imádják a jóféle csetepatékat?

– Magam csak akkor beszélek effélét, ha nagyon részeg vagyok, uram – ellenkezett Harper.

– Imádkozzunk mégis egy csatáért, mert tudom, hogy az

adna némi önbizalmat a fiúknak.

Reggelre azonban, amikor a nap magasabbra hágott, a helyzet gyökeresen megváltozott.

A portugál ezred érkezését nem jelezték előre. Vadászalakulat volt csakúgy, mint a zöld kabátosok, portugál nyelven caçadores. Egyenruhájuk vérvörös zubbonyból és szürke, angol nadrágból állt. Baker puskáik voltak, és úgy festettek, mint akik tökéletesen tudják, hogy kell használni őket. A katonák a veteránok jellegzetes, lassú járásával meneteltek, mögöttük pedig három, ökor vontatta szekér haladt, amelyek a tűzifát, a muníciót és az élelmet szállították. Az ezred csak félig volt feltöltve, így körülbelül négyszáz közlegényt és tisztet számláltak sorai, de ennek ellenére igen magabiztosnak tűntek, amint felsorakoztak a várudvaron.

Az ezredesük egy Oliveira nevű, sovány képű tiszt volt, aki elmagyarázta Lord Kielynek, hogy évente néhány napig mindig az Isidro-erődben állomásoznak csak azért, hogy elriasszák azokat, akik esetleg teljesen elhagyatottnak vélik. Biztosította róla az írt, hogy szükségtelen kiköltöztetni embereit a barakkokból, mert ők a szabadban hálnak, és nem lesznek láb alatt a kiképzés közben sem, mert a környéken gyakorlatoznak majd.

Miután az utolsó kocsis is begördült a kapun, a kapuszárnyakat bezárták, és Kiely egyik embere a helyére tette a reteszt. Runciman elősietett, hogy üdvözölje Oliveira ezredest, és hogy meginvitálja egy közös ebédre, de a portugál udvariasan elhárította a meghívást, mondván, hogy ő mindig az embereivel étkezik együtt.

Oliveira kiválóan beszélt angolul, és a tisztjeinek majdnem fele is angol volt, híven ahhoz az irányelvhez, amelynek nevében Wellington egyetlen közös hadsereggé óhajtott kovácsolni az angol és a portugál erőket. Sharpe nagy örömmel vette észre, hogy az egyik tiszt az a Thomas

Garrard volt, akivel annak idején együtt szolgáltak a 33-
oknál. Garrard kihasználta azt az előmeneteli lehetőséget,
amellyel azokat az angol tiszteket kecsegtették, akik
hajlandóak voltak a portugál egységekhez csatlakozni. A
két férfi legutóbb akkor találkozott, amikor a nagy Almeida-
erődöt a borzalmas robbanás miatt feladni kényszerültek.

– Kurvapecér békazabálók! – mondta Garrard hevesen. –
Burgosban annyi ételt kaptunk, ami még egy patkánynak is
kevés lett volna, és az is rohadt volt. Tudod, Dick,
mindketten ettünk már vacak ennivalót, de ez valóban
szemét volt! Mindezt csak azért, mert az a nyomorult
katedrális felrobbant. Szívesen kitekerném annak a
mocskos franciának a nyakát, aki felelős volt ezért!

Igazság szerint maga Sharpe robbantotta fel a katedrális
kriptáját, de bölcsőbbnek találta, ha erről mélyen hallgat,
inkább együttérzően bólogatott.

– No igen, nem volt valami szerencsés az az eset.

– Te másnap kijutottál, nem igaz? Mindegy, minket nem
engedett el Cox. Ki akartunk törni, de ő ragaszkodott
hozzá, hogy a szokásos módon megadjuk magunkat –
folytatta Garrard méla undorral. – Persze ez már mindegy.
Fogolycserével szabadultunk Oliveirával együtt, aki meg is
kért, hogy csatlakozzak az ezredéhez, és most kapitány
lettem, ahogy te is.

– Nagyszerű!

– Nagyszerű fickók ezek – mondta büszkén Garrard, és
portugál bajtársai felé intett, akik az északi fal mentén
gyújtott tábortüzek körül ültek. Oliveira öröket állított a
falakra, és ez azt jelentette, hogy Sharpe emberei
megszabadultak az örökös terhetől. Amikor folytatták a
beszélgetést, Sharpe megemlítette, miért rendelte el a
teljes készenléteket itt, a fő frontvonalától távol is.

– Hallottam már erről a Loup-ról – mondta elgondolkodva
Garrard. – Igazi rohadék.

– Igen, könyörtelem egy gennygóc – helyeselt buzgón Sharpe.

– És azt hiszed, támadni fog?

– Igen. A csontjaimban érzem.

– Bizony, ha az ember nem hallgat az ösztöneire, akár a saját sírját ásná, igaz? Értelek. Most menjünk, látogassuk meg az ezredest!

Oliveira nem hagyta magát olyan könnyen meggyőzni, mint Garrard, és még nehezebb volt Dona Juanitára hatni, aki Kielyvel együtt éppen most tért vissza a vadászatról. Ők Sarsfield atyával, Runciman ezredessel, valamint a Real Compania Irlandesa tisztjeivel együtt hivatalosak voltak a portugálok vacsorameghívására. Dona Juanita azonban nem enyhült meg Sharpe iránt.

– Miért gondolja, hogy egy tábornok ennyire jelentősnek tarthat egy magafajta közönséges kapitányt?

Sharpe egy darabig nem válaszolt, nehogy valami igen csúf dolog csússzon ki a száján, hiszen Oliveirához intézte szavait, nem ehhez a ringyóhoz. Érezte, hogy a közte és a nő között feszülő ellenszenv akkor is mély és velőig hatoló, ha egyikük sem adott okot effélére. Dofia Juanita bármely tiszttel képes volt elcsevegni, beleértve Runcimant is, de Sharpe közeledtére egyszerűen elment, mert még véletlenül sem akart olyan helyzetbe kerülni, hogy rangjához illő udvariassággal kelljen üdvözölnie. Most azonban kénytelen volt felelni a provokációra, így visszafogott modorban felelt.

– Azt hiszem, most mégis veszi magának a fáradságot, és elkezd egy egyszerű kapitányt hajkurászni.

– Mit gondol, miért? – érdeklődött Oliveira. Sharpe hezitálását látva Kiely is nógatni kezdte.

– Válaszoljon, ember!

– Talán elvitte a cica a nyelvét? – kacagott Dona Juanita is.

– Szerintem azért vagyok neki olyan fontos, asszonyom,

mert megöltem két emberét – mondta Sharpe az asszony felé fordulva.

– Azt hinné az ember, hogy háborúban megesik az ilyesmi. Kiely és néhány portugál tiszt elvigyorodott a nő válaszát hallva, de Oliveira nem vette le a szemét Sharpe-ról. Láthatóan nem elégítette ki ez a magyarázat.

– És miért tulajdonítana akkora jelentőséget ennek a két embernek?

Sharpe-nak nem akaródzott elmondani, mit tett, mert cselekedete ellentmondott mindenféle katonai szabályzatnak, de már nem tudott visszakozni. Az erőd biztonsága érdekében meg kellett győznie Oliveirát, hogy a rájuk és embereikre leselkedő veszély igenis valós, így szűkszavúan leírta, hogyan lövetett agyon két embert Loup gyilkos, erőszaktevő bandájából.

– Parancsa volt rá, hogy kivégeztesse őket?

– Nem, uram – válaszolta Sharpe a rámeredő tekintetek kereszttüzeiben. Tudta, lehet, hogy hatalmas hibát követ el azzal, hogy beismeri tettét, de a magyarázat nélkül senki nem vette volna komolyan mondanivalóját. Runciman először hallotta a teljes történetet, így hitetlenkedve rázta a fejét.

– Tehát gyakorlatilag Loup szeme láttára kivégezte azokat a francia katonákat? – kérdezte a döbönt portugál ezredes.

– Igen, uram.

– Tehát ez az egész helyzet csak egy ostoba kakaskodás eredménye maga és Loup között?

– Mondhatjuk így is, uram.

– Igennel vagy nemmel válaszoljon! – csattant fel Oliveira. A portugál tiszt heves vérmérsékletű, erélyes ember volt, akiről Sharpe-nak Crauford, a könnyűgyalogosok tábornoka jutott eszébe.

– Meggyőződésem, hogy Loup tábornok hamarosan

támadni fog, ezredes úr! – erősködött tovább.

– Mi erre a bizonyíték?

– Az, hogy sebezhetőek vagyunk, és vérdíjat tűztek a fejemre.

Tudta, hogy amit mond, nagyon sután hangzik, mégis zavarba jött, amikor Dona Juanita felkacagott. A nő most éppen a Real Compania Irlandesa uniformisát viselte, de a zubbonya ki volt gombolva, így hosszú, karcsú nyakának bőrére fura árnyakat festett a tűz fénye. Nyilvánvalóan elbűvölte az összes tisztet, ami nem is volt csoda, hiszen igen különleges volt, ahogy ott ült a puskaportól és fegyverolajtól bűzlő levegőben. Kiely mellett foglalt helyet, egyik kezét az ír tiszt térdén nyugtatta. Sharpe-nak az jutott eszébe, hogy talán éppen ma hirdették ki az eljegyzésüket. Jelenlétük mintha a többi tisztet is valamiféle békebeli nyugalomba ringatta volna.

– Tehát mennyi is az a vérdíj? – kérdezte Juanita gúnyosan. Sharpe majdnem azt válaszolta, hogy jóval több, mint az asszony szolgáltatásai egy éjszakára, de aztán visszanyelte a szavakat, inkább hazudott.

– Nem tudom pontosan.

– Ugyan, nem lehet valami sok – szólalt meg Kiely. – Egy magafajta túlkoros kapitányért alig néhány tallért, vagy talán egy zsáknyi sót adhatnak!

Oliveira megvető pillantással nyugtázta az ír tiszt mérsékelten szellemes tréfáját, majd szivarra gyújtott. A tábornóz felé fújta a füstöt, majd megszólalt.

– Megkettőztetem az őrséget, kapitány, és ha Loup valóban a fejére pályázik, meg kell, hogy dolgozzon érte.

– Tisztelettel uram, azt javaslom, hogy támadás esetén vezényelje az embereit a barbakánba.

– Nem adja fel, ugye, Sharpe? – szakította félbe Kiely. Az angol kapitány ugyanezt tanácsolta neki is, mielőtt a portugálok megérkeztek, ő azonban kategorikusan

visszautasította ezt. – Senki nem fog bennünket megtámadni, de ha mégis, akkor a falakról kell megvédenünk magunkat, nem a barbakánból!

– Az nem lenne valami bölcs dolog!

– Ne merészelje eldönteni helyettem, hogyan harcoljak, az Isten verje meg! Maga csak egy felkapaszkodott káplár, nem egy tábornok! Ha jönnek a franciák, úgy harcolok ellenük, ahogyan nekem tetszik, úgy mérek vereséget rájuk, ahogyan nekem tetszik, és egyáltalán nincs szükségem a tanácsaira!

Kiely kirohanása megdöbbsentette a többi tisztet. Néma csend borult a társaságra. Sarsfield atya a megfelelő szavakat kereste, de Oliveira volt, aki végül megtörte a kínos hallgatást.

– Ha jönnek a franciák, úgy teszok majd, ahogyan tanácsolta. Köszönöm, kapitány!

– Jó éjszakát, uram – biccentett felé Sharpe, majd feltápaszkodott a tűz mellől, és elsétált.

Kiely nem állta meg, hogy utána ne kiáltson.

– Sharpe, ha Loup mégsem jön, még tíz guinea-vel megfejelem a vérdíját! Csak nem inába szállt a bátorsága? Miért nem köt fogadást az igazára, mint egy igazi úriember?

Sharpe megpróbált tudomást sem venni róluk, de az ír tiszt és Dona Juanita kacaja még sokáig a fülében csengett. Tom Garrard úgy tűnik, követte, mert hamarosan feltűnt mellette.

– Ne is törődj velük, Dick! Mondd, tényleg agyonlövted azt a két békazabálót?

– Ja.

– Jól tetted, bár én a helyedben erről nem beszélnék ilyen sok ember előtt.

– Tudom, tudom – felelte elkeseredetten Sharpe. – Csak a kurvapeccér Kiely ne lenne!

– A nője sem hétköznapi darab. Határozottan emlékeztet valakire. Ugye nem felejtetted még el azt, akit Gawighurnal szedtél össze?

– Igen, de ez itt egy gyalázatos szuka, és ez igen nagy különbség. Sajnálom, hogy elvesztettem a fejemet, Tom, de könnyebb lenne nedves puskaporral sortüzet löni, mint ebbe a bandába valami értelmet verni.

– Gyere át a portugálokhoz, Dick! Kiváló társaság, és a tisztikar sem az a koronás pelenkában ringatott csürhe, mint amelyikhez ez a Kiely is tartozik.

Garrard egy bádogdobozból szivarral kínálta barátját, majd tüzet adott neki. Sharpe a fellobbanó tűz fényében meglátta a dobozra vésett ábrát.

– Mutasd csak, Tom! – mondta, és megnézte a doboz tetejének belsején lévő ábrát. A bádogdobozok silány, olcsó fémből készültek, és fegyverolajjal kellett óvni őket a rozsdától. Garrard mégis megőrizte a magáét tizenkét évig. Még a frissen elfoglalt Széringapatamban csináltatták egy fémművessel, aki vesétekkel is ellátta őket. Garrard doboza egy vörös kabátost ábrázolt, aki egy hosszú combú lánnyal szeretkezett, aki ívbe hajlította a hátát az élvezettől.

– Nédda' már el is felejtettem! – mosolyodott el Sharpe. – Az a fickó viszont legalább a kalapját levehette volna.

Garrard lecsukta a doboz fedelét, hogy ne érje nedvesség a tartalmát.

– A tiéd megvan még?

– Sajnos nincs – rázta meg a fejét Sharpe. – Évekkel ezelőtt ellopták. Arra gyanakszom, hogy az a rohadt Hakeswill volt. Emlékszel még rá? Enyveskező egy tetűláda volt világéletében.

– Uramisten! – sóhajtott Garrard. – Már majdnem elfelejtettem azt a mocskos férget.

Nagyot szippantott a szivarból, és megsóválta a fejét.

– Sose hittük volna, mi, Dick? Hogy mi ketten valaha is

kapitányok leszünk... Emlékszem, annak idején csak azért nem kaptad meg a káplári kinevezést, mert elfingottad magad egy díszszemlén.

– Régi szép idők!

– Ugyan, Dick, csak azért mondod, mert mindez már régen elmúlt. Hiába, az idő megszépíti az emlékeket.

Sharpe egy darabig a szájában tartotta a füstöt, aztán lassan kifújta.

– Reménykedjünk a hosszú, nyugodt életben, Tom, és abban, hogy Loup még messze jár. Rohadt egy dolog lenne, ha gyakorlatozás közben egyszerűen lemészárolnának benneteket Loup emberei.

– Tudsz titkot tartani? – hajolt közelebb Garrard, miután megbizonyosodott arról, hogy senki nem hallja a szavait. – A helyzet az, hogy nem egyszerűen gyakorlatozunk itt, hanem küldetésben járunk.

Sharpe lépteket hallott a legközelebbi bástya felől, ahol az egyik portugál katona őjáratozott. Parancsszó harsant, majd előírászerű válasz érkezett rá. Jó érzés töltötte el, hogy ismét hozzáértő katonák veszik körül.

– Wellington küldött titeket?

– Gondolom, igen – felelte Garrard, és vállat vont. – Őlordsága ugyan engem nem világosított fel a részletekről, de az ő beleegyezése nélkül úgysem történik semmi a hadseregben.

– És miért küldött ide?

– Azért, mert nem bízik meg a spanyol íreidben. Furcsa történetek keringenek, azt mondják, hogy az angol katonák ír papokat égettek meg elevenen, meg hogy ír nőket erőszakoltak halálra, így hát...

– Magam is hallottam ilyesmit – szakította félbe Sharpe. – Hazugság mind! A pokolba is, éppen ma küldtem le a táborba egy kapitányt, hogy személyesen bizonyosodjon meg a dologról.

Valóban, Donaju kapitány és Sarsfield atya nem mulasztott el bocsánatot kérni Sharpe-tól visszatértükkor. Mindenkit megkérdeztek, akit csak találtak, de egyetlen frissen besorozott ír katona sem erősítette meg az amerikai újságban megjelent híreket.

– Kutya se hisz azokban a tündérmesékben! – csattant fel Sharpe.

– Meglehet, de ha igaz a dolog, ha nem ezek a tündérmesék nyugtalanítják a nagyfejűeket odafent, és azt hiszik, hogy ti terjesztitek őket, tehát minket azért küldtek ide, hogy szemmel tartsunk benneteket.

– Ennyire nem bíznak bennünk? – kérdezte elkeseredetten Sharpe.

– Szemmel kell, hogy tartsunk benneteket. Senki nem mondta, mit is kell tulajdonképpen tennünk azon kívül, hogy itt maradjunk. Ha majd őlordságaik eldöntik, mit is akarnak tulajdonképpen, Oliveira szerint azonnal Cádizba vezényelik majd a Real Compania Irlandesát. Téged viszont nem. Te nem vagy ír, igaz? Csak megbizonyosodunk arról, hogy ezek itt nem csinálnak semmi galibát, és akkor végre kaphatnak igazi katonához méltó feladatot is.

– Én kedvelem ezeket a fiúkat – jegyezte meg Sharpe hidegen. – Biztos vagyok benne, hogy nem ők keverik a mocskot.

– Nem engem kell meggyőznöd, Dick!

Sharpe tisztában volt vele, hogy Hogan vagy Wellington intézte így a dolgokat. Okos húzás volt tőlük, hogy portugálokkal végeztették el a piszkos munkát, így Valverde tábornok nem mondhatta azt, hogy az angolok nem bíznak a spanyol király személyes testőrségében. Sharpe levonta a megfelelő következtetéseket.

– Tehát, Tom, azok az őrszemek a falakon tulajdonképpen belülre vagy kívülre figyelnek?

– Mindkét irányba cimborá, mindkét irányba.

– Nos, győződj meg arról, hogy kifelé jobban. Ha Loup ideér, nagyon nagy kutyaszorítóba kerülünk.

– Hidd el, megteszik a kötelességüket.

Valóban így is tűnt. Az éber portugál örök a hűvös éjszaka folyamán is figyeltek, pedig a kísérteties köd alaposan lecsökkentette a látótávolságot. Csend volt, csak a Real Compania Irlandesa katonáinak gyermekei sírtak néha fel, olykor pedig lónyeringés vagy kutyaugatás hallatszott. Két órával éjfél után sor került az őrségváltásra. Az új emberek elfoglalták az őrhelyeiket, és tovább kémlelték a hegyoldalt. Hajnali három órakor a romladozó kápolna tornyában fészkelő bagoly visszarepült, fehér szárnyai megvillantak a portugál csapatok tábortüzének fényében. Sharpe elsétált az őrszemek között, és a hosszú éjszakai árnyakat fürkészte, a veszély jeleit figyelve. Kiely és a ringyója ágyban voltak, aludt Runciman is, de ő ébren maradt. Megtett minden lehetséges óvintézkedést, a muníció nagy részét például Runciman szobájába hordatta, a maradékot pedig kiosztotta a Real Compania Irlandesa katonái között. Korábban hosszú beszélgetést folytatott Dunajuval, és tanácsokkal is ellátta, hogy mit tegyen, ha támadás érné őket. Amikor úgy érezte, többet nem tehet, csatlakozott Garrard egy esti sétájához, majd követte a bagoly példáját, és aludni tért. Már csak három óra, és felkel a nap. Úgy gondolta, Loup most már bizonyosan nem támad.

Tíz perc múlva puskaropogásra ébredt.

Megérkezett a Farkas.

Sharpe arra ébredt, hogy Miranda – a lány, akit a hegyvidéki határfaluban mentettek meg a franciáktól – sikoltozni kezdett. Egy pillanatig azt hitte, még álmodik, de aztán ráébredt, hogy a sikoly előtt röviddel egy puskalövés is eldőrdült. Amikor pedig kinyitotta a szemét, azt látta, hogy Thompson lövész fejlődést kapott, és vérzik, akár a

szíven szűrt diszno. A katona tízlábnyit zuhant hátra a raktár bejáratától, és most a nyílt színen vonaglott, kese haját agyvelődarábkák szennyezték be. Amikor a lövés érte, nála volt a puskája is, és a fegyver most mellette feküdt a porban, éppen Sharpe mellett. Árnyak moccantak a sötétben, a lépcső tetejénél. A raktár főbejáratául szolgáló rövid alagutat kétszárnyú ajtónak kellett volna lezárva tartania, ha az erődöt rendes helyőrség védi, és itt tárolták a szükséges fegyvereket és puskaport. Ahol a második ajtónak kellett volna lennie, a folyosó élesen jobbra kanyarodott, majd visszafordult a lépcsőfeljárathoz. A kanyarokat azért alakították így ki, hogy minden lövedéket eltérítsenek, amelyek esetleg becsapódtak volna a lőszerraktárba, de most jó szolgálatot tettek, mivel lelassították Thompson gyilkosait is, akiknek körvonalai már kivehetőek voltak a nagy, föld alatti teremben.

Szürke egyenruhák. Nem álom volt tehát, hanem igazi rémálom. A farkasok megérkeztek.

Sharpe felkapta Thompson elárvult fegyverét, célzott, majd lőtt.

Lángcsóva tört át a lőporfüstön, és hatalmas dörrenés hallatszott. Odafent Harper sütötte el hétcsövű puskáját, mire több támadó összeesett. Két lövész csatlakozott az altiszthez, lövéseik nyomán szúrós szagú lőporgázokkal telt meg az alagút. Egy férfi és egy lány is felsikoltott.

– Vissza! Vissza! – üvöltötte Sharpe. – Hallgattassa már el azt az átkozott nőszemélyt, Perkins!

Kezébe vette saját puskáját, és lőtt, bár nem látott semmit, csak a gyertyák apró fényeit. A franciák mintha eltűntek volna, de nyilvánvalóan jelen voltak, csak éppen pillanatnyilag a Harper és társai által leadott sortűztől sebesült saját vérző, vonagló, üvöltő bajtársaik teste állta útjukat.

A raktár másik végében is volt egy csigalépcső, amely a

várfalakhoz vezetett, hogy a gyilokjáróról tüzelő katonákhoz is eljuthasson a muníció anélkül, hogy át kelljen vágni az udvaron.

– Latimer őrmester, vegye számba az embereit! Thompson meghalt. Gyerünk, gyerünk!

Sharpe tudta, hogy ha a franciák már elfoglalták a bástyákat, akkor be is zárult körülöttük a csapda, és patkányokként fognak megdöglenni, de azért nem adta fel a reményt.

– Nyomás! – biztatta embereit. – Kifelé, kifelé!

Mivel alvás közben magán hagyta csizmáját, ezért most csak fegyverövét és kardját kellett magára öltenie, és fegyverét újratöltenie. Szemét marni kezdte a csípős füst. Egy francia puska dörrent a lépcső tetején, de a golyó ártalmatlanul pattant vissza a falról.

– Csak maga van itt, és Harps, uram! – kiáltott vissza Latimer a felső lépcsőről.

– Indulás, Pat!

Csizmák csattogtak a lépcsőn. Sharpe félbehagyta puskája újratöltését, inkább megpördítette, és a tusával vágott az egyik közeledő felé. A francia hang nélkül hanyatlott hátra a bronzal vert puskatus csapása nyomán. Harper találmára belelőtt a tömegbe, majd elkapta Sharpe könyökét.

– Az Isten szerelmére, uram, kövesen!

Szürke uniformisba öltözött támadók özönlöttek le a lépcsőn. Pisztolylövés dörrent, majd francia átkozódás hallatszott, ahogy valaki megbotlott Thompson holttestében. A levegőben mosdatlan testek bűze keveredett vizeletszaggal. Harper elrángatta Sharpe-ot a lépcsőig, ahol Latimer guggolt, fegyverrel a kezében. Ez az egy lövés talán feltarthatta a franciákat, amíg ők kiérnek.

Latimer elsütötte a puskát, majd megfordult, és hanyatt-homlok a másik kettő után idült. Odakint friss levegő

fogadta őket. Cresacre és Hagman célra tartott muskétákkal vártak odafent.

– Ne lőjete! – ordította a tiszt, amikor elértek a lépcső tetejéhez, majd átfutott két lövész között, hogy felmérje, pontosan mennyire tragikus a helyzet odafent.

Harper a barbakán kapujához rohant, de döbbsen vette tudomásul, hogy az belülről el van torlaszolva. Dühödten megcsapkodta fegyvere agyával a vastag faajtót.

– Nyissátok már ki!

Hagman búcsúzóul még lőtt egyet az odalent kavargó, lőporfüstös homályba.

– Mögöttünk vannak, uram, és még többen jönnek az út felől! – szölt Perkins, aki éppen a halálra rémült Mirandát tolt be egy biztonságos kőfülkébe két lőrés közé.

Sharpe átkozódott. A barbakán, amelyről azt gondolta, hogy az utolsó biztonságos hely az erődben, most már az ellenség kezén volt. Láta, hogy a kapu tárva-nyitva áll, és sűrű egyenruhás katonák őrzik. Sharpe azt gyanította, hogy a rohamot kétszázadnyi *voltigeur*, Loup gyalogos lövészei vezették, akiket vörös vállpaszományaikról ismert fel. Az egyik század egyenesen a raktárba, Sharpe és katonái szálláshelyére tört be, a másik pedig a barakkok között portyázott. Egy másik francia egység a falra vezető tűzlépcsőt mászta meg éppen.

Harper tovább próbálkozott az ajtó betörésével, de odabentről senki nem válaszolt. Sharpe vállára vette puskáját, kardot vont, majd rákiáltott Harperre.

– Hagyja, Pat! Lövészek, mellém!

A valódi veszélyt azok a katonák jelentették, akik éppen most hágtak fel a falakra. Ha elérik az ágyúállásokat, Sharpe emberei csapdába esnek, Loup többi harcosa pedig akadálytalanul beözönlik San Isidroba. Az ellenség főereje most gyorsan közeledett az úton, és amikor Sharpe egy gyors pillantást vetett a déli oldalra, látta, hogy Loup az

összes emberét ide irányította, a kétszázadnyi könnyugyalogos vezetésével. Sharpe már látta, tévedett. A franciák nem északról, hanem délről támadtak, és így azonnal el is foglalták az erőd kulcsfontosságú pontját, amelyet Sharpe bevehetetlen, végső menedéknak szánt. Arra gondolt, hogy minden bizonnyal két elit egység közelítette meg a barbakánt, és egyetlen rohammal bevették, mielőtt az őrség riadóztathatta volna a többieket. Kétség nem fért hozzá, hogy a főkapu nem volt belülről eltorlaszolva. Áruló volt hát a várban, aki hozzásegítette Loup-t ahhoz, hogy elfoghassa esküdt ellenségét.

Most azonban nem volt idő Loup taktikájának kielemezésére. Az első teendő az volt, hogy megtisztítsák a bástyákat a franciáktól, mielőtt azok elvágják a többiektől Sharpe lövészeit.

– Szuronyt szegezze! – adta ki a parancsot a tiszt, majd megvárta, amíg a katonák felcsatolják hosszú pengéjű bajonettjüket puskájuk csövére.

– Nyugalom, fiúk – szólt Sharpe, mert tökéletesen tudta, hogy embereit megrémítette és megdöbbenetette, amikor álmukból kelve egy csata közepén találták magukat, de most a halálukat jelentette volna, ha pánikba esnek. Hűvös fejre és elszántságra volt szükség.

– Gyerünk, kapjuk el a kurafiakat! – kiáltotta Sharpe, és vonalba rendeződött embereit a holdfényben úszó csatatérre vezette. Az első francia alakulat katonái fél térdre ereszkedve tüzet nyitottak rájuk, de mivel felmérték, hogy az angolok túlerőben vannak, így elsiettek a lövéseket. Egyetlen golyójuk sem talált célba. Mire Sharpe katonái elérhették volna őket, megfordultak, és visszavonultak, hogy csatlakozzanak a többiekhez, akik Oliveira ezredes katonái felé tartottak a barakkok között.

Sharpe úgy döntött, hogy a portugáloknak maguknak kell gondoskodniuk védelmükről, hiszen őt kötelessége a Real

Compania Irlandesához kötötte. Az írek barakkjait már körül is vették a franciák, akik más épületek biztonságos fedezékéből tüzeltek, de jobbnak látták, ha nem indítanak közvetlen rohamot, mert az írek dühödt sortüzekkel válaszoltak lövéseikre. Sharpe úgy sejtette, hogy a Real Compania Irlandesa tisztjei már mindannyian halottak vagy hadifogságba estek, bár az is lehetséges volt, hogy néhányan kijuthattak közülük a barbakán kapuin, mielőtt a franciák teljesen uralmuk alá vonták a belső helyiségeket is.

– Figyelem, emberek! – kiáltotta Sharpe, hogy biztosan minden embere meghallja. – Itt nem maradhatunk, mert a mocsok békazabálók hamarosan feljönnek a raktáron keresztül. Csatlakoznunk kell az ír komákhoz, aztán elbarikádozzuk magunkat, és tűz alatt tarjuk őket.

Szívesen két csoportra osztotta volna zöld kabátosait, hogy mindkét barakkba jusson belőlük, de kételkedett abban, hogy a távolabbit akár csak egyetlen embere is elérheti élve. Igaz ugyan, hogy a közelebbi körül több francia volt, de mivel ebben voltak elszállásolva a nők és a gyerekek is, hát jobb volt ide összpontosítani a nagyobb tűzerőt.

– Gyerünk!

Amikor Oliveira emberei támadást intéztek az ellenség ellen jobbról, az angolok is rohanni kezdtek. A portugálok rohama megzavarta Loup katonáit, így Sharpe-éknak talán nem kellett keresztülverekedniük magukat a teljes francia ostromgyűrűn. Persze erre kevés volt az esély. Harper gael nyelven kezdett ordítani, hogy csak a Real Compania Irlandesához tartozók érthessék meg, hogy ők közelednek. Ekkor örömjongás adta hírül, hogy Loup fő csapata is megérkezett, de a franciák pillanatnyilag kénytelen-kelletlen azért visszavonultak a portugálok elől, és éppen a megfelelő pozícióban haladtak el Sharpe emberei előtt. Csak akkor vették észre a fenyegető veszélyt, amikor már

késő volt. Egy őrmester még megpróbált kiáltani, de Harper puskájának tusa már le is sújtott, és a bronzsal erősített keményfa gusztustalan zajjal átszakította koponyáját. Egy másik francia megpróbált elfutni, de észrevette, hogy egyenesen a portugálok felé rohan, így visszafordult, de ekkor meg pont Harrisba ütközött, aki bajonettjével a torkát fenyegette.

– Non, monsieur! – kiáltotta kétségbeesetten, amint eldobta puskáját, és a magasba emelte kezét, a megadás jeléül.

– Nem tudok békazabálólul – hazudta Harris, és meghúzta a ravaszt. Sharpe elszáguldott a földre zuhanó test mellett, háritott egy ügyetlen szuronydöfést, majd támadójára sújtott nehéz kardjával, mire az újabb szúrással próbálkozott, ezúttal is sikertelenül. Az angol még kettőt csapott felé, és ezúttal biztosan talált. Nem törődött a vérző, sikoltozó franciával, aki magzatpózba görnyedve a földre roskadt, inkább visszakézből levágott még egy ellenséges katonát, majd az árnyékokat kihasználva a következő barakkhoz futott, ahol néhány lövész Mirandát védte. Harper továbbra is gael nyelven ordított, mert Sharpe és Donaju megállapodtak benne, hogy egy esetleges francia támadás esetén így el tudják kerülni, hogy egy angolul is tudó ellenséges katona zavart kelthessen a soraikban. Valaki végre figyelhetett rá, mert az egyik barakk ajtaja résnyire nyílt. Torkolattűz villant, egy golyó süvített el Sharpe előtt, majd egy másodperccel később valaki a távolban felordított fájdalomában.

– Gyerünk, Perks! – kiáltotta Sharpe, mire Perkins és Miranda berohant az épületbe a résnyire nyitott ajtón át.

– Mindenki bejutott, uram – ordított a cheshire-i. – Csak maga meg Harps maradt!

– Menjen, Pat! – biztatta az írt, aki futni kezdett a barakk felé, ám ekkor egy francia őrmester jött elő az egyik sarok

takarásából, fél térdre ereszkedett, és megcélozta. Mire észrevette Sharpe-ot, már késő volt. A kapitány kivont karddal ugrott elő a sötétségből, és minden dühét beleadta a vágásba, amely éppen a feje tetején találta el a férfit, kettészelve koponyáját, akár egy lágy tojás héját.

– Isten óvja Angliát! – mondta Hagman az ajtóból, látva a hatalmas csapást. – Siessen, Harps, rohanjon, uram!

A franciák között pánik tört ki a portugálok támadása nyomán, így a lövészek átcsúszhattak soraikon, de mivel Loup főerői megérkeztek az elfoglalt barbakánon keresztül, hamarosan gyökeres változásra lehetett számítani. Az érkező erősítés csapdába fogja ejteni Sharpe embereit a barakkokban.

– Matracokat, és minden egyéb vacakot az ajtó elé! – üvöltött Sharpe, amikor végre elérte a bejáratot. – Pat, figyelje az ablakokat! Te meg lódulj, asszony! – kiáltott egy nőre, aki kifelé indult a barakkból, és minden teketóriázás nélkül visszalökte. Golyók pattogtak a falakon, és szilánkokat hasítottak le az ajtófélfából. A hosszú szoba hosszabbik falain két-két kis ablak volt, amelyeket Harper éppen pokrócokkal igyekezett eltömni. Cresacre lövész kidugta puskája csövét az ablakon, és leadott egy lövést a kapubástya felé.

Sharpe és Donaju korábban már beszéltek róla, mi a teendő abban az esetben, ha a franciák támadnának, és így a Real Compania Irlandesa katonái a barakkjaikban rekednének, és mindketten egyetértettek, hogy erre az esetre lőrésekkel kell ellátni a barakkok falát. A munka csak keservesen haladt, de végül csak elkészültek a dologgal legalábbis félig, így viszonzni tudták a tüzet. A félhomályos, alagútszerű barakkokban azonban így is valóságos rémálomnak bizonyult a védekezés. A nők és a gyerekek hangosan zokogtak, a katonák nyugtalanok voltak, az ajtót védő torlaszok pedig szánalmasan

gyengének tűntek.

– Mindenki tudja, mit kell tennie – szólalt meg Sharpe. – A franciák nem tudnak bejönni, nem tudják felrobbantani a falakat, és nem tudnak keresztüllőni a köveken. Ha jól célzunk, távol tarthatjuk a kurafiakat!

Maga sem bízott abban, hogy igaz, amit mond, de megtett mindent, hogy tartsa a lelket az embereiben.

A barakkok két oldalán öt-öt lőrés sorakozott, és mindegyikre vagy nyolc katona jutott. Kevesen tudták olyan gyorsan utántölteni fegyverüket, mint ahogy Sharpe szerette volna, de így, hogy ennyien voltak, gyakorlatilag folyamatos zárótűzzel tarthatták távol támadóikat. Őszintén reménykedett benne, hogy a szomszéd barakkban is megtették a szükséges előkészületeket, mert a franciák bármelyik percben rohamra indulhattak.

– Valaki beengedte őket a kapun – súgta egy alkalmas pillanatban Harpernek, de nem kapott választ. Odakintről fenyegető farkasvonyítás adta hírül Loup főerőinek érkezését. Sharpe kikukucskált az egyik ablak szélénél, és látta, hogy a szürke egyenruhás tömeg lassan megközelíti a barakkokat. Mögöttük, a hold sápadt fényében lovasok érkeztek a farkasbőrös lobogó alatt.

– Mindez az én hibám – mondta Sharpe bánatosan.

– Hogy érti, uram? – kérdezte Harper, miközben hétcsövű fegyverének utolsó csövét töltötte.

– Mi a feladata egy jó katonának, Pat? Meg kell lepnie az ellenséget. Olyan egyértelmű volt, hogy Loup északról támad, hogy teljesen el is felejtkeztem a déli oldalról.

A kapitány kidugta fegyvere csövét az egyik lőrésen, és a félszemű franciát kereste. Ha Loup-t megölné, talán az egész támadást sikerülne megállítania. A tábormokot azonban nem sikerült megpillantania, így csak taláломra belelőtt az elő-özönlő tömegbe. Az ellenség válaszul érkező lövedékei ártalmatlanul pattantak le a kőfalakról. Az írek is

lőttek, mire odabent a gyerekek hangos sírásba kezdtek.

– Kuss legyen! – bömbölte Sharpe, mire a zokogás szipogássá csitult, csak egyetlen csecsemő visított továbbra is.

– Hallgattassa el azt a kölyköt valahogy! – ordított a kapitány az anyára. – Ha máshogy nem megy, csapja le valamivel!

Az asszony inkább a mellét kínálta a gyerekeknek, mire az elcsendesedett. A többi nő, és a nagyobb gyerekek igyekeztek hasznossá tenni magukat, és szorgalmasan töltögették az angolok fegyvereit, majd odahordták őket a lőrésekhez.

– Rühellem a gyereksírást, Isten a tanúm rá, világéletemben rühelltem! – morogta Sharpe, miközben újratöltött.

– Ön is volt egyszer csecsemő – jegyezte meg rosszállóan Daniel Hagman. Az orvadászból lett lövészre jellemző volt, hogy néha bölcselkedő hangulat tört rá.

– Beteg is voltam már, rosseb egye, de ez nem azt jelenti, hogy szeretem a kórságokat! Láttá valaki azt a kurafi Loup-t?

Senki, de már nem is erre figyeltek, hanem az kötötte le figyelmüket, hogy Loup katonái előretörték a barakkok között, a visszavonuló portugálokat üldözve. A félhold fényében még világítottak a tábortüzekből megmaradt parázsgödrök és a sortüzek torkolattüzei.

A franciák nem hallatták többé farkasvonításra emlékeztető csatakiáltásukat, ahogy komolyabbra fordult a harc. A portugálok hátránya egyre nyilvánvalóbb lett. Nemcsak hogy váratlanul érte őket a támadás, de ráadásul a franciák létszámfölényben voltak, és Loup jól képzett katonái gyorsabban tüzelhettek karabélyaikkal, mint a portugálok a pontos, de nehezen tölthető Baker puskákkal, amelyek tűzgyorsasága még akkor is elmaradt a franciák fegyverétől, ha nem pazaroltak időt a fojtás behelyezésére,

és arra, hogy puszkavesszővel tömörítsék a lőport. Oliveira caçadoresei ugyan a nyílt színi portyázás mesterei voltak, villámgyorsan lecsaptak és eltűntek, ha kellett, de a nyílt csata vonalharcászata nem az ő specialitásuk volt.

A portugálok azonban még messze nem törtek meg. A franciáknak nehezükre esett a pontos célzás a félhomályban, és ha meg is találták az ellenséget, sok időbe tellett, amíg sikerült kialakítaniuk a megfelelő, három sor mélységű arcvonalat. Ha azonban sikerült nekik, akkor teljes szélességükben lefedhették a kis létszámú portugál egységeket, így a szárnyakon elkezdhették bezárni körülöttük a gyűrűt. Oliveira katonái továbbra is keményen küzdöttek, az őrmesterek a puszkák dörrenéseit túlűlvölve adták ki parancsaikat, hogy embereiket középre irányíthassák. A portugálok között szörnyű pusztítást végeztek a nehéz francia puszkagolyók. Egyikük sikoltva változott lángoló fáklyává, amikor találat érte zsákját, amelyben a lőport tartotta. Amikor elvágódott, láthatóvá vált, hogy a hátába tarisznya méretű lyukat perzselt a tűz, vére sercegve égett vörös hamuvá. Oliveira ezredes beállt emberei mögé, és felmérte a helyzetet. Tudta, ez a csata elveszett. Az átkozott angol lövésznek igaza volt, valóban a barakkok között kellett volna menedéket keresniük, de mostanra a franciák már elvágták a biztonsághoz vezető utat, és Oliveira látta, hogy szinte semmit nem tehet a közeledő tragédia elhárítására. Még kevesebb reménye maradt, amikor meghallotta a patadobogást. A franciák tehát lovasságot is bejuttattak az erődbe.

Oliveira hátravitette az ezred zászlóit az északi bástyákhoz, és parancsba adta, hogy rejtsék el azokat valahova. A bástyák belsejében akadt néhány régi raktár, a romos falak lehullott kövei között hatalmas üregek tátongtak, így a lobogót el lehetett rejteni. Oliveira megvárta, amíg szorongatott helyzetben lévő emberei leadnak még két

sortüzet, aztán haladéktalanul visszavonulást rendelt el.

– Várjatok még! Most! Vissza, egészen a falakig!

Kénytelen volt hátrahagyni sebesült embereit, bár néhány vérző katona megpróbált sántikálva, vagy akár kúszva is csatlakozni a visszavonuló arcvonalhoz. A franciák egyre közeledtek, és hamarosan eljött az a pillanat is, amelytől Oliveira a legjobban rettegett; elhagyták hüvelyeket a kardok.

– Induljatok! – kiáltotta az ezredes az embereinek. – Gyorsan!

A portugálok harci alakzata felbomlott, és egyesével próbáltak menekülni a falak felé, éppen akkor, amikor a lovasság megkezdte támadását. A helyzet a lovasoknak kedvezett: kívánni sem tudtak volna kedvezőbb célpontokat, mint egy felbomlott harcrendből kivált, pánikszerűen iszkoló katonákat. A sötét dragonyosok sorra vágták le a menekülő portugálokat nehéz kardjaikkal. Személyesen Loup vezette a támadást, és szemmel láthatóan arra törekedett, hogy körülzárja Oliveira katonáit, hogy azok kénytelenek legyenek visszafelé, az előretörő gyalogság irányába fordulni. A balszárnyon néhány portugál biztonságban elérte a bástyákat, és Loup hagyta őket elmenekülni, hiszen ha túljutnak a falon és szétszóródnak a völgyben, katonái egyenként levadászhatják majd őket, ha ellenben a falakon maradnak, a San Isidróban maradt franciák teszik velük ugyanezt. Loup pillanatnyilag inkább azokkal foglalkozott, akik megadták magukat. Tucatnyi portugál katona álldogált felemelt kézzel, töltetlen puskáik mellettük heverték. A tábornok ellovagolt az egyik mellett, arcára széles mosoly ereszkedett, majd kardjának egyetlen vágásával kettéhasította a fejét.

– Nem ejtünk foglyokat! – vetette oda embereinek.

Úgy döntött, hogy ha az erőd teljes helyőrségét lemészárolja, azzal tudtára adhatja Wellingtonnak, hogy a

spanyol hátárt elatár sokkal keményebb és kegyetlenebb ellenfélre számíthat, mint a Lisszabonból elkergetett franciák voltak, de döntését az az egyszerű tény is befolyásolta, hogy a foglyokkal együtt lehetetlen lett volna elég gyorsan visszavonulnia az erődből. Az egyik cacador megcélozta Loup-t, de elvétette a lövést, a golyó alig néhány hüvelykkel fűtyült el a francia szürke szakála mellett. Loup ádázul felkacagott, megsarkantyúzta szürke lovát, és megindult a rémült gyalogosok felé, hogy elkapja azt a vakmerőt, aki tüzet merészelt nyitni rá. A katona kétségbeesetten próbált menekülni, de Loup mögé vágatott, és egy alulról indított vágással felnyitotta a gerincét. A portugál sikoltva zuhant a földre.

– Hagyjátok! – adta ki a parancsot a tábornok, aki a várakozással ellentétben nem adta meg az ellenségének a kegyelemdőfést. – Dögöljön meg kínok között, nem érdemel mást!

Oliveira alakulatának néhány túlélője tüzet nyitott a falakról, mire Loup leparancsolta a nyeregből dragonyosait, és ellenük vezényelte őket, gyalogságát pedig utasította, hogy bánjanak el a Real Compania Irlandesával és a hozzájuk csapódott angol lövészekkel, akik a barakkokban kerestek menedéket. Őszintén sajnálta, hogy a rajtaütést vezető katonáknak nem sikerült elkapniuk Sharpe-ot és átkozott zöld kabátos lövészeit a raktárban, de azért tisztában volt vele, hogy továbbra is kiválóak az esélyei arra, hogy beteljesítse oly régóta tervezett bosszúját. Meg akarta torolni két kivégzett embere halálát, így nem bánta, ha úgy kell majd előhozni az angolt, mint vadászebnek a dűvadat. Méltó befejezése lenne ez egy pompásan kivitelezett akciónak. Elővette zsebóráját, és megpróbálta kiszámítani, mennyi ideje maradt arra, hogy megsemmisítse a barakkok legénységét.

– Monsieur! – csattant egy felháborodott hang, nem

messze tőle. Loup leereszkedett nyergéből, és bezárta az órát. Egy vékony arcú, szikár portugál tisztet pillantott meg, aki egy magas francia káplár szorításában vergődött.

– Óhajt valamit, monsieur? – érdeklődött udvariasan.

– A nevem Oliveira, a rangom ezredes, és tiltakoznom kell az eljárása ellen, uram! Az embereim megadták magukat önnek, a katonái mégis lemészárolják őket, pedig mostantól hadifoglyoknak minősülnek!

A tábornok szivart halászott elő oldaltáskájából, majd a földre pillantott, és felemelt egy izzó végű ágot, majd kényelmesen pöfékelgetve rágyújtott.

– A jó katona nem adja meg magát, Oliveira, inkább meghal.

– De mi a foglyai vagyunk! Kérem, vegye el a kardomat. Loup kifújta a füstöt, majd intett a káplár felé.

– Engedd el, Jean!

Oliveira megrázta magát, majd haragosan megszólalt.

– Monsieur, az ön eljárása ellentmond a hadviselés szabályainak! A katonái olyanokat gyilkolnak meg, akik már megadták magukat.

– A háború maga a pokol, ezredes úr – vont vállat Loup. – És most adja ide a kardját!

Oliveira lassan kivonta kardját a hüvelyből, megfordította, és markolattal előre átadta a marcona dragonyosnak.

– A foglya vagyok, monsieur! – jelentette ki, dühtől és szegyénytől remegő hangon.

– Halljátok? – kiáltott fel Loup. – Megadták magukat! A foglyaink! Látjátok, itt van nálam az ezredesük szablyája!

Elvette Oliveirától a kardot, és meglengette, hogy mindenki lássa a csillogó pengét a löporfüsttől homályos csatatéren.

A kötelező udvariasság azt diktálta, hogy most adja vissza az oldalfegyvert az ellenséges tisztnek, de Loup ehelyett hosszasan méregette jobbjában a nehéz kard súlyát.

– Tűrhető fegyver – jegyezte meg eltöprengve, majd ismét

Oliveirához fordult.

– Hol vannak az ezred zászlói?

– Megsemmisítettük mindet – felelte az ezredes. –
Elégettük őket.

A szablya ezüst ívet húzva lecsapott Oliveira arcára, ahogy keresztülszelte bal szemét és orrát.

– Egy rohadt szavát sem hiszem! – mondta Loup, és türelmesen megvárta, amíg a sebesült tiszt ismét képes volt koncentrálni, majd megismételte a kérdést.

– Hol vannak a lobogók, ezredes?

– Eredjen a pokolba maga és a rohadt országa is! –
hörögte Oliveira, kezét mély fejsébére szorítva.

Loup a káplárnak hajította a szablyát.

– Szedd ki belőle, hogy hová rejtették őket, aztán öld meg ezt a bolondot! Ha nem beszél, hát vagdosd meg egy kicsit, a legtöbb embernek megered a nyelve, ha felszabdalják a tökeiket. Hé, ti ott! – ordított többi katonájának, akik a két tiszt között lezajlott eseményeket figyelték. – Ez nem egy tetves szüret, hanem egy csata, szóval végezzétek a dolgotokat! Öljétek meg a mocskokat mind egy szálig!

Amikor ismét halálüvöltések harsantak az éjszakában, Loup a szájába vette szivarját, és komótosan elindult a barakkok felé.

Dona Juanita kutyái vonyítani kezdtek, és ettől még több gyerekre jött rá a sírás, de Sharpe egyetlen pillantása elég volt ahhoz, hogy az anyjuk elcsitítsák őket. Egy ló felnyerített. Az egyik lőrésen át Sharpe látta, hogy a franciák elvezetik a portugáloktól zsákmányolt lovakat. Gyanította, hogy a Real Compania Irlandesa lovait már sokkal korábban elvitték. A barakkok között éppen csend volt, mivel Loup katonáinak többsége a portugálok üldözésére indult, és csak annyi embert hagytak hátra, amennyi hatékonyan megakadályozhatta azt, hogy az írek

megszökjének. Néhány másodperces időközökben egy-egy golyó csattant a kőfalon, hogy az írek el ne felejsék, a franciák továbbra is figyelnek minden egyes ajtót és ablakot.

– Azok a mocskok biztos elkapták szegény dagadt Runcimant is – szólalt meg Hagman. – El sem tudom képzelni, hogy húzza majd ki a szerencsétlen a hadifoglyok fejadagján.

– Runcimannak tisztí rangja van, Dan – mondta Cooper, aki éppen célpontot keresett az egyik lőrésnél. – Hidd el, nem fog fejadagon élni, hanem a békazabáló tisztekkel együtt zabálhat majd. Figyeld meg, amikor kiszabadul, kövérebb lesz majd, mint valaha!

Végszóra meghúzta a ravaszt, majd beljebb húzódott, hogy átadja a helyet egy következőnek. Sharpe arra gondolt, hogy ha igaz, amit Loup-ról beszélnek, akkor az ezredesnek nem lesz akkora szerencséje, hogy fogságba essen, sokkal valószínűbb az, hogy már régen vérbe fagyva fekszik az ágyában, félrecsúszott hálósipkáját pedig vastagon beborítja kiloccsantott agyveleje.

– Sharpe kapitány! – hangzott fel Harper kiáltása az épület távolabbi végéből. – Uram, jöjjön ide!

A kapitány keresztülmászott a döngölt földpadlóra terített, szalmával töltött hálósákokon. A bűz dögletes volt odabent, és a pislákolva égő gyertyák miatt csak a körvonalakat lehetett kivenni a félhomályban. Ahogy Sharpe elhaladt egy asszony mellett, az utánaköpött. A tiszt dühösen felé fordult.

– Talán azt akarod, hogy odakint hágjanak tágabbá, mint egy pajtakapu, te buta ribanc? Ki is hajíthatlak, ha ez a vágyad!

– Nem, senior – sápadt el a nő, és elhátrált a haragos tiszt elől. Férje, aki éppen egy lőrésnél görnyedt, azonnal bocsánatot is kért felsége helyett.

– Sajnálom, uram! Biztos csak azért tette, mert fél, mint a többi asszony!

– Mi is félünk! Csak egy bolond nem félne, de ez nem ok arra, hogy elveszítsük a jó modorunkat, nemde?

Sharpe tehát Harper mellé lépett, aki az ajtót eltorlaszoló, szalmával töltött matracoknál térdelt.

– Valaki önt szólogatja, uram! Szerintem Donaju kapitány lesz az.

Sharpe is az ajtó melletti nyílás mellé görnyedt, és átkiáltott a szomszédba.

– Donaju, maga az?

– A férfiak barakkjában vagyok, Sharpe, és jól vagyunk!

– Hogy jutott ki a barbakánból?

– A bástyákra vezető ajtón keresztül. Fél tucát tiszt ott maradt.

– Kiely önnel van?

– Nem, és azt sem tudom, mi történt vele.

Sharpe kevéssé törődött ezzel a problémával, annál inkább aggasztotta egy másik személy.

– És Sarsfield atya?

– Sajnos, ő sincs itt.

– Ne csüggedjen, Donaju, a mocskok azonnal eltakarodnak, ha kisüt a nap!

Furcsa módon megkönnyebbült, amikor megtudta, hogy a szerény, csendes beszédű Donaju védi a másik barakkot, mert tudta róla, hogy jó katona.

– Nagy kár Sarsfield atyáért – sóhajtott fel Sharpe. – Valószínűleg egyenest a mennybe került – felelte Harper. – Pedig kevés papról mondható ez el. A legtöbben vedelnek, mint a disznó, és naphosszat nőket vagy kisfiúkat hajkurásznak, de Sarsfield atya jó ember volt.

Az északi oldalnál alábbhagyott a lövöldözés, mire Harper keresztet vetett, hiszen jól tudta, mit is jelenthet a hirtelen csend.

– Sajnálom azokat a szerencsétlen portugálokat is. Sharpe sajnálta volna, ha Tom Garrard is a halottak között lett volna, de reménykedett benne, hogy azért túlélte. Tom Garrardnak jó élete volt. Együtt voltak akkor, amikor Gawilghur partjainak vörös pora szitált rájuk, és ahol bajtársaik vére piros vízesésként csorgott lefelé a szikláról. Ott volt a gyáva rohadék Obediah Hakeswill is, aki a rettegéstől makogott, akár egy majom, és megkísérelt egy dobosfiú holtteste alatt menedéket lelni. Hakeswill őrmesternek is jó élet jutott, habár Sharpe alig-alig akarta elhinni, hogy a mocsok még mindig életben van. Ha lett volna igazság a földön, hát elviszi a himlő, vagy a kivégzőosztag golyói ontják ki a belét.

– Figyelje a tetőt – mondta Sharpe Harpernek. – Az a gyenge pont, ott akarnak majd áttörni.

A barakkok teteje kőből épített boltívekből állt, amelyek kibírtak volna egy közvetlen találatot is egy mozsárágyúból, de az idő múlása és a rendszeres karbantartás hiánya alaposan meggyengítette az egykor erős szerkezetet. Tudta, hamarosan támadás éri őket, mert a hirtelen csend azt jelentette, hogy a franciák elsöpörték Oliveira ellenállását, és most eljönnek érte is. A következő egy óra nagyon, de nagyon nehéznek ígérkezett. Sharpe hangosan sorolni kezdte parancsait, miközben lassan visszasétált a terem másik végébe.

– Ha támadnak, folyamatosan tüzelünk! Nem kell célozni, elég, ha a sűrűjébe löttök, és ha végeztetek, adjátok át a helyeteket a következő embernek! Megpróbálják majd elérni a barakk falát, és ez ellen kevés dolgot tehetünk, de ha a tetőn kezdenek motozni, azonnal közéjük kell löni, tehát figyeljetek felfelé is! Ahogy meglátjátok az eget, löjete! Ne féljete, ahogy hajnalodni kezd, eltakarodnak majd, mert félnek attól, hogy a lovasságunk elzárja előlük a visszavezető utat. Sok szerencsét, fiaim!

– És isten legyen mindannyiunkkal – vágta rá csendesen Harper a másik sarokból.

A franciák úgy özönlöttek rájuk, mint egy gátját áttört folyam. Loup néhány emberét a többi épület fedezékébe rendelte, hogy biztosítsa azokat, akik közvetlen rohamot indítottak a két barakk északi fala ellen. Gyorsan keresztül akartak jutni azon a sávon, amelyet odabentről tűz alatt tartottak. Minden egyes lövés után egyre fojtogatóbb lett a lőporfüst odabent, de a harmadik vagy negyedik lövés döbbenetesen hangosnak tűnt, és az egyik katona hirtelen hátrazuhan, hogy aztán dühödten szidni kezdje puskáját, amely nagyon erősen rúgott vissza, de egy másik katona rájött, hogy mi készül.

– Eltömik a lövéseket! – ordította.

Sharpe, hogy megbizonyosodjon a dologról, maga is az északi falhoz szökkent, és kidugta puskája csövét a nyíláson. A fém kövön koccant. A franciák tehát nagy kődarabokat hordtak a nyílások elé, hogy ellenségeik ne tarthassák őket tűz alatt. Loup katonái egymás után másztak fel a tetőre, csizmájuk sarka meg-megcsikordult odafent, mintha csak patkányok neszezték volna a padláson.

– Jézus! – fohászkodott valaki, majd a miatyánkot kezdte mormolni.

– Kuss! – förmedt rá Sharpe. Már azt is hallotta, hogy egy nehéz fémtárgy többször is a kőhöz csapódik. Vajon mennyi idő kell ahhoz, hogy átszakadjon a tető, és a vérszomjas franciák bejussanak? A barakkban vagy száz sápadt arc nézett rá, reménykedve benne, hogy ő tudja a választ kimondatlan kérdéseikre. A megoldást azonban Harper találta meg. Felmászott a hatalmas matracrakás tetejére az ajtó mellé, és így elérte azt a kéményként szolgáló, vékony nyílást, amely a tető és a falak között húzódott, és túlságosan magas volt ahhoz, hogy a franciák

eltorlaszóják. Innen tisztán tűz alatt lehetett tartani azt a barakkot, amelyben Donaju és emberei tartották magukat, és őszintén remélték, hogy azok viszonozzák a szívességet.

Harper kezdte a tüzelést hétcsövűjével, fegyvere akkorát dörrent, mint egy harminckét fontos löveg. Fájdalomkiáltás követte, mert a lövés hatása olyan volt, mintha kartácstüzet zúdítottak volna a szomszédos tetőre. Egyenként adogatták fel az előre megtöltött puskákat a nagydarab őrmesternek, aki gyors egymásutánban adta le a lövéseket, csak úgy tessék-lássék célozva, mert szinte lehetetlen volt elvétenie a szomszédos tetőn örvénylő szürke ruhás tömeget. Fél tucat lövés után a franciák inkább leugrottak, és a földön kerestek menedéket. Viszonozták ugyan a tüzet, de eredménytelenül. Eközben Perkins újratöltötte a hétcsövűt, és Harper ismét tüzet nyitott. Éppen ekkor lőtt valaki a másik barakkból is, Sharpe pedig tisztán ki tudta venni, hogy egy francia csizmájának a sarka megcsúszik a falon, majd egy test a földre zuhan. Odakint valaki felordított, amikor egy golyó eltalálta, és a földre taszította a tetőről. A franciák ekkor taktikát váltottak; félregördítették a lőréseket takaró köveket, amelyeket korábban ők maguk hordtak oda, és véletlenszerűen belövődöztek az épületbe. A nők és a gyerekek sírni és jajongani kezdtek, és mindenki igyekezett kikerülni a tűzvonalból. Harper folytatta a tüzelést, sokan lelkesen töltögették számára a puskákat, de a legtöbben nem tettek mást, csak imádkoztak és vártak. A zaj pokoli volt: lövések dörrentek, gellert kapott golyók csattogtak, és Loup embereinek jellegzetes farkasvonyításra emlékeztető csatakiáltása hangzott fel a végső vereség előhírnökeként.

A mennyezetről por kezdett el szállingózni, mire Sharpe mindenkit odébb parancsolt a veszélyeztetett területről, majd puskás katonákat vezényelt a közelbe.

– Ha csak egy kavics is leesik onnan, lőjetek, mint a háborodás!

Odabent lassan a lélegzetvétel is nehezebb lett. Por, füst és vizeletszag kavargott a levegőben, és a kormos lánggal égő olcsó gyertyák fénye is elhalványult. A gyerekek és a nők egyre hangosabban zokogtak, és többé már Sharpe sem volt képes rá, hogy elhallgattassa őket. A franciák odakint durvábbnál durvább fenyegetéseket ordítottak, és biztosították őket arról, hogy ha bejutnak, sokkal több okuk lesz majd a sírásra.

Hagman krákolgott, és nagy adag, nyállal kevert port köpött a földre.

– Olyan, mint egy szénbányában.

– Járt már szénbányában, Dan?

– Egy évig voltam egyben, még Derbyshire-ben – válaszolta Hagman, majd arrébb húzódott, amikor torkolattűz villant az egyik lőrésnél. A golyó ártalmatlanul süvített el, és a szemközi falban állapodott meg.

– Még kis csimota voltam akkoriban – folytatta Hagman. – Ha az apám nem hal meg, és az anyám nem költözik a nővéréhez, Handbridge-be, még most is ott lennék. Persze még inkább valószínű, hogy már nem is élnék. Odalent a bányában csak a legszerencsésebbek érték meg a tizenharmadik születésnapjukat.

Éppen befejezte volna a mondatot, amikor ütemes döngés reszkettette meg a barakk falait. A franciák kődarabbal, vagy pöröllyel próbálták meg bezúzni a kaput.

– Olyanok vagyunk most, mint a kismalacok abban a mesében, nem? – vette át a szót ismét Hagman. – Odakint a nagy gonosz farkas éppen arra készül, hogy elfújja a házunkat.

Sharpe keményen megragadta puskáját. Izzadt, mint a ló, a puskatust nyálkásan csúszósnak érezte.

– Amikor gyerek voltam, én ugyan nem hittem el, hogy

tényleg el tudják kergetni – vont vállat válaszul.

– Na igen, a legtöbb malac tényleg nem tudná. De ha ezek továbbra is ekkora zajt csapnak, megfájdul a fejem!

– Közeledik a hajnal – mondta biztatóan Sharpe, habár maga sem volt bizonyos benne, hogy Loup valóban visszavonulást rendel el a virradat első jelére. Ez a tudat ugyan erőt adott embereinek, de lehet, hogy nem volt remény. Lehet, hogy itt fognak mind elhullani, a barakkok üszkös romjai között. Halomra lövik, vagy bajonettel döfik le őket csak azért, mert egy francia elit alakulat bosszút esküdött néhány boldogtalan ír ellen.

– Figyeljete! – kiáltott fel az egyik katona. Egyre több por hullott alá a mennyezetről, és bár a vén épület eddig kiválóan állta a sarat, a boltíven megjelent az első repedés.

– Tüzet szüntess! Várjatok, amíg az elsőt meglátjátok! – parancsolta Sharpe.

A nők térden állva, olvasójukat morzsolgatva imádkoztak, a férfiak pedig két, koncentrikus körben állva, puskát markolva, várakozó arccal kémlelték az egyre táguló rést a mennyezeten.

– Igazán rühelltem azt a tetves szénbányát – szólalt meg váratlanul Hagman. – Mindig félttem, amikor lementem egy tárnába. Voltak ott ugyanis emberek, akik csak úgy meghaltak, nem tudni, mitől. Úgy találtunk rájuk, bizony! Olyanok voltak, mintha csak aludtak volna. Akkor azt hittem, hogy ördögök jöttek értük a föld középpontjából, és elragadták a lelküket.

Az egyik asszony mellé egy kavics hullott, ő pedig a koppanást hallva felsikoltott.

– Fogadok, hogy a bányában legalább nem voltak sikoltozó nők! – morogta Sharpe.

– Dehogynem voltak, uram! Voltak, akik ott dolgoztak, és akadtak olyanok is, akik csak úgy végezték a maguk mesterségét, ha érti, mire gondolok, uram. Az egyikre, egy

Törpe Babs nevezetűre ma is emlékszem. Egy pennyt kért egy alkalomért, és vasárnaponként énekelte is nekünk. Talán valami zsoltárfélét, vagy Mr. Wesley egyik himnuszát. Ismeri Wesley himnuszait, uram?

– Soha nem voltam templomba járó ember, Dan.

– Hát, Babs sem volt éppen olyan fajta!

– Ő volt az első nő, akivel lefeküdt?

– Igen – bólintott büszkén Hagman. – És ráadásul nem is számított fel nekem semmit.

– Hát, jó magának, Dan – mondta Sharpe, majd a magasba emelte puskája csövét, mert a tető egy óriási részen beszakadt. Bent sikolyok harsantak, odafent pedig a porfelhőn túl francia katonák körvonalai tűntek fel.

– Tűz! – ordított Sharpe.

A puskások második sora kezdett löni, majd egy másodperccel később még több ember eregette a golyókat az ég felé. Az ellenséges tűz elhallgatott, mintha csak a franciákat meglepte volna a dühödt ellenállás.

Nők és férfiak egyaránt mániákusan tölteni kezdtek, és egyre csak adogatták a fegyvereket a tűzvonalban állóknak. Loup katonái a tető biztonságos részeiről köveket hajigáltak a barakkba, azok azonban ártalmatlanul érték földet a padlón. Annyi haszonnal mindenestre járt a dolog, hogy a gyertyák fénye erőre kapott, és friss levegő áramlott az épületbe.

– Sharpe! – hangzott fel odakintről.

A franciák ideiglenesen felhagytak a tüzeléssel, így a kapitány is parancsot adott embereinek, hogy ne lőjenek.

– Mindenki töltsön újra! Mindig jó hír, ha a békazabálók harc helyett beszélni akarnak – mondta, és közelebb lépett a fal és a tető között tátongó nyíláshoz, hogy jobban hallhassa a franciát.

– Loup?

– Jöjjön ki, Sharpe! Ha megteszi, megkíméljük az emberei

életét.

Ez okos húzás volt, még akkor is, ha Loup tudatában volt annak, hogy Sharpe egyetlen szavát sem hiszi el. Nem is számított hát arra, hogy ő elfogadja majd az ajánlatát, sokkal inkább azt várta, hogy így a saját emberei szolgáltatják majd ki neki, ahogyan Jónással tették egykoron a tengerészek.

– Loup, takarodjon a fenébe, de hirtelen! Pat, tűz!

Harper félhüvelykes golyók záporát zúdította a másik barakk tetejére. Donaju emberei sem hagytak fel a harccal. A franciák dühükben buzgón lőtték a vastag kőfalat, de igyekezetük teljeséggel feleslegesnek bizonyult, mert egy sem hatolt be Harper lőrésén, bár az egyik gellert kapott lövedék nekicsapódott puskája tusának. Az ír káromkodott, de lankadatlanul folytatta a tüzelést a másik barakk teteje felé. Lábdobogás hallatszott a tető felől, jelezve, hogy a támadók újabb hulláma próbálkozik. A tetőn tátongó lék alatt álló emberek felfelé lőttek, de mert Loup minden nélkülözhető katonáját oda küldte, így a franciák is rendelkeztek a megfelelő tüzérvél. A Real Compania Irlandesa emberei kénytelenek voltak elhárítani a nyílás alól. – Körülvettek bennünket a mocskok! – ordított Harper, miközben megpróbált lebukni, mert gyanús zajok hallatszottak a feje feletti részről. A franciák éppen az ő tüzelőállására pályáztak. Az asszonyok is megéreztek a veszély közeledtét, és sikoltoztak, vagy eltakarták szemüket, az egyik sarokban pedig egy gyerek sírt, mert eltalálta egy gellert kapott golyó.

Sharpe tudta, hogy a végéhez közeledik a csata. Érezte, a vereség elkerülhetetlen azóta, hogy Loup csapatai túlerejük tudatában előzőnlőtték a San Isidro-erődöt. A tetőn tátongó lyukon keresztül bármelyik percben a nyakukba szakadhatott egy csapatnyi francia, és ha az első hullámra a biztos halál várt is, előbb vagy utóbb győzne a túlerő, és

akkor egészen biztosan elsőpörnék őket, még ha bajtárikaik holttestén is kellene keresztülverekedniük magukat. És hogy mi lesz utána? Sharpe megborzongott, ha arra gondolt, hogy Loup bossúja beteljesedik. Hideg késpenge az ágyékán, aztán a pokoli fájdalom... Ahogy nézte a plafonon tátongó lyukat, azon töprengett, hogy talán üdvösebb lenne, ha azt a bizonyos utolsó golyót magának szánná.

Ekkor mintha földrengés rázta volna meg az erődöt. Por szitált alá a kövek illeszkedési pontjainál, és vakító fény villant az égen. Egy másodperc múlva robbanás moraja visszhangzott odakintről, amely még a franciák muskétáinak hangját is elnyomta. A mély dübörgés visszaverődött a barbakánról, az égből pedig fahulladék kezdett záporozni.

Furcsa csend telepedett San Isidróra, a franciák is beszüntették a tüzelést. Még azt is hallani lehetett, hogy valahol, a barakk közvetlen közelében valaki sóhajt minden belégzéskor, de sípol a tüdeje, amikor kifújja a levegőt. Az ég is mintha világosabb lett volna, de vörös színű. Egy kődarab vagy faág ritmikusan hozzá-hozzáért a barakk falához. Körös-körül hörgések és fájdalomkiáltások hallatszottak. Daniel Hagman egy részen elhajtotta a megperzselődött matracokat az ajtó elől, és körülnézett.

– A portugálok két lőszereskocsija robbant fel. Tele voltak munícióval, és valamelyik ostoba békazabálónak talán éppen most támadt kedve a tűzzel játszani.

Sharpe is kikukucskált az egyik lőrésen, és látta, hogy egy lángokban álló ruhájú francia rohan el előtte. Most, a hirtelen beállt csendben tisztán lehetett hallani a fájdalomkiáltásokat és a nyögéseket.

– A robbanás lehajította a nyomoroncokat a tetőről! – mondta Harper.

Sharpe most a tetőn éktelenkedő lyuk alá rohant, és

megparancsolta egyik emberének, hogy kuporodjon le, majd az önkéntes hátára állva megfogta az egyik törött szegélyű követ.

– Segítsen már fel valaki!

Az egyik katona megfogta a lábát, és a kapitány így nehézkesen a tető szintjére ügyeskedte magát. Az erőd udvara erősen végigperzselődött, és több helyen füstölt. A két, lőszerekkel megrakott szekérből csak törmelék maradt, a detonáció pedig káoszba taszította a diadalittas franciákat. A falakat vér borította, a földön holttestek feküdtek a legteljesebb összevisszaságban, közöttük zavarodott túlélők támolyogtak. Az egyik franciáról nemcsak a ruha, de a bőr is leperzselődött, egy másik megpillantotta ugyan Sharpe-ot a tetőn, de nem volt már ereje hozzá, hogy felemelje a puskáját. Negyvenötven ember halhatott meg, és legalább ugyanennyi sebesült meg halálosan. Nem nagy szám ugyan ahhoz az ezerhez képest, akiket Loup San Isidróba vezetett, de éppen elegendő ahhoz, hogy megtörje a franciák harci szellemét. Sharpe azonban most meglátott valamit, ami még nagyobb lelkesedésre adott okot: a füst- és porfelhők mögött, a sötét égbolt keleti részén vörös fénykorong tűnt fel. A hajnali fényben tisztán látszott az erőd felett terjengő füst, és esetleg egy szövetséges lovascsapat kíváncsi lett volna arra, hogy mi történhetett San Isidróban...

– Nyertünk, fiúk! – mondta Sharpe, amikor visszahuppant a barakk padlójára, bár tudta, hogy nincs teljesen igaza. Ez nem győzelem volt, csak azt kerülték el, hogy lemészárolják őket, habár amikor Loup emberei félóra múlva távoztak, még intéztek ugyan két erőtlenséget a barakkok ellen, de harci szellemük már mélyponton volt. A napfelkelte első jelére a franciák magukhoz vették sebesülteiket, és elvonultak. Sharpe segített a Real Compania Irlandesa tagjainak az ajtó elé emelt torlasz eltakarításában, majd

óvatosan kilépett a lőportól, koromtól és vértől bűzlő udvarra. Magával hozta töltött puskáját arra az esetre, ha esetleg Loup maga mögött hagyott volna néhány orvlövészt, de senki sem adott le egyetlen lövést sem. Mögötte lassan kisorjáltak a többiek is. Támolyogtak, mintha csak egy rémálomból ébredtek volna. Donaju csapata is megjelent, és az ír tiszt olyan örömtelién rázta meg Sharpe kezét, mintha hatalmas győzelmet aratott volna, pedig erről szó sem volt, csak a megsemmisítő vereséget sikerült ügyel-bajjal elkerülniük. Igaz, éltek, az ellenség pedig elvonult.

Sharpe azonban tudta, hogy az igazi megpróbáltatások csak most kezdődnek.

Ötödik fejezet

A portugálok a délelőtt folyamán szivárogtak vissza az erődbe. Néhányan úgy menekültek meg, hogy az északi bástyánál jutottak ki, és halottnak tették magukat, vagy elbújtak az erőd körüli, kövekkel és túskebokrokkal borított talajon. A szerencsések láthatták, ahogy menekülő bajtársaikat egyenként le vadásszák és megölik a szürkébe öltözött dragonyosok.

Oliveira több mint négyszáz dragonyossal együtt érkezett az erődbe, ebből százötven a támadás során meghalt, hetven megsebesült, jó néhány pedig egyszerűen eltűnt. Délre mindössze a portugál ezred negyede maradt meg. A hirtelen rájuk támadó, négyszeres túlerőben lévő ellenség szörnyűségesen megtizedelte őket, de az alakulat nem pusztult el teljesen, és zászlóik továbbra is büszkén lobogtak a szélben. A lobogókat éjszakára elrejtették, és Loup minden erőfeszítése ellenére sem találta meg őket. Oliveira ezredes azonban halott volt, borzalmasan megcsonkított teste tanúskodott róla, hogy kegyetlen kínnal

távozott az élők sorából. Rajta kívül az alakulat több tisztje is elesett az éjszakai rajtaütés során.

A Real Compania Irlandesa ugyanakkor egyetlenegy tisztet sem veszített. Úgy tűnt, hogy a franciák meg sem próbálták megostromolni a barbakánt, csak beözönlöttek a kapun, és senki sem lépett a kapubástya belsejébe. Még a tisztek lovait sem lopták el az istállóból.

– Eltorlaszoltuk az ajtókat – magyarázta Lord Kiely.

– És a békazabálók természetesen nem is vesződtek azzal, hogy betörjenek, ugye? – bólogatott buzgón Sharpe, meg sem próbálva leplezni, hogy egyetlen szót sem hisz az egészről.

– Vigyázzon, mit mond, kapitány! – csattant fel Kiely.

Sharpe-ot azonnal elöntötte a pulykaméreg.

– Figyelj rám jól, te kurvapécér! – kezdte, maga is meglepődve rajta, hogy ki merte mondani, amire gondol. – Én a csatornák mélyéről küzdöttem fel magam oda, ahol most vagyok, és rohadtul nem törődöm azzal, hogyha rajtad is keresztül kell gázolnom ahhoz, hogy még feljebb jussak! Ha kell, meggyilkollak, te iszákos pondró, kiontom a beledet, és a maradványaidat felzabáltatom a szajhád ebeivel!

Fenyegetően előrelépett, Kiely pedig, aki láthatóan megrettent a kapitány haragjától, hátrált egy lépést.

– Elmondom én, mit gondolok – folytatta Sharpe rendületlenül. – Az történt, hogy lordságod egyik rohadt cimborája kinyitotta a kaput a vérbajos békaevőknek, ezért ők megkímélték a tyúkszaros életedet, mert nem akarták megölni a barátjukat az ellenségeikkel együtt. Ha nem tetszik, bizonyítsd be, hogy nincs igazam!

Sharpe a monológ közben folyamatosan közelebb próbált kerülni Kielyhez, aki azonban szünet nélkül hátrált, és ez a furcsaság már a közelben álló lövészek és testőrök figyelmét is felkeltette. Végül azonban a kapitány elkapta

az ír vállát, és olyan erővel penderítette maga felé, hogy az megtántorodott, miközben igyekezett megőrizni egyensúlyát.

– Tegnap éjjel azt mondtad, hogy az én segítségem nélkül is elbánsz az ellenséggel, de amikor cselekedned kellett volna, bűdös volt a harc, mi? Elbújtál a kapubástyádban, és az embereid vívták meg a csatát helyetted, te korcs!

Kiely keze lassan kardja markolatára vándorolt.

– Párbajozni akar talán, Sharpe? – kérdezte. Igyekezett magabiztosnak látszani, de arca már vörösben játszott. Tudta, most megszégyenítették emberei előtt, és tovább rontotta helyzetét, hogy az eljárás jogos volt. Kiely azonban soha nem ismerte volna ezt el. Egy pillanatig úgy tűnt, mintha a következő másodpercben állon vágná Sharpe-ot, de végül megelégedett a szóbeli kihívással.

– Elküldöm önhöz a párbajsegédemet!

– A frászt! – rivallt rá a kapitány. – Pokolba a tetves segédeddel! Ha harcolni akarsz velem, akkor kezdjük most, itt, ezen a szent helyen! Az sem érdekel, milyen fegyverrel akarsz küzdeni, felőlem aztán lehet kard, pisztoly, puska, bajonett, vagy akár ököl is! Szétszedlek, te mocsok, kiverem a lelket is belőled, te gyáva disznó, és nem érdekelnek az ostoba szertartásaid! Utoljára mondom, ha nincs tele a gatyád, kezdhetjük. Itt! Most!

Sharpe ugyan igyekezett megőrizni a hidegvérét, de most úgy érezte, nem baj, hogy nem sikerült. Kiely úgy állt ott, mint akit villám sújtott. Soha nem hitte volna, hogy egy tiszt képes ennyire elveszíteni az önuralmát.

– Nem harcolok állat módjára! – visszakozott erőtlenül.

– Nem harcol ön sehogy sem, jó lordom! – váltott vissza magázásra Sharpe, de hangja vágott, akár a penge. – Fusson el uram, jó messzire. Elegem volt az ön fajtájából!

A megalázott Kiely igyekezett úgy elmenni, hogy valamiféle méltósága azért maradjon, de távozását néhány embere

gúnyos kiáltásokkal kísérte. Sharpe rájuk parancsolt, hogy hallgassanak el, majd Harperhez fordult.

– A franciák természetesen nem akartak bejutni abba a rohadt barbakánba, mert tudták, hogy bent van a barátjuk, és persze a lovakat is ezért hagyták a helyükön.

– Logikusan hangzik, uram – bólintott Harper, majd a távolodó Kiely felé intett. – Összecsínálta magát a fickó, ugye?

– Össze.

– Lacy kapitány azt mondja, hogy éjszaka nem ő adta ki azt a parancsot, hogy szüntessék be a harcot, hanem az a nő. Azt mondta, hogy szerinte a franciák nem tudják, hogy van valaki a barbakánban, ezért jobb lesz, ha nyugton maradnak!

– Egy asszony parancsolgatott? – kérdezte mérhetetlen undorral Sharpe.

– Ritka egy kemény néember az, uram – vont vállat Harper.

– Lacy azt is mondta, hogy az ablakból követte a csatát, és minden pillanatát ki is élvezte.

– Én mondom, egyszer máglyán égettetem el azt a pokolbéli szukát! – mondta Sharpe a fogát csikorgatva.

– A poklot emlegette, Sharpe? – érdeklődött a frissen érkezett Runciman, de nem várta meg a választ. Most, hogy végre volt egy igazi háborús története, amit nyakra-főre mesélhetett, örömmel megosztotta életben maradásának történetét mindenkivel, aki figyelmes hallgatónak látszott. Az ezredes tehát elmesélte, hogy bezárta az ajtót, és elrejtőzött egy nagy halomnyi muníció mögött, amelyet éppen Sharpe halmozott fel előző nap, de most Runciman valószínű isteni beavatkozásként értékelte az események ilyen alakulását.

– Lehetséges, hogy nagy dolgokra vagyok hivatott, Sharpe! Szegény jó édesanyám is mindig ezt mondta, emlékszem. Hogyan máshogy lehetne megmagyarázni másként a

csodálatos megmenekülésemet?

Sharpe-nak ugyan erről az volt a véleménye, hogy az ezredes életét az mentette meg, hogy a franciák szigorú parancsba kapták, hogy kíméljék meg a barbakánban lévőket, de inkább nem mondott semmit.

– Örömmel látom, hogy túlélte a dolgot, tábornok úr!

– Nem adtam volna ám olcsón az életemet! Az összes pisztolyomat megtöltöttem, és garantálom, hogy nem mentem volna egyedül a túlvilágra. Az ilyesmit soha nem kedveltük mi, Runcimanok!

Az ezredes ugyan megborzongott, amikor eszébe ötlöttek az éjszaka eseményei, de azért ő már a szokásos kerékvágásban látta a dolgokat.

– Látott errefelé valamit, ami reggelire emlékeztetne, Sharpe?

– Talán érdemes lenne Kiely szakácsánál próbálkoznia, tábornok úr! Tíz perce mintha szalonnát sütött volna, és úgy vélem, őlordságának éppen nincs étvágya, mert éppen most oldalgott el, amikor megemlítettem neki, hogy szétrúgom a seggét.

– Mit tett maga, Sharpe? – kérdezte Runciman elkerekedett szemekkel. – Hát nem tudja, hogy a párbaj tilos a hadseregben?

– Szót sem ejtettem párbajról, uram, csak megjegyeztem, hogy a lelket is kiverem belőle, de úgy láttam, hogy neki nem igazán tetszett az ötlet.

– Ejnye, kedves Sharpe, nem hinném, hogy így hosszú élete lesz ezen a földön, és nagyon fogom sajnálni, ha egyszer csúnya véget ér. Hirtelen haragú ember maga, meg kell hagyni! Jut eszembe... Szalonnát emlegetett? Igaza volt, meg is keresem Kiely szakácsát.

Sharpe nézte, ahogy a potrohos tiszt ellohol, majd sóhajtva Harperre nézett.

– Tíz év sem telik majd bele, és valóságos legendák

fognak születni arról, hogyan védte meg a franciák ellen a dagi egyedül San Isidrót, állig fegyverben.

– Ugyan, Runciman teljesen ártalmatlan.

– Az – helyeselt a kapitány eltöprengve. – Valóban az. Egészen addig, amíg valaki vigyáz arra a hájas seggére. Ma éjszaka pedig kis híján kudarcot vallottam.

– De uram, ön egyáltalán nem hibázott!

– Dehogynem, Pat, méghozzá nyomorúságosan. Nem vettem észre, hogy Loup túl tud járni az eszemen, és nem figyelmeztettem Oliveirát a veszélyre, ráadásul azt sem láttam be idejében, hogy mennyire veszedelmes csapdába esni a barakkokban.

Sharpe megborzongott, amikor eszébe jutott az éjszaka bűzös, nedves, és porral szennyezett sötétsége, és a köveken megcsikorduló csizmatalpak zaja, ami azt jelezte, hogy a franciák bármelyik pillanatban keresztültörhetnek a tetőn át.

– Csak azért élünk még, mert valami szerencsétlen bolond felrobbantotta a lőszereskocsit, még véletlenül sem azért, mert legyőztük Loup-t. Vereséget szenvedtünk.

– Uram, legyen szabad megjegyeznem, hogy életben vagyunk!

– Így van. A baj az, hogy Loup is, hogy az isten verné meg! Tom Garrard azonban halott volt. Sharpe ugyan eleinte nem jött rá, hogy kié lehet a felismerhetetlenségig megégett és megcsonkított holttest, amely a felrobbantott lőszeresszekerektől nem messze feküdt a felperzselt földön. A halott kinyújtott bal karját karommá torzította a tűz, de tenyerében még látszott a deformálódott fémdoboz. Amikor Sharpe meglátta, a fém még mindig forró volt, de azért alaposabban is szemügyre vette. Két elszenesedett ujj tört le a halott kezéről, miközben kifeszegette. Amikor felnyitotta a tetőt, látta, hogy a vörös kabátost és a nőt ábrázoló kép épségben maradt. Sharpe óvatosan

letisztította a képet, és kitörölt egy könnyecseptet a szeméből.

– Tegnap éjjel Tom Garrard mentette meg mindannyiunk életét, Pat.

– Hogy érti ezt, uram?

– Ő robbantotta fel a lőporoszekereket, de maga is belehalt.

A bádogdoboz jelenléte nyilvánvalóvá tette, mi történt. Amikor Tom Garrard ráébredt, hogy az ezred elvesztette a csatát, valahogy a kocsik közelébe jutott, és szikrát vetett rájuk, tudván tudva, hogy ezzel a saját sorsát is megpecsételi.

– Uramisten! – sóhajtott fel Sharpe, amikor eszébe jutottak a bajtársával együtt töltött éveik. – Ő is ott volt Assay-ban, és Gawilghurban is. Riponban született, az apja egy szegény zsellér volt, és amikor az egyik évben különösen rossz volt a termés, a földesúr kidobta az egész családját. Tom, hogy legalább őt ne kelljen etetni, beállt a 33-okhoz. Isten tudja, hogyan, de mindig küldött haza valamennyi pénzt abból a nyomorúságos zsoldból! Tegnap azt mesélte, hogy tervei szerint még két évet leszolgál a portugáloknál, és amikor megkapja az ezredesi kinevezést, hazamegy, és a lelket is kirugdossa abból a földesúrból, aki miatt beállt a hadseregbe.

– Úgy látszik, ezt most önnek kell megtennie helyette, uram.

– Bizony. A rohadék olyan verést kap, amelyet rémálmaiban sem képzelt volna el – bólíntott Sharpe. Megpróbálta becsukni a bádogdobozt, de a hő eltorzította a silány fémet. Visszaejtette hát a hamvak közé, majd Harper kíséretében elindult a bástyák felé, ahol a franciák kis csoportja megtámadta őket. Innen tökéletesen beláthatták a teljes, szörnyű látképet. San Isidro megfeketedett, vérfoltos falai között mindenfelé holttestek heverték, és a távolban éppen a halott Thompson közlegényt vitték a templom fala mellé,

egy sebtében ásott tömegsírhoz.

– Szerencsétlen Thompson! Hogy lecsesztem tegnap, amiért felébresztett. Éppen vizelni indult, amikor megbotlott bennem.

– Pedig éppen ez volt a szerencsénk.

Harper a kapuhoz lépett, amelyen még mindig tisztán látszottak a hétcsövű puska tusának ütésnyomai. Az ír ádáz arccal tapogatta meg a krátereket.

– Mindenképpen hallaniuk kellett a rohadékoknak, hogy valaki be akar jutni. Ők tudták, hogy biztonságban vannak, mégsem engedtek be.

– Ne feledje, Pat, egyikük holtan akart látni minket, isten legyen irgalmas a nyomorult lelkéhez, ha kiderül, melyikük volt.

A kapitány észrevette, hogy a falakon nincsenek fent a zászlók, ezért magához intett egy közlegényt. – Cooper lövész!

– Uram, igen, uram!

– Vonja fel a zászlókat.

A szövetséges csapatok közül San Isidróba a Királyi Német Légión Lovassága érkezett meg először, akik gondosan felderítették a környéket, mielőtt bevonultak volna az erődbe. Kapitányuk jelentették, hogy a lejtő alján hullák fekszenek, és döbbsen vették tudomásul, hogy az erődben még több halott hever szerteszét.

– Mein Gott! Mi történt itt?

– Kérdezze az ezredest. Lord Kiely a neve – mondta Sharpe, és hüvelykujjával az ír tisztre mutatott, aki most a barbakán egyik ablakában tűnt fel. A Real Compania Irlandesa többi tisztje a halott portugálokat összegyűjtő katonákat felügyelte, Sarsfield atya pedig a sebesült katonákkal és a zokogó asszonyokkal foglalkozott. Mivel tábori sebészek nem voltak, nem tehettek mást, csak bekötözhatték és kimoshatták a sebeket, és

reménykedhettek. Gyeekezetük kevésnek bizonyult, egyik sebesült a másik után halt meg. Néhányuk időnként felordított öntudatlan állapotában, de a legtöbben nyugodtak maradtak, miközben a pap a kezüket fogva feladta rájuk az utolsó kenetet.

Hamarosan újabb katonák érkeztek az erődbe, ez alkalommal törzstisztek. Többségük brit volt, de akadtak köztük portugálok is és egy spanyol, Valverde tábornok. Harper lovagolt elöl, és az első félórát azzal töltötte, hogy szörnyülködő arccal körbelovagolt, és szemügyre vette a pusztítást, amelyet a franciák hagytak maguk után. Amikor azonban különvált a többi tiszttől, és csatlakozott Sharpe-hoz, már széles vigyor ült az arcán.

– Micsoda szörnyűség ez, Richard! – jegyezte meg vidáman.

– Rohadt kemény éjszakánk volt, uram – felelte komoran Sharpe, aki nem értette, hogy felettese miért ilyen elégedett.

– Persze, hogyne – bólogatott Hogan, és megpróbált némi részvétet erőltetni magára, bár nem járt sok sikerrel. – Mindenesetre kár Oliveiráért és az embereiért. Jó ember volt, a többiek pedig kitűnő katonák.

– Figyelmeztettem a veszélyre.

– Igen, Richard, biztos vagyok benne, hogy így volt, de mindketten tudjuk, hogy a háborúban nem mindig a megfelelő emberek halnak meg. Ha a Real Compania Irlandesát tizedelték volna meg, sokkal, de sokkal könnyebb lenne a helyzetünk, de azért így sem olyan rossz. Megteszi ez is.

– Hogy érti ezt, uram? – csattant fel Sharpe. – Tisztában van azzal, hogy mi történt itt tegnap éjszaka? Valami pondró elárult bennünket! Kinyitotta a kaput Loup-nak!

– Ez egyáltalán nem lep meg, Richard! Mindig is azt mondtam, hogy a Real Compania Irlandesa nem

megbízható, és a franciák oldalán áll – bizonygatta a holttestekre mutatva Harper. – Hát kell ennél jobb bizonyíték? Mindenestre ez azért a hasznunkra van. Most végre jó okunk van arra, hogy eltakarítsuk ezeket a kurafiakat anélkül, hogy megsértenénk a londoni vagy a madridi királyi udvart. Most azonban megtehetjük azt, hogy szívélyes köszönetet mondunk a spanyol királynak azért, mert a rendelkezésünkre bocsátotta a személyes testőrségét, tudtára adjuk, hogy a Real Compania Irlandesa értékes segítséget nyújtott a határvidéken egy veszedelmes francia támadás visszaverésében, majd az egész bagázst elküldhetjük Cádizba, hogy ott rohadjanak meg. Nagy tehertől szabadulunk meg, Richard, és a franciák szándékai is meghiúsultak a tegnapi éjszakán történt eseményeknek köszönhetően. Hibát követtek el. Békén kellett volna hagyniuk magát, de Monsieur Loup képtelen volt ellenállni a csali csábításának. Olyan okos terv, hogy szinte sajnálom, hogy nem az én fejemből pattant ki, de már nem is számít. Szerencsére itt és most búcsút mondhatunk gáláns szövetségeseinknek, és így véget vethetünk az írországi eseményekről szóló pletykáknak.

– Az én embereim nem terjesztenek pletykákat!

– Az ön emberei? – érdeklődött gúnyosan Hogan. – Richard, ezek nem az ön emberei, hanem Kielyé, de leginkább Bonapartét szolgálják.

– Jó katonák, uram, és nagyszerűen küzdöttek!

Hogan lemondó mosollyal megrázta a fejét, amikor észrevette a Sharpe hangjából kicsengő haragot, majd szelíden megfogta a kapitány könyökét, és a keleti fal felé kezdte vezetni.

– Hadd magyarázzam el a helyzetet, Richard! A hadsereg harmada ír, és egyetlen ezred sincs, amelynek tisztjei között ne lennének ott. Mint tudjuk, nem kedvelik kimondottan őfelségét, György királyt, és erre nincs is

különbösebb okok. Mégis itt vannak, mert odahaza nincs munka, nincs élelem, és mert a hadsereg – áldassék ezért – tudja, mi kell az íreknek. De tegyük fel, hogy azok a nagyszerű fiúk Cork és Offaly megyéből, és a bátor katonák Inningskillingből és Ballybofey-ből olyan idegesek lesznek, hogy fellázadnak, és akkor csak Isten a megmondhatója, meddig marad meg a hadsereg. Talán egy hétig, talán egy napig, talán egy óráig. A franciák egyszer már majdnem sikeresen egymás ellen uszítottak bennünket, és nincs okunk feltételezni, hogy nem próbálják meg ismét. A következő pletyka, amit terjeszteni fognak, még jobb lesz, és csak úgy tudom megakadályozni, hogy elterjedjen, akár a futótűz, hogy kipurgálom a seregből a Real Compania Irlandesat. Még ha igaza van is, Richard, és valóban nem ők terjesztik az álhírt, akkor is olyasvalaki teszi, aki a közelükben van. Holnap reggel tehát ezek a derék kis rohadékok elindulnak a főhadiszállásra, leadják azokat a szép puskákat, amelyeket ön, Richard, ki tudja, honnan kerített elő a számukra, és ott is maradnak, amíg módot nem találunk arra, hogy Cádizba szállítsák őket, és ez ellen senki nem tehet többé semmit. Felső utasítás.

Hogan egy papírdarabot vett elő, és Sharpe felé nyújtotta.

– Nem én találtam ki, hanem maga a herceg.

A kapitány kinyitotta a négyrét hajtott papírt, és látta, hogy Harper igazat mondott. Felháborodott az igazságtalanság láttán. Az olyan emberek, mint Donaju, nem akartak mást, csak a franciák ellen harcolni, de félredobták őket, mint egy csapatnyi köpönyegforgatót. Sharpe-nak kedve támadt, hogy galacsinná gyűrje Wellington parancsát, de fogcsikorgatva ellenállt a készítésnek.

– Ha annyira meg akar szabadulni a bajkeverőktől, kezdje a sort Kielyvel meg a bűdös Szajnájával!

– Ne oktasson ki – jegyezte meg ridegen Hogan. – Tudom, hogyan végezzem a munkámat! Kielyvel nem bánhatok el,

mert nem a brit hadseregben szolgál. Csak Valverde rúghatná seggbe, de mert ő nem fogja megtenni, kénytelen vagyok az egész alakulatot elrekkenteni valahová. Politikai szempontból ez az egyetlen helyes lépés, és a holnapi napon meg is fogom tenni.

Sharpe nagy nehezen legyűrte haragját.

– Miért csak holnap? Miért nem mindjárt ma? – kérdezte keserűen.

– Mert a mai nap azzal telik majd, hogy eltemetjük a halottakat.

– És miért az én dolgom ez? Miért nem Kielyé vagy Runcimané?

– Azért, Richard, mert a két említett úriember velem jön majd, hogy jelentést tegyenek. Hadbírószáki tárgyalás lesz ugyanis, és egészen biztos akarok lenni benne, hogy olyan ítéletet hoznak, amelyet én akarok.

– Mi a francért tartanak tárgyalást? Teljesen egyértelmű, mi történt! Csatát vívtunk, és veszítettünk.

Hogan felsóhajtott, és türelmesen magyarázni kezdett.

– Igenis szükség van hadbírószáki tárgyalásra, mert egy kiváló ezred gyakorlatilag megsemmisült, és a portugál király nem lesz boldog, ellenben a spanyol *junta*, amely az ellenségünk, imádni fogja. Azt fogják mondani, hogy a külföldi csapatok alkalmatlanok arra, hogy brit fennhatóság alatt küzdjenek, márpedig most éppen az a legfontosabb célkitűzésünk, hogy Wellington legyen Spanyolország *generalissimója*, mert csak így arathatunk győzelmet. Ez az, amiért gyorsan kell cselekednünk, mielőtt az a nyomorult Valverde eléri, amit akar. Haditörvényszék elé kell hát állítanunk egy szerencsétlen angol tisztet, mert szükségünk van egy bűnbakra.

Sharpe szörnyű tragédia előszelét érezte. A spanyolok és a portugálok egyaránt bűnbakot akarnak, és ő nagyszerű áldozati bárány lehetne, akit Hogan jelentése alapján annak

rendje és módja szerint meghurcolhatnak.

– Én megpróbáltam elmagyarázni Oliveirának, hogy támadás közeledik, de nem hitt nekem.

– Ugyan, Richard! – kacagott fel az ír tiszt. – Hiszen ön csak egy egyszerű kapitány, akinek az előléptetési papírján meg sem száradt a tinta! Tegnap csak hadnagy volt, emlékszik? Csak nem képzeli, hogy azzal állhatunk a portugál kormány elé, hogy egy közönséges zöld kabátos hadnagy felelős lehet egy egész ezredük legyilkolásáért? Isten az égben, ember, ha már egyszer áldozati bárányt keresünk, akkor egy igazán kövér kell nekünk, hogy szépen sercegjen a zsírja, ha tűzre vetjük.

– Runciman, ugye?

– Így van – bólintott Hogan farkasvigyorral. – A mi önjelölt tábornokunkat kell feláldoznunk, hogy a portugálok elégedettek legyenek, és hogy a spanyolok megbízzanak Wellingtonban. Bármennyire is kedvemre való lenne, nem áldozhatom fel Kielyt, mert ez felbőszítené a spanyolokat, és nem áldozhatom fel önt sem, mert túl fiatal, és hasznát vehetem a későbbiekben, de Claud Runciman ezredes olyan alkalmas bűnbaknak, mintha egész szolgálata alatt csakis erre készült volna. Claud egyetlen dologra alkalmas; feláldozni a becsületét és rangját, hogy Lisszabon és Madrid egyaránt elégedett legyen. Persze lehet, hogy egyszerűen agyonlövik – töprengett el Hogan – *pour encourager les autres*.

Sharpe sejtette, hogy esetleg ismernie kellene a francia kifejezést de az semmit nem mondott neki, és most amúgy sem volt olyan hangulatban, hogy megkérje Hogant, fordítsa le. Nagyon sajnálta Runcimant.

– Kérem, uram, ne hagyja, hogy kivégezzék! Az egészről én tehetek, semmiképpen nem az ő hibája volt.

– Teljesen mindegy – válaszolt nyersen Hogan. – Nyilvánvaló, hogy Oliveira volt a hibás, aki jó tiszt volt

ugyan, ám nem hallgatott önre, holott így kellett volna tennie, de a néhai ezredest nem merném támadni, és szerencsére nem is kell, mert itt van helyette Runciman. Szó sincs igazságról, barátom, ez politika. Csúf dolgok ezek, de ha megfelelően alkalmazzuk őket, csodákra képesek. Ma foglalkozzon a temetéssel, holnap pedig jelentkezzen a főhadiszálláson a lefegyverzett Real Compania Irlandesaval együtt. Keresünk majd számukra egy biztonságos, isten háta mögötti helyet, ahol nem kavarhatnak bajt, ön pedig visszatérhet a normális katonaélethez.

– És akkor mi történik, ha Runciman engem kér fel tanúnak? Nem fogok hazudni.

– Érdekes gondolat, de higgye el, hogy erre nem kerül sor. A haditörvényszék feladata nem az igazság felderítése lesz, Richard, hanem az, hogy megkönnyítse Wellington dolgát.

Hogan ezzel megfordult, elindult, de egyszer még visszanézett, és megszólalt.

– Majd küldetek egy-két ásót és csákányt, hogy simább legyen a temetés!

– És miért nem küldte el azokat a dolgokat, amelyekre tényleg szükségünk lett volna? – kérdezett vissza keserűen Sharpe. – Bezzeg azokat a rohadt ásókat könnyedén elő tudja keríteni, mi?

– Ha akarom, csodákra vagyok képes. Holnap pedig ebédeljünk együtt.

A hullaszag lassan belengte San Isidrot, a dögevő madarak egyre nagyobb számban jelentek meg az égen, néhányuk pedig leszállt a bástyákra. Az erődben meglehetősen kevés ásó volt, ezért Sharpe arra utasította a Real Compania Irlandesa katonáit, hogy egyetlen, hosszú sírgödört ássanak, és megparancsolta a lövészeknek, hogy ők is segítsenek a munkában. A zöld kabátosok morgolódtak ugyan, mert úgy gondolták, hogy az efféle

munka nem méltó a hozzájuk hasonló elit katonákhoz, de a kapitány nem tűrt ellentmondást.

– Ha ők ásnak, mi is ásni fogunk – mondta elégedetlenkedő embereinek, és az írekre bökött, majd maga is félmeztelenre vetkőzött, és felragadott egy csákányt. Úgy fogta az egyszerű szerszámot, mintha fegyver lenne, bőszen csapkodni kezdte a köves talajt. Jócskán megizzadt.

– Sharpe! – szólította meg a láthatóan igen bánatos Runciman ezredes, hatalmas lova hátáról. – Ön lenne az?

– Igen, tábornok úr, én vagyok.

– Önt megkorbácsolták? – kérdezte az ezredes, aki nem tudta levenni a szemét a kapitány hátán éktelenkedő sebhelyekről.

– Igen, uram, még Indiában, és biztosíthatom, hogy teljesen méltánytalan büntetés volt. Jó régen történt.

– Nem tartom helyesnek, hogy ilyen munkát végez! Egy tisztnek meg kell őriznie a méltóságát. Meg kell tanulnia a rangjához méltó módon viselkedni!

– Szeretek ásni, tábornok úr – felelte Sharpe, miközben letörölte a verejtéket az arcáról. – Becsületes munka. Mindig arról álmodoztam, hogy egy napon szerzek egy tanyát. Nem gondoltam nagyra, csak akkorára, amekkora a becsületes megélhetéshez elegendő. Búcsúzni jött?

– Igen – bólintott Runciman. – Hallotta, hogy haditörvényszéki tárgyalást hívtak össze?

– Hallottam, uram.

– Gondolom, olyasvalakit keresnek, akit hibáztatni lehet. Valverde tábornok legalábbis azt mondta, hogy valaki lógni fog a törtétek miatt.

Runciman idegesen babrálta a kantárszárat, majd elfordult a nyeregben Valverde felé, aki épp a lázasan gesztikuláló Lord Kielyvel beszélt. Az ír tiszt gyakran Sharpe felé mutogatott, de a beszélgetésből semmi nem hallatszott el

hozzájuk, mert vagy száz lépés választotta el őket.

– Ugye nem tartja valószínűnek, hogy felakasztanak, Sharpe? – kérdezte óvatosan Runciman, aki nem állt messze attól, hogy könnyekben törjön ki.

– Bizonyosan nem, tábornok úr.

– De azért megszegyénítenek, és az majdnem ugyanaz.

– Hát akkor küzdjön ellenük!

– Mégis, hogyan?

– Mondja el nekik uram, hogy az ön utasítására figyelmeztettem Oliveirát!

– De hiszen ez nem igaz!

– Az mindegy, ha ezt ők nem tudják.

– De én nem hazudhatok!

– A becsülete forog kockán uram, az isten szerelmére! Mondja el nekik, hogyan kényszerült arra, hogy trükkök segítségével szerezen puskákat az embereknek, és azt, hogy ezek nélkül a fegyverek nélkül senki sem élte volna túl a tegnapi éjszakát! Játssza el a hőst, és keserítse meg a kurafiak életét!

Runciman lassan megrázta a fejét.

– Én nem vagyok hős, Sharpe. Szerettem abba a hitbe ringatni magam, hogy a tevékenységem a hadsereg javára válik, ahogyan drága jó apám is legjobb tudása szerint munkálkodott az egyház érdekében, de nem hiszem, hogy rátaláltam az igazi feladatomra. Nem adhatom ki magam olyasvalakinek, aki nem vagyok! Csak azért jöttem – mondta nehézkesen, miközben levette a kalapját, hogy megtörölhesse izzadó homlokát –, hogy elköszönjek.

– Nos uram, ez esetben sok szerencsét!

– Tudja, Sharpe, azt hiszem, nem vagyok valami szerencsés ember. Nagyszerű dolog, hogy az én drága szüleim megfelelően neveltek, és jó, hogy egészséges étvágygal áldott meg az Úr, de semmi egyéb.

Runciman vállat vont, majd ismét a fejére tette kalapját,

majd megfordította lovát, hogy csatlakozhasson Hoganhez. Közben két ökrös szekér érkezett az udvarra, amelyek ásókat és csákányokat hoztak. Sarsfield atya felügyeletével felrakták rájuk a sebesülteket, hogy mihamarabb kórházba kerülhessenek.

Hogan búcsút intett Sharpe-nak, és a szekerekkel együtt távozott az erődől a túlélőkkel együtt. A portugálok természetesen a magasba tartották lobogóikat. Kiely egyetlen szót sem szólt embereihez, csak némán lovagolt délnek Juanitával az oldalán. Valverde tábornok udvariasan megérintette kalapját, amikor ellovagolt a nő mellett, majd megsarkantyúzta lovát, és körbeügetett a várudvar megperzselt fűvén, és Sharpe felé indult.

– Sharpe kapitány? – kérdezte, amikor végül odaért.

– Tábornok úr? – kérdezett vissza az angol, akinek kezével kellett árnyékolnia szemét, ha viszonzni akarta a sovány, sárga ruhás tábornok pillantását.

– Mit gondol, mi oka volt Loup-nak a támadásra?

– Ezt tőle kellene megkérdeznie, uram.

– Meglehet – mosolyodott el gúnyosan a tábornok. – A világért sem zavarnám meg, folytassa csak nyugodtan az áását, kapitány. Vagy jobb, ha hadnagynak szólítom?

Valverde várt még egy darabig, de mert nem kapott választ, megsarkantyúzta hátasát, és ellovagolt.

– Hát ez meg mi volt? – hitetlenkedett Harper.

– Fene se tudja – vont vállat Sharpe, és nézte, ahogy a spanyol tábornok csatlakozik a menethez. Abban azonban biztos volt, hogy semmi jót nem jelent. Káromkodott, majd ismét lecsapott a csákánnyal. Az acél szikrát vetett egy kövön, mire a kapitány elengedte a szerszám nyelét, és az altiszthez fordult.

– Egy azonban biztos, Pat. A tegnapi éjszaka mindenkinek rosszat hozott, kivéve talán azt az átkozott Loup-t, aki viszont továbbra is odakint ólálkodik, és ennek már a

gondolatától is háynom kell.

– És tehetünk ellene valamit, uram?

– Most éppen semmit. Még csak azt sem tudom, hol találhatnánk meg azt a vérbajos disznót.

Ekkor érkezett meg El Castrador.

– El Lobo San Cristóbalban van, senor – mondta a spanyol. A partizán öt emberével együtt érkezett, hogy elvigye a muskétákat, amelyeket Sharpe ígért neki. El Castrador ugyan azt állította, hogy száz fegyverre lenne szüksége, de Sharpe még abban is kételkedett, hogy akár egy tucatnyi embert össze tudna szedni. Gyanította, hogy a többi puskát egészséges haszonnal adta volna tovább. Sharpe a Runciman szobájában tárolt harminc muskétát adta át neki.

– Sajnálom, többet nem nélkülözhetek – jelentette ki. A spanyol szomorúan vállat vont, és úgy tett, mintha már megszokta volna az efféle csalódásokat, majd nekilátott a portugál holttestek fosztogatásához. Maglátott egy lőporos szarut, felemelte, de amikor észrevette, hogy golyóütötte lyuk éktelenkedik rajta, csak a fémkupakot feszegette le róla, és véres kabátja egyik feneketlen zsebébe süllyesztette.

– El Lobo San Cristóbalban van, senor – ismételte kisvártatva.

– Honnan tudja? – kérdezett vissza Sharpe.

– Én vagyok El Castrador! – mondta büszkén a visszataszító külsejű spanyol, majd leguggolt egy másik, megfeketedett holttest mellé, és kövér ujjával szétfeszítette állkapcsát.

– Mondja csak, uram, igaz, hogy van vevő a halott emberek fogaira?

– Igen, Londonban tényleg megveszik őket.

– És aranyat adnak értük?

– Így van, aranyat vagy ezüstöt – válaszolt Sharpe, mert

tisztában volt vele, hogy az emberi fogakból készült protéziseket gazdagok vásárolták, akik valami jobbat akartak, mint a csontból vagy elefántcsontból faragott műfogsorok.

El Castrador lehámozta a hulla ajkait a fogsoráról, és vizsgálgatni kezdte.

– Akkor tehát, ha kiszedem ezeket itt, megveszi tőlem őket, senor? Jól kereshetne vele, ha elküldi Londonba! Mi ketten nagy üzletet csinálhatnánk!

– Nincs időm efféle üzletekre – mondta undorral Sharpe. – Különbösen is, mivelénk csak a franciák fogaira van kereslet.

– A franciák meg angol fogakkal kereskednek Párizsban, ugye? A franciák tehát a maguk fogaival esznek, maguk meg a franciákéival, így aztán senki nem harap a saját fogaival – kacagott fel El Castrador, majd felállt a halott mellől. – Lehet, hogy Madridban is el lehet adni ezeket a fogakat – töprengett el.

– Hol van az a San Cristobal? – váltott témát Sharpe.

– A hegyeken túl.

– Mutassa az utat! – mondta Sharpe, és a keleti bástyákhoz kezdte húzni a spanyolt. Amikor felértek, El Castrador egy ösvényre mutatott, amely a völgy távolabbi feléről indult a hegyek felé. Ezen át érkezett Dona Juanita de Elia is, amikor a francia dragonyosok üldözték.

– Menjen azon az úton ötmérföldnyit, és eléri San Cristóbalt. Nem valami nagy hely, de nem fogja eltéveszteni.

– Honnan tudja, hogy Loup ott van? – kérdezte Sharpe.

– Onnan, hogy az unokafivérem látta, ahogy megérkezik ma reggel. Azt is mondta, hogy sebesülteket vitt magával.

Sharpe keletre nézett. Öt mérföld, tehát öt óra holdfénynél, és hat tők sötétben.

– Mit csinált ott az unokafivére?

– Régebben abban a faluban lakott, senor. Néha most is

ellátogat oda.

Sharpe magában sajnálta, hogy az előző nap estéjén senki nem tartotta szemmel Loup-t.

– Mondjon valamit San Cristóbalról!

A spanyol elmondta, hogy egy magasan fekvő, aprócska faluról van szó, amely kis mérete ellenére meglehetősen jómódú. Szép temploma és főtere van, házainak nagy része pedig kőből épült. Azelőtt híres volt arról is, hogy innen szállították a bikákat a kis, határ menti falvak bikaviadalaira, de mostanra a franciák leölték az utolsó szarvasmarhát is.

– Hegytetőn fekszik?

– Nem – rázta meg a fejét El Castrador –, egy olyan völgyben van, mint az amott, csak az nem olyan mély – mondta, és keletre, egy szurdokra mutatott.

– A közelben nincsenek fák, így senki sem közelítheti meg San Cristóbalt anélkül, hogy észre ne vennék. El Lobo falakat építtetett a házak közé, és öröket állíttatott a templom harangtornyába, tehát minden közeledőt észrevesz. Csak nem akar odamenni, señor?

Sharpe hosszan hallgatott. Természetesen szándékában állt odamenni, de ez teljesen céltalan vállalkozás lett volna, hiszen a franciának egy egész ezrede volt, míg ő alig fél századnak parancsolt.

– Milyen közel lehet jutni anélkül, hogy észrevennének?

– Talán félmérföldnyire – vont vállat a spanyol. – Van arrafelé egy szoros, abban futnak az utak, és gyakran gondolkodtam azon, hogy ott csapdába lehetne ejteni El Lobot, mert azelőtt körülkémlelt ugyan, mielőtt áthaladt, de mára felhagyott ezzel. Sokkal magabiztosabb lett.

Sharpe tehát végiggondolta a teendőit. A szoroshoz kellene mennie, és figyelnie. Csak felderíteni, nem támadni, semmi hősködés. Wellington parancsa úgy szólt, hogy a Real Com-panía Irlandesa vonuljon a főhadiszállás felé, de

nem szabta meg, milyen útonalton tegye, így senkinek nem lehetett kifogása az ellen, ha Sharpe hosszan és gondosan körülkémleli San Cristóbal-t. A legkézenfekvőbb lépés persze az lett volna, ha egyszerűen elfelejti Loup-t, de ez hasonló lett volna ahhoz, ha egy verekedés közben egyszerűen a földre kuporodik, és tehetetlenül hagyja, hogy ellenfelei tovább ütlegeljék.

– Van Loup-nak tüzésége San Cristóbalban?

– Nem, senor.

Sharpe eltöprengett azon, hogy vajon a francia is elkövet-e mindent annak érdekében, hogy órála értesüléseket szerezzen, és ez esetben nem egyenesen a kelepcébe szalad-e.

– És ön velünk tart, senor? – fordult hirtelen a kérdéssel El Castradorhoz. Ha a partizán elárulja, akkor egészen bizonyosan nem egyezik majd bele.

– Csak megfigyelni, vagy meg is akarja támadni? – kérdezte a spanyol gyanakvón.

– Csak megfigyelni – hazudta a kapitány.

– Akkor rendben. Tudja, nem hiszem, hogy elég embere lenne ahhoz, hogy rajta is üssön.

Sharpe tökéletesen egyetértett vele. Hacsak nem sikerül meglepnie a szurdokban, mert ez esetben egyetlen golyó ugyanolyan eséllyel végez ellenfelével, mint egy ezrednyi katona összehangolt támadása. Amikor az angol eszébe ötlött Oliveira megcsonkított holtteste, tudta, hogy Loup megérdemli a halált, és talán ma éjszaka, ha lövéseit El Cristóbalba küldi, bosszút állhat.

– Tudja, örülnék a segítségének – hízelt a spanyolnak.

– Ha vár egy hetet, senor, összegyűjtök elegendő embert a támadáshoz.

– Még a mai éjszakán indulunk.

– Ma? – hördült fel El Castrador.

– Egyszer láttam egy bikaviadalt. A matador keresztüldöfte

a bika nyakát és vállait, mire a barom térdre esett. A fickó kihúzta a kardját, és a közönség felé fordulva a magasba emelte a kezét, hogy ünnepeltesse magát.

– Gondolom, a bika erre magához tért.

– Bizony – bólintott Sharpe. – Az az ostoba kapott egy pár szarvat a hátába. Most én vagyok a bika, és Loup a matador. Aki hátat fordított. Ma pedig, amikor azt hiszi, végtelenen elgyengültünk, elébe megyünk.

– De csak figyeljük! – emelte fel intően az ujját El Castrador. Loup és katonái már túlságosan sokszor látták el az emberei baját, így nem akart kockáztatni.

– Megmondtam, csak tájékozódunk – helyeselt Sharpe, de Harpernek azért elmondta az igazat. Az időközben megerősített barbakánba vitte barátját, amely előtt most két lövész örködött, akik San Cristobal felé figyeltek.

– Őszintén szólva nem értem igazán, miért is indulok neki – vallotta meg Sharpe. – Nem kaptam rá parancsot, és még abban sem vagyok biztos, hogy bármire jó, hogy odamegyünk. Egy rohadt okunk azonban biztosan van.

Sharpe itt tétovázott folytatni. Valahogy különösen félenkké vált, ha magánjelleget indokairól kellett beszélnie, talán azért, mert így óhatatlanul elárulta gyengeségeit, és kevés katona volt képes az efféle feldolgozni. El akarta mondani, hogy a harcosnak mindig csak a legutolsó csatájára emlékeznek, Sharpe utolsó ütközete pedig tragédia volt. Az alacsonyról felkapaszkodott kapitánynak sok ellensége volt, így nem engedhette meg magának, hogy elveszítse győzedelmes hírét.

– Szóval jó lesz, ha péppé verjük Loup-t, igaz? – törte meg Harper a hirtelen támadt csendet.

– Nincs elég emberünk az ilyesmihez – morogta kedvetlenül Sharpe. – A lövészeket vihetjük ugyan, de nem utasíthatom arra Donajut, hogy ő is elküldje velünk az embereit San Cristóbalba. Lehetséges, hogy csak az

időnket pazaroljuk, de minden esélyt kihatásznállok, hogy azt a félszemű kurafit puszkavégre kapjam.

– Uram, meg fog döbbsenni, de a Real Compania Irlandesa katonái közül jó néhányan készséggel velünk tartanak. A tisztekben nem vagyok igazán biztos, de Noonan őrmester és a Rourke nevezetű biztosan jönne, meg szerintem Leon O'Reilly sem maradna itt, pedig az beleváló gyerek, és nincs más vágya, mint franciákat ölni. Azt mondom, lehetne belőlük több is, mert be akarják bizonyítani, hogy kemény legények, nem olyan gyávák, mint Kiely.

Sharpe elmosolyodott, és vállat vont. – Pat, mondom, lehetséges, hogy csak időpazarlás az egész.

– Mégis, uram, mi egyebet készül ma éjjel csinálni?

– Semmit, Pat. Semmit.

Sharpe tudta, hogy ha újabb vereséget mérnek rá, mindent elveszít, amit pályafutása során elért, de ha tétlen marad, akkor az azt jelentené, hogy szó nélkül tudomásul veszi, hogy Loup győzelmet aratott felette, és túlságosan büszke volt ahhoz, hogy ezt elfogadja. Valószínűleg semmit nem ér el hát, ha San Cristobal felé veszi az irányt, mégsem volt más választása.

Sötétedés után indultak el. Donaju ragaszkodott ahhoz, hogy ő is mehessen, ötven emberével együtt. Jöttek volna többen is, de Sharpe parancsba adta, hogy a Real Compania Irlandesa legénységének java maradjon San Isidroban az asszonyok és a felszerelés védelmére. Minden ember és felszerelés a barba-kánba került, ha esetleg Loup-nak kedve szottyanna visszatérni, és befejezni a tegnapi éjszaka elkezdett munkát.

– Rohadt egy balszerencse lenne, ha éppen akkor indulna el megszorogatni a nyakamat, amikor én megyek őt kikémleni – jegyezte meg Sharpe, aki felkészült erre az eshetőségre is, ezért rendelte lövészeit felderítőszolgálatra, főcsapata elé.

– Mit teszünk akkor, ha találkozunk velük? – kérdezte Donaju.

– Elrejtőzünk. Hetvenen nem szállhatunk harcba ezer franciával, főleg nem nyílt terepen. Ha rajtuk tudnánk ütni egy fedezék mögül és magaslatról, működhetne a dolog, de így semmiképpen. Különben is, utálok éjjel harcolni. Indiában is így kaptak el. Botladoztunk a vaksötétben, és persze mi nem ismertük a terepet, de a helyiek nagyon is. Rakétákat lövöldöztek, amik ribanc módon pontatlanok voltak ugyan, de elvakítottak, amikor meg magamhoz tértem, már ott állt körülöttem vagy húsz fickó bajonettet szegezve.

– Hol történt ez? – érdeklődött Donaju.

– Széringapatamban.

– És mégis mit csinált ön Indiában?

– Ugyanazt, amit itt. A király ellenségeit ritkítottam.

El Castrador is kíváncsi volt rá, miről beszélnek, ezért Donaju tolmácsolt. A partizán szenvedett amiatt, hogy Sharpe parancsára mindenkinek hátra kellett hagynia a lovakat, így a spanyol hátasa is a tisztekéi mellett maradt a menetoszlop végén, hiszen egy lovas sziluettje messzebbre látszik. Szintén elővigyázatosságból Sharpe parancsba adta azt is, hogy mindenki töltetlen fegyverrel haladjon, egy véletlenül elsülő puska hangja ugyanis nagyon messzire elhallatszott volna a csendes éjszakában.

A menet nem bizonyult különösen nehéznek. Az első óra volt a legkeményebb, mert akkor felfelé kellett kaptatniuk a San Isidróval szembeni hegygerincre, de amint elérték, már egyenletes terepen haladhattak a széles ösvényen, amely mellett kövek és nagyobb sziklák sorakoztak, amelyek mögött rejtőzhetek észrevétlenül ellenséges őrszemek. Sharpe normális esetben nem vállalt volna ekkora kockázatot, de most sietnie kellett. Az előző napon elszenvedett vereség egyfajta fatalista hangulatba kergette,

de semmiképpen sem akarta, hogy úgyse bevégezetlen maradjon. Kis csapatával semmiképpen nem kísérelhetett meg ostromot a jól védett San Cristobal kőfalaival és erős őrségével szemben, így valószínűleg a mai kiruccanásnak nem lesz más eredménye, mint egy elpazarolt éjszaka és néhány fájós lábú katona.

Közvetlenül éjjél után ért el a csapat a San Cristobal fölé magasodó gerincre. Sharpe megállította embereit, míg ő El Castradorral, Donajuvál és Harperrel előreóvakodott. Lehasaltak a köves talajra, és figyeltek.

A szürke kövekből emelt házak vakítóan fehérnek tűntek a hold sápadt fényében, a közéjük emelt falak pedig bonyolult árny alakzatokat rajzoltak a földre. A templom tornya világítani látszott a tiszta, holdvilágos éjszakában. Sharpe ide irányította látcsövét, és bár látta a gólyafészket a csúcson, és a harangot, egyértelmű volt, hogy őr nem állt benne. Igaz, ha őt magát parancsolták volna fel erre a sebezhető és huzatos helyre, talán ő is behúzódtott volna az egyik szélcsendes sarokba, ahol nehezebb észrevenni.

San Cristobal minden bizonnyal kellemes falu volt, mielőtt Loup és emberei beszállásolták magukat ide, és elpusztítottak volna mindent, ami a lakóknak kenyeret adott. Az erős földfalak közül nem törhettek ki az őrjöngő bikák, amelyek árából telt a szép templom, és a kényelmes házak felépítésére is. Fuentes de Onoro, az első falu, amit Sharpe spanyol földön látott, alacsony, ablaktalan viskók rendezetlen összessége volt, de San Cristobal házai kétszintesek voltak, ablakaik üvegezettek, sőt az egyikre még egy kis erkélyt is építettek. A kapitányt persze nem tévesztette meg a békés látszat, mivel erősen gyanította, hogy az ablakoknak majd' feléből őrszemek figyelik az utcát. Tekintetével végigkövette azt az ösvényt is, ahol a hajcsárok terelhették a jószágot, és amely később a falu főutcájává vált a házak között. Két ház között egy kőfal

húzódott, és távolabb felsejlett egy második körvonala is, de a labirintussá alakított város falainak és épületeinek árnyékai között nem lehetett pontosan kivenni, hol lehet. Sharpe El Castradorra nézett.

– Az lenne a kapu, señor?

– Si! Három fal van odabent.

– És akkor hol viszik be a lovaikat?

– Körben, a távolabbi oldal mentén.

Ügyes tervezésre vallott a dolog, mert az útvesztőn keresztül támadó ellenség óhatatlanul lelassult, és ekkor Loup emberei szabadon tüzelhettek rájuk a háztetőkről.

– Az a kapu nagyon erős, señor – folytatta a spanyol. – Onnan vezet egy út a hegyekbe. Gondolja, hogy oda kellene mennünk?

– Uramisten, dehogyis! – mondta, mert tudta, hogy napfelkelte előtt bizonyosan nem érnek oda, de mostanra legalább meggyőződött arról is, hogy El Castrador nem áruló. Megint a szeméhez emelte a látcsövet, és megvizsgálta, lát-e odabent valamiféle mozgást. Egy kéményből füstgomoly emelkedett a magasba. A kémény talán eddig is füstölt, de most valaki fát rakhatott odabent a tűzre.

– Mind az ágyukban vannak, és nagyon biztonságban érzik magukat – mondta Donaju.

– Nem húztak fel egyetlen zászlót sem – jelentette ki Sharpe, miután gondosan körbenézett. – Ez itt szokás, señor?

– Hát, hol felhúzzák, hol nem – vont vállat El Castrador.

– Rendben – bólintott a kapitány, és elrakta a távcsövet. – Egy tucatnyi embert rendeljen őrszolgálatra, Donaju, a többiek addig pihenhetnek. Pat, küldd Latimert és még néhány embert arra a csúcsra! – mutatott egy sziklás magaslatra, ahonnan a legegyszerűbben szemmel lehetett tartani a környéket. – Maga pedig a legjobb lövészekkel

együtt velem jön.

Harperen úgy látszott, mintha kérdezni akarna valamit, de végül úgy dönthetett, hogy ez alkalommal a legjobb, ha némán engedelmeskedik, ezért csendben maradt.

– És én nem tarthatok önökkel? – kérdezte meglepetten Donaju.

– Valakinek át kell vennie a parancsnokságot, ha elesem – rázta meg a fejét Sharpe. – Maradjon itt, és figyeljen, ha pedig hajnali háromig nem tűnnek fel ismét, vonuljon vissza.

– Mégis, mit tervez ott?

– Nem tudom, de itt valami nagyon bűzlik, és én meg akarom tudni, mi is az. Semmi különös Donaju, csak körülnézek.

Donaju kapitány szemmel láthatóan nem örült neki, hogy Sharpe kihagyja a vállalkozásból, de nem vitatkozott, mert tudta, hogy míg az angol vérbeli frontkatona, neki nincs még elegendő tapasztalata.

– És ha ön meghal, mit mondjak az angoloknak?

– Azt, hogy vegyék le a csizmámat, mielőtt eltemetnek. Nem akarok az örökkévalóságig vízhólyagokat. Pat! – fordult Harperhez. – Indulunk.

– Uram, igen, uram!

– Maga pedig marad, ugye? – kérdezte Sharpe El Castradort, de hangja sokkal inkább parancsra, mint kérdésre emlékeztetett.

– Persze señor, én majd itt várok – helyeselt a partizán, aki nyilvánvalóan örült annak, hogy nem kell közelebb érnie a farkas odúhoz.

Sharpe délnek vezette az embereit a gerinc mögött, ahol az elszórtan elhelyezkedő sziklák megfelelő fedezéket nyújtottak ahhoz, hogy elérjék a legközelebbi kőfalat. Annak ellenére, hogy meggörnyedve kellett járniuk, gyorsan haladtak a falak vetette árnyékok takarásában. Amikor félúton jártak, Sharpe távcsövén keresztül körbepillantott,

és habár a fal által takart alsó ablakok mögé nem láthatott be, tisztán ki tudta venni, hogy a felső szinteken nem állnak őrcök. Most már látta azoknak a földig rombolt házaknak az alapjait is, amelyeket azért bontottak le, hogy az esetleges támadók ne lellessenek fedezékre, amíg eléri San Cristobal külső falait. Loup elővigyázatos ember volt, ezért még azoknak az agyagfalaknak is pusztulniuk kellett, amelyek mögül a falut tűz alá lehetett volna venni. Az angolok csak hatvan-hetven méter távolságra tudták megközelíteni San Cristóbal, mert utána olyan könnyen kivehetővé váltak volna, akár a légy a fehérre meszelt falon.

– Nem kockáztatott a kurafi – mormolta Harper.

– Engem ez nem lep meg, elvégre magam is leromboltattam volna pár falat, ha ennyibe kerül elkerülnöm, hogy az a miskáló ne gyakorolhassa rajtam a mesterségét.

– És most mit teszünk?

– Még nem tudom.

Valóban, itt voltak, alig puskalövésnyire az ellenség táborától, mégsem érzett félelmet, csak valamiféle szörnyű gyanút. Lehet, hogy megcsalták az ösztönei? Talán Loup itt sincs, és lehet, hogy ő az igazi bábjátékos, aki csak arra várt, hogy a sértett önérzet elvakítsa ellenfelét, és végzetes hibát kövessen el?

– Valaki mindenesetre van ott – mondta Harper, mintha csak kitalálta volna tisztje gondolatait. – Különben nem füstölne az a kémény.

– Az lenne a legokosabb, ha eltűnnénk innen, és kialudnánk magunkat.

– Uram, szerintem meg az lenne a legokosabb, ha levetnénk az angyalbőrt, és hazamennénk, hogy ágyban, párnák közt rúghassuk az utolsót.

– Ugyan, Pat, nem ezért lettünk katonák, nem igaz?

– Beszéljen csak a maga nevében, uram! Én azért álltam a

seregbe, hogy rendesen egyik néhanapján, nem azért, hogy megöljenek – vont vállat az altiszt, és megtöltötte fegyverét.

– Én meg azért, hogy ne akasszanak fel – felelte egykedvűen Sharpe, majd ő is tűzkész állapotba hozta puskáját, és mintha hipnotizálná a látvány, a holdfényben fürdő falakra meredt.

– A pokolba is, közelebb megyek.

Úgy érezte magát, mint aki ismét egy veszedelmes ragadozót készül becserkészni. Maga sem értette, miért vállalkozik a lehetetlen feladatra, de annyira izzott benne a Loup iránti harag, hogy vállalta az értelmetlen kockázatot.

– Figyeljék az ablakokat! – suttogta hátra, ahogy a fal aljához lopódzott.

Hamarosan elért arra a földsávba, amelyet egyetlen árnyékfolt sem takart. Odabent semmi sem moccan, csak abból az egy bizonyos kéményből szállt fel a füst.

– Uram, jöjjön vissza! – szólt utána fojtott hangon Harper.

A kapitány nem válaszolt, csak mély lélegzetet vett, és kilépett a holdfénybe. Kígyóként kúszott a kövek között, öve és egyenruhája csatjai néha tompán odakoccantak az elszórt kavicsokhoz. Bármelyik pillanatban számított rá, hogy valahol felkiált egy őr, vagy lövés dörren, de csak a szél süvített. Még egy kutya sem ugatott.

Egyre közelebb ért, már elérte a falu első házát. Benézett az ablakon. Semmi. Beleszippantott a levegőbe, de nem érzett mást, csak a trágyadombok bűzét. Se dohányfüst, se mocskos egyenruhák szaga nem érződött. Csak az égő fa füstje enyhítette a trágyaszagot, de ezen kívül semmi más nem tanúskodott arról, hogy bármiféle emberi tevékenység zajlik a faluban. Odafent denevérek keringtek, tisztán látszottak hártás szárnyuk körvonalai. Most, hogy ennyire közel jutott, Sharpe már tisztán látta, mennyire leromlott állapotban vannak az épületek. A meszelés már vékonyra

kopott, a tetőkről hiányzott egy-két cserép, és az ablakkereteket is kitördelték, hogy tűzifának használhassák őket. A franciák elkergették San Cristobal lakóit, és szellemvárossá tették a kis települést. Sharpe szíve hangosan dobogott, de azért felhúzta puskája kakasát. A kattánást nyilvánvalóan meg kellett volna hallania bárkinek, aki odabent van, de továbbra is néma csend volt.

– A keservit! – mondta, és bár suttozni akart, véletlenül mégis hangosan szólalt meg. Hallotta, hogy száz lépéssel mögötte Harper kifújja a levegőt tüdejéből. A kapitány felállt, és várt. Semmi. Sehol egy lövés, vagy parancsszó. Érezte, egyik lába sírban van, de azért komótosan sétálni kezdett a falu felé. Semmit nem hallott, ami akár csak egy kicsivel is hangosabb lett volna, mint a csizmája alatt összegyűrődő fűszálak, vagy a torkában neszező lélegzet zaja. Keresztülvágott a holdsütötte térségen, egészen a második falig, és itt megtorpant. Lehet, hogy Loup van az egész mögött? Ő mozgatja a szálakat a háttérben, és most őt lesi, és alig akarja elhinni, mekkora szerencséje van, hogy az áldozat maga megy a csapdába? Lehet, hogy hamarosan elszabadul a pokol. Sharpe kis híján visszafordult, de úrrá lett rajta a büszkeség, és mégis folytatta útját. Lépésről lépésre közeledett a kapuhoz, majd amikor odaért, belépett rajta. Már az útvesztőben volt, Loup halálos csapdájában. Ujja a ravaszon, puskájának csövével körülpásztázott, de sehol nem látott mozgást. Hátát egy falnak támasztotta, hogy megnyugodjon, majd továbbment, egyenesen Loup városának szívébe, a templomtoronyhoz. Csizmája kőlapokon csattant.

Sehol egy lélek. Senki nem kiáltotta, hogy fogják el, senki sem üvöltött diadalmasan. Sharpe végre kiengedte a levegőt a tüdejéből. Bár az éjszaka hűvös volt, róla mégis patakozott a veríték. Megborzongott és lejjebb eresztette fegyvere csövét.

Ekkor hangzott fel a vonítás.

Hatodik fejezet

Ez az ember egyszerűen egy őrült, Logan! – mondta Wellington. – Én mondom, megveszett! Bolondokházába kellene zární, hogy egy hatpennysért bárki megdobálhassa. Járt már bolondokházában, Logan?

– Csak egyszer, uram.

Hogan lova fáradt és ideges volt a hosszú úttól, és az ír tisztet is alaposan megviselte az utazás, ezért megzavarták a tábornok szokatlan, üdvözlésnek szánt szavai.

– Erskine-t is oda kellene zární, hogy bárki megnézhesse a kétpennysért – folytatta Wellington. – Persze lehet, hogy ennek a feladatnak a megoldására alkalmas, elvégre most elég, ha körülveszi a helyet, nem kell okvetlenül elfoglalnia.

A tábornok éppen az Almeidát körülvevő, rossz állapotú francia védműveket szemrevételezte. Néha leadtak egy-egy lövést a falakról, és a visszhang még akkor is tisztán hallható volt, amikor a dörrenés maga már rég elhalt. Wellington és tucatnyi lovasból álló kísérete ugyan kiváló célpontot nyújtott a francia tüzéreknek, de őlordsága semmibe vette a veszélyt, sőt mintha csak bosszantani akarta volna az ellenséget, megállt, valahányszor a terep lehetővé tette, és figyelmesen megszemlélte, amit látott. Almeida látképe most ugyancsak sivár volt, mert amióta a katedrális és a fellegvár felrobbant, amikor az ottani lőporraktárakat találat érte, egyetlen magasabb épület sem maradt odabent. Ez az esemény kényszerítette a portugál és angol katonákat arra, hogy feladják a várat, és azóta az Erskine vezetése alatt álló angol csapatok folyamatosan ostromgyűrűben tartották a franciákat. Az angolok szigorú parancsot kaptak rá, hogy ne foglalják el a masszív, csillag alakú erődöt, csak tartsák körülzárva, de amúgy sem

rendeltek volna elég nagy ostromágyúkkal ahhoz, hogy áttörjék a vastag falakat.

– Mit gondol, Hogan, mennyien lehetnek bent? – kérdezte Wellington, tudomást sem véve arról, hogy az ír azért tette meg az utat olyan sietve, mert fontos híreket hozott.

– Gondolom, ezerötyszáz katonájuk lehet bent, uram.

– Hogy állhatnak muníció dolgában?

– Több mint elegendő lehet nekik.

– És élelmük is elég van?

– Forrásaink szerint ha csak fél fejadagokat osztanak, két hétig is kitarthatnak, de ez nem jelenti azt, hogy nem húzhatják ki akár egy hónapig is. A franciák néha mintha a levegőből is megélnének, uram. Javasolhatom azonban, hogy vonuljunk egy biztonságosabb helyre, mielőtt valaki alaposan becélozna minket? És kérhetem, hogy egy ideig osztatlan figyelmét élvezhesse mondanivalóm?

Wellington nem mozdult.

– Ugyan, most éppen a tűzérek osztatlan figyelmét élvezem. Ha elég alaposan céloznak, végre megszabadulhatok attól a bolondtól.

Erskine állandóan részeg volt, gyakorlatilag vak, és köztudottan zavarodott elméjű.

– Tudja, Hogan, mit válaszoltak arra a panaszos levélre, amit küldtem nekik?

Az ír ugyan már vagy egy tucatszor hallotta Wellington szájából ezt a történetet, de tudta, hogy az mennyire élvezi, ha elmesélheti.

– Attól félek, nem emlékszem rá.

– Képesek voltak azt írni, hogy ha az esetek bizonyos részében vitathatatlanul gyengeelméjű is, világos pillanataiban rendkívül élesen vág az esze – kacagott fel vadul Wellington, majd folytatta. – Mi a véleménye, őrnagy úr, megpróbálja majd Masséna felmenteni az erődöt?

Hogan számára a hangsúly nyilvánvalóvá tette, hogy

Wellington tökéletesen tisztában van a válasszal, így hát inkább csendben maradt, bár a válasz nyilvánvaló volt mindkettőjük számára. Masséna Marshall nem fogja otthagyni másfél ezer emberét Almeidában csak azért, hogy az éhség végül megadásra készítse őket, és a háború hátralévő részét egy dartmoori hadifogolytáborban töltsék. Nem véletlenül tartották olyan makacsul a várost, hanem valamiféle távoli cél érdekében dolgoztak, és mind Hogan, mind parancsnoka biztos volt benne, hogy a franciák lassanként elérik, amit akarnak.

Fehér füstpamacs bomlott ki a vár egyik bástyáján, pontosan velük szemben, amint az egyik tüzér elsütött egy ágyút. A golyó röptében egyenes vonalnak tűnt. Pontosan feléjük tartott, ők pedig kíváncsian várták, hová csapódik be. Tudták, hogy ha a célzócsavaron csak egyetlen félfordulattal többet húztak a kelleténél, a lövedék előttük csapódik be, ha pedig eggyel többet, akkor messze a fejük felett süvít majd el.

A lövés végül vagy százyardnyival rövidebbre sikerült a kelleténél, és éppen Wellington feje felett pattant el, magával sodorva egy kisebb tölgyliget ágait.

– Még hidegek az ágyúik, ezért sikerednek olyan rövidre a lövéseik.

– Nem céloztak olyan rosszul, tábornok, és attól tartok, hamar felmelegednek azok az ágyúcsövek.

– Kedves az élete, mi, őrnagy? – kuncogott Wellington. – Nos, rendben, menjünk.

A lord csettintett, mire lova engedelmesen lesétált a lejtőn egy brit ütegállás mellett, amelyet földdel megrakott vesszőkasok védtek az ellenséges tűztől. A tüzérek közül néhányan derékig meztelenek voltak, akadt, aki aludt, és egyikük sem vett tudomást arról, hogy a főparancsnok éppen mellettük halad el. Más tábornokot talán felhábortottak volna ezek az állapotok, de Wellington látta,

hogy az ágyúk jó állapotban vannak, így csak biccentett a tüzérek altisztségének, majd a közelébe intette kíséretének tagjait.

– És milyen híreket hozott ön, Hogan?

– Sok újságom van, uram, de egyik sem valami kellemes – felelte legyintve az ír tiszt.

– Bessiéres marsall csatlakozott Massénához, a lovasaival és a tüzérségével egyetemben, de ha jók az értesüléseink, gyalogságot nem hozott magával.

– Ezt a partizánoktól tudja?

– Így van, uram. Szorosan követik Bessiéres-t – bólított Hogan, és egy szippantásnyi tubákot tömött orrába, amíg Wellington emésztette a híreket.

Bessiéres a Spanyolország északi részében lévő francia csapatokat irányította, amelyek elsődleges feladata a partizánok elleni harc volt, így az, hogy csapatait Masséna megerősítésére küldték, azt mutatta, hogy a franciák elszánták magukat rá, hogy felmentik Almeidát az ostrom alól.

Wellington csendesen lovagolt tovább. Az út egy enyhén emelkedő, füves lejtőn vezetett felfelé, ahonnan ismét jól lehetett látni az ellenséges erődítményt. A tábornok teleszkópos látcsövet vett elő, és hosszan nézte az alacsony falakat, valamint a golyó szaggatta háztetőket. Hogan látta lelki szemeivel, ahogy odabent a tüzérek lázasan állítanak az irányzékon, hogy belőhessek a célpont új helyét. Wellington hirtelen felmordult, majd hangos csattanással összecsukta a messzelátót.

– Szóval Masséna jön, és segít ezeken a fickókon, mi? Ha ez sikerül, akkor elegendő készletük lesz ahhoz, hogy kitartsanak addig, amíg beállnak a téli hidegek, hacsak előbb el nem foglaljuk az egészet. Az ostrom azonban legalább nyár közepéig elhúzódik, mert nem vehetjük be egyidejűleg Almeidát és Ciudad Rodrigót. Massénát tehát

még kell állítanunk. Ez meg alacsony lesz, garantálom! – mondta végül, de utolsó mondata már arra az ágyúgolyóra vonatkozott, amely most indult útjára a vár egyik lövegének csövéből. A lövedék egy másodperccel előbb érkezett, mint a dörrenés, jóval a tábornok előtt pattant egyet a földön, és letarolt egy olajfát.

– Minden bizonnyal azt is tudja, Hogan, mi lesz a gondom, ha megpróbálom megállítani Massénát még Almeida előtt.

– A Coa, uram.

– Ahogy mondja, őrnagy.

Ha az angol és a portugál seregeknek Almeidától nem messze kellett tartaniuk a frontot a franciák ellenében, akkor a gyors folyású, mély Coa folyó a hátuk mögött lenne, és ha Masséna terve beválik és sikeresen visszaszorítja Wellington jobbszárnyát, akkor az egész hadsereg csak egyetlenegy úton vonulhatna vissza, mégpedig ott, egy magas, keskeny hídon keresztül. A Coán sehol máshol nem akadt nemhogy híd, de még gázló sem, így a vert sereg sebesültekkel, ágyúkkal, szekerekkel, vezetéklóvakkal, és a katonákat kísérő asszonyokkal és gyerekekkel együtt a hídnál torlódna fel. Teljes lenne a káosz, és semmi kétség nem lehet afelől, hogy a franciák nehézbírtói és gyalogosai ezt ki is fogják használni. Így egy nagyszerű angol hadsereget pusztíthatnának el a franciák a portugál föld és Spanyolország határán, Párizsban pedig új híd emelkedne a Szajrán, Castello Bom hídjá, amelyet arról a gyászos helyről neveznének el, ahol Franciaország marsallja, Masséna végső győzelmet aratott Lord Wellington seregei felett.

– Tehát csak a győzelembe menekülhetünk – morogta magában a tábornok, majd ismét Hoganhez fordult. – Mikor érkezik ide?

– Hamarosan, uram, nagyon is hamarosan, ugyanis Ciudad Rodrigo tartalékai rohamosan fogyatkoznak.

Bessières emberei érkezésével túl sok száját kell odabent etetniük, tehát vagy elindulnak, vagy egyszerűen éhen halnak.

– Hány embere van Massénának?

– Körülbelül ötvenezerrel számolhatunk harctéren, uram.

– Úgy. Én negyvenezernek parancsolok – jegyezte meg Wellington keserűen. – Egy napon, Hogan, Londonban majd talán elhiszik, hogy ezt a háborút képesek vagyunk megnyerni, és akkor talán majd küldenek pár embert, akik nem vakok, hülyék, vagy részegek, de hogy addig mi lesz...

– sóhajtott fel fáradtan, majd témát váltott. – Mit tudunk azokról a rohadt hamis újságokról?

Hogant nem lepte meg a tábornok érdeklődése. A kitalált írországi eseményekről szóló lapokat azzal a szándékkal terítették a brit seregben, hogy megtörjék az ír katonák harci szellemét, és bár a szándék elsősorban kudarcot vallott, a lehetőség továbbra is fennállt. Ha pedig a bomba akkor robban, amikor Masséna átlépi a határt, hogy felmentse Almeida-t, a következmények katasztrofálisak lesznek.

– Még semmi, uram.

– De gondolom, afelől intézkedett, hogy a Real Compania Irlandesát elvezényeljék a határ mellől?

– Ma reggel kell Vilar Formosóba érkezniük, uram.

– És mikor szándékozik tudatni Sharpe-pal azt, hogy hibázott? – húzta el a száját a tábornok, és meg sem várva a választ, folytatta. – Agyonlövötte azt a két franciát, vagy nem?

– Attól félek uram, megtette – csóválta a fejét Hogan.

Valverde jelentette is az eseményeket az angol parancsnokságnak, ha nem is azért, hogy tiltakozzon az eljárás ellen, hanem azért, hogy bizonyítsa: Loup támadását San Isidro ellen Sharpe felelőtlensége váltotta ki. Valverde hangosan követelte, hogy a portugál és a spanyol csapatokat ne rendeljék az angol főparancsnokság

fennhatósága alá. A portugálok ugyan nem osztoztak a vén tábornok aggályaiban, de a cádizi junta mindent felhasznált volna brit szövetségeseik ellen. Valverde valósággal elárasztotta az angolokat panaszaival. Kifogásolta többek között azt is, hogy az angol katonák nem tisztelegtek megfelelően, amikor elhaladt előttük a szentségeket hordozó körmenet, hogy tiszteletlen módon megsértették a katolikusok érzékenységét azzal, hogy a szabadkőműves páholyokhoz tartozók teljes díszében mutatkoztak, de a legfőbb kifogása az volt, hogy az angolok szerfelett nagyvonalúan gazdálkodnak szövetségeseik katonáinak életével, és ez utóbbira tökéletes példa volt a San Isidró-i eset.

– A pokolba Sharpe-pal! – mondta Wellington.

– A pokolba Valverdével! – gondolta Hogan, de tudta, hogy az angoloknak sokkal nagyobb szükségük van a spanyolok jóindulatára, mint egyetlen lövésztisztre.

– Nem beszéltem ugyan Sharpe-pal, uram, de azt hiszem, tényleg kivégeztette azt a két embert. Úgy tudom, a szokásos dolgok miatt; Loup emberei megerőszakoltak néhány falusi asszonyt – vont vállat az őrnagy, mintha természetesnek venné, hogy háború idején az efféle szörnyűségek elkerülhetetlenek.

– Lehet, hogy az efféle errefelé megszokottnak számít, de ez nem szentesítheti hadifoglyok meggyilkolását. Tapasztalataim szerint ha egy közlegényt előléptetnek, akkor az iszákos lesz, de Sharpe úr esete más. Ő, ahogy ranghoz jut, magánháborúba kezd a hátam mögött! Loup nem azért támadott San Isidróra, hogy Oliveirát, vagy Kiyelt ölje meg, hanem hogy Sharpe-pal leszámoljon, így a portugálok halála az ő lelkén szárad!

– Ezt nem vehetjük biztosra, uram!

– Mindegy, ha egyszer a spanyolok ezt teszik, és mindenfelé ezt kürtölik szét! Hogan, értse meg, nehéz lesz

Runciman-ra kenni mindent, ha erre azt mondják majd, hogy rejtegetjük az igazi bűnöst, és könnyelműen bánunk a szövetséges katonák életével.

– Nyugodtan kijelenthetjük, uram, hogy a Sharpe kapitány ellen felhozott vádak rosszindulatúak és alaptalanok.

– Ugyan miért? Hiszen ő maga ismerte el, hogy igazak! – csattant fel Wellington. Talán nem ő büszkélkedett el Oliveira előtt azzal, hogy kivégeztette a két foglyot?

– Értem, uram, de Oliveira egyik tisztje sem maradt életben, hogy beszámolhasson a dologról.

– Akkor ki tanúsíthatja?

– Kiely és a kurvája, továbbá Runciman és a pap – sorolta Hogan, majd látványosan megrázta a fejét. – Attól tartok, túl sok a tanú, uram, ráadásul ott van maga Loup is. Valverde elérheti, hogy a franciák formálisan is panaszt tegyenek, és egy efféle dokumentumot nehéz lesz semmibe vennünk.

– Tehát Sharpe-ot fel kell áldoznunk?

– Attól tartok uram, ez a helyzet.

– Az ördög vigye el, Hogan! – csattant fel Wellington. – Hát mégis milyen ostoba játékot játszik Loup és Sharpe?

– Bár tudnám, uram!

– Önnek tudnia kellene, nemde? Hogan megveregette fáradt lova nyakát.

– Uram, nem töltöttem tétlenül az időmet – jelentette ki némi ingerültséggel a hangjában. – Ha nem is ismerem a Loup és Sharpe közti ellentét minden részletét, az egészen bizonyos, hogy a franciák célja, hogy zavart keltsenek seregünk sorai között. Egy új ember érkezett egyenesen Párizsból. A neve Ducos, és úgy tűnik, sokkal több esze van, mint az átlagos békazabálóknak. Az ő fejéből pattant ki a hamis újságok ötlete, és úgy vélem, uram, hogy még több szállítmányra számíthatunk ezekből, mielőtt még a franciák ideérkeznek.

– Hát állítsa meg őket!

– Képes vagyok rá, és meg is fogom tenni – bólintott magabiztosan Hogan. – Azt már tudjuk, hogy Kiely ribanca hurcolja át a határon, de arra még nem jöttünk rá, hogy ki terjeszti őket a katonák között, márpedig ez az ember jelenti az igazi veszélyt. Az egyik párizsi ügynökünk jelentése szerint a franciák egy új embert küldtek Portugáliába, és sokat várnak tőle. Nagyon szeretnék elkapni ezt a fickót, mielőtt még elvégezhethé, amit akar, és remélem, hogy az a ribanc majd elvezet hozzá.

– Biztos benne, hogy igaz, amit arról a nőről állít?

– Majdnem teljesen – bólintott Hogan. Bízott madridi informátoraiban, de nem akarta felfedni neveiket. – Sajnos még nem tudjuk, ki is ez, de elég egy kis idő, és elég, ha Kiely kurvája elkövet egy aprócska hibát, és máris kiderül. Wellington ingerülten felmordult. Ismét eldőrdült egy francia ágyú, de a tábornok körül sem nézett, hogy hová csapódhat be a lövedék.

– Átkozott legyen ez az egész ügy! Átkozott legyen Kiely és Sharpe is! Runciman készen áll arra, hogy feláldozzák?

– Már Vilar Formosóban van, uram.

– Rendben. Akkor készítse fel Sharpe-ot is, bízza meg papírmunkával, és figyelmeztesse, hogy hadbírótság előtt kell számot adnia tetteiről. Ha ezzel megvan, tájékoztassa Valverdét arról, hogy kivizsgáljuk az ügyet. Tudja, mit kell tennie.

Wellington elővette zsebóráját, és felpattintotta a fedelét. Undor suhant át az arcán.

– Na igen, ha már itt vagyok, fel kell keresnem Erskine-t. Mit gondol, ágyban van még az az átkozott bolond?

– A segédtszjtjei minden bizonnyal tájékoztatták arról, hogy megérkezett, uram, és nem hiszem, hogy örömmel venné, ha nem venne tudomást róla.

– Persze. Érzékenyebb, mint egy szűz lány a legénységi barakkban, és éppen olyan ideges is. Derítsük ki, hogy

vajon éppen az egyik világos pillanatában érjük-e, és képesek vagyunk-e ráébreszteni, milyen parancsot kell kiadnia. A pokolba is, kénytelenek vagyunk a vadak elé vetni szerencsétlen Sharpe-ot. Egy rossz tiszt mellett egy jót is fel kell áldoznunk.

A tábornok még vetett egy búcsúpillantást Almeidára, és az ostromló sereg főhadiszállása felé indult.

Hogan útközben a Castello Bomnál álló keskeny híd, Sharpe sorsa, és az újonnan Portugáliába érkezett francia ügynök miatt aggodalmaskodott.

A füstölő kéményű ház ott állt, ahol egy kis utca térré öblösödött, éppen a templom előtt. Itt hangzott fel a vonítás is. Hirtelen nyikorogva feltárult az ajtó, és Sharpe, aki már éppen lépni készült, azonnal visszavonult a kapu árnyékába. Kutya özönlöttek elő, és mivel hosszú ideig voltak bezárva, látható megkönnyebbüléssel rohagáltak fel-alá a néptelen utcákon.

Egy egyenruhás alak érkezett utánuk, aki lovat és öszvért vezetett. Háttal állt Sharpe-nak, így egyértelmű volt, hogy éppen elhagyni készül San Cristóbal a város távolabbi részén lévő kapun keresztül. Az egyik vadászeb játékosan felugrott, és az öszvér után kapott, de válaszul rúgás és szitokszó érkezett.

Női hang volt, egyértelműen Dona Juanita de Eliáé, aki éppen meglendítette lábát, hogy a nyeregbe szálljon. A nehéz málhakosarakkal megrakott öszvér igyekezett minél távolabb kerülni a kutyától, kitepte a kantárt Juanita markából, és így Sharpe felé oldalazott. A nő ismét káromkodott, majd a kantárszár után kapott. A hirtelen mozdulattól leesett fejéről kétágú kalapja, és haja is kiszabadult a csatok alól. Gyorsan kontyba kötötte hát, és az öszvér után indult, amely most alig néhány lépésnyire állt az angol búvóhelyétől. A kutya persze éppen az ellenkező irányba szaladtak, egyikük megállt, hogy levezelje a

templom lépcsőjét.

– Gyerünk, te ostoba állat! – nógatta az asszony spanyol nyelven. Most már tisztán látszott, hogy a Real Compania Irlandesa uniformisát viseli. Amikor lehajolt, hogy felemelje kantárszárat, Sharpe előlépett az árnyak közül.

– Mindig kíváncsi voltam rá, hogy a Doha vajon egy cím-e, mint a lady, vagy a neve része. Mondhatom-e, hogy jó reggelt, Lady Juanita, vagy köszönjek csak egy egyszerű jó reggelttel?

Juanitának jó néhány másodpercébe tellett, hogy legyőzze döbbenetét. Felegyenesedett, vetett egy pillantást az angol kezében tartott puskára, majd a harminc lépéssel távolabb álldogáló lóra. Volt ugyan egy karabély a nyeregtáskában, de esélye sem volt arra, hogy idejében elérje. Övébe tűzött rövidkardja markolata után tapogatózott, de Sharpe ekkor fenyegetően felemelte fegyvere csövét.

– Megölne egy asszonyt, Sharpe kapitány?

– Egy egyenruhás asszonyt ebben a vaksötétben? Ugyan, hölgyem, hát ki hibáztathatna érte?

Juanita alaposan végigmérte Sharpe-ot, mintha csak azon töprengett volna, mekkora fenyegetést jelenthet számára, majd mint akinek pompás mentő ötlete támadt, elmosolyodott. Kis sípot vett elő, és belefúj. Bár emberi fül semmit nem hallhatott a hangból, a vadászebek azonnal hegyezni kezdték a fülüket.

– Magára uszítom a kutyáimat, kapitány.

– Nem maradt más lehetősége, ugye, hölgyem? Loup is magára hagyta. Hová ment?

– A szukáim két perc alatt széttéptek egy szarvasbikát. Az első torkon ragadja majd, míg a többi bevégi a munkát – felelte továbbra is mosolyogva a nő.

Sharpe is kivillantotta fogait, majd elkiáltotta magát.

– Gyerünk, Pat, jöhetnek!

– Átkozott legyen! – kiáltott a nő, majd még egyszer a

sipjába fúj, mire a kutyák rohanni kezdtek felénk. Ezután sarkon fordult, és a lova felé futott, de mert nehéz lovaglósizmája és sarkantyúja lelassította, az angol könnyűszerrel utolérte, és nyakát könyöke hajlatába fogva maga elé penderítette.

– Most vajon melyikünk torkát harapják el, hölgyem? – suttogta a parfümillatú hajzuhatagba, majd a legközelebbi fal felé hátrált. A nő megpróbált felé rúgni, majd könyökével a bordái közé vágni, de mert a férfi sokkal erősebb volt, a próbálkozás hiábavalónak bizonyult. Amikor a leggyorsabb kopó aggasztó közelségbe ért, Sharpe jobbával feljebb emelte fegyverét, és tüzelt, mire a mellkason talált állat ugrás közben vinyogva hátravágódott. A dörrenés természetellenesen hangosan visszhangzott végig a néptelen utcán. Ekkor tűntek fel Harper emberei is, érkezükre a megzavarodott ebek meghátráltak, és a sebesült szuka köré gyűltek.

– Szabadítsa meg a szenvedéseitől azt a nyomoroncot, Pat! – adta ki a parancsot Sharpe. – Harris, maga meg menjen Donajuhoz, adja át üdvözetemet, és mondja meg, hogy jöjjön ide az embereivel együtt. Cooper, fogja meg a hölgy lovát, Perkins, maga meg vegye el tőle a kardot! Harper a kutyák közé lépett, előhúzta kardbajonettjét, és a vérző, nyűszítő szuka mellé állt.

– Maradj nyugton – mondta fejét csóválva, majd ledöfte. – Szerencsétlen állat – dűnyögte magában, majd lerázta a pengéről a vért. – Isten óvja Írországot! Uram, csak nem Lord Kiely úrihölgyét kapta el?

– Áruló! – kiáltott Dona Juanita. – Magának az angolok ellen kellene harcolnia!

– Hölgyem, egyszer majd megbeszélhetjük, hogy kinek ki oldalán lenne kötelessége harcolni, de most először meg kell nyernünk azt a háborút, amelybe belekezdünk.

Perkins kirántotta a nő övéből a rövidkardot, mire Sharpe

eleresztette.

– Sajnálom, hogy így kellett bánnom önnel, hölgyem – jegyezte meg szertartásos udvariassággal, de Dona Juanita szemmel láthatóan semmibe vette a bocsánatkérést. Egyenesen állt, mindenáron meg akarta őrizni méltóságát az idegen katonák előtt. Hagman elvezette az ösvéret, Sharpe pedig utasította Harpert, hogy vezesse vissza az asszonyt a házba. Ő követte őket az udvaron keresztül.

A ház minden bizonnyal az egyik legnagyobb lehetett a faluban. A hátsó udvart kétoldalt istállók szegélyezték. A konyhaajtó nyitva állt, a tűz még pislákol a kandallóban, a vacsora pedig az asztalon volt. Talált néhány gyertyacsonkot is, a kandalló paraszánál meggyújtotta őket, majd visszahelyezte az asztalra. Látta, hogy hat személyre van terítve. Egyértelmű volt, hogy Loup és emberei nemrégiben távoztak.

– Derítse fel a környéket, Pat! Vigyen magával legalább fél tucát embert, és legyen nagyon óvatos.

– Uram, igen, uram! – bólintott az ír, majd távozott, magára hagyva felettesét a nővel. Sharpe udvariasan helyet kínált Juanitát.

– Beszéljessünk, hölgyem!

Dona Elia méltóságteljesen az asztal legtávolabbi oldalához lépdelt, visszatolta a széket, majd hanyatt-homlok kirohant.

– Menjen a pokolba! – kiáltott vissza, miközben Sharpe, akinek útjában álltak a nehéz bútorok, szintén az ajtóhoz küzdötte magát. Mire odaért, a nő már félúton járt az emeletre vezető lépcsőn, majd bevetette magát egy szobába. Sharpe feltépte az ajtót, amit Juanita bevágott maga után, és látta a holdfényben, hogy a nő az ágyon áthajolva egy utazótáskában kutat, majd felpattan, és megfordul. Pisztyolyt tartott a kezében. A kapitány azonnal

rávetette magát, és éppen akkor rántotta fel a kezét, amikor elsült a fegyver. A golyó a mennyezetbe vágódott, az asszony pedig, amikor végre levegőhöz jutott, megpróbálta kikaparni a szemét szabadon maradt jobb keze körmeivel. Sharpe zihált, bal keze sajgott a pisztoly visszarúgásától, de azért megperdítette, és a lenyúzott bőrökkel borított ágyra hajította. A levegő lőporfüsttől bűzlött. A nő belátta, hogy hiábavaló elszántsága, és négykézlábra rogyott.

Dan Hagman, aki meghallotta a lövést, felügetett a lépcsőn. Puskája csövét egyenesen tartva berontott a szobába.

– Minden rendben, uram?

– Csak egy apróbb nézeteltérést tisztáztunk a hölgygel, Dan, de senkinek nem esett baja.

– Engedelmével, uram, ez egy igazi tűzokádó sárkány. Talán valakinek el kellene fenekelnie.

– Bizza csak rám a dolgot, Dan, és vegye le azokat a csomagokat az öszvérről.

Hagman távozott hát, Sharpe pedig körülnézett a magas mennyezetű, sötétszín fával burkolt falú szobában. A plafont vastag tetőgerendák tartották, a falnál hatalmas kandalló állt. Nyilvánvaló volt, hogy a kényelmes szobában a főparancsnok lakott, hiszen ez lehetett a legkényelmesebb hálószoba az egész faluban.

– Túlágosan nagy az az ágy egyetlen embernek, hölgyem, nem gondolja? És azokat a bőröket farkasokról nyúzták le, nemdebár?

Juanita nem válaszolt.

– Összefeküdt Loup-val, ugye?

Ha pillantással ölni lehetett volna, az angol ebben a pillanatban holtan esik össze, de az asszony továbbra sem válaszolt.

– Tehát valahányszor kilovagolt, hogy egyedül vadászgasson, idejött, hogy találkozzon a békazabálóval,

igaz?

Juanita továbbra is néma maradt. Arca egyik felét megvilágította a holdfény, de a másikat árnyék takarta.

– Akkor tehát minden bizonynal az történt – folytatta könyörtelenül Sharpe –, hogy kinyitotta San Isidro kapuit Loup embereinek, igaz? Ezért nem érte támadás a barbakánt, elvégre a rohadék biztosra akart menni, hogy önnek nem esik bántódása. Lovagias fickó, érdeklí, mi történik az asszonyával, pedig biztosan nem szívelte, hogy Kielyvel is együtt hál. Vagy nem féltékeny fajta?

– Kiely többnyire túlságosan részeg volt ahhoz, hogy bármit is tegyen velem.

– Nézd csak, visszajött a hangja? Akkor akár azt is elmondhatná, mit csinál itt.

– Menjen a pokolba, kapitány!

Az utcáról léptek hallatszottak. Sharpe kinézett az ablakon, és látta, hogy a Real Compania Irlandesa katonái közelednek.

– Donaju! – kiáltott le. – Jöjjön fel ide, a konyhába! Társaság érkezik, hölgyem! – fordult vissza a nő felé. – Arra kérem hát, hogy legyen kissé barátságosabb. Ha pedig nem hajlandó megmoccanni, magam viszem le, mert semmilyen körülmények között nem hagyom magára. A saját lábán sétál tehát le, vagy vigyem én?

Dona Juanita végül felállt, megigazította egyenruháját és rendbe szedte a haját, majd követte Sharpe-ot a konyhába, ahol Donaju, El Castrador és Noonan őrmester álltak az asztal mellett. Mindannyian megrökönyödve nézték a nőt, de a kapitány nem sietett azzal, hogy megmagyarázza, milyen módon került ide.

– Loup meglépett – mondta kurtán. – Harper őrmester meggyőződik róla, hogy valóban kiűritették-e a falut, addig javaslom, hogy rendezkedjen be védelemre, Donaju kapitány, hátha Loup tábornok a visszatérés mellett dönt.

Donaju ismét Juanitára sandított, majd Noonan felé pillantott.

– Hallotta a parancsot, őrmester.

Az altiszt távozott. El Castrador figyelte, ahogy Hagman kipakolja a málhakosarak tartalmát, Juanita pedig a parázs mellé kuporodott, hogy megmelegedjen.

– De Elia kisasszony – kezdte Sharpe – sokoldalú asszony. Nemcsak hogy Lord Kiely jegyese, de Loup tábornok szeretője is, és nem mellesleg a francia kémje.

A nő felkapta a fejét az utóbbi kijelentésre, de nem mondott ellent a kapitánynak. Donaju úgy meredt rá, mintha el sem hinné a súlyos vádat, majd döbbsent arccal Sharpe-ra pillantott.

– Ő és Loup? – kérdezte végül.

– Az isten szerelmére, higgye el! Odafejt van a szerelmi fészek. Menjen, és nézze meg a saját szemével, ha nekem nem hisz! Óladysége eresztette be San Isidróba a franciákat is az éjszaka. A hölgy, Donaju, nem más, mint egy mocskos áruló.

– Ezek kották, uram! Zsoltárok – szakította félbe Hagman a társalgást. – Nagyon furcsák. Láttam effélet odahaza a templomban a zenészek előtt, de azok egészen másilyenek voltak.

A vén vadászó egy nagy halomnyi kézzel írott, hangjegyekkel és szavakkal teleírt lapot csapott az asztalra a nyeregtáskából.

– Nagyon réGINEK látszanak – jegyezte meg Donaju, aki még mindig nem tért magához a döbbenettől.

– Látja, Sharpe? Csak négy vonal van öt helyett. Körülbelül két-háromszáz évesek lehetnek. Latinul írták őket. Nézzük csak! Efféle a szöveg: „Mindenki csapja össze tenyerét, és hívjuk Istent győzedelmes hangon”. Minden bizonynal zoltárok.

– Nos, nem a mi vonalaink felé igyekezett a szent

énekekkel – jegyezte meg Sharpe, és szortírozni kezdte a papírhalmot. Másodpercek alatt kiderült, hogy a kottalapok között újságok rejtőznek.

– Donaju, ez volt a szállítmány fontos része, látja?

Juanita ajkába harapott, amikor látta, hogy kiderült a titka. A bejárat felé sandított, de Harper és lövészei már visszatértek, ezért az udvaron katonák nyüzsögtek. A szökés lehetetlen volt.

– Üres az egész hely, uram! – jelentette Harper. – A fickók olyan sietve kotródtak el, hogy még az összerabolt zsákmányt is itthagyták. A kapitány úr emberei pedig őrzik a falakat – biccentett tisztelettudóan Donaju felé:

– Ezek most nem amerikai lapok, hanem angolok – mondta Sharpe. – Látszik, hogy tanultak a leckéből. Ha túl régiak a hírek, senki nem hiszi el őket, de ezek csak múlt hetiek – folytatta, majd egyenként az asztalra helyezte őket.

– Morning Chronicle, Weekly Dispatch, Salisbury Journal, Staffordshire Advertiser. Valaki módfelett szorgalmasan dolgozott. Ki lehetett az, hölgyem? Egy fickó Párizsban? Mert ugye, ott nyomtatták ezeket?

Juanita továbbra is néma maradt, Sharpe pedig találmra előhúzott egy lapot a halomból.

– Minden bizonytal három hete nyomhatták Párizsban, és éppen időben érkezett ide. Tulajdonképpen senki nem lepődik meg azon, ha egy kéthetes Shrewsbury Chronicle-t talál Portugáliában, ugye? Egy gyors hajó éppen ennyi idő alatt érne ide, és a sorkatonák között kevesen vannak, akik nem veszik szentírásnak az efféléket. Lássuk, most éppen mit írnak!

Felemelte az egyik lapot, szétnyitotta, és a gyertyák fényéhez tartva hangosan olvasni kezdte. Lecsuktak egy inast, mert futballozott a szent napon? Szerencsétlen flótás biztos nem akarta halálra unni magát. Mindegy, bizonyosan nem ezzel a hírrel akarnak lázadást szítani a csapatok

között.

– Találtam valamit – szólalt meg Donaju csendesen. A Morning Chronicle egyik számát böngészte, majd félbehajtotta a lapot, és továbbadta Sharpe-nak. – Az ír Divízióról van szó.

– Olyan nem is létezik – mondta Sharpe, ahogy átvette az újságot, majd ahogy meglátta, melyik cikk ragadta meg Donaju figyelmét, hangosan olvasni kezdte.

„A közelmúltban bekövetkezett lázongások az Írországból toborzott, Portugáliában állomásozó csapatok között arra kényszerítették – betűzte a bonyolult szót – a kormányt, hogy különleges rendelkezéseket léptessen életbe. A hadjárat végeztével a hadsereg ír alakulatait a Karib-szigeteken található helyőrségekbe helyezik majd át, és a katonáknak megtiltatik, hogy feleségüket magukkal vigyék. Az intézkedés hátterében az áll, hogy Őfelsége pénzügyminisztere úgy látta, hogy ez az eddig alkalmazott engedelmény kevés előnnyel járt az ország számára. A trópusi éghajlat mindazonáltal kissé talán alkalmasabb is lesz arra, hogy csillapítsa a heves vérű ír katonák vérmességét.”

– Ugyanez a hír itt is megtalálható – mondta Donaju egy másik újságba mélyedve, majd sietve lefordította a legszükségesebbeket El Castradornak is. A partizán mélyen Juanita szemébe nézett.

– Áruló! – kiáltott fel hirtelen, és az asszony felé köpött. – Anyád ribanc volt, apád bűzös kecskebak! Minden megadatott neked, hogy Spanyolország ellenségei ellen harcolj, de ezt ránk hagyod, pedig nekünk semmink nincs! El Castrador megint kiköpött, majd marokra fogta kicsiny, csontmarkolatú kését. Juanita kövé dermedt ültében, de továbbra sem szólt egyetlen szót sem. Tekintete Sharpe felé rebhent, aki éppen elmerült egy újabb cikkben, amely arról tudósított, hogy az ír csapatokat a nyugat-indiai

szigetcsoportha helyezik át.

– Ügyes hazugság – mormogta Sharpe – módfelett ügyes.

– Miért? – kérdezte Donaju döbbsen Harpertől. – Talán nincs igazság abban, hogy az írek szeretnek nemzetiségük szerint szervezett alakulatokban szolgálni?

– Igaza van, uram, de semmiképpen sem a Karib-szigeteken, és az Úristen mentsen meg attól mindenkit, hogy nők nélkül.

– Az emberek fele három hét alatt meghalna sárgalázban – magyarázta Sharpe. – A maradék fele pedig hat hónap alatt patkolna el. A karibi szolgálat nem más, mint halálos ítélet, Donaju kapitány. Mondja csak – intézte szavait Juanitához –, kinek a fejéből pattant ki ez a nagyszerű ötlet?

Amikor a nő tovább hallgatott, El Castrador előrántotta kését, és további trágárságokat üvöltött felé. Donaju elsápadt a szitokáradat hallatán, és megkísérelte lecsillapítani a hatalmas termetű spányolt.

– A történet természetesen nem igaz – jelentette ki Sharpe.

– Először is teljes képtelenség, hogy lemondjunk az írekről, elvégre ki nyerné meg a csatákat, ha ők nem lennének?

Harper és Donaju elmosolyodtak. Sharpe kiélvezte sikerét. Ha ez a felfedezés nem magyarázza meg, miért szegte meg parancsait azzal, hogy San Cristóbalba ment, hát semmi. Halomba rendezte az újságokat, és Donajura nézett.

– Kerítsen egy megbízható embert, és küldjön hátra valakit a főhadiszállásra. Keresse meg Hogan őrnagyot, jelentse, mi történt itt, és kérjen utasítást.

– Magam megyek. De ön mire készül?

– Nekem ki kell még derítenem egy-két dolgot. Példának okáért azt, hogy hol van Loup, és miért takarodott el innen olyan sietve?

– Semmit nem fog megtudni tőlem, kapitány! – szegte fel a

fejét dacosan Juanita.

– Nem baj. Ha nekem nem beszél, majd fog neki – vigyorodott el Sharpe, és El Castrador felé intett. A nő rettegve nézett a partizánra, majd visszakarta a fejét.

– Mióta hagytak fel az angol hadsereg tisztjei az úriemberhez méltó viselkedéssel?

– Amióta megnyerjük a csatákat, hölgyem. Nos, döntsön! Ő, vagy én?

Egy pillanatig úgy látszott, hogy Donaju tiltakozni akar, de amikor meglátta Sharpe elszánt arckifejezését, inkább letett szándékáról.

– Elviszem az újságokat Hoganhez – mondta csendesen, majd felvette az asztalról a lapokat, és kilépett a szobából. Harper nyomban utánament, és becsukta maga mögött az ajtót.

– Ne aggódjon, uram – szólt az altiszt Donajuhoz. – Én majd gondoskodom öladységéről.

– Igen? És mi módon?

– Ások neki egy igen mély sírt, és fejjel lefelé temetem el a boszorkányt, hogy ha esetleg megpróbálná kiásni magát, még mélyebbre jusson. Utazzon jól, uram!

Donaju megcsóválta a fejét, és elindult, hogy megkeresse a lovát. Még hallotta, amint Harper szól Perkinsnek, hogy kerítsen forró vizet a reggeli teához.

– Bajban van, Richard – mondta Hogan. Kora este volt, alig néhány óra telt el azóta, mióta az angolok lopva megközelítették Loup erődítményét.

– Nagyon nagy baj – ismételte az őrnagy. – Hadifoglyokat lövetett agyon, és felőlem ugyan innen Párizsig bármennyit kivégeztethet, de ha így tesz, legalább hallgatott volna a dologról!

Sharpe nem válaszolt, csak egyetlen kézmozdulattal jelezte Hogannak, hogy jobb, ha halkabban beszél.

– Ismeri az egyes számú szabályt, ugye? – morogta az

őrmagy, miközben egy sziklához kötötte lovát.

– Igen, uram. Soha nem szabad lebukni.

– Nos, akkor miért nem tudta csukva tartani azt a nagy száját, kapitány? – korholta tovább az ír tiszt. – És egyáltalán, mit akar mutatni nekem éppen itt?

– Az ellenséget, uram.

Öt mérföldre lehettek San Cristóbalról, mélyen spanyol földön. El Castrador vezette őket ide, és éppen a Ciudad Rod-rigóból kifelé vezető útra láttak. Sharpe Dona Juanita lován érkezett, de a hátasokat most gondosan egy szikla mögé kötötték ki, hogy ha valaki az úton haladók közül esetleg felnézne, semmiképpen se vehesse észre őket.

– Azok odalent a franciák, uram – mondta Sharpe, az odalent menetelő seregre mutatva. – Ezrével vannak.

Hogan elővette távcsövét. Hosszú ideig nézte az utat lélegzetvisszafojtva.

– Uramisten – szakadt ki belőle végül. – Kegyelmes isten! Egy egész hadsereg vonult odalent. Gyalogosok, dragonyosok, tüzérek, huszárok, dzsidások, gránátosok egyaránt. Egészen feketének tűnt volna a menet, ha nagy néha meg nem csillant volna a lemenő nap fényében egy-egy öszvérek vagy ökrök vontatta ágyú. A kerekek, a paták és csizmás lábak hatalmas port vertek fel. A gyalogosok rendezett sorokban haladtak, a menetoszlopot lovasok biztosították.

– Uramisten! – fohászzkodott ismét Hogan.

– Ott van Loup is – szólt Sharpe. – Magam láttam. Ezért hagyta hát ott San Cristóbal. Látja? Azonnal csatlakoznia kellett a főszereghez.

– A pokolba is, jó, hogy eszembe juttatja azt a férget! – robbant ki az ír tisztból. – Miatta került ekkora bajba! Mondja, mi az ördögért nem tudott lakatot tenni a szájára? Hát az egész világnak meg kellett tudnia, hogy kivégeztette azt a két nyomorult békazabálót? Valverde most

elmondhatja, hogy egy egész portugál ezred pusztult el maga miatt, így aztán egyetlen józan spanyol tiszt sem fogja brit parancsnokság alá helyezni az embereit! Ha pedig ezt el akarjuk kerülni, nincs más választásunk, minthogy ezüsttálcán vigyük elé a fejét! Hadbírószág vár önre Runcimannel együtt!

– Hogy én, hadbírószág elé kerülök!

– Hát persze! Az isten szerelmére, Richard, hát semmi érzéke a politikához? A spanyolok nem akarják, hogy Wellington legyen a *generalissimo*, mert sértésnek tekintik, hogy az ő országukban más parancsol a seregeknek, ezért minden alkalmat ki fognak használni, hogy megakadályozzák a kinevezését! Kiváló ürügyet szolgáltatna nekik például az, hogy egy átkozott bolond angol lövésztestet magánháborúja egy pompás portugál ezred embereinek életébe került! Példa lehet ez mindenkinek, aki a mi parancsnokságunk alá osztja be az embereit.

Hogan szünetet tartott a beszédben, ismét a távcsőbe nézett, és gyorsan feljegyzett valamit jegyzetfüzetébe.

– A pokolba is, Richard, minden készen állt arra, hogy sima kis tárgyalás legyen, ahol majd mindent Runcimanra lehet kenni, és aztán el lehetett volna felejtteni mindent, ami San Isidróban történt, de erre mindent összezavart. Sharpe, készített feljegyzéseket egyáltalán?

– Igen, uram – mondta színtelen hangon a kapitány. Tudta, egész karrierje forog most kockán, minden, amit eddig elért. Mélységesen igazságtalannak érezte az eljárást, de megtartotta magának véleményét, inkább átadta felettesének feljegyzéseit, amelyet a Juanitától elkobzott kottalap hátlapjára írt. Gondosan felírt minden francia egységet, amelyet látott Almeida felé haladni.

– Holnap tehát elérik a vonalainkat, és harcolunk, Richard. Ezért.

További magyarázatot nem adott, inkább messze, nyugatnak fordította távcsövét, a menetoszlop vége felé. Sharpe-nak kis idejébe tellett, amíg megtalálta, mire céloz az ír tiszt. Rengeteg ökrös szekér haladt a francia sereg mögött.

– A készletek, amelyeket Almeidába szánnak. Elegendő élelem és muníció ahhoz, hogy kitartsanak nyárig, és ha ezután képesek tartani a várost, csak a magasságos lsten tudja, hány francia támadásával kell számolnunk jövő tavasszal – sóhajtott Hogan, és összecsapta a távcsövet. – Jut eszembe – szólalt meg ismét –, milyen intézkedéseket hozott Juanitával kapcsolatban? Donaju azt mondta, hogy hárman maradtak ott a késmániás spanyollal.

– Hazaküldtem, uram – felelte Sharpe sápadtan.

– Hogy *mit* csinált? – szólalt meg hitetlenkedve Hogan egy percnyi döbönt csend után.

– Visszaküldtem a békazabálókhoz, uram.

– Úgy érti, visszaküldött egy ellenséges kettős ügynököt a franciákhoz? Elment a józan esze, Richard?

– Nagyon fél, uram. Azt mondta, hogy ha elküldöm a főhadiszállásra, a spanyolok letartóztatják, és a junta bírósága elé állítják Cádizban, és minden bizonytalansággal kivégzik. Nem harcolok asszonyok ellen, uram, és különben is, már nem árthat nekünk, hiszen tudjuk, kicsoda, nem?

Hogan szorosan lehunyta szemét, és a tenyerébe temette arcát.

– Kérek, uram – motyogta maga elé az ír tiszt –, terjeszd ki végtelen kegyelmedet erre az együgyű teremtményedre, mert az bizonyos, hogy Wellington irgalmában nem bízhat. Richard, az fel sem ötlött önben, hogy esetleg én is váltottam volna néhány szót öladységével?

– Gondoltam rá, uram, de annyira rémült volt az a nő! Mivel nem akartam egyedül hagyni El Castradorral, inkább azt tettem, amit véleményem szerint egy úriembernek tennie

kellett, és futni hagytam.

– Azt hittem, még nem igazán tette magáévá a tiszték hozzáállását az efféle kérdésekhez. Mégis, hogy zajlott le ez az egész? Megpaskolta a csinos kis fenekét, letörölte a könnyeket az arcocskájáról, adott egy pusztit a homlokára, és aztán elküldte Loup-hoz, hogy elmondhassa neki, hogy San Cristobal már nem az övé?

– Pár mérföldnyivel hátrébb engedtem útjára – intett fejével Sharpe északnyugati irányba.

– Gyalog ment, csizma nélkül, és ez minden bizonynal eléggé lelassítja majd. Alaposan ki is kérdeztem, uram, és lejegyeztem, amit mondott! Bevallotta, hogy ő terjeszti azokat az újságokat az írek között.

– Richard – sóhajtott fáradtan Hogan –, Dona Juanita maximum a vérbajt terjesztheti. Uramisten! Az a nő teljesen az ujjá köré csavarta! Az ég szerelmére, eddig is teljesen egyértelmű volt, hogy ő csempészi át a határon azokat a lapokat, de az igazi gondot az okozza, aki szétszórja őket a katonák között, és ezért kellett volna megfigyelés alatt tartani, de most minden elveszett. Legalább azt az átkozott zubbonyát nem vette el.

– A zubbonyomat, uram!

– Nem emlékszik? Pedig említettem. Lady Juanita szenvedélyesen gyűjti mindazon katonák zubbonyát, akivel együtt hál. Az öltözőszekrénye minden bizonynal nagyobb, mint egy táncterem. Legalább a maga zöld lövészegyenruhája nem tartozik a kollekciójába.

– Értem, uram – mondta Sharpe fülig vörösén. – Nem történt efféle, uram.

– Nem számít. Ön megveszekedett bolond, ha nőkről van szó. Mindig is az volt. Ha megverjük Masséna csapatait, akkor az az asszony nem okozhat nagy bajt, ha pedig mi szenvedünk vereséget, akkor ezt a háborút amúgy is elveszítjük. Menjünk. El kell hogy mondjam, amíg keresztre

nem feszítik, Richard, adminisztratív feladatokat lát majd el. Hogan eltette távcsövét, majd elsétált a szikla mellől.

– Megpróbálok mindent megtenni az ön érdekében, ami csak hatalmamban áll. Isten tudja, miért, de elmondom, hogy akkor úszhatja meg a legnagyobb eséllyel, ha elveszítjük a csatát, az ugyanis akkora katasztrófa lenne, hogy senkinek nem volna kedve egy efféle piszlicsaré üggyel foglalkozni.

Sötétedés után értek el San Cristóbalba. Donaju Hogannel együtt érkezett, és a Real Compania Irlandesa ötven emberét vezette a brit vonalak mögé. Köszöntötte Sharpeot, majd félrevonta.

– Lord Kiely a főhadiszálláson van.

– És mit mondott neki?

– Elmondtam, hogy az asszonya *afrancesada* volt, és hogy Loup-val aludt egy ágyban – mondta Donaju kegyetlenül. – Közöltem vele továbbá, hogy egy istenverte bolond.

– És mit szolt ehhez?

– Mit szolt volna? – vont vállat a kapitány. – Azt mondta, menjek a pokolba. Arisztokrata.

– Meglehet, hogy holnap valóban mindannyian a pokolra jutunk.

A franciák a következő napon valóban támadásra készültek. Sharpe megborzongott, amikor felidézte magában az ágyúk dőrejét és a végeérhetetlen sorokban vonuló kék egyenruhás katonák tömegét. Hirtelen azonban meglátta, ahogy egyik embere elsétált előtte, és valami olyasmit vett észre rajta, ami kiverte a fejéből a másnapi ütközet miatti aggodalmat.

– Perkins! Hozzám! – kiáltotta.

A katona ugyan igyekezett eltűnni a kapitány szeme elől, de mert nem tehetett mást, most félénken előlépett. Harper azonnal csatlakozott hozzá, és rögvest meg is szólalt.

– Nem az ő hibája a dolog, uram!

– Csönd legyen! Perkins, hol a zubbonya?

– Ellopták, uram – mondta lesütött szemmel a katona, aki csizmában, ingben és nadrágban álldogált parancsnoka előtt.

– Vízhordás közben véletlenül leöntöttem uram, kiakasztottam száradni, aztán pedig eltűnt.

– Uram, a nő történetesen éppen arra ólálkodott, amikor ez történt – próbálta menteni a helyzetet Harper.

– És miért lopta volna el azt a rohadt zubbonyt? – kérdezte Sharpe, bár sejtette, hogy erre a kérdésre módfelett kínos lenne felelni, szerencsére a sötétben nem lehetett kivenni a lövész arcának színét.

– Különben is, uram, miért akarná bárki éppen Perkins zekéjét ellopni? Viseltes volt, ócska, és a legtöbb férfinak kicsi is. Nem értem ugyan, de gyanítom, hogy mégiscsak elemelték, de nem hiszem, hogy helyes lenne, ha levonnák a zsoldjából, uram.

– Leléphet, Perkins! – mordult fel Sharpe.

– Uram, igen, uram, köszönöm, uram!

Harper figyelte, amint a megkönnyebbült katona ismét csatlakozik a menetoszlophoz, majd Sharpe-hoz fordult.

– Mégis, uram, miért lopta volna el Lady Juanita azt a nyomorult zubbonyt? Mert amondó vagyok, hogy más bizony nemigen lehetett.

– Nem lopta el az a ribanc, hanem megdolgozott érte. Most viszont induljunk, mert hosszú út áll még előttünk.

Magában azonban Sharpe a saját útjára gondolt, amely nagy valószínűséggel a hadbírótság elé vezet majd.

A Wellington főhadiszállásául szolgáló házat csak két katona őrizte. A többi tábormok úgy gondolta, hogy akkor maradhatnak rangjukhoz méltóak, ha egy egész század, vagy akár egy ezred van körülöttük, de ő megelégedett két katonával is, akiknek az volt a dolguk, hogy távol tartsák tőle a kíváncsiskodó helyi gyerekeket, és azokat, akik úgy

gondolták, hogy a főparancsnok egyetlen egyetlen tollvonással minden gondjukat meg tudja oldani. Kereskedők jöttek, akik molyrágta vásznat vagy romlott húst akartak eladni a katonaságnak, tiszték, akik képzelt sérelmeik miatt követeltek elégtételt, és katolikus papok, akik a protestáns angol katonák tiszteletlensége miatt emeltek panaszt. Mindezen zaklatások közepette kellett Wellingtonnak a sokkal súlyosabb problémák megoldásán fáradoznia; kevés volt a falak szétrombolásához elegendő hatékonysággal rendelkező ostromágyú, kevés a sáncok építésére alkalmas szerszám, és meg kellett győznie az ideges londoni minisztériumokat arról, hogy ez a háború még egyáltalán nem veszett el.

Lord Kiely azután érkezett, hogy a tábornok elfogyasztotta ecetszószos birkahúsból álló reggelijét. Nem volt szívesen látott vendég, és helyzetét csak súlyosbította, hogy szinte bűzlött a brandytől. Wellington már pályafutása elején arra a következtetésre jutott, hogy a túlzott alkoholfogyasztás határozottan rossz hatással van a katonák képességeire, és azt tartotta, hogy az ember józanul láthatja csak el feladatait a hadseregben. A dolgozószobájául, fogadóterméül és hálósobájául is szolgáló helyiségben fogadta az izgatott írt, aki ragaszkodott hozzá, hogy azonnal fogadják, hiszen elmondása szerint sürgős és fontos ügyben járt el. Sürgős és fontos talán neki, de senki másnak.

Wellington íróasztalán térképek feküdtek kiterítve, éppen ezeket tanulmányozta a gyertyák pislákoló fényében. Nemrég fogadta a futárt, aki Hogan jelentését hozta neki, mely szerint a franciák a Fuentes de Onorón keresztülhaladó déli úton masíroznak. Habár a hír nem volt váratlan, de mégis azt jelentette, hogy a tábornok haditervét ágyúk és puskák keresztüzében kell véghezvinni.

– Nincs sok időm, Kiely – mondta hűvösen Wellington.

– Uram – szólalt meg az ír tiszt, aki óvatosan formálta a szavakat, nehogy az italtól összeakadjon a nyelve –, kérem, hogy egységemet az ütközet első sorainak egyikében vesse be!

– Nem! – felelte kurtán Wellington, majd hátat fordított Kielynek, és az ajtó felé intett, de a Real Compania Irlandesa parancsnoka nem vett tudomást róla, hogy gyakorlatilag kiküldték a szobából.

– Uram, a csapatomat nem a megfelelő módon vetették be! – kötötte az ebet a karóhoz továbbra is. – Az uralkodó akaratából csatlakoztunk az önök hadseregéhez, alig vártuk, hogy harcba vessenek bennünket, de még a megfelelő készletekkel sem láttak el, nemhogy méltó feladatokkal!

– Nem!

A tábornok olyannyira felemelte hangját, hogy még az ajtó előtt álló örök is felrezzentek. Egymásra néztek és elvigyorodtak. Wellington ritkán engedte szabadjára az érzéseit, de ilyenkor nagyszerű műsorra volt kilátás.

A tábornok vasvillaszemekkel nézett látogatójára. Lehalkította beszédét ugyan, de megvető szavai szinte pengeként metszettek.

– Senki nem hívta ide az ön alakulatát, ezredes! Felkészületlenül, kiképzetlenül, ellátás nélkül érkeztek, és azt várták, hogy más, hasznos csapatok rovására pusztíthatják a hadsereg készleteit! Mit nyújtottak ezért cserébe? Arcátlanságot, gőgöt, sőt egyenesen árulást! Nem azért jöttek, mert őfelségének ez volt az akarata, hanem egyenesen az ellenség malmára hajtották a vizet érkeztükkel! Most pedig én akarom azt, hogy elmenjenek. Csak azért nem szégyenitem meg az alakulatát nyilvánosan, mert Ferdinánd király személyes testőrségével ezt nem tehetem meg, de mindent, amijük csak van, más katonák vére árán érték el. Mivel sajnálatos módon nem áll

módban elég messzire elhajtani őket, mire a franciák megérkeznek, a csapata természetesen részt fog venni a csatában, de nemhogy az első vonalba nem kerülnek, hanem ők gondoskodnak a lőszerraktáram őrzéséről. Remélhetőleg ez nem haladja meg a képességeiket. Parancsnokolhat a katonái felett, de ha úgy gondolja, vedelhet egymagában a sátrában is. Most pedig, viszontlátásra, lordom!

– Kikísérhetem, uram? – kérdezte a tábornok frissen érkezett szárnysegédje Kielytől, aki azonban továbbra sem mérte fel megfelelően helyzetét.

– Miféle arcátlanság? – birkózott a szavak felfogásával. – Uram, én Ferdinánd király személyes testőrgárdáját vezetem, és...

– Ferdinánd király fogságban van, ezredes, és ez sok mindent elárul a testőrsége hatékonyságáról! – csattant fel Wellington. – Maga meg besétál a soraink közé egy áruló szukával, és úgy dajkálja a franciák kémjét, mintha csak a babája volna! Az a ribanc csak azért nem okozott nekünk nagyobb kárt, mert szerencsére ugyanolyan tehetségtelen, mint ön. A kérelmét elutasítottam. További jó napot.

Wellington papírjaiba temetkezett, és a továbbiakban tudomást sem vett Kiely jelenlétéről, aki zavarában egyik lábáról a másikra állt. El akarta még panasolni, milyen tiszteletlenül beszélt vele Sharpe, de most ugyanígy viselkedett vele maga Wellington is. A szárnysegéd megragadta könyökét, és lassan, de határozottan az ajtó felé terelgette, és Kiely túlságosan gyenge volt, hogy ellenálljon neki.

– Nem kíván lordságod valami frissítőt? – kérdezte udvariasan, miközben az örök megvető tekintetétől szédelő ezredes kivezette a dolgozószobából. Kiely némán lerázta magáról a szárnysegéd kezét, felkapta kalapját és kardját az asztalról, és anélkül, hogy egyetlen

szót is szólt volna, kitémogott az utcára, még az örök tisztelgését sem viszonzta.

– A parancsnok gyorsan megszabadult tőle, mi? – kérdezte az egyik, de nyomban elhallgatott és vigyázzba vágta magát, amikor Edward Pakenham tábornok megérkezett, és besétált az ajtón. Kiely észre sem vette, amikor Pakenham üdvözölte, csak a visszafojtott haragtól kábán tántorgott a keskeny utcákon, a felsorakoztatott ágyúk sora előtt. Nem látott, nem hallott, nem gondolkodott, de azt tudta, hogy most is kudarcot vallott csakúgy, mint egész életében mindig.

A kártya nem volt kegyes hozzá, így hamar felélte azt a kis vagyont, ami az anyjából megmaradt azok után, hogy nagy részét eltékozolta az egyház, és az ír lázadók szolgálatában, de hasztalanul, mert ez utóbbiak folyton az angolok bitófáján végezték. Ennek folyományaképpen a nincstelen Kiely kudarcot vallott, amikor feleségül kért két madridi nemesasszonyt is, mert ők a vagyontalan ír helyett inkább saját honfitársaikat választották férjükül. Kiely mély önsajnálattal idézte fel, hogyan és mily módon adták tudtára, hogy kosarat kapott. Madridban másodosztályú polgárnak számított, hiszen nem tudta visszavezetni családfáját egy középkori martalóig, aki még a mórok ellen csatázott, a hadseregben pedig azért volt örökké kívülálló, mert írnek született.

A legrosszabb azonban Juanita árulása volt. A vad, különleges, eszes és csábító nőé, akivel össze akarta kötni életét. Gazdag asszony volt, ereiben nemesi vér csörgedezett, és mindenki irigykedett rá, amikor Juanitával az oldalán jelent meg. Nyomorúságosan hagyta magát becsapni. A nő Loup-val feküdt össze, minden bizonnyal elmondott neki mindent, megosztotta vele az összes titkát, és valószínűleg együtt kacagtak rajta. Könnybe lábadt a szeme, amikor arra gondolt, hogy ezek után közneveltség

tárgya lesz mind Madridban, mind a katonái között, amíg csak él.

Egy templom felé vette útját, nem mintha imádkozni akart volna, hanem mert hirtelen nem jutott eszébe más hely, ahová mehetett volna. Nem akart visszamenni Valverde tábornok főhadiszállására, ahol csak összesúgtak volna a felszarvazott tiszten.

A templom zsúfolásig telve volt sötét ruhás öregasszonyokkal, akik mind gyónni készültek. Gyertyák egész erdeje világított odabent, pislákoló fénybe borítva az oltárt, a szobrokat és a festményeket, a kicsiny lángok visszaverődtek az oszlopkról és a nagy ezüstkeresztről, amelyen még ott díszlett a húsvéti díszítés. Kiely fellépdelt a lépcsőkön, és felnézett a feszületre.

Engem is keresztre feszítettek – gondolta. – Olyan hitvány kis emberek, akik nem érhetik fel ésszel nemesebb indítékaimat.

Kis flaskát vett elő mellényzsebéből, az ajkához emelte, és úgy kezdte vedelni az erős spanyol brandyt, mintha az élete függne az italtól.

– Jól érzed magad, gyermekem? – kérdezte tőle egy csendes léptű pap.

– Nem. Menjen innen!

– Kérlek, gyermekem, vedd le a kalapodat, hiszen Isten házában vagy!

Kiely gyorsan lekapta fejfedőjét, majd megszólalt.

– Menjen innen! – ismételte.

– Az Úr legyen veled, gyermekem – csóválta meg a fejét a pap, és visszasétált az árnyékok közé. A várakozó öregasszonyok ideges pillantásokkal méregették a cifra egyenruhába öltözött tiszteket, és eltöprengtek, hogy vajon a közeledő franciák felett aratandó győzelemért imádkozik-e. Mindenki tudta, hogy a kék egyenruhás ellenséges katonák már közel járnak, így aki tehette, biztonságba helyezte

értékeit, hogy ha Masséna félelmetes hírveteránjai legyőzik a briteket, és elkezdik kifosztani a várost, nehezebb dolguk legyen.

Kiely kiitta a flaska tartalmát. Szédelgett az italtól, a szégyentől és a haragtól. Az ezüstkereszt mögött a Szent Szűz szobra állt. Csillagos diadémot viselt a fején, törékeny alakját kék ruhába burkolták, kezében egy csokornyililiomot tartott. Kiely már régen látott hasonlót. Régebben fohászzkodott ugyan Máriához, mert úgy érezte, hogy ő bizonyosan megérti egy másik családottanya bánatát.

– Kurva! – szólalt meg Kiely fennhangon, és a kék ruhás szoborra vicsorgott. Gyűlölte az anyját, és az egyházat is, Juanita pedig – úgy tűnt – megértette őt, de ő egy másik férfi asszonya volt. Lehet, hogy már akkor is Loup szeretője volt, amikor először találkoztak. Összefeküdt a franciával, és még ki tudja, hány másik férfival, pedig Kiely hercegnőt csinált volna belőle, és körbehordozta volna egész Európa csillogó fővárosain, hogy mindenki csodálhassa szépségét. Könnyek csorogtak arcán, amikor a nő árulására gondolt, és amikor eszébe ötlött a megaláztatás, amit Sharpe-tól volt kénytelen elszenvedni. Ez az utolsó emlék valóságos örvöngésbe taszította.

– Bűdös kurva! – ordított ismét a szobor felé, majd felállt, és a kiürült flaskát is hozzávágta. – Átkozott, vérbajos szuka! – üvöltötte, miközben a palack ártalmatlanul lepattant a kőből mintázott kék ruháról. Egy asszony felsikoltott, a pap pedig az ezredes felé kezdett rohanni, de elborzadva torpant meg, amikor az előhúzta pisztolyát. Amikor felhúzta a kakast, az éles csattanás hangosan visszahangzott a templomban.

– Rohadt szuka! – köpte a szavakat ismét Mária felé. Arcáról patakokban ömlöttek a könnyek. – Hazug, tolvaj, hűtlen, köpönyegforgató ribanc!

– Kérem, csillapodjon! – könyörgött a pap, miközben a

háta mögött az asszonyok sikoltozni kezdtek. – Esedezem, legyen tekintettel legalább a Szent Szűzre!

Kiely vérben forgó szemekkel fordult a férfi felé.

– Szűz? Ugyan! Mit gondol, meddig maradhatott szűz, miután a római légiók előzőnlőtték Galileát? – kacagott fel hisztérikusan, majd ismét szembenézett a szoborral.

– Te bűdös kurva!

– Ne! – ordított kétségbeesetten a pap, de Kiely meghúzta a ravaszt.

A nehéz lövedék keresztülfúrta a halántékát, és tenyérszerű darabot tépett ki a koponyájából, amikor távozott a feje másik oldalán. Vér és agyvelőcafatok csaptak fel Mária diadémjának magasságáig, de a Miasszonyunk szobra tiszta maradt, mert az oltár lépcsőjét mocskolták be, vagy egy tucatszámú gyertya lángját oltva ki. Kiely holtteste eldőlt, feje helyén csak csontszilánkok, vér, és szürke massa látszott.

A templomban lassan elhallgattak a sikolyok, a halotti csendben csak az utcáról hallatszott kerékcsikorgás. Újabb és újabb ágyúkat vontattak odakint kelet felé, hogy felvehessék a harcot a franciák ellen, akik elszánták rá magukat, hogy visszaveszik Portugáliát, és megsemmisítik az arcátlan britek hadseregét a Coán átívelő keskeny hídnál.

MÁSODIK KÖNYV

Hetedik fejezet

A Real Compania Irlandesa egy a Fuentes de Onorótól északnyugatra fekvő fennsíkon táborozott le. A városon egyenesen keresztülhaladt a Ciudad Rodrigót Almeidával összekötő főút. Wellington csapatai az éjszaka folyamán

körülzárták a várost, így könnyen elképzelhető, hogy itt kerül majd sor a csatára. A hajnali köd miatt nem látszódott a keletre fekvő terület, ahol a francia hadsereg készült a harcra, míg eközben a fennsíkon az angol csapatok rendezték soraikat, lovak, szekerek és gyalogosok tömegei keresték helyüket, míg a fennsík keleti részén ágyúkat sorakoztattak fel, amelyeket a Dos Casas folyó felé fordítottak.

Donaju éppen akkor talált rá Sharpe-ra, amikor az egy tükörcserépbe bandzsítva megkísérelte levágni a haját. Elöl és oldalt egyszerű dolga volt, de a tarkójánál sokkal nehezebben ment a dolog.

– Éppen olyan ez, mint az egész katonaélet – sóhajtott fáradtan a kapitány.

– Hallotta, mi történt Kielyvel? – kérdezte Donaju, aki hirtelen a Real Compania Irlandesa parancsnokává avansált.

Sharpe túlságosan belevágott a hajába. Egy újabb nyisszantással megkísérelt javítani dolgon, de ettől csak rosszabbodott a helyzet.

– Igen, kiloccsantotta az agyvelejét, ha jól hallottam. Donaju felháborodott az angol érzéketlenségén, de végül nem adott hangot érzéseinek, inkább szomorúan megcsóválta a fejét.

– El sem hiszem, hogy megtett egy ilyen szörnyűséget!

– Túl sok büszkeség, túl kevés ész. Tökéletesen jellemzi az arisztokratákat. Tompább az agyuk, mint ez az olló.

– Miért nem a tisztiszolgájával vágatja a haját?

– Nem engedhetném meg magamnak a bérét, és különben is, azt tartom, hogy egy katona igenis legyen képes gondoskodni saját külsejéről!

– És akkor saját magának vágja a haját?

– Volt egy csinos leányzó a katonafeleségek között, akit néha megkértem effélére – vont vállat Sharpe. Sally

Clayton azonban a dél-essexi ezred maradékával együtt túlságosan messze volt. Soraikat meggritkította a háború, így a frontvonal helyett a hadsereg portugáliai raktárait őrizték, így legalább biztonságban voltak, abban az esetben is, ha Masséna marsall csapatai felmentik Almeidát, és elvágják az angolok visszavonulását a Coánál.

– Sarsfield atya holnap búcsúztatja el Kielyt.

– Lehet, hogy holnap nemcsak azt a bolondot kell elbúcsúztatnia, hanem közülünk is sokakat. Látott már csatateret egyévnyi folyamatos harc után? Olyan, akár egy temető. Úgy fekszenek szerteszét a koponyák, a rókák rágta csontok, mint a kövek. Francba ezzel! – kiáltott fel, ahogy ismét eredménytelenül vágta egyik tincset az olló.

– Kielyt azonban még a templom udvarán sem temethetik el, mert öngyilkosságot követett el – mondta Donaju, aki láthatóan nem akart az ütközetről beszélni.

– Nagyon sok katona fekszik jeltelen sírban, ezért hát cseppet sem érdekel, hová ássák azt a bolondot. Szerencsénk lesz, ha egyáltalán valami földet kaparnak ránk, fejfában meg aztán nem is reménykedem. Hé, Dan! – kiáltott hirtelen Hagmannek.

– Uram?

– Az átkozott ollója tompa, mint a bot!

– Tegnap éleztem meg, uram! – vont a vállát Hagman. – Apám mindig azt mondta, hogy csak a rossz mesterember hibáztatja a szerszámaint.

Sharpe odadobta az ollót Hogue-nak, majd lesöpörte a haját az ingéről.

– Jobban jár majd Kiely nélkül – vetette oda Donajunak.

– Ugyan. Nem mindegy, hogy boldogulok, ha egyszer egy nyomorult lőszerraktárt kell őriznem? – vágott vissza keserűen a másik. – Maradhattunk volna nyugodtan akár Madridban is.

– Hogy mindenki árulónak nézze magukat? – kérdezte

Sharpe, miközben felöltötte zubbonyát. – Figyeljen jól, Donaju! Kiely halott, maga pedig él. Nagyszerű csapat szolgál az irányítása alatt. Mit baja hát azzal, hogy a muníciókészletet kell őriznie? Azt hiszi talán, hogy az nem fontos? Mégis, mit gondol, ki védi meg a franciák elől, ha áttörnek?

Donajut szemmel láthatóan nem vidították fel Sharpe szavai.

– Árvák vagyunk – csóválta meg a fejét csüggedten. – Senki nem törődik azzal, mi lesz velünk.

– Mit akar, hadnagy, talán szárazdajkát? Maga katona, nem valami taknyos kölyök! Úgy tudom, van kardjuk, van puskájuk, tehát mindenük megvan ahhoz, hogy ne másoknak kelljen gondoskodni magukról. Mégsem hagyták magukat teljesen magára, hiszen Cádizba küldték magukat, és itt vagyok én is, és én ellátom magát egy jó tanáccsal. Két választásuk van: mehetnek Cádizig úgy, hogy tudják, porig alázták magukat, de mehetnek úgy is, hogy megmaradjon az önbecsülésük. Magukon áll, melyik megoldást választják, de én tudom, nekem melyik lenne ínyemre.

Donaju most hallotta először, hogy a Real Compania Irlandesa katonáit Cádizba vezényelték, és döbbenet próbálta eldönteni, hogy Sharpe vajon igazat beszélt-e.

– Bizonyos ön ebben?

– Tökéletesen – bólintott a kapitány. – Valverde tábornok mozgatja a szálakat a háttérben, és ő a legkevésbé sem kívánja, hogy maguk itt legyenek, így hamarosan csatlakozniuk kell majd a spanyol hadsereg többi alakulatához.

Donaju emésztette a hallottakat néhány másodpercig, majd elégedetten bólintott.

– Ez jó hír, hiszen rögvest oda kellett volna küldeniük bennünket – szólt, majd fintorogva ivott egy kortyot hitvány

teájából. – És önnel mi lesz, kapitány?

– Én magukkal maradok egészen addig, amíg nem kapok más parancsot – felelte Sharpe, aki nem akarta a másik tiszt orrára kötni, hogy hamarosan hadbíróság elé áll. Nem mintha szégyenkezett volna a dolog miatt, de legkevésbé sem vágyott egy másik férfi együttérésére.

– A lőszerraktárt fogja tehát őrizni? – kérdezte meglepetten Donaju.

– Valakinek azt is csinálni kell – vont vállat Sharpe. – De ne aggódjon, Donaju, mielőtt elvezényelik Cádizba, elválnak útjaink, mert Valverde nem óhajtja, hogy magukkal tartsak.

– Tehát ma... – kezdte idegesen Donaju.

– Ma megtesszük, ami a kötelességünk – fejezte be a mondatot Sharpe. – És mivel a hegy túloldalán ötvenezer békazabáló ugyanezt teszi, az ő kötelességtudatuk és a miénk ellentéte véres ütközetbe torkollik majd.

– Rohadt egy dolog lesz ez – sóhajtott Donaju, és alig-alig lehetett eldönteni, hogy mondatát kérdésnek vagy kijelentésnek szánta-e. Sharpe világosan észlelte az idegességet a másik hangjából. A Real Compania Irlandesa tisztje még soha nem harcolt nagy ütközetben, így bármilyen bátor volt is, minden oka megvolt rá, hogy nyugtalanodjon.

– Igen – felelte eltöprengve. – Rohadt lesz. A legrosszabb a zaj és puskapor füstje, de ne feledje; a franciák úgyannyira nyomorultul fogják érezni magukat, mint mi. Mondok még valamit, nem tudom ugyan, miért, de a békazabálók mindig hamarabb törnek meg, mint mi. Ha azt érzi, hogy egyetlen perccel sem bírja már tovább, csak számoljon el tízig, és mire hatig eljut, meglátja, hogy a franciák hátat fordítanak és elkotródnak. Most pedig figyeljen jól, mert úgy látom, két lábon járó baj közeledik!

A *b a j* jegy sovány, hórihorgas, szemüveges őrnagy alakjában testesült meg, aki a királyi tüzérség kék

egyenruháját viselte. Egy halomnyi iratot egyensúlyozott, és mivel nyilvánvalóan egy bizonyosat keresett, időnként elszabadult egy-egy lap a többi közül. Ezeket két ideges, vörös kabátos közlegény szedegette mögötte, akik közül az egyik mocskos kötést viselt a karján, másikuk pedig mankón botorkált előre. Az őrnagy intett Sharpe és Donaju felé, mire még egy adag papír hullott alá kezéből.

– A helyzet a következő – mondta az őrnagy anélkül, hogy köszönt vagy akár bemutatkozott volna. – Minden hadtestnek külön munícióraktára lesz. Vagy így, vagy úgy. Mondtam nekik, hogy igazán eldönthetnek végre, mit akarnak, de akárha a falnak beszéltem volna! A hadtestek függetlenek lesznek, ez pedig azt jelenti, hogy a mi nyakunkba szakad a központi készlet. Persze csak ők merik központinak nevezni, hisz mindannyian tisztában vagyunk azzal, hogy a legritkább esetben van a központban! Mondanom sem kell, ugye, hogy fogalmunk sem lesz tehát az egyes hadtestek készleteinek méretéről. Egyre több muníciót akarnak majd, mi persze engedelmesen kiszállítjuk nekik, aztán hirtelen elfogy az egész. Nagy gond ez, én mondom! Imádkozzunk azért, hogy a franciák még ostobábban oldják meg a dolgokat. Az ott tea lenne? Jól látom? – kérdezte az erős skót akcentussal beszélő őrnagy, miközben vágyakozóan leste a bögrét Donaju kezében.

– Mondhatjuk annak is, uram, de meglehetősen pocsék.
– Esedezem, adjon belőle egy kortyot! Köszönöm, igazán hálás vagyok! Te pedig, Magóg, szedd fel azt a lapot, hiszen talán a csata kimenetele múlik rajta! Ők itt – mutatott a nyomában loholó két közlegényre – Góg és Magóg. Gógnak a karja, Magógnak a lába sebesült meg, és mindketten walesiek, ketten együtt tehát kitesznek vagy másfél walesit. Mi hárman pedig – illetve, hogy pontos legyek, mi két és felen – gondoskodunk a teljes központi

készletről.

Az őrnagy elmosolyodott, és úgy döntött, ideje bemutatkoznia.

– Alexander Tarrant a nevem. Tüzérségi őrnagy vagyok, de most a számvevők tábornokának személyzetéhez osztottak be. Ez azt jelenti, hogy a rangom tulajdonképpen a számvevő tábornok helyettesének helyettesének segédhelyettese, önök pedig így a számvevő tábornok helyettesének helyettesének a segédhelyettesei, Góg és Magóg pedig a számvevő tábornok helyettesének a segédhelyetteseinek a helyettesei. Istenemre mondom, lefokozták őket! Vajon visszatérhet-e valaha katonai karrierjük a rendes kerékvágásba? Nagyszerű ez a tea, bár kissé talán langyos. Ön pedig minden bizonnyal Sharpe kapitány, nemde?

– Az vagyok, uram.

– Megtiszteltetés, hogy találkozhatok önnel! – nyújtott kezét az őrnagy. Eközben persze újabb köteg iratot ejtett el.

– Hallottam egy madárkáról, Sharpe, és be kell valljam, hogy nagyon nagy hatást tett rám a történet.

Sharpe rájött, hogy Tarrant a Talaveránál zsákmányolt sasról beszél, de mielőtt válaszolhatott volna, a tiszt már Donajuhoz beszélt.

– Ön pedig nem lehet más, mint Donaju hadnagy a királyi gárdából! Istenemre, Góg, fennkölt társaságban vagyunk, viselkedj hát ehhez méltón!

– Hughes közlegény vagyok, uram – mutatkozott be Góg Sharpe-nak. – Ő pedig a fivérem – intett Magóg felé.

– A Hughes testvérek – magyarázta buzgón Tarrant – a haza szolgálatában szerezték sebeiket, majd arra ítéltettek, hogy az én segédeim legyenek. Tudja, Sharpe, mind ez ideig ők voltak a munícióraktár egyedüli őrei. Góg megrugdosta volna a betolakodókat, Magóg pedig dühösen rázta volna feljűk a mankóját. Persze ha

felépülnek, visszatérnek rendes szolgálati helyükre, nekem meg küldenek majd néhány új kriplit, akik majd megvédik a hadsereg puskaporát és golyóit. Nagy nap azonban ez a mai, Donaju, elvégre az ön kiváló csapatait is az én irányításom alá rendelték. Nos, lássuk, miből élünk!

Az alakulat beosztása nem tűnt éppen nehéznek. A központi municiótartalékból látták el a harcoló dandárokat, hadtesteket és ezredeket. A gyalogos alakulatokról a szekerekkel felszerelt királyi fuvarosok vagy pedig a mellékük kirendelt helyi öszvérhajcsárok és kocsihajtók gondoskodtak, míg a tüzérség a saját eszközeivel gondoskodott a szállításról. Tarrant elmondása szerint feladatának legnehezebb része az volt, hogy megkülönböztesse a komolytalan kívánalmakat az elkeseredettektől.

– Igyekszem érintetlenül hagyni a készleteket egészen a csata végéig. Ha egy-egy bagázs már az első néhány óra után utánpótlásért könyörög, akkor már minden bizonnyal rég vereséget szenvedtek vagy csak ok nélkül idegeskednek. Ezeken a papírokon van feltüntetve minden hadosztály tartaléka, de csak a magasságos jóisten tudja, mennyire pontosak az adatok – mondta, majd Sharpe felé lökött egy vaskos csomagnyi iratot, de azon melegében vissza is rántotta, mintha megijedt volna, hogy a kapitány leejti azokat.

– A végső nagy gond pedig az, hogy soha nem lehet bizonyos az ember abban, hogy valóban célhoz ér a munició – folytatta az őrnagy. – Tudják, a hajtók néha meglehetősen gyáván viselkednek – tárta szét a karját lemondóan, majd mintha maga is megrémült volna attól, amit mondott, gyorsan pontosította megállapítását. – Persze nem mindegyikre igaz ez, hiszen akadnak köztük csodálatra méltóan bátrak is, de nyugodtan kijelenthetem, hogy az emberanyag minősége meglehetősen... hm...

egyetlenen. Uraim, remélem, hogy ha a harc esetleg véresebbé válik, számíthatok arra, hogy az embereik megerősítik a hajtók elszántságát, ugye?

Tarrant láthatóan nyugtalanul tette fel a kérdést, mintha arra számított volna, hogy Sharpe vagy Donaju visszautasítják, de amikor egyikük sem tiltakozott, szélesen elmosolyodott.

– Kiváló! Nos, Sharpe, nem óhajtja szemügyre venni a terepet? Mégsem küldheti ki a muníciót, ha nem tudja, hová is kell!

Az ajánlat lehetővé tette, hogy Sharpe ideiglenesen kicsivel több szabadságot élvezhessen. Tudta, hogy őt és Donajut egyszerűen félretolták és nem volt titok előtte az sem, hogy Tarrantnak ugyan a legcsekélyebb mértékben sem volt szüksége a jelenlétükre, de világosan látta, hogy nagy csatára készülnek, és minél jobban átlátja a csatamezőt, annál jobb. Később, amikor Harperrel kettesben a ködfedte fensík peremén sorakozó tüzérségi ütegek felé tartottak, megjegyezte:

– Jobb ez így, Pat – morogta Sharpe. – Ha ugyanis beüt a mennykő, bizonyos, hogy mi a vastagából kapunk.

A két férfi magával hozta ugyan fegyvereit, de menetfelszerelésük többi részét a muníció s szállító szekereknél hagyták.

– Mégis furcsállom a dolgot, uram – morogta Harper. – Még csak rendes feladatot sem kaptunk!

– Majd a rohadt békazabálók tesznek róla, hogy ne maradjunk munka nélkül! – felelte a kapitány savanyúan.

A két katona elérte a keletre irányzott angol ágyúk vonalát. A felkelő nap fényében látszott a ködtől párálló Dos Casa folyó, amely déli irányban ömlött tova a magas, lapos tetejű hegygerinc alatt. Ez volt az egyetlen akadály, amely elválasztotta a francia sereget Almeidától. Öngyilkosság lett volna persze, ha frontális támadást intéznek a folyón át, hisz nem elég, hogy felfelé kellett volna haladniuk, de

egyenesest a brit ágyúk elé kerültek volna. Még két úton próbálkozhattak hát; a fennsíktól északra fekvőn, amelyet azonban továbbra is védett a romjaiban is félelmetes Fort Concepción, így Wellington arra a következtetésre jutott, hogy Masséna a déli útvonalat választja majd, amely Fuentes de Onorón vezetett keresztül.

A falu a fennsík lábánál helyezkedett el, ahol lankássá szelídült a lejtő és a hegyoldal lassan mocsaras síksággá változott. A nyilegyenes, Ciudad Rodrigóba vezető út fehéren világított a ködben, hogy aztán a Dos Casa folyón túl folytatódjon. Odaát a hegyi falu házai között haladt tovább, majd kettéágazott. Egyik ága néhány mérföld után az északnyugatra lévő Almeidába vezetett, a másik pedig Castello Bomhoz, ahol a gyilkosan keskeny híd átvitt a Coa mély folyóvölgye felett. Ha a franciák az út bármely ágát el akarják érni, felmentve így a várost az ostromgyűrűből, először kénytelenek lesznek hát házról házra elfoglalni Fuentes de Onorót, a falu szűk utcái pedig zsúfolásig megteltek vörös kabátosokkal és zöld zubbonyosokkal.

Ha a fennsíkot vagy a falut támadják, akkor a franciáknak felfelé kellett volna harcolniuk, volt azonban egy jóval kellemesebb esélyük is, ugyanis a másik út, amely a fennsíktól nyugatra, a várostól pedig délre haladt, a Coa folyó egyik délen elhelyezkedő gázlójához vezetett. Ez volt az egyetlen lehetséges útvonal Wellington számára, ahol visszamenekíthette Portugáliába az ágyúit, szekereit és sebesültjeit, ha a franciák bekerítéssel fenyegetik Fuentes de Onorót egy déli átkaroló hadművelettel. Az angolok ekkor kénytelenek lennének elhagyni a fennsíkon kiépített állásokat, hogy megvédjék visszavonulásuk útvonalát. Ha úgy döntenek, hogy nem adják fel magaslati állásaikat, kénytelenek feladni az egyetlen gázlót, amelyen keresztül átkelhetnek a Coa folyón. Ha Wellington így dönt, a franciák

megszerezhetik az ellenőrzést a déli út felett is, így az angolok csak a végső győzelemben bízhattak volna, máskülönben sorsuk a teljes megsemmisülés. Sharpe örült, hogy neki nem kell efféle döntéseket hoznia.

– Isten óvja Írországot – sóhajtott fel hirtelen Harper. – Nézze csak!

Sharpe eddig déli irányba nézett, ahol a sík terület szinte kínálta magát, hogy a felvonuló franciák gyűrűbe fogják Fuentes de Onorót, de most Harper példáját követve keletre pillantott.

Odalent oszlásnak indult a köd, és a paratölgyliget közül egy egész hadsereg tűnt elő. Masséna emberei minden bizonnyal az erdő túloldalán táboroztak le, reggel gyújtott tábortüzeik füstjét pedig jótékonyan elrejtette a köd. Most azonban a francia sereg fenyegető csendben közeledett a szélesen elterülő síkságon keresztül.

A brit tüzérek közül néhányan az ágyútalpakhoz ugrottak és igyekeztek a franciák felé fordítani az ágyúkat, de elősietett az üteg parancsnoka, egy ezredes, és parancsot adott rá, hogy ne lőjenek.

– Hagyjátok őket, hadd jöjjenek közelebb! – utasította embereit. – Ne lőjeteek addig, amíg nem látjuk tisztán, hová telepítik az ágyúikat! Kár pazarolni a puskaport. Jó reggelt, John, szép napunk van, nemde? – vetette oda végül futólag egy ismerősének, majd udvariasan tisztelgett a két fura lövésznek.

– Sok dolguk lesz ma, fiúk!

– Úgy látom, önnek sem lesz unalmas napja, ezredes.

A tüzérsízt elsietett, Sharpe pedig ismét keletnek fordult, majd előhúzta látcsövét és egy ágyú kerekének dőlve megszemlélte a terepet.

A francia gyalogság a tüzérség mögött, a fák vonalánál fejlődött fel. A lövegeket vontató ökröket és lovakat hátravitték az erdő fedezékébe, a tüzérek pedig a

forgattyúcsapokat elcsavarva célra irányították a hatalmas lövegcsöveket, míg mások faékekkel rögzítették ezeket, hogy lövés után is helyben maradjon az irányzék, vagy éppen vászonzsákokba töltött lőport és zömök hengerekbe adagolt kartácsot raktak halomba.

– Szép kis tűzijátékra készülnek – jegyezte meg Sharpe. – És éppen a falura céloznak.

Mellettük a brit tüzekek készülődtek. Kartácsot és srapneleket halmoztak fel. A kartács tömör vasgolyókból állt, amelyek csúf rendet vághattak a tömött sorokban közeledő gyalogság soraiban, míg a srapnel az angolok titkos fegyvere volt; ezt a fajta tűzérési lövedéket egyetlen más ország hadereje sem alkalmazta. A titkos fegyver egy üreges vasgolyóból állt, amelyet puska golyókkal és lőporral töltöttek tele, és oldalába kanócot illesztettek, amely az ágyú elsütésekor gyulladt meg. Amikor a lőportöltet felrobbant, a vékony vasburok széthasadt, a golyók pedig akár egy jól irányzott sortűz lövedékei vágódtak az ellenséges hadrendbe. A kanócokat fából vagy nádból faragták, puska porral töltötték meg, majd jelölésekkel látták el őket. Minden kis esik, amit rájuk festettek, fél másodpercnyi időt jelzett. Az időzítés igen fontos volt, mert ha későn robbant fel, akkor a lövedék ártalmatlanul süvített el az ellenség feje fölött, ha pedig túl korán, akkor messze előttük robbant, teljesen hatástalanul. Az őrmesterek különböző méretűre vágták a kanócokat, majd akkurátus rendben feltornyozták őket nagyság szerint. Az első kanócok fél hüvelyk hosszúak voltak, így csak akkor robbantották szét a srapnelt, amikor ezeregyszáz yardnyi utat megtett a lövedék, míg az utolsókat alig egyötöd hüvelyknyi csonkakká metszették, ezeket pedig hatszázötven yard távolságra állították. Ha a franciák ennél is közelebb értek, kartácsra váltottak, ha pedig háromszázötven yardnyi távolságra közelítették meg az

ágyúkat, akkor egyszerűen bádoghengerekbe töltött puskagolyókat lőttek ki, amelyeket már a csőtorkolat után szétvetett a puskaapor, így a gyilkos ólomgolyók rögvest megtöltötték a levegőt.

A lövegek a lejtő alá célzottak, a folyó túloldalára, így a francia gyalogság végig ki volt téve az ágyútűznek. A sereg oszlopokba rendeződött. Sharpe megpróbálta megszámlálni a sasokat, de az odalenti nyüzsgés és zászlóerdő megakadályozta benne, hogy pontos létszámbecslést végezhesen.

– Legalább tizenkét ezred lehet – mondta végül.

– Akkor hol a többi?

– Isten tudja – vont vállat Sharpe. Hogannel tett felderítő-útja során vagy nyolcvan Almeida felé menetelő francia ezredet számolt meg, de most ezeknek csak a töredékét látta felsorakozni az erdőnél.

– Tizenkétezer ember.

A köd akkor szállt fel végleg lassan a falu fölül, amikor a franciák tüzet nyitottak. Az első sortűz meglehetősen szaggatott volt, hiszen csak be akarták mérni a távolságot, és elvégezni a szükséges célzasmódosításokat. Eleinte tehát rövidre sikerültek a lövések, a becsapódó golyók pedig felpattanva átrepültek a házak és a falak felett, és csak az egyik szántott végig egy cserepekkel borított háztetőt. A lövések dőreje később ért oda, mint a széthasadó gerendák és tetőcserepek hangja. A második lövés egy almafát talált telibe a folyó keleti partján, majd szerteszórta a fehérén bimbózó virágokat, mielőtt a vízbe csattant volna. Ezután azonban a sortűzek már a házakba vágódtak. Még a brit tüzérek is kénytelenek voltak morgolódva elismerni a francia oldalon állók tudását.

– Kíváncsi vagyok, mi van azokkal a szerencsétlenekkel, akiket a város védelmére osztottak be – csóválta meg a fejét Harper.

– Menjünk hát, és nézzük meg a saját szemünkkel!

– Az igazat megvallva annyira azért nem érdekel a dolog, uram! – tiltakozott az ír, de követte parancsnokát. A fennsík éppen a falu felett ért véget, ahol a hegyoldal szűk ívben nyugat felé kanyarodott, itt pedig két sziklás domb emelkedett. Ezek egyikén állt a templomtorony, amelynek a tetején gólyafészek díszelgett, a másikat, a keleti oldalt pedig egy temető foglalta el egészen a faluig. A sírkövek mögött, a köves talajon most katonák görnyedtek. A sziklás csúcsok között keskeny fűsáv húzódott, és az almeidai út innentől a sírkövek között kanyargott. Itt most egy csoportnyi tiszt figyelte lóhátról a francia ágyútűzet. Lassan beborította a löporfűst a látóhatárt. A távolban füstpamacsok szálltak az ég felé, valahányszor elsütöttek egy francia ágyút. A golyók könyörtelenül pusztították a falu épületeit, nyomukban cseréptetők hullottak darabokra, gerendák hasadtak meg és falak omlottak le. Habár az ágyúk döreje tisztán hallható volt, ám Fuentes de Onoro felett, magasan a fennsíkon úgy tűnt, hogy a csata igencsak távol dühöng.

Sharpe kerülőúton vezette Harpert a törzstisztek mögé.

– Nem lennék boldog, ha Wellington észrevenne – magyarázta az altisztnak.

– Rosszul áll a szénája nála, ugye?

– Még annál is rosszabbul, Pat. Haditörvényszék elé fognak állítani.

Sharpe nem óhajtotta ugyan megosztani gondjait Donajuvál, de mert Harpert a barátjának tartotta, neki kiöntötte lelkét, ha már nem tudott változtatni helyzetén, hiszen ez volt az egyetlen, amit tehetett.

– Mégis, mit tettem volna? Talán hagytam volna, hogy azok az erőszaktevők elsétáljanak?

– Hogy ítél majd a hadbíróság?

– Isten tudja.

– Legrosszabb esetben kidobnak a hadseregből, de a legjobb esetben is lefokoznak hadnaggyá. Ha ezt megteszik, vége. Beosztanak valami raktárba, ahol aztán szépen halálra vedelem majd magam.

– De hát először be kell bizonyítaniuk, hogy lelövette azokat a disznókat! Írországra mondom, egyikünk sem mondana egy szót sem, ha valaki pedig mégis megpróbálná, a két kezemmel gyilkolnám meg!

– Mások is vannak ám, Pat. Például Runciman és Sarsfield.

– Ők sem szólnak egy szót sem, uram!

– Úgyis késő. Az a vérbajos Valverde tábornok már tudja, és csakis ez az, ami számít. Belém döfte a kését, és készen áll rá, hogy meg is forgassa.

– Akár le is löhetnénk azt a kurafit – mélyzött el Harper.

– Ugyan, lehetetlen. Soha nem jár egymagában – legyintett Sharpe, aki korábban már szintén elgondolkodott ezen, de arra a következtetésre jutott, hogy nem igazán lesz efféle lehetősége. – Ráadásul Hogan szerint komoly esély van rá, hogy Loup hivatalosan is panaszt tesz ellenem!

– Ez nem lenne valami sportszerű eljárás, uram!

– Valóban, Pat, de még nem történt meg a dolog, és Loup akár bele is sétálhat egy ágyúgolyóba a mai napon. Azért maradjon köztünk a dolog, mert nem szeretném, ha a fél hadsereg ezen köszörülne a nyelvét.

– Egy szót sem mondok el, uram! – mondta Harper, bár bizonyos volt benne, hogy a hír már réges-rég beszédtema a katonák között, akik minden bizonnyal nem értik, miért van szükség arra, hogy kersztre feszítsenek egy tisztet csak azért, mert lelövetett két francia fattyút. Most azonban követte Sharpe-ot a szekerek közé. Sharpe felismerte a zöld hajtó-kás zubbonyba öltözött 24-eseket Warwickshireből, mögöttük pedig a skót szoknyát és baretet viselő 79-es felföldieket pillantotta meg. A skótok dudásai és

dobosai vad indulókat játszottak, megpróbálták túlharogni a franciák ágyúinak dörejét. Sharpe úgy gondolta, hogy a két ezredet akkor vetik majd be, ha úgy tűnik, hogy a franciák előzönlük Fuentes de Onoro utcáit. Nemsokára egy harmadik ezred is csatlakozott a tartalékhoz, de ekkor Sharpe már a falakat és tetőket pusztító becsapódó golyók záporát szemlélte.

– Nézze csak! – mondta a kapitány, és egy kis ösvényre mutatott, amely a temető déli fala mentén húzódott. Talán kecskéek taposhatták ki, és olyan meredek csapás volt, hogy a két férfinak a kezével kellett egyensúlyoznia, hogy el ne csússzanak. Lent egy gyengén összetákoltt fedezékre találtak, amely mögül egy ideges vörös kabátos ugrott elő érkezükre, célra tartott fegyverrel.

– Ne lőj, fiam! – kiáltotta Sharpe. – Aki onnan érkezik, ahonnan mi, az a te oldaladon áll, ha pedig mégsem, akkor amúgy is nagy bajban vagy.

– Sajnálom, uram – mondta a katona, majd lehúzta a fejét, amikor egy tetőcserép szilánkja elsüvített felette. – Zajlik az élet, uram – tette hozzá, miután ismét kihúzta magát.

– Akkor aggódj, ha majd abbahagyja a tüzérség, mert az azt jelenti, hogy hamarosan jön a békazabálók gyalogsága. Ki itt a rangidős tiszt?

– Nem tudom biztosan, uram, de talán Patterson őrmester.

– Kétlem, fiam, de azért köszönöm – felelte Sharpe, majd futva elindult az utca vége felé, jobbra fordult, átszökött egy cserépszilánkokkal borított lépcsőfok felett. A lejtős, cikcakkosan haladó főutcán találta magát. Egy lövedék éppen akkor találta el az utca közepét, amikor lebukott egy trágyadomb mögé. Az ágyúgolyó kődarabokból és földből álló gejzirt lökött az égnek, majd felpattanva szétzúzott egy zsúpfedeles istállót. Egy másik golyó közben szálkává aprított egy tetőgerendát, mutatva, hogy a francia tüzérek nem tétlenkednek. Sharpe és Harper egy kapuboltozat alatt

talált ideiglenesen fedezéket, az ajtófélfán még látszottak mindkét hadsereg be-szállásolásért felelős tisztjeinek jelölései. Tisztán ki lehetett venni például az 5/4/60-as jelölést, ami azt jelentette, hogy a hatodik lövészezred negyedik századának öt embere volt elszállásolva a – mostanra tetejét vesztett – kis házban, a fölötte lévő számok alapján pedig azt lehetett megtudni, hogy ugyanitt lakott a franciák 82. ezredének hét katonája. A hetes szárán lévő vonal egyértelművé tette, hogy ezt a feliratot az ellenség hagyta itt. A hiányzó ajtó helyén benézve látszott, hogy odabent ködként kavargó a por, az ablak mögött pedig tépett, szakadt függöny lengett. A falu lakóit a hadsereg szekerei a holmijukkal együtt a közeli Frenada városába evakuálták, néhány használati tárgy azonban óhatatlanul hátramaradt. Az egyik ajtót egy gyerek kiságya torlaszolta el, egy másik ház mellett pedig néhány, egymásra rakott pad szolgált tüzlépcsőként. Lövészek és vörös kabátosok görnyedtek a legvastagabb falak fedezékében, azonban a francia tüzérségi előkészítés így is eredményes volt; Sharpe legalább három halottat és féltucat sebesültet látott az utcákon.

– Melyik egységben szolgál? – kérdezte a kapitány azt az őrmestert, aki az egyik elhagyott ház mögött keresett fedezéket a tüzelés elől.

– A 3. könnyűgyalogos ezredben, uram! – felelte az altiszt.

– Mi meg az I-ben! – kiáltott közbe valaki. – Ne feledkezzen meg az I-ről sem!

Úgy tűnt, a hadsereg kiválasztotta tehát a két ezred krémjét és a portyázókat, majd őket vezényelte Fuentes de Onoróba. A portyázók voltak a hadsereg legjobb katonái, akik nemcsak a harci alakzatban állták meg a helyüket, hanem képesek voltak egymástól függetlenül is harcolni. Most kemény utcai harcokra készültek, ahol fontos volt a kezdeményezőkézség, és az, hogy pontos parancsok

nélkül, segítségükkel elszakadva is sikeresen küzdjenek.

– Ki a legfelsőbb parancsnok? – kérdezte Sharpe az őrmestert.

– Williams ezredes a 6-októl, uram. A fogadóban találja majd.

– Köszönöm! – biccentett a kapitány, majd Harperrel együtt elindult szorosán a házak mentén. Egy golyó süvített el a fejük felett és becsapódott az egyik épület zsúptetejébe. Valaki felsikoltott, majd hirtelen, nagyon hirtelen el is hallgatott.

A kocsma ugyanaz volt, ahol Sharpe korábban El Castradorral találkozott. Még itt volt a félig elvágott szőlőtőke is. Hamar megtalálta Williams ezredest és kis vezérkarát.

– Sharpe-hoz van szerencsém, ugye? – kérdezte a derűs walesi tiszt, aki a hatodik lövészezredben szolgált. – Magát még nem ismerem – pillantott Harperre.

– Harper őrmester vagyok, uram.

– Jó katonának látszik, őrmester – biccentett az ezredes. – Zajos napunk van ma, nemde? – jegyezte meg az ágyútűzre célozva. Egy padon állva nézett ki az ablakon, így tisztán láthatta a falakkal elválasztott kerteket és az alacsonyabban fekvő házak tetejét.

– Mi szél hozta erre, Sharpe?

– Meg akartam győződni róla, hogy a megfelelő helyre küldik-e a muníciót, uram.

Williams döbbenet nézett a kapitányra.

– Ez lenne a feladata? Nem értem. Egy magafajta ember tehetségét kár effélére pazarolni. Különben is, nem hinném, hogy sok munkája akadna itt, hiszen a fiaim megfelelően el vannak látva. Kétezer katona, fejenként nyolcvan golyóval, és a templomban is jelentős muníciókészletünk van felhalmozva. Uramisten! – kiáltott fel az ezredes hirtelen, amikor egy golyó kétlábnyival a feje felett süvített el, majd belecsapódott egy ház falába. Aláhulló kövek zaja

hallatszott, majd hirtelen minden elcsendesedett.

Sharpe mereven figyelt. Nyugtalanította a minden átmenet nélkül beállt némaság a golyók becsapódásainak zaja és az ágyúdörgés után. Elképzelték tartotta, hogy a fura csend véletlen volt, afféle, mint amikor egy beszélgetés közben váratlanul mindenki elhallgat. Az ilyesmire mondják, hogy angyal szállt el a társaság felett. Talán a francia ágyúkat véletlenül mind egyszerre töltötték meg. Sharpe most azon kapta magát, hogy azért fohászkodik, hogy ismét elkezdődjön a tüzelés, de a szünet egyre hosszabbra és hosszabbra nyúlt, jelezve, hogy valami sokkal rosszabbra lehet számítani, mint az ágyúk sortüzei voltak. Tisztán hallatszott, ahogy valaki köhint egyet, és hogy valaki felhúzza puskája kakasát. Valahol a gerincen a skót dudások közelében felnyerített egy ló, törmelék hullott alá egy ház belsejébe, ahol egy sebesült jajgatott, és egy francia ágyúgolyó gördült alá lassan az egyik utcán, majd megakadt egy földre hullott gerendában.

– Úgy gondolom, nemsokára társaságunk érkezik, uraim – mondta Williams, ahogy lelépett a padról. Leporolta a zöld zubbonyára rakódott port, majd megtörve a csendet megint megszólalt.

– Nagyon is hamarosan. Sajnos semmit sem látok innen a löporfüsttől. Rosszabb, mintha köd lenne, én mondom. Biztosan a patak völgyben közelednek majd, ott pedig nem tudjuk tűz alatt tartani őket, de ha a városba értek, megkeseríthetjük az életüket, legalábbis nagyon remélem. Biccentett Sharpe felé, majd kisetett az ajtón. Tisztjei követték.

– Ugye nem akarunk itt maradni, uram? – kérdezte Harper.

– Akár meg is nézhetjük, mi történik, hiszen amúgy sincs jobb dolgunk. Töltve vannak a fegyverei?

– Csak a puskám.

– Bölcs lenne készenlétben tartani a hétcsövűt is – jegyezte

meg Sharpe, majd amikor az első angol sortűz eldőrdült a gerincen, ő is megtöltötte fegyverét. Puskapor füstje emelkedett az ég felé, és golyók füttyültek el a közeledő francia ezredek katonáinak feje felett. Sharpe felállt a padra, hogy szemmel tarthassa a gyalogság oszlopait. Az első angol srapnelek láng- és füstpamacsokat okádva vágódtak a tömött sorok közé, de nem használtak; a francia sereg egyre közelebb ért. Tizenkétezer ember menetelt dobszó kíséretével, a sasos jelvények alatt keresztül a síkságon, egyenest az angol ágyúk torka felé. Sharpe se jobbra, se balra nem látott több franciát, kivéve néhány zöld kabátot viselő dragonyost, akik a déli mezőkön őjrátoztak.

– Egyenesen felénk tartanak, Pat. Nem húzzák az időt elterelő manőverekkel, és biztosan van még néhány ezredük tartalékban. Nem nyugszanak, amíg el nem foglalják a templomot, utána pedig az óceánig kergetnek minket. Ha itt nem állítjuk meg őket, akkor sehol nem fogjuk tudni többé.

– Nos, uram, ez esetben nincs választásunk – felelte Harper, aki közben megtöltötte hétcsövű puskáját, majd felkapott egy kis rongybabát, amelyet az egyik kerti pad alatt talált. A bábun – amelyet minden bizonnyal az egyik katona anyja varrt – vörös kabát volt, és fehér keresztöltés jelölte az angol gyalogosok kincstári övét. Harper a fal egyik repedésébe helyezte.

– Örködj – morogta a babának, miközben Sharpe kardja életét ellenőrizte.

– Nem volt időm megéleztetni – csóválta meg a fejét bánatosan. Csata előtt mindig megköszöri fegyverét a lovasság fegyvermesterével, de most nem volt erre érkezése. Remélte, hogy ez nem rossz előjel.

– Nos, uram, ez esetben kénytelen lesz egyszerűen agyonverni a fattyakat – mondta Harper, majd ellenőrizte,

hogy a zsebében rejtőzik-e szerencséhez nyúláb amulettje. Visszanézett a rongybabára, és az a furcsa gondolata támadt, hogy saját sorsa is attól függ, vajon megmarad-e a kabala a falrepedésben.

– Vigyázz magadra – mondta, és egy darab kővel eltakarta a fal repedését, hogy a játékszer bizonyosan ne eshessen ki.

Mintha vászonruha hasadt volna ketté; hangos csattanás jelezte, hogy a brit portyázok tüzet nyitottak. A francia *voltigeur*ök száz lépéssel a hadoszlop előtt haladtak, de megtorpantak, amikor tüzet nyitottak rájuk a kertekben és a folyó túlpartján lévő elrejtőzött angolok. Perceken át folytatták a tüzelést és csak akkor hagyták abba, amikor a túlerőben lévő franciák már-már bekerítették őket. Ekkor a zöld kabátosok a tiszték sípjeleire és az őrmesterek kiáltásaira visszavonultak a kertek alatt. Ketten közülük ugyan bicegtek, egy harmadikat pedig két társuk cipelt, de legtöbben saját lábukon keresztezték a patakot, majd eltűntek az utcák labirintusában.

A *voltigeur*ök fedezékbe vonultak a kerteket elválasztó falak mögé a patakmeder távolabbi oldalán, és ők is löni kezdtek. A patakot hamarosan lőporfüst takarta el, amelyet a szél lassan délnek sodort. Sharpe és Harper, akik még mindig a kocsmában várakoztak, tisztán hallották, ahogy a dobok elkezdtek a *pas de charge*-ot verni, az ütemet, amelyre Napóleon veteránjai fél Európa hadseregeit elsöpörték. Amikor a dobszó végre elhallgatott, a két angol önkéntelenül is ugyanazokat a szavakat motyogta maga elé, amit a tizenkétezer támadó francia katona is: *Vive l'Empereur!* Fel is kacagtak, amikor a dobok ismét megszólaltak.

A hegygerincen álló ágyúk nem srapneleket lőttek ki többé, hanem kartácsra váltottak. A golyók véres rendet vágtak az egyre közeledő sorokban, amelyek már-már elérték a falu

keleti határát. Sharpe látta, ahogy egy-egy becsapódás után vérpermet száll a levegőben, ahogy a találatot kapott emberek hátrarepülnek, akár az elhajított rongybabák. Habár egymás után vágódtak az alakzatba a lövedékek, a franciák kitartóan újra és újra szorosabbra zárták soraikat és megállíthatatlanul közeledtek. A dobszó lankadatlanul folytatódott, az égnek emelt sasokon és bajonetteken megmegvillant a napfény.

Vive l'Empereur! Hangzott el ismét a csatakiáltás, amikor a dobok elhallgattak, de ezúttal az utolsó szótag már üdvívalgásba torkollott, ahogy a katonák támadásba lendültek. Többé már nem volt lehetőség rá, hogy tartsák a zárt formációt, így a város keleti felén álló falakat megkerülve a gyümölcsösökön és zöldségeskerteken keresztül megrohanták a falut, mit sem törődve Williams ezredes embereinek tüzével.

– Isten óvjon mindannyiunkat! – fohászkodott Harper, látván, ahogy a francia gyalogság előzönlí a patak közelebbi partját. Az ellenség átgázolt a veteményen, és csatakiáltásokat harsogva átkeltek a keskeny csermelyen.

– Tűz! – hangzott a parancs, majd megszólaltak a házakba rendelt védők fegyverei. Egy francia elbukott, vére vörösre festette a vizet. Egy másik a hídon esett össze, a mögötte haladók pedig teketóriázás nélkül a patakba lökték testét. Sharpe és Harper is tüzet nyitottak a kocsmakertjéből, golyóik elsűvítettek az alacsony tetők felett, majd a támadók sorai közé csapódtak, akiket már maga a falu takart el a tűzéréség elől.

A franciák első sora elérte a város keleti falait, ahol vad kézítása kezdődött. Sharpe látta, ahogyan egy francia átugrik a falon és egy kertbe ér. Hamarosan több másik katona követte.

– Kardra, Pat! – kiáltotta Sharpe, majd fegyvert rántott és megvárta, amíg Harper is feltűzi hosszú bajonettjét.

Kisiettek a kertből és végigrohantak a főutcán. Itt vörös kabátosokba botlottak, akik tüzelésre kész fegyverrel, szuronyt szegezve várták az ellenséget, húslábnnyival előrébb pedig nagyobb létszámú angol alakulat tüzelt az ajtókból, ablakkeretekből, kézikocsikból és fatörzsekből rögtönzött barikád mögül. Időnként a torlasz megremegett a franciák rohamának súlya alatt, sőt néha egy-egy puskacsövet is átdugtak a nyílásokon, vaktában leadott lövésekkel nehezítve a védők helyzetét.

– Alakzatot nyiss! – kiáltotta el magát egy nyugati parti kiejtéssel beszélő hadnagy, aki bár alig nézett ki tizennyolcnak, határozott hangon osztogatta parancsait. Biccenett egyet üdvözlésül Sharpe-ék felé, majd visszanezített a barikádra. – Tartsátok magatokat, fiúk!

Sharpe látta, hogy még nem lesz szüksége a kardjára, ezért visszadugta a fegyvert hüvelyébe, és inkább ismét tölteni kezdte puskáját. Kiharapott egy löszert a tölténytáskából, és szájában tartotta, miközben félig, az első kattánásig felhúzta a puska kakasát. Érezte, ahogyan szétárad nyelvéen a puskapor csípős-sós íze, amikor elharapta a töltény papírhüvelyét, és a serpenyőbe szórt egy csipetnyi lőport. Felhúzta az acélt is, amelyhez a kovakő hozzácsapódva szikrát csihol majd a lőporra, majd a földhöz támasztotta a bronzveretes puskatust. A hüvelyben maradt puskaport a csőbe töltötte, majd utanaküldte a galacsinná gyúrt, viasszal kezelt papírhüvelyt is, fojtásnak. A biztonság kedvéért beleköpött a csőbe, majd az acél puska vesszővel keményen szorosra döngölte az egész töltetet, és visszahelyezte azt a cső alá. Amikor a vessző a helyére került, baljával felemelte a puska, jobb kezével pedig teljesen hátrahúzta a kakast a második kattánásig, így a puska teljesen tűzkész állapotba került. Az egész folyamat tizenkét másodpercbe telt, és már oda sem kellett néznie, annyira beleégtek a tudatába a

mozdulatok.

A puska megtöltése annyira alapvető képzettségnek számított, hogy az újonckal ezt gyakoroltatták a legtöbbit, egészen addig, amíg minden mozdulatot el nem tudtak végezni álmukból felébresztve is. Sharpe tizenhat éves korában, újoncként még álmában is muskétákat töltött. Addig sulykolták bele a mozdulatokat újra és újra és újra, amíg úgy nem érezte, hogy leköpi azt az őrmestert, aki még egy alkalommal erre kényszeríti. Egészen addig így érzett, amíg egy flandriai ütközet alatt perceken át ügyetlenkedett a tölténnyel, elfelejtette felhúzni a kakast, és elvesztette a puska vesszőt. Valahogy túlélte a csata napját, de ezután önszántából gyakorolt, amíg gondolkodás nélkül végig nem tudta csinálni a mozdulatsort. Természetesen arra törekedett szerencsétlen véget ért San Isidró-i tartózkodása alatt is, hogy ugyanezt elérje a Real Compania Irlandesa esetében is.

Most, ahogy azt figyelte, ahogyan a védők elhátrálnak az összeomló barikád mögül, azon töprengett, hogy vajon hány alkalommal is tölthetett már meg fegyvert. Persze még arra sem volt ideje, hogy becslést készítsen, mert a franciák már diadalkiáltásokat harsogva szétdobálták a torlasz darabjait, az angolok pedig elkezdtek visszavonulni. – Sort nyiss! – kiáltotta a hadnagy, emberei pedig engedelmesen két csoportra oszolva hagyták, hogy a barikád védői elhaladhassanak közöttük. Három brit katona holtteste maradt az utcán, egy sebesült pedig a földre zuhant és egy kapualjba vonszolta magát. Egy vörös képű, szürke pofaszakállas kapitány sietett elő, parancsszavára az alakulat ismét zárta sorait.

– Első sor, térdelj! – kiáltott a hadnagy. – Várjatok még! – tette hozzá, ez alkalommal tisztán hallatszott hangján az idegesség. – Várjatok! – ismételte meg nyugodtabban, majd kivonta kardját és néhányszor belesuhintott a

levegőbe. Nagyon nyelt, amikor megpillantotta, hogy a közeledő franciák áttörtek a romokon és bajonettet szegezve rohamra indultak.

– Tűz! – kiáltotta végül a fiatal tiszt. A huszonnégy puska egyszerre dördült el, löporfüstbe borítva a levegőt az út felett. Sharpe is lőtt, és tisztán hallotta, ahogy egy lövedék eltalálja egy puska tusát.

– Első sor, talpra! – adta ki az utasítást a hadnagy. – Előre! Amikor a füst végre eloszlott, fél tucat kék egyenruhás holttest vált láthatóvá az ösvény kövei között. Lángoló fojtásdarabok égtek a földön, mint megannyi kicsiny gyertya. Az ellenség gyorsan hátrált a bajonettel közelítő britek elől, de hamarosan újabb francia katonák tűntek elő a falu határa felől.

– Kész vagyok, Pollard! – hangzott fel a kiáltás Sharpe háta mögött, mire a hadnagy megállította embereit.

– Vissza, fiúk! – kiáltotta a két sornak, akik nem folytathatták az előrenyomulást a nagy tömegben támadó ellenséggel szemben, így az alakzatot megtörve a dombtető felé hátráltak. A franciák meg-megálltak, hogy célozhassanak. Harper közékük lőtt a hétcsövű puskával, majd követte Sharpe-ot. A nagy fegyverből áradó puskaporfüst sokáig lebegett még a házak között.

Az ősz pofaszakállas tiszt parancsára új védővonal formálódott, amely átengedte a hadnagy hátráló embereit, majd ismét összezáródott. A hadnagy katonái a kapitányei mögött két sorba formálódtak, a fiatal tiszt pedig parancsba adta, hogy töltsenek újra. Sharpe is követte példájukat, Harper pedig tudván, hogy nem lesz ideje hétcsövűje újratöltésére, inkább puskáját hozta lövésre kész állapotba.

A dobosok még mindig a *pas de charge* ritmusát verték, válaszként a Sharpe mögötti hegygerincen álló skót dudák saját nyers dallamaikkal feleltek. A gerincen álló ágyú

tovább tüzel, minden bizonnyal srapnelekkel bombázva a távoli francia tüzérségi állásokat. A falu levegője puskaporfüsttel telt meg, mindenfelől lövések dörrenése, a sebesültek kiáltásai és a rémült katonák ordításai hallatszottak.

– Tűz! – bömbölte a kapitány, mire emberei sortűzzel árasztották el a franciákat, akik viszonozták. Az ellenség inkább a tűzerejében bízott, nem bocsátkozott közelharcba, így a kapitány számára világossá vált, hogy ebben a harcban nem nyerhet.

– Közelebb, Pollard! – adta ki hát az utasítást, mire a hadnagy katonái csatlakoztak az övéihez.

A hadnagy is tüzet vezényelt, majd felnyögött és hátrahanyatlott. Vér festette vörösre kabátja fehér gallérját. Kardja aláhullott elerőtlenedő kezéből.

– Vigye hátra, Pat! – mondta Sharpe. – Később találkozunk majd a temetőnél!

Harper könnyűszerrel felkapta a hadnagy testét és visszarahant az utcán. A vörös kabátosok újratöltötték fegyvereiket, puskavesszeik egyszerre emelkedtek csákóik fölé. Sharpe türelmesen várt, amíg a lőporfüst eloszlott, majd egy ellenséges tisztet keresett. Egy bajuszos férfit pillantott meg, aki kardot tartott kezében. Célzott, majd lőtt, és mintha látta volna, hogy a francia megperdül és hátrazuhan, de a füst miatt nem lehetett biztos a dolgában, csak abban, hogy rengeteg ellenséges katona rohamozza meg az utcát.

– Szuronyt szegezze! – kiáltotta a kapitány. Az egyik brit hátrált egy lépést, mire Sharpe ismét előrelökte, vissza a helyére. Vállára vetette puskáját, majd kardot rántott. Habár a britek csatárlánca nem ingott meg, nyilvánvaló volt, hogy nem állhatnak meg a túlerővel szemben.

– Vissza! – parancsolta a kapitány. – Lassan hátráljatok, akinek pedig töltve van a fegyvere, lője a kurafiakat!

Vagy egy tucat angol lőtt, de válaszként legalább kétszer annyi francia sütötte el fegyverét. A sorok megremegtek, amikor a golyók célba találtak. Sharpe most egy őrmester feladatát látta el, aki hátulról biztosította, hogy a sorok egyenesek maradjanak. Amikor egy pillanatra felnézett, egy csapatnyi zöld zubbonyos lövészt és vörös kabátost pillantott meg, akik rendezetlenül menekültek elő egy sikátorból. Tempójuk azt sejtette, hogy a franciák nem lehetnek messze mögöttük, így könnyen megeshetett, hogy bekerítik a kis brit csapatot.

– Kapitány! – kiáltotta tisztársának, majd kardjával az előzőnlő emberekre mutatott. A másik megértette a célzást, és azonnali visszavonulásra adott parancsot. A katonák közül néhányan megfordultak és futottak, de többségük együtt maradt. A sebesülteket sértetlen bajtársaik támogatták. Az alakulat lassanként csatlakozott Williams ezredes nagyobb létszámú csapatához, akik a falu központjának kövezett utcáit védték. Az ezredes három pihent századot tartott tartalékban biztonságos házakban, és ezek a katonák most előzőnlőttek, hogy útját állják a francia támadásnak.

Az ellenség éppen akkor bukkant fel az utcából, amikor az angol század keresztezte azt. Az egyik vörös kabátost szurony dőfése ölte meg, a kapitány kardvágása pedig egy francia arcán ejtett vérző sebet. Egy nagydarab francia őrmester puskája tusával Sharpe felé vágott, de az kitért, és válaszul a férfi szeme közé csapott pengéjével. Vágása ugyan nem volt tökéletes, de éppen elegendő időre tartotta fel ellenfelét, amíg képes volt fogást váltani kardján. Egy másik francia megpróbálta szuronyával ledöfni, de a kapitány hántotta a szúrást, aztán egyetlen kemény, alulról indított vágással kibelezte, majd kiszabadította kardját a férfi holttestéből és a dombtető felé rohant. Hirtelen megragadta egy kéz, és az újra csatarendbe álló katonák

közé rántotta. Tűzparancs harsant, Sharpe pedig szinte megsüketült a mellette eldőrdülő puskák lövésétől.

– Tisztítsák meg azt az utcát! – kiáltotta Williams. – Gyerünk, Wentworth, ne hagyja, hogy megvessék ott a lábukat!

A vörös kabátos alakulat támadásba lendült. A franciák folyamatosan tűz alatt tartották őket az ablakokból, de ők berontottak az ajtókon, és igyekeztek kiűzni onnan az ellenséget. Egyre több francia közeledett a főutcán. Kis csoportokban vonultak, és csak akkor torpantak meg időnként, ha leadtak egy-egy lövést, de hamarosan elérték a teret, ahol a forrongó csata központja volt. Egy kis csoportnyi vörös kabátost franciák hulláma söpört el. Sikolyok hangzottak fel a lecsapó bajonettek döfései nyomán. Egy fiatal katona csodával határos módon túlélte a vérengzést, de menekülés közben elterült a köveken.

– Hol a puskája, Sanders? – kiáltott rá az egyik őrmester. A fiatal katona káromkodni kezdett, majd elejtett fegyvere felé nézett, ám ekkor golyót kapott tágra nyitott szájába. A franciák győzelmükön felbátorodva megrohmozták az angol egységet, amely a frissen visszafoglalt utca torkolatát védte. Gyilkos közelharc alakult ki. Acél csendült acélon, puskatusok fáján vástak el a pengék. A zaj nagyobb volt, mint a lövéseké, néhány embernek pedig sikerült a rövid idő alatt újratölteni fegyverét, a többség azonban bajonettel és puskatussal küzdött. Időnként bátor katonák egy-egy csapata támadást indított az ellenséges tisztek ellen. Az egyik rohamot egy magas, kopasz francia tiszt vezette, aki kardjának egy-egy csapásával két vörös kabátossal számolt le, majd egy angol tiszt felé fordult, aki éppen pisztolyával ügyetlenkedett. A brit hátralépett, így Sharpe vált a francia célpontjává, aki félreacsapta az angol kardját, majd visszahúzta kardját, hogy ledöfje. Arcára már győzelemittas vigyor ült ki, Sharpe harcmodora azonban

teljesen más volt, mint amilyet a párizsi vívóiskolákban tanítottak. Egyszerűen ágyékon rúgta ellenfelét, majd kardjának nehéz markolatgombjával lesújtott a fejére, végül félrerúgta. Ezután az egyik francia katonát találta el egy visszakezes vágással, aki éppen megpróbálta kiragadni a puskát az egyik angol kezéből. Habár Sharpe kardja életlen volt, a csapás elég erős volt hozzá, hogy ellenfele fejét két keze közé fogva hátratántorodjon.

– Előre! – hangzott a parancs, mire a brit csatárlánc elindult az utcán. Az ellenség hátrálni kényszerült, és Williams embereinek mintha módjuk nyílt volna rá, hogy visszafoglalják a város alsó részét, de ekkor egy szélroham elsöpörte a lőporfelhőket, így láthatóvá vált a folyó keleti partján rohamra induló franciák újabb hulláma.

– Sharpe! – kiáltott a tábormok. – Feladatomban lenne a számára.

– Uram? – fordult vissza a kapitány a szorosban egymás mellett álló vörös kabátosok közül.

– Átkozottul hálás lennék, ha megkeresné Spencert odafent és közölné vele, hogy hasznunkra lenne némi erősítés.

– Azonnal, uram!

– Tudja, elvesztettem néhány segédemet is... – kezdte Williams, de Sharpe már elindult, így nem hallhatta. – Jó katona! – biccentett utána az ezredes, majd visszafordult, és a küzdelmet nézte, amely mostanra kétségbeesett, ember ember elleni küzdelmek vad kavalkádjává változott. Williams attól tartott, nem tud ellenállni a francia rohamoknak, ha nem veti be saját tartalékait is.

Sharpe elrohant néhány sebesült mellett, akik lassan vonszolták magukat felfelé a lejtőn. Mivel a falu felett lebegő füst-és porfelhők zavarták a tájékozódásban, egyszer rossz sarkon kanyarodott be, és egy zsákutcában találta magát. Visszafordult hát és megindult felfelé a lejtőn. Elrohant

néhány sebesült mellett, akik segítségre vártak, mert túlságosan gyengék voltak ahhoz, hogy egyedül feljussanak. Néhányuk kétségbeesetten szölongatta Sharpe-ot, de ő nem törődött velük. Elérte a temető mellett elhaladó csapást, és elindult rajta. A templom mellett néhány aggodalmas arcot vágó tiszt állt.

– Tudja valamelyikük, hol találom Spencer tábornokot? – kérdezte Sharpe. – Üzenetem van számára!

– Mondja csak, én vagyok a segédtsíztje! – felelte egyikük.

– Williamsnek sürgősen erősítésre van szüksége, mert túl sok a békazabáló!

A tiszt sarkon fordult és elindult a dombtetőn állomásozó ezred felé, míg Sharpe igyekezett visszanyerni lélegzetét. Kardját még mindig kezében tartotta, a pengéről csöpögött a vér. Beletörölte a fegyvert zubbonya ujjába, de azonnal arrébb kellett vetődnie, mert egy golyó éppen mellette csapódott a kőfalba. Amikor megfordult, látta, hogy egy leomlott tetejű házból. Rájött, hogy a franciák elfoglalták ezeket az épületeket, így próbálva elválni a Fuentes de Onoróban maradt védők útját. A zöld zubbonyos lövészek tüzet nyitottak a temetőből, fedezékbe kényszerítve ezzel a franciákat, hiszen lövéseik bárkit eltaláltak volna, aki óvatlanul megjelenik egy ajtóban vagy egy ablakban. Sharpe hüvelyébe csúsztotta kardját és elindult a fal mentén, majd fedezékbe húzódott egy gránátlap mögé, amelybe keresztet véstek. Megtöltötte puskáját, majd gondosan megcélozta azt a házat, ahonnan rálöttek. A kovakő elferdült a kakasban, ezért meglazította a rögzítőcsavart, állított egy keveset a bőrdarabon, amely a kovát rögzítette, majd ismét a helyére rögzítette a csavar segítségével. Pokolian szomjazott, hiszen nagyon sok ideig tartotta a szájában a sós puskaport. A levegő füsttől bűzlött. A leomlott tetőgerendák között egy muskéta csöve jelent

meg, majd egy másodperccel később egy fej is. Sharpe tüzelte először, de a füsttől nem látta, hogy bizonyosan talált-e.

Harper is megérkezett. Lecsúszott a meredek csapáson, és éppen Sharpe mellett ért földet.

– Uramisten! – sóhajtott a ír.

– Siralmas a helyzet odalent – intett Sharpe a város felé, majd újratöltötte puskáját és a puskaveszővel együtt a sírkőnek támasztotta.

– Egyre többen jönnek a patak felől – mondta Harper, majd szünetet tartott, amíg a töltényt a fogai között tartotta a töltéshez. – Az a szerencsétlen hadnagy meghalt – mondta, miután végzett.

– A mellkasán sebesült meg – mondta Sharpe, miközben keményen a csőbe döngölt egy golyót. – Az efféle sebeket kevesen élik túl.

– Végig vele maradtam. Elmondta, hogy az anyja özvegy, és a családi ezüstöt adta el, hogy megvehesse az egyenruhát és a kardot. Remélte, hogy jó katona vált belőle.

– Az volt – bólintott Sharpe. – Nem szállt az inába a bátorsága – tette hozzá elgondolkodva, majd felhúzta puskája kakasát.

– Ezt mondtam neki én is, aztán elmondtam érte egy imát. Szerencsétlen fickó! Pedig ez volt az első csatája.

Harper célzott és meghúzta a ravaszt.

– Megvagy, kurafi! – vigyorodott el diadalmasan, de közben rögtön új töltényt szedett elő, a kakast pedig félig hátrahúzta. Egyre több brit katona tűnt fel a házak között, nyilvánvalóan kiszorították őket a faluból a nyomasztó túlerőben lévő franciák.

– Le kellene küldeni néhány embert, nem? – kérdezte Harper.

– Mennek majd – felelte Sharpe, majd letámasztotta

fegyvere csövét egy sírkőre és célpontot keresett.

– Hát nem sietik el – morogta Harper. Ez alkalommal az ír nem köpte bele a fegyver csövébe a golyót, hanem egy darabka zsírral kezelt bőrbe csomagolta. Így a lövedék megperdült a csőben, és forogva folytatta útját, tehát pontosabban talált célba. Természetesen sokkal tovább tartott így tölteni, de a Baker puska pontosságát jelentősen megnövelte a módszer. Harper morgott a cső belsejére ragadt puskapormaradványok miatt.

– Uram, forró vizet a templom mögött talál, ha esetleg meg akarja tisztítani a fegyverét.

– Ha máshogy nem megy, hát belevizelek a csőbe!

– Már ha megy. Én úgy kiszáradtam, mint egy aszalt patkány! Hé te, kurafi!

Az utolsó kiáltás egy franciának szólt, aki előrontott két ház közül és egy ácsfejszével ütött le egy zöld zubonyost. Sharpe, akinek már töltve volt a fegyvere, a haldokló lövész testéből kifröccsenő vérpermeten keresztül megcélozta a franciát, és így tett még rajta kívül vagy féltucatnyi másik zöld zubonyos is. Az ellenséges katona mintha rángatózott volna a golyók becsapódása nyomán, mielőtt összeesett és elhanyatlott.

– Ezt neked! – mondta Harper, majd a kőre fektette puskáját.

– Hol késik már az erősítés?

– Nem könnyű annyi embert összeszedni.

– Talán éppen azon igyekeznek, hogy elveszítsék nekünk a csatát, mert piszmognak a szabályos menetoszlop kialakításával – mondta gúnyosan Harper, majd új célpontot keresett.

– Gyerünk, békazabálók, emeljétek már fel a fejeteket! Egyre többen menekültek ide Williams emberei közül.

Megpróbáltak harci formációban maradni, de ahogy elhagyták a házak fedezékét és a franciák foglalták el

ezeket, nekik – ellenségeikkel ellentétben – többé nem nyílt lehetőségük arra, hogy védett helyen töltsék újra fegyvereiket. Habár néhány brit tartotta még magát odabent a városban, a fegyverdörgés és a felszálló löporfüst alapján egyértelművé vált, hogy már alig néhány épületet tartanak ellenőrzésük alatt a főutca tetején. Sharpe rájött, hogy ha a franciák még egy rohamot indítanak, a város elvesz, a visszavonulást pedig kegyetlen harcok közepette kell végrehajtaniuk a temetőn keresztül. Ha elvesztik a két magaslati pontot, gyakorlatilag az ütközetet is elvesztették.

A franciák pedig ismét rohamra indultak. Előjöttek az épületekből és kis csoportokban szerették volna elválni a visszavonuló britek útját. A temetőben elhelyezkedő lövészek megpróbálták ugyan folyamatosan tűz alatt tartani őket, de az ellenség száma túlságosan nagy volt. Egy sebesült megpróbált elkészni a harc közeléből, de bajonett-döfést kapott a hátába. Két francia azonnal átkutatta a ruháját, hogy elszedjék esetleges elrejtett pénzét. Sharpe a fosztogatókra lőtt, majd egy másik franciát vett célba, aki a temető alacsony fala mögé akart rejtőzni. Egyfolytában töltött és lőtt, válla már sajgott a puska brutális erejű visszarúgásától, a puskatús mintha már közvetlenül a csontján csattogott volna.

Hirtelen skót dudák hangja szólalt meg és egy csapatnyi szoknyás katona rohant le a gerincről egyenest a város felé.

– Nézze csak! – szólalt meg büszkén Harper. – Ezek a fiúk megtaníjták kesztyűbe dudálni a békazabálókat.

Hamarosan a warwickiak is előtűntek Sharpe-tól jobbra és a skótok nyomában ők is megindultak lefelé a lejtőn Fuentes de Onoro irányába. Az élen haladó franciák tévóváztak egy ideig, amíg felmérték az ellentámadás komolyságát, aztán sietve visszavonultak az épületek

fedezékébe. A felöldiek elérték a falut, csatáiáltásaik már a falak között visszhangzottak, majd a warwickiak is bevették magukat a nyugatról nyíló utcákba.

Sharpe érezte, hogy alábbhagy benne a harc feszültsége. Azonnal kínzó szomjúság kezdte gyötörni, érezni kezdte tagjai sajgását, a vállában nyilalló éles fájdalmat és fáradságot, mely ólomsúllyal nehezedett rá.

– Uramisten – motyogta. – És ez még csak nem is a mi csatánk volt.

Emlékezett rá, hogy kulacsát a lőszereskocsiknál hagyta, de nem volt ereje hozzá, hogy elmenjen érte. Nézte, ahogy a harcoktól sebzett városban egészen a patakig törnek előre bajtársai, de csak csekély lelkesedést érzett. Végigfutott agyán, hogy számára nem maradt remény. Nem annyira a megszegyenüléstől, mint inkább a sikertelenségtől tartott. Remélte, hogy valódi katonákat farag a Real Compania Irlan-desában szolgáló férfiakból, de amikor számot vetett magában a rommá lőtt házak felett gomolygó lőporfüstbe meredve, rájött, hogy még legalább egy egész hónapra volna szüksége ehhez, és Wellington nem szándékozott ennyi időt pazarolni rájuk. Sharpe tudta, kudarcot vallott mind velük, mind Hogan-nel, és úgy érezte, a kettős fiaskó megtöri harci szellemét. Villámként vágott azonban bele a felismerés, hogy ugyanabba a csapdába esett, mint aznap reggel Donaju; hagyta, hogy eluralkodjon rajta az önsajnálát.

– Jézusom – morogta magában méla undorral.

– Uram? – kérdezett vissza Harper, aki nem hallotta tisztán felettese szavait.

– Semmi – felelte Sharpe. Érezte, helyzete reménytelen és méltánytalan. Kapitányként csak megtúrték a tisztek között, őrmagy pedig már soha nem válhat belőle.

– A pokolba az egészszel, Pat! – mondta végül, amint nehézkesen feltápászkodott. – Szerezzünk valami innivalót.

Odalent a faluban egy haldokló vörös kabátos megtalálta a rongybabát, amelyet Harper rejtett el a fal egyik repedésébe az ütközet előtt, és a szájába gyömöszölte, hogy elfojtsa valahogy fájdalomkiáltásait. Mostanra már elszállt belőle az élet, a játékszer pedig a torkából kiömlött vértócsában pihent. A franciák a patak túlsó partjára vonultak vissza, és csak szórványosan tüzeltek a skótokra és a warwickiakra, akik az utolsó francia túlélőket vadászták le éppen. A felföldiek és a lövészek rendezetlen sorokban vonuló hadifoglyokat kísérték a domboldal felé. Williams ezredes megsebesült az ellentámadás során, így emberei a templomba vitték, amelyet ideiglenesen tábori kórháznak neveztek ki.

A harangtoronyban továbbra is ott volt a gólyafészek, de a madarakat elijesztette a csatazaj, így hátrahagyták fiókáikat egyedül, éhhalálra ítélve. Egy ideig még hallani lehetett a lövéseket a patak felől, de lassan mindkét fél úgy gondolta, ideje egy tűzszünetnek.

Mindenki tudta, a nyugalom nem tart majd sokáig.

Nyolcadik fejezet

A franciák nem támadtak újra. A patak keleti partján maradtak, mögöttük pedig, a távoli, fehér kövekkel kirakott, egyenes utat szegélyező fák vonalában ott gyülekezett Masséna teljes hadserege. A franciák letáboroztak éjszakára, tábortüzeik lángja szürkére festette az eget, miután a nap lenyugodott a brit kézen maradt hegygerinc mögött. A faluban nem dúlt már harc, de a tűzérés napnyugtáig folytatta tevékenységét. A francia ágyúkat kénytelenek voltak hátravonni a fennsíkról, így csak az épületek égre rajzolódó körvonalait célozhatták meg. Természetesen a lövések túl magasra sikerültek, így többnyire ártalmatlanul húztak el a brit csapatok feje felett a

lövédékek. Az alacsonyan becsapódó ágyúgolyók pedig hatástalanul vágódtak bele a lejtős földte-rüleleten, ezért nem pattanhattak fel, hogy gellert kapva pusztítsák célpontjaikat. Ezzel szemben a brit tüzérek tisztán látták az ellenséges ütegeket, így hosszú kanócú srapeljeik elnémították a francia ágyúkat vagy éppen messzire űzték közülük a tüzéreket.

Az utolsó ágyút naplementekor sütötték el. A visszhang lassan elhalkult az árnyakba borult fennsík felett, a csőből előkanyargó lőporfüstöt pedig eloszlatta a szél. A falu épületeinek romjai között tüzek világították meg a leomlott falakat és a kettétört tetőgerendákat. Az utcákon holttestek és fájdalomban kiáltozó sebesültek hevertek, a templom mögött pedig, ahová a szerencsésebb sérülteket szállították, feleségek kutatták férjeiket, fivérek fivéreiket, barátok barátaikat. Temetési menetek kerestek egy talpalatnyi földet a sziklás lejtőkön, miközben tiszték árverésre bocsátották elesett társaik értékesebb személyes tárgyait. Nem tudták kiverni a fejükből azt a gondolatot, hogy közel lehet az idő, amikor az ő ingóságait kótyavetyélik majd el potom áron. A fennsíkon egy frissen leölt marha húsát sütötték a katonák, miközben érzelmes, lányokról és zöld erdőkről szóló dalokat énekeltek.

A hadseregek katonái kezükben töltött fegyverrel aludtak el. Őrszemek figyelték az eget, miközben az ágyúk átforrósodott csövei hűltek. Patkányok özönlöttek elő Fuentes de Onoro romba dőlt falainak kövei közül, és az elesettek húsából lakmároztak. Az élők közül kevesen találtak nyugalmat. A brit sereg tagjai között sok volt a metodista, akik most éjféleli imára gyűltek össze, míg egy skót tiszt rájuk nem marrant, hogy jobban tennék, ha nyugton hagynák mind őt, mind az Urat. Voltak, akik az éj leple alatt a holttestek fosztogatásába kezdtek. Egy-egy

francia sebesült tiltakozni próbált, ilyenkor a magasba emelkedett a bajonett, vér ömlött a köves talajra, és a friss halott uniformisában máris mohó kezek keresték a zsákmányt.

Tarrant őrnagy megtudta, hogy Sharpe haditörvényszék elé készül. Persze nem maradhatott sokáig titokban a dolog, hiszen számos tiszt érkezett a municióraktárhoz, hogy kifejezze együttérzését. Egy emberként állapították meg, hogy az a hadsereg, amely képes meghurcolni az egyik emberét csak azért, mert ellenséges katonákat öletett meg, idióták és bolondok irányítása alatt áll. Maga Tarrant sem értette Wellington döntését.

– Hát nem érdemelte meg az a két gazember a halált? Persze lehetett volna hivatalosabban is intézni a dolgokat, de kétségtelen, hogy bűnösök voltak – állapította meg.

Donaju, aki velük költötte el vacsoráját, egyetértő bólintással nyugtázta az őrnagy szavait.

– Nem arról a két gazfickóról van szó, uram, ez politikai kérdés – mondta Sharpe. – Miattam nem bíznak bennünk a spanyolok.

– Egyetlen spanyol sem halt meg, az ég szerelmére!

– Így van, uram, de sok jó portugál katona a fűbe harapott, így Valverde tábornok azt hangoztatja, hogy nem szabad ránk bízni a szövetséges országok csapatainak vezetését.

– Kissé merész megállapítás! – csattant fel Tarrant. – És mégis, tudja, mi fog önnel történni?

– Ez haditörvényszéki tárgyalás, uram – vont vállat Sharpe.

– A legrosszabb, ami történhet velem, az az, hogy megfosztanak a rangomtól.

Donaju láthatóan megdöbben.

– Talán beszélhetnék Valverde tábornokkal pár szót az érdekében.

– Ne tegye – rázta meg a fejét a kapitány. – Semmi szükség rá, hogy a saját karrierjét is kockára tegye

miattam. Hálás vagyok nagylelkű felajánlásáért, de köszönettel vissza kell utasítanom. Különben is, ez az egész komédia csak arról szól, hogy ki legyen Spanyolország *generalissimója*. Mi Wellingtont akarjuk, de Valverde ezzel nem ért egyet.

– Persze, hiszen magának akarja ezt a rangot! – mondta Tarrant megvetően. – Nos, sajnálom a dolgot, Sharpe.

A skót tiszt lenézett tányérjára, amelyben vese és máj volt. A vacsoráról Góg és Magóg gondoskodott, és bár a leölt marha belsősei automatikusan a tiszteket illették, Tarrant örömmel lemondott volna erről a megtiszteltetésről. Egy különösen rosszul festő vesedarabot lökött a hadsereget kísérő egyik kóbor kutya felé, majd lemondóan megrázta a fejét.

– Nincs valami lehetőség arra, hogy elkerülhesse ezt a tárgyalást?

Sharpe-nak eszébe ötlött Hogan szarkasztikus megjegyzése, miszerint egyetlen esélye az lenne, ha a franciák nyernék meg az ütközetet, így feledésbe merülne mindaz, ami a San Isidro-erődben történt. Ez a megoldás egyáltalán nem volt inyére, de akadt még egy halovány reménysugár. Egész nap ezen töprengett.

– Mondja csak bátran! – szölt Tarrant, mert látta, hogy a kapitány habozik kimondani, ami a fejében jár.

– Wellington híres róla, hogy néha megbocsát az embereinek, ha jól küzdenek. Volt egy fickó a 83-asoknál, akit Guardá-nál rajtakaptak, hogy fosztogatja a becsületkasszáét. Pesze kötél általi halálra ítélték, de a százada úgy küzdött Talaveránál, hogy Wellington végül futni hagyta.

Donaju késével a falu felé mutatott.

– Tehát ezért harcolt úgy odalent egész nap?

– Nem – rázta meg a fejét Sharpe. – Csak úgy belekerültünk a csata közelébe.

– De hát ön egy császári sast is zsákmányolt! – kiáltott fel Tarrant. – Mégis, mit akarnak, hányszor bizonyítsa még a bátorságát?

– Sokszor, uram. Szegény vagyok, így nem volt pénzem a kapitányi rang megvásárlásához, még kevésbé egy őrnagyiéhoz. Csak magamra támaszkodhatok, és egy katonát mindig a legutóbbi csatája alapján ítélnek meg. Az enyém a San Isidró-i volt. Most el kell feledtetnem még az emlékét is.

– Nekem pedig az volt az egyetlen csatám – morogta maga elé Donaju.

– Azt mondja, Sharpe, hogy valami nevetségesen bátor dolgot kell végrehajtania, hogy megússza? – kérdezte az őrnagy.

– Pontosan, uram. Ha tehát lenne valamiféle különösen rohadt feladata holnapra, uram, én örömmel vállalom.

– Uramisten, jóember! Azt várja tőlem, hogy a halálba küldjem? Ezt nem tehetem meg!

– Uram – mosolyodott el a kapitány. – Megkérdezhetem, mit csinált ön tizenhét esztendővel ezelőtt?

Tarrant töprengett néhány másodpercig.

– Kilencvennégyben? Lássuk csak... Nos, iskolás voltam. Horatius műveit recitáltam egy napos iskolateremben a Stirling-kastély lábánál, és minden alkalommal elverték, amikor hibát vétettem.

– Uram, én már akkor is a franciák ellen harcoltam és azóta is így teszek. Higgye el, tudok vigyázni magamra!

– Nem nyugtatott meg, Sharpe – rázta meg a fejét Tarrant.

– Különben szereti a vesét?

– Az egyik kedvencem, uram!

– Nos, akkor fogyassza egészséggel – tolta elé a tányérját az őrnagy. – Holnap minden erejére szüksége lesz – mondta, majd a vörösén pislákoló, távoli francia tábornokok felé pillantott. – Természetesen csak akkor, ha támadnak.

– Uram, a kuráfiak csak akkor takarodnak el, ha elkergetjük őket. A mai napon puhatolódtak, az igazi csata még el sem kezdődött. Higgye el hát, a békazabálók egyáltalán nem adták fel.

A muníciót szállító szekerek közelében aludtak. Sharpe felriadt rá, amikor egy futó zápor cseppjei miatt sisteregni kezdett a tábortűz, de visszaaludt és fel sem kelt, csak napfelkelte előtt egy órával. Köd volt, a tábortüzekre ügyelő katonák szürke korvonalai homályosan látszódtak. Sharpe megosztott egy adagnyi vizet Tarrant őrnaggyal borotválkozásakor, majd felhúzta zubbonyát, felkötötte kardját és a Német Királyi Légiónak egyik fegyvermesterével megélesítette cserébe félpintnyi rumfejadagjáért. A német köszörűköve mellé görnyedve próbálta rendbe hozni a penge élet, a szikrák világítva repültek szerte a hajnali félhomályban. Sharpe visszacsúsztatta hüvelyébe kardját, majd elindult a szekerekhez.

A napfényt elhomályosították a franciák tábortüzeiről felszálló füstfelhők. A patak túlsó partján állomásozó ellenség az új napot egy Fuentes de Onoro felé leadott sortűzzel üdvözölte, de mivel senki nem viszonzta a lövéseket, másodikra nem került sor. A gerincen állomásozó brit tüzerek néhány új kanócot vágtak méretre és takaros halmokba rakták a srapneleket, de a franciák gyalogsága nem jött elő a fák közül, így igyekezetük még hiábavalónak bizonyult. Az ellenséges lovasság egy nagyobb osztaga dél felé vágatott a mocsaras síkságon a Német Királyi Légiónak katonáinak figyelő szemei előtt, de mire a köd utolsó maradványai is elszállingóztak a talajról, nyilvánvalóvá vált, hogy Masséna nem tervez azonnali támadást.

Két órával napfelkelte után az egyik őrsgében álló francia *voltigeur* próbaképpen köszöntést kiáltott a romos fal felé, ahol – mint ahogy bizonyos is volt benne – egy brit őr

rejtőzött. Habár nem látta ellenfelét, de a kéken gomolygó pipafüst nyilvánvalóvá tette, hogy ott van.

– Goddam! – kiáltotta át a patak túlsó felére a franciák által használt gúnynevet.

– Te vagy, békazabáló? – érkezett a felelet, mire a francia válaszul meglengette üres kezeit az ő falrészre túlsó felén. Lövés nem dördült, így egy perccel később előbukkant a gondterhelt kifejezésű, bajszos arc is. A francia egy meggyújtatlan szivart tartott a kezében, és jelbeszéddel adta a másik tudtára, hogy tűzre lenne szüksége.

A zöld zubbonyos ugyanolyan óvatosan előmerészkedett a fedezékből, de amikor nem lőttek rá; felbátorodott és a keskeny hídhöz lépett – amelynek egyik kőlapja alaposan megrongálódott a tegnapi csata során – és előrenyújtotta pipáját.

– Gyere csak, francúz.

A *voltigeur* közelebb merészkedett, majd átvette a pipát és előrehajolva meggyújtotta a szivart. Viszonzásul egy darab fokhagymás kolbászt csúsztatott az angol kezébe. A két katona csendes egyetértésben dohányzott és élvezték a napsütést. Mintha csak erre vártak volna, más *voltigeurök* is kinyújtóztatták tagjaikat és az angolok is követték példájukat. Többen lehúzták csizmájukat és áztatni kezdték a lábukat a patak vizében.

Fuentes de Onoróban eközben a britek igyekeztek megszabadulni az utcákat eltorlaszoló holttestektől. A katonák szájuk elé kötött rongydarabokkal védekeztek a bűz ellen, miközben a naptól felpuffadt hullákat cipelték el azokról a helyekről, ahol a legvéresebben dühöngött a harc az előző este. A délelőtt közepe táján egy csapatnyi fegyvertelen francia gyalogos érkezett, hogy elvigyék saját halottaikat a hídon keresztül, amelyet időközben kijavítottak egy, az angolok oldalán álló vízimalom egyik deszkájával. A francia sebesültszállítók különleges, rugózott kerekű

kézikocsikkal várakoztak odalent. Az angolok érdeklődve nézték ezeket, mert az ő seregükben a sérülteket egyszerű, tanyákon is használt taligákkal hurcolták, ami csak fokozta a sebesültek kínjait.

A kocsma kertjében egy francia őrnagy borozgatás közben egy zöld zubbonyos lövészkapitánnyal sakkozott, miközben odakint egy ökrös szekérre pakolták a holttesteket, hogy eljuttassák őket a nyughelyükül szolgáló tömegsíríg. Hirtelen hangos röhögés hangzott fel odakintről, mire a kapitány felállt, az ajtóhoz ment és magyarázatot kért az egyik, arra tébláboló őrmestertől.

– Malloryn neveltünk, uram – mondta az őrmester egy vöröslő arcú katonára mutatva, akin egy emberként tovább kacagtak mind a britek, mind a franciák. – Elaludt a szerencsétlen, mire a békazabálók őt is felrakták a szekérre.

A francia őrnagy levette a tábláról ellenfele egyik bástyáját és megjegyezte, hogy egyszer majdnem ők is elhantoltak egy eleven embert.

– Már szórtuk rá a földet, de szerencsére tüsszentett egyet. Még Itáliában történt a dolog. A fickó azóta már őrmester. A lövész, habár a játszmában vesztesre állt, eltökélhette, hogy nem marad alul az anekdotázásban, ezért ő is megszólalt.

– Két emberrel is találkoztam Angliában, akik túléltek az akasztást. Túl hamar szedték le őket a bitóról, aztán eladták a holttestüket a sebészeknek. Úgy hallani, öt guinea-t is megadnak a doktorok egy hulláért, hogy aztán gyakorolhassák rajtuk az istentelen módszereiket. Gyakrabban kél lábuk a holttesteknek, mint gondolná az ember! A bitófa körül mindig ott vannak a kivégzett rokonai, és levágják a halottat a kötélről, mielőtt még a sebészek ráteszik a mocskos mancsukat a testre. Persze ilyenkor ritkán van ott hozzáértő, aki megállapíthatná, hogy annak

rendje és módja szerint kisznevett-e az illető – csóválta meg a fejét, majd tett egy lépést egyik futárával. – Sőt azt hiszem, gyakran kenőpénz is van a dolog mögött.

– A guillotine nem hibáz – felelte az őrnagy a táblát böngészve. – Tudományosan megalapozott módszer, gyors és biztos. Úgy vélem, uram, sakk és matt!

– Ejnye – csóválta meg a fejét az angol. – Valóban az.

A francia őrnagy elcsomagolta sakk-készletét. A gyalogok muskétagyolyók voltak, felüket mésszel festették fehérre, a másik felük eredeti ólomszínben pompázott, míg a tiszteket fából faragták ki. A sakktábla egy kockás vászondarab volt, amelyet most gondosan a bábuk köré tekert, hogy ki ne essenek.

– Úgy tűnik, a mai napot megúsztuk – mondta, ahogy a delelőn már túlhaladt napra nézett. – Talán csak holnap folytatódik a harc.

A hegygerincen álló britek figyelték, ahogyan a francia katonák délnek menetelnek. Világossá vált, hogy Masséna a jobbszárnyat fogja támadni, ezért Wellington a 7. hadosztályt küldte délre, hogy segítséget nyújtsanak a spanyol partizánoknak, akik elzárták az utakat a bekerítési hadmozdulathoz nélkülözhetetlen tüzérség elől. A brit hadsereg most két részre oszlott; a nagyobbik felük a Fuentes de Onoro mögötti területen állomásozott, feladatuk pedig az volt, hogy lezárják az Almeidába vezető utat, míg a kisebbik rész két és fél mérföldnyivel délebbre helyezkedett el az út két oldalán, hogy biztosítsák a visszavonuláshoz szükséges területeket.

Masséna a szeméhez emelte távcsövét, és figyelte, amint a kis létszámú brit hadosztály dél felé halad. Arra számított, hogy az alakulat megáll, amikor kiér a fennsíkon állomásozó tüzérség lőtávolságából, de nem így történt; haladtak tovább.

– Ezt elcseszték! – mondta szárnysegédjének, amint látta,

hogy az erős brit tüzéség többé már nem védheti meg a sereget.

– Alaposan elcseszte Monsieur Wellington – ismételte elégedetten, majd összecsuksa látcsövét.

André Masséna XVI. Lajos hadseregének közlegényeként kezdte katonai pályáját, mostanra azonban Franciaország marsallja lett, Rivoli grófja és Essling hercege. Habár emberei most őfenségének szólitották, egykor az éhhalál szélén álló kikötői csavargó volt. Azelőtt megvolt mindkét szeme is, de egyiket maga az uralkodó lötte ki egy vadászbaleset során. Napóleon természetesen soha nem ismerte volna el, hogy ő a hibás, de Massénának eszébe sem jutott volna szeretett uralkodóját vádolni szeme elvesztéséért, hiszen ő ismerte fel képességeit és neki köszönhetette szédületes karrierjét. Masséna híres volt Franciaországban és hírhedt a császár birodalmának határain kívül. Győzelmet győzelemre halmozott Itáliában, szétúzta az orosz hadakat Svájc határánál és véres vereséget mért az osztrák hadseregre Marengónál. André Masséna Franciaország marsallja, Rivoli grófja és Essling hercege nem volt éppen nyalka legény, de harcolni azt nagyon tudott, éppen ezért küldték a császár Spanyolországban és Portugáliában állomásozó katasztrofális helyzetben lévő seregeinek segítségére.

A kikötői csavargóból lett herceg most döbbsenten figyelte, hogy a két brit seregtest között egyre nő a távolság. Néhány másodpercre még az is megfordult a fejében, hogy a négy-öt ezer dél felé masírozó ember nem más, mint azok az írek, akik fellázadtak a csata előtt, ahogyan Ducos ígérte, de Masséna soha nem bízott igazán az őrnagy stratégiájában. Később tisztán látta azt is, hogy a kilenc ezred brit zászlók alatt vonul, így gyorsan elvetette a zendülés lehetőségét. Sokkal valószínűbbnek tűnt, hogy inkább martalékul vetették őket elé, hiszen egyre távolabb

kerültek a fennsíktól, az egyetlen helytől, ahonnan segítséget remélhettek. A marsall látta, hogy az angol csapat végül megáll egy falunál messze, délen. A térkép szerint Nave de Havernek hívták és ötmérföldnyire volt Fuentes de Onorótól.

– Szórakozik velünk ez a Wellington? – fordult szárnysegédjéhez, aki ugyanúgy hitetlenkedve szemlélte az események alakulását, mint ő.

– Talán azt hiszi, hogy megverhet minket úgy is, hogy nem alkalmazkodik a szabályokhoz, uram.

– Reggel majd megtanítjuk a fickót a hadviselés szabályaira! Mindenesetre jobbat vártam ettől az angoltól. Holnap éjjel már mi hágjuk a ribancait! Nem tudja, vannak Wellingtonnak kurvái?

– Fogalmam sincs, uram.

– Akkor hát tudja meg, és legyen gondja rá, hogy hozzám érkezzenek meg először, mielőtt valami mocskos gránátos rakja beléjük, érti?

– Igen, fenség – hajolt meg a szárnysegéd, aki éppen olyan fárasztónak tartotta felettese szoknyavadász ösztöneit, mint amilyen lelkesítőnek győzelemre való éhségét. Sebaj, gondolta, holnapra mindkettőt kielégítheti.

A délután közepére teljesen egyértelművé vált, hogy a franciák aznap nem rohamoznak. Az őrséget azért megkettőzték és minden ezredből legalább három századot fegyverben tartottak, míg a többiek hétköznapi feladatokra lettek beosztva, például marhákat vágtak le az estebédhez, kenyeret hordtak Vilar Formosóból vagy éppen a rumfejadagot porciózták.

Donaju kapitány engedélyt kért és kapott, hogy néhány embert kölcsönözzön Kiely temetéséhez, amelyre négy mérfölddel Fuentes de Onoro mögött került sor. Hogan ragaszkodott hozzá, hogy Sharpe is részt vegyen a szertartáson és Harper is jelen akart lenni. Sharpe

kényelmetlenül érezte magát Hogan társaságában, főleg, mert az ír nyilvánvalóan nem vette észre, mennyire keserű a kapitány hangulata a hadbírósgái tárgyalás miatt.

– Meghívtam Runcimant is – jegyezte meg Hogan, miközben a Vilar Formosótól nyugatra húzódó, poros úton bandukoltak. – Természetesen nem akart jönni a szerencsétlen.

– Nincs valami jó hangulatban, ugye? – érdeklődött Sharpe.

– A legkevésbé sem – felelte hidegen Hogan. – Azt hajtogatja, hogy nem az ő hibája volt az egész. Nem érti szegény pára, hogy ez a legkevésbé sem fontos!

– Hát persze. A fontos az, hogy Ververdét megnyugtassa, igaz?

– Nem – rázta meg a fejét Hogan. – Ha rajtam múlna, elásnám Ververdét, mi több, ha lehet, elevenen, mert egyáltalán nem akarom, hogy ő legyen a *generalissimo* Wellington helyett.

– És ezért képes feláldozni engem is?

– Természetesen. Minden katona tudja, hogy időnként fel kell áldozni néhány jó embert is a győzelem oltárán. Különbösen is, mit érdekl, ha oda lesz a rangja? Elég, ha csatlakozik Teresa partizánjaihoz, és a hősök lehet; El Fusilero! Örmeister! – fordult a mellettük haladó Harper felé.

– Magunkra hagyna bennünket néhány percre?

Harper kelletlenül előresétált pár lépést, és igyekezett fülelni, de Harper szándékosan halkán beszélt, ezért egyetlen szavát sem hallhatta, Sharpe meglepett kiáltásaiból pedig semmiféle következtetésre sem jutott. Természetesen esélye sem volt, hogy megérdeklődjön a beszélgetés tárgyát, mielőtt még a három brit tiszt odaért volna a temetés helyszínére, ahol Lord Kiely tisztiszolgái és Donaju húsz embere állt a gyümölcsöskertben ásott sírgödör mellett. Sarsfield atya lefizette a helyi sírásókat,

hogy olyan közel ássák ki a gödröt a szentelt földtől, amennyire ez csak lehetséges, így a templom kertjétől alig pár lábnyira volt csak. Az egyház törvényei ugyan szigorúan tiltották, hogy az öngyilkosokat szentelt földbe temessék, a pap azonban nem akarta, hogy az utolsó ítélet eljövetelekor Kiely véglegesen kirekesztődjön az istenfélő keresztények társaságából.

A holttestet egy piszkos, fehér vászonlepelbe csavarták és a Real Compania Irlandesa négy embere eresztette le a mély sírgödörbe. Hogan, Harper és Sharpe kalapjukat levéve hallgatták Sarsfield atya latin nyelvű imáját, majd az azt követő angol gyászbeszédét.

– Lord Kiely a büszkeség bűnébe esett, így nem volt képes megbirkózni a csalódottsággal. Mindazonáltal a csalódás olyasmi, amit minden írnek el kell túrnie, mert olyan bizonyos, hogy örökségünk folytán részesedünk majd benne, mint hogy a füst felfelé száll. A megfelelő válasz azonban az, gyermekeim, hogy ne hagyjuk, hogy a reménytelenség úrrá legyen rajtunk, lelkünkben világítson örökké a remény szikrája. Nincs hazánk, de egy napon visszaszerezhetjük földi otthonunkat, amit őseinktől kaptunk örökségül, utánunk pedig gyermekeink és azok gyermekei kapják majd örökül.

A pap elhallgatott és a sírgödörbe tekintett.

– Ne aggódjatok ölordtságáért, gyermekeim, mert habár az öngyilkosság szörnyű bűn, de néha az élet olyan borzalmas arcát mutatja felénk, hogy inkább önkezünkkel vetünk véget életünknek, semhogy szembenézzünk vele. Wolfe Tone is ezt az utat választotta tizenhárom esztendővel ezelőtt.

Amikor megemlítette az ír lázadót, néhány gárdista Sharpera pillantott, de gyorsan vissza is fordították fejüket a pap felé, aki lágy hangon beszélt továbbra is. Elmondta, hogy milyen körülmények között tartották fogva az angolok Wolfe Tone-t, majd azt is, hogy inkább elmetszette saját torkát,

minthogy hagyja, hogy bitóra küldjék.

– Habár Lord Kiely nem cselekedett oly tiszta indoktól vezérelve, mint Tone, egyikünk sem tudhatja, miféle mélységes bánat vezette rá, hogy ekkora bünt kövessen el. Bocsássunk meg hát neki és imádkozzunk érette!

Sarsfield atya szemében könnycseppek jelentek meg, miközben szentelt vizet hintett a magányos sírra. Latin nyelvű áldást mondott, majd hátralépett. A Real Compania Irlandesa katonái dízsortüzet adtak, mire a madarak riadtan felrebbentek a gyümölcsfákról, repültek néhány kört, majd amikor eloszlott a füst, ismét visszaszálltak.

Hogan közvetlenül a dízsortűz eldőrdülte után átvette a parancsnokságot. Közölte, hogy továbbra is fennáll a veszélye, hogy a franciák támadnak alkonyatkor, ezért a katonáknak vissza kell térniük a magaslati pontokra.

– Hamarosan én is megyek – közölte Sharpe-pal, majd őlordsága szálláshelyére parancsolta Kiely tisztiszolgáit.

Miután a Real Compania Irlandesa katonái és a tisztiszolgák távoztak, lépteik zaja is elhalt lassanként. Tikkasztó hőség volt a gyümölcsöskertben, a két sírásó pedig türelmesen várakozott rá, hogy megkapják a jelet, amelyre betemethetik a gödröt. Hogan hajadonfőtt állt a sírnál, és a vászonba tekert holttestet nézte.

– Tudja, atyám – fordult Sarsfield felé –, régóta hordoztam magammal egy kis dobozt, amelybe egy kevés írországi földet tettem, mert úgy gondoltam, hogy ha hirtelen meghalok, jobb, ha úgy alszom örök álmomat, hogy egy kis darab Írország mindörökké velem van. Sajnos, elvesztettem, pedig most szívesen szörnék egy csipetnyit belőle Lord Kiely sírjára.

– Nagylelkű gondolat, őrnagy úr – bólintott a pap.

– Szerencsétlen ember – mondta Hogan továbbra is a sírra meredve. – Úgy hallottam, el akarta venni Lady Juanitát feleségül.

– Igen, mondtak effélét – felelte Sarsfield hűvösen, hangjából csak úgy süttött a neheztelés.

– Szegény hölgy most minden bizonnyal nagy gyászban van – mondta Hogan, majd feltette kalapját. – Bár... – folytatta lassan – ...elképzelhető, hogy nem is gyászol olyan nagyon. Hallotta, hogy visszament a franciákhoz? Sharpe kapitány engedte el, aki balek ugyan, ha nőkről van szó, de Lady Juanita még az okos férfiakból is képes bolondot csinálni. Így járt Kiely is, nemde?

Hogan szünetet tartott, mintha csavarta volna valami az orrát, majd tüszentett.

– Egészségemre! – mondta, majd megtörölgette orrát és szemét egy nagy vörös zsebkendővel.

– Szörnyű asszony, én mondom! – folytatta. – Azt ígérte, hogy házasságra lép Kielyvel, de árulást követett el és paráználkodott is Guy Loup-val. A paráznaság ugye nem bocsánatos bűn mostanság?

– Nem őrnagy, a paráznaság halálos bűn – mosolyodott el a pap. – Úgy gondolom, ezt ön is jól tudja.

– Égbekiáltó, igaz? – viszonzta a mosolyt Hogan, majd ismét a sír mélyére tekintett. Feje fölött méhek röpködtek a gyümölcsöskert virágai között.

– Atyám! – szólalt meg kisvártatva. – Hát létezhet-e szörnyűbb bűn annál, mint az, ha valaki az ellenséggel paráználkodik?

A pap levette stóláját és gondosan összehajtogatta.

– Miért aggasztja annyira Lady Juanita lelki üdvössége, hadnagy?

– Sokkal inkább Kiely lelkének sorsa nyomaszt. Nem lehetséges, hogy azért ölte meg magát, mert kiderült, hogy szíve hölgyét egy békazabáló hágja?

Sarsfield összerezte Hogan nyers szavainak hallatára.

– Ha rájött egyáltalán a dologra, őrnagy, hát valóban nem tette sokkal boldogabbá, de amúgy sem volt elégedett a

sorsával és egyházunk segítő kezét is eltaszította magától.

– Ugyan, mit tehetett volna az egyház? Talán megváltoztatja a ribanca természetét? Ne mondja nekem, Sarsfield atya, hogy nem tudta: Dona Juanita de Elia egy kém!

– Tudtam volna róla? – kérdezte döbbsen a pap. – Igen, tudta atyám, és az Isten bocsássa meg önnek!

Juanita kém és kurva, bár ez utóbbinak kétségkívül alkalmasabb, de más ember nem állt rendelkezésére, nem igaz? Biztosan jobban örült volna egy kevésbé feltűnő jelenségnek, de hát nem volt más, ugye? Vagy Ducos választotta ki maga helyett? Hát rosszul döntött. Amikor elkaptuk Juanitát, olyanokkal akarta ellátni magát, mint ezek itt.

Hogan zsebébe nyúlt és egy kötegnyi hamis újságot húzott elő, éppen olyanokat, mint amelyeket San Cristóbalban találtak.

– A köteget templomi énekek kottáiba csomagolták, én pedig feltettem magamnak a kérdést, hogy vajon miért. Egyszerűbb lett volna más újságok lapjai közé rejteni őket, de ha véletlenül elkapják, nincs jobb magyarázat annál, hogy Isten emberének viszi a zsoltárok kottáit, nemde?

Sarsfield rápillantott az újságokra, de nem vette át őket.

– Fiam – kezdte óvatosan. – Csak arra tudok gondolni, hogy a gyász megzavarta az elméjét.

– Hogy én gyászolnám Kielyt? – kacagott fel Hogan. – Ugyan. Ha össze is zavarhatott volna valami, hát az nem lett volna más, mint az a temérdek munka, amit az elmúlt napokban végeztem. Sok, nagyon sok ügynök levelét kellett elolvasnom. Érkeztek Madridból, Párizsból, sőt még Londonból is! Akarja hallani, mire jöttem rá?

Sarsfield stólájával babrált, idegesen hol szét, hol ismét formára hajtogatta.

– Nos, ha ragaszkodik hozzá – bólintott végül kényszeredetten.

– Bizony hogy ragaszkodom hozzá, atyám! – mosolyodott el az őrnagy. – Tudja, mindenfelől csak azt hallottam, mennyire okos fickó ez a Ducos, és ha igazak ezek a híresztelések, akkor minden bizonnyal elhelyezett egy megbízható és nem kevésbé okos embert a vonalaink mögé. Gondolhatja, bele is fájdult a fejem a töprengésbe, annyira ki akartam deríteni, ki is lehet az. Persze az is foglalkoztatott, hogy vajon miért próbálták meg úgy beállítani a dolgot, hogy az újságok, amelyeket az íreknek meg kellett volna kapniuk, Philadelphiából érkeztek. Fura egy választás. Tud követni, atyám?

– Folytassa csak! – biccentett Sarsfield, majd ismét hajtott egyet a stólán.

– Tudja, én soha nem jártam még Philadelphiában, bár azt mondják, pompás egy város. Kér esetleg egy csipetnyi tubákot, atyám?

Sarsfield atya nem válaszolt, csak merőn figyelte a tisztet és tovább babrált stólájával.

– Tehát, miért éppen Philadelphia lehet? – kérdezte Hogan. – Töprengtem, aztán eszembe jutott valami, jobban mondva eszembe juttatta egy üzenet, amit Londonból kaptam. Tudja, ott számon tartják az efféléket. Mit tesz Isten, azt sem felejtették el, hogy Wolfe Tone éppen onnan küldte a francia kormánynak a bemutatkozó levelét, és ott találkozott egy lángelkű, ifjú pappal, akit Mallon atyának hívtak. Mallon sokkal inkább katona volt, mint egyházi ember, éppen most is önkénteseket keresett egy seregbe, amellyel az angolok ellen akart küzdeni. Fáradozásai meglehetősen sikertelennek bizonyultak, ezért nagyon bízott Wolfe Tone sikerében. Tone ugyan protestáns volt, így nem kedvelte különösen a katolikus papokat, de Mallon elsősorban hazafi volt, csak másodsorban pap. Mallon tehát összebarátkozott Tone-nal, és vele is maradt akkor is, miután távoztak Philadelphiából. Vele együtt ment

Párizsba, segített az önkéntesek kiképzésében, majd együtt hajóztak vissza Írországba. Lough Swillynél kötöttek ki. 1798-ban történt a dolog, atyám, ha esetleg elfelejtette volna. Mallonnak pedig azóta nyoma veszett. Szegény Tone Wolfe-ot elkapták, a vörös kabátosok pedig tűvé tették egész Írországot a pap miatt, de soha többé nem látta senki. Biztosan nem kér egy csipetnyi tubákot? Eredeti ír Blackguard, nem könnyű beszerezni.

– Inkább egy szivart kérnék, ha esetleg van önnél egy – mondta nyugodtan Sarsfield.

– Sajnos azzal nem szolgálhatok, de ki kellene próbálni a tubákot is egyszer. Anyám mindig azt mondta, még a láz ellen is hatásos. Mindegy. Hol is tartottam? Ó, igen, Mallon atya tehát menekült az angolok elől. Én arra gyanakszom, hogy visszatért Franciaországba, majd továbbküldték Spanyolországba. A franciák nem tudták felhasználni az angolok ellen egészen addig, amíg el nem felejtik a '98-as eseményeket, de Spanyolországban Mallon még hasznukra lehetett. Gondolom, Madridban találkozott az öreg Lady Kielyvel is. Azt mondják, ádáz egy satrafa volt, aki csak az egyházért és Írországért élt, pedig az egyiket egyáltalán nem, a másikat ellenben túlságosan is jól ismerte. Mit gondol, kihasználta vajon Mallon pártfogását, miközben a spanyolok ellen kémkedett Bonaparte számára? Úgy gondolom, így történt, amikor pedig a franciák megszerezték a spanyol trónt, valaki eltöprengett, hogy vajon hol lehet igazán jó felhasználni Mallon atyát. Úgy sejtem, a derék pap ekkor felajánlotta urainak, hogy örömmel megkeseríti igazi ellenségei életét. Végül is ki emlékezne már rá az angolok közül '98-ból? Hiszen azóta megőszülhetett, sőt még egy kis hasat is növeszthetett, akár én – fejezte be Hogan, majd megpaskolta saját pocakját.

A pap döbbenten meredt stólájára, mintha azon

csodálkozna, hogy még mindig a kezében tartja, majd óvatosan vállán tartott tarisznyájába tette, és ugyanonnan aprócska pisztolyt húzott elő.

– Mallon atya tényleg sokat változhatott – mondta, miközben ellenőrizte, hogy fegyvere lövésre kész állapotban van-e. – Abban azonban biztos vagyok, hogy ha él, akkor azóta is igazi hazafi.

– Ebben biztos vagyok – biccentett Hogan, akin nem látszott, hogy a legkevésbé is aggasztaná a pisztoly. – Egy olyan ember, mint Mallon, csak megöszül és esetleg meghízik, de hűsége töretlen marad.

– És ön, őrnagy úr, talán nem szereti a hazáját? – kérdezte élesen a pap.

– De, szeretem azt hinni, hogy igen.

– Mégis az angolok oldalán harcol.

Hogan vállat vont. Habár a másik férfi kezében tartott pisztoly töltve volt és fel is volt húzva, lazán tartotta oldala mellett. Hogan olyan játszmába kezdett, amelyet – habár úgy hitte, meg fog nyerni – semmiképpen nem élvezett. Most, hogy a diadal a küszöbön állt, semmiféle örömet nem érzett.

– Néha valóban aggódom – bólintott az őrnagy. – Éjszaka időnként álmatlanul hánykolódom, és azon gondolkodom, hogy vajon valóban az a legjobb Írországnak, ha Nagy-Britannia része marad-e. Egy azonban bizonyos: Bonaparte uralma alatt nem kívánok élni. Meglehet, nem vagyok annyira bátor ember, mint Wolfe Tone, de én máshogyan is gondolkodom, mint ő. Ön más utat választott, atyám, és ezért mélységesen tisztetem, és nem is ezért kell most meghalnia, hanem azért, mert nem Írországment, hanem Napóleonért harcol és ez végzetes különbség.

– Miért gondolja, hogy én halok meg most? – kérdezte Sarsfield mosolyogva, majd lassan felhúzta pisztolya kakasát és Hogan feje felé emelte.

Lövés dördült. A két sírásó rémülten felugrott, amikor füstfelhő szállt fel a sövény felől, alig húszlépcsnyire onnan, ahol Hogan és Sarsfield beszélgetett. A pap most a földön feküdt, teste még megrándult kétszer, de aztán végleg elcsendesedett.

Sharpe felemelkedett a sövény mögül és áldozatához sétált. Meggyőződött róla, hogy a golyó éppen ott találta el, ahová szánta; pontosan a szívetúrta keresztül. A pap vére sötéten csillogott a fekete reverendán, egy légy már rá is telepedett.

– Kedveltem – mondta Sharpe rosszkedvűen Hogannek.

– Ez nem tilos – hangzott a válasz. Az őrnagy szemmel láthatóan ideges volt és annyira sápadt, hogy egy pillanatra úgy tűnt, mintha a rosszullet kerülgetné.

– Valaki odafent úgy akarja, hogy szeressük ellenségeinket, de maradjunk ellenségek ennek ellenére is. Úgy emlékszem, hogy a Szentírás sehol nem említi meg azt sem, hogy tilos szíven lőnünk ellenségeinket.

Hogan szünetet tartott. Úgy látszott, most kivételesen elpárolgott szokásos könnyedsége.

– Én is kedveltem – mondta egyszerűen.

– De hát le akarta lőni! – mondta csodálkozva Sharpe, habár az idevezető úton Hogan felkészítette rá, mi fog történni, de még akkor is hitetlenkedett, amikor meghúzta a ravaszt.

– Méltóbb halált érdemelt volna – felelte az őrnagy, miközben lábánál fogva arrébb húzta a holttestet és a sírgödörbe hajította. A pap hullája szerencsétlenül esett, így úgy látszott, mintha Kiely fején ülne. Hogan utánadobta a hamis újságokat is, majd egy kis, kerek dobozt szedett elő zsebéből.

– Ugye, tisztában van azzal, hogy Sarsfield lelövésével még semmi nincs elintézve, Richard? – kérdezte ridegen. – Maradjunk annyiban, hogy ezzel letudta azt, hogy futni

hagyta Juanitát, mert a közvetlen vesztélyt vázély most elhárult. Még mindig fel kell azonban áldoznunk azért, hogy a spanyolok boldogok legyenek.

– Igenis, uram – felelte a kapitány sértődötten.

– Tudom, az élet nem sportszerű – tárta szét a karját az őrnagy. – Ha megkérdezné Sarsfieldet, ő is ezt mondaná – intett fejével az ősz pap holtteste felé, miközben a véres reverendára szórta a doboz tartalmát.

– Mi az? – érdeklődött Sharpe.

– Csak föld, Richard. Semmi érdekes – legyintett Hogan, majd a sírgödörbe hajította a dobozt is és a sírásókhöz fordult.

– Francia volt – mondta nekik portugálul, biztosítva ezzel, hogy ne csodálkozzanak az imént lezajlott eseményeken. Egy-egy érmét adott mindkettejüknek, majd végignézte, ahogy megtöltik a gödröt földdel.

Nem sokkal később már úton voltak Fuentes de Onoro felé.

– Hol van Patrick? – kérdezte az őrnagy.

– Azt mondtam neki, hogy várjon Vilar Formosóban.

– A kocsmában?

– Igen, uram. Ott, ahol először találkoztam Runcimannel.

– Helyes, most amúgy is szükségem lenne egy alapos lerészegedésre – mondta Hogan olyan élettelen hangon, mintha a következő percben elsírná magát.

– Látja, Richard, most már még eggyel kevesebb tanúja van a vallomásnak, amit San Isidróban tett.

– Nem ezért csináltam ezt végig, őrnagy úr! – tiltakozott Sharpe.

– Semmit nem tett, Richard, remélem, érti – vágott közbe zordan Hogan. – Soha nem került sor arra, ami abban a gyümölcsösökertben történt! Nem látott semmit, nem hallott semmit, és nem is tett semmit. Sarsfield atya életben van, isten tudja, merre jár, eltűnése pedig titok marad, amelyre soha nem derül majd fény. Sőt megeshet, hogy Sarsfield

atya soha nem is létezett, és ez esetben természetesen meg sem ölhettem, nem igaz? Soha nem beszélhet a dologról senkinek!

Az ír tiszt nagy levegőt vett és felnézett a kék alkonyi égre, amelyet ez alkalommal nem szennyezett be lőporfüst.

– A franciák egynapnyi békével ajándékoztak meg bennünket, így mocskosul berúghatunk. Holnap pedig – az Úr segítsen meg bennünket – véres harc vár ránk.

A nap a nyugaton tornyosuló felhők mögé süllyedt, ezért úgy látszott, mintha az égbolton egy világító glória tündökölt volna. A brit ágyúk csövéből előgomolygó lőporfüst felhője végighömpölygött a fennsíkon, majd a tölgyfák, és így a francia hadsereg felé sodorta a szél. A világos nappal utolsó pillanatait kihasználva Sharpe még a látóhatárt fürkészte. Egy kilencfontos ágyú hűlőfélben lévő csövére támasztotta látcsövét, így láthatta a tüzek körül ülő ellenséges katonákat. A mai napon már többször megszemlélte a francia tábor, reggel nyugtalanul járkált a muníciót szállító szekerek és az ágyúk sora között, ahonnan jól megfigyelhette az ellenséges sereget, most pedig, ahogy visszaérkezett Vilar Formosóból, ismét Masséna arcvonalát kémlelte, habár feje és gyomra sajgott a túl sok benyakalt bortól.

– Ma már nem jönnek – mondta egy tüzér hadnagy, aki azt gondolta, Sharpe éjszakai támadástól tart. – A békazabálók nem szeretnek éjszaka harcolni.

– Így van, most nem támadnak – bólintott Sharpe, de nem tette le a látcsövet, tovább figyelte a fák vonalában égő tábortüzeket és a körülöttük nyüzsgő katonákat.

Szürke egyenruhákat pillantott meg. Loup ezek szerint mégis itt volt, és ezrede részt is fog venni Masséna rohamában, amelyre minden bizonnyal akkor kerül sor, amikor a nap első sugarai előbukkannak.

Sharpe egy ideg nézte az ellenséget, majd felegyenesedett

és összeecsukta látcsövét. Feje ugyan zúgott még a másnaposságtól, de mivel nem volt részeg, tisztán érezte, ahogy elárad benne a félelem, ha arra gondolt, mi zajlik majd le ezen az ágyúgolyóktól felszaggatott mezőn, amikor a nap első sugarait Spanyolországra veti majd. Holnap.

Kilencedik fejezet

A ködből előtűnő lovasok mintha csak egy rémálomból léptek volna elő. Hatalmas lovaik patája alól vízfátylak törtek elő a mocsaras talajból, amint az élen haladó századaik elérték a magasabban fekvő területeket Nave de Haver közelében, ahol a spanyol partizánok táboroztak le. Mintha a föld is megremegett volna a francia lovasság hatásainak patái alatt. Trombitaszó harsant. Hajnal volt, a nap pedig ezüstös korongként ült a keleten gomolygó ködfátyol mögött, amely halálszínű szürkébe borította a földet.

A spanyol örök sortűzzel fogadták a franciákat, majd visszavonultak a túlerőben lévő lovasok elől. Az éjszaka őrségben álló partizánok még aludtak, és most félálomban botladoztak elő a házakból, ahová korábban szállásolták be őket. Ezeket a férfiakat most kardcsapások és lándzsadöfések terítették le. A Nave de Haverben elszállásolt partizáncsapat, amelyet azért helyeztek ide, hogy szemmel tartsák a szövetségesek déli arcvonalát, semmiképpen sem számított egy ilyen heves ellenséges támadásra. A nehézlovak azonban nagy hatásaik nyergében keresztülvágtattak a gyümölcsösökön és a kerteken a Fuentes de Onorótól oly messzire, délre fekvő település házai közé. A partizánok parancsnoka üvöltve adott parancsot embereinek a visszavonulásra, de a franciák már nagyban ölték a lovuk felé siető spanyolokat. Néhányan nem törődtek az utasítással, hanem

*guerillero*hoz méltóan, izzó gyűlölettel támadtak az ellenségre. Vér ömlött az utcák porába és vér freccsent a házfalakra. Az egyik utcácskában egy spanyol agyonlőtte egy dragonyos lovát, így az úton ideiglenesen senki sem haladhatott át. A *guerilla* bajonettel döfte le a lovas, majd hátrarepült, amikor egy második dragonyos hátasa – amelyet lovasa képtelen volt idejében megállítani – megbotlott és a véres testek közé vágódott. Egy csapatnyi spanyol vetette magát a lóra és a lovasra. Kések és kardok acélja villant, majd még több partizán érkezett, akik a lódogók mögül adtak le sortüzet a franciákra. Néhányan Masséna katonái közül lezuhantak a nyeregből, de ekkor dzsidások tűntek fel a védők mögött, lándzsájuk hegyét derékmagasságba süllyesztve. A dzsidások és dragonyosok közé szorult spanyolok megpróbálták ellenállni, de most a franciákon volt az ölés sora. Néhány partizán egéruat lelt ugyan a házak között, de őket a dobosok indulójától megrészegült, vérszomjas lovasok várták.

Nave de Haver védőinek többsége megpróbált nyugat felé távozni a faluból és eltűnni a hajnali ködben, őket magas, fekete sisakot viselő, fényes mellvértű *cuirassier*-k vették üldözőbe. A hatalmas kardok úgy csaptak le, akár a hentesbárdok; egyetlen vágásuk képes volt megnyomorítani egy lovat, vagy éppen szétzúzni egy emberi koponyát. Tőlük északra és délre könnyűfegyverzetű, csatakiáltásokat harsogó *chasseurs à chevalok* nyargaltak elő, hogy elvágják a menekülők útját. Ők könnyű, íves pengéket hordtak, amelyek súlyos sebeket ejtettek a spanyolok fején és vállán. Haldokló, gyalogos partizánok heverték szerte a mezőn, a lovasok pedig, mintha csak hadgyakorlaton lennének, arra törekedtek, hogy minél elegánsabb dőfésekkel és vágásokkal segítsék őket a túlvilágra. Az épületek között nyergükből

leereszkedett dragonyosok keresték a házakban és az istállókban elrejtőzött túlélőket, és egyenként agyonlőtték mindannyiukat. Egy csapatnyi spanyol a templomban lelt menedéket, de a rézsisakos dragonyosok betörték a sekrestye oldalát és a védőknek estek. A pap, aki azt remélte, hogy ma a spanyol csapatok győzelméért imádkozhat, híveivel együtt halt meg, a franciák pedig nekiláttak átkutatni a templom vérben úszó belsejét, hogy magukkal hurcolhassák az ezüstedényeket és gyertyatartókat.

Egy csapatnyi katona félrerángatta a főutcáról a holttesteket, hogy a támadó tüzérség áthaladhasson a falun. Félórás munka után hatalmas zörgés és csattogás közepette az ágyúkat keresztül lehetett vontatni a vérfoltos falú épületek között. Elsőnek a lovastüzérség könnyű, egyszerűen mozgatható hatfontosait húzták itt keresztül a kék és arany egyenruhás lovasok. A nehezebb lövegek még jóval hátrébb voltak, de már az első néhány könnyű ágyú is elegendő lehetett a következő falu ostromához, amelyet a brit 7. hadtest védett. A lovastüzérek nyomában egymás után vonultak a gyalogezredek, sasos jelvényeik alatt. A köd felszálltával láthatóvá váltak a faluban a hirtelenjében elhagyott főzőtűzek füstkígyói, valamint a véres lábnyomok, ott, ahol a diadalmas gyalogosok ismét nyeregbe szálltak, hogy csatlakozzanak azokhoz, akik a spanyolokat üldözték. Néhány gyalogos megpróbált keresztülválni Nave de Haveren, de a tisztek parancsba adták, hogy a falut meg kell kerülni, ugyanis nem akartak időt veszteni azzal, hogy megrendszabályozzák a fosztogató katonákat.

A legfürgébb szárnysegédek már vissza is értek Massénához, és jelentették neki, hogy Nave de Haver elesett, a két-mérföldnyivel feljebb fekvő Poco Velhát pedig már tüzérségi tűz alatt tartják. Egy második gyalogezred indult

azon alakulatok támogatására, akik a szövetségeseik déli szárnya felé fordultak és északra meneteltek azon az úton, amely Fuentes de Onorótól a Coa folyó gázlóiig húzódott. Fuentes de Onoróval szemben a francia tüzérség főereje megkezdte az ágyúzást. Az ütegeket a fák vonalánál állították fel, legénységüket pedig kivágott fák törzseivel védték a gerincen elhelyezkedő brit ágyúk srapneljeitől. A franciák közönséges, lőporral és vasgolyókkal töltött lövedékekkel lőttek, amelyeknek éppen a fensík felett kellett robbanniuk, mert kanócaikat úgy méretezték. Rövid csövű tarackjaik pedig Fuentes de Onoro utcáira céloztak, így a falu házai között hamarosan égett lőpor bűze terjengett, a házak falán pedig fémdarabok koppantak. Az éjszaka folyamán négy-és hatfontos lövegeket vontattak a patak keleti partján fekvő kertek és házak közé, és most ezek vették kartácstűz alá a védők állásait. A *voltigeurök* a britek fedezékeit lőtték és üdvrivalgásban törtek ki, valahányszor a fal egy szakasza vagy egy tető omlott a vörös kabátosokra. Az egyik zsúptető lángra kapott és szikrákat hányva, sisteregve égni kezdett. A füstfelhőt a temetőben állomásozó katonák felé fújta a szél. A francia golyók úgy feltúrták a sírok környékét, hogy úgy tűnt, mintha egy gigantikus disznókból álló csorda akarná kiásni a halottakat.

A brit ágyúk időnként vissza-visszalőttek, de a tüzérek inkább kivárták a pillanatot, amikor a francia hadoszlopok megindulnak a síkságon keresztül a város felé. Egy-egy srapneljük néha így is a fák vonalában álló francia ágyúk közelében robbant, ilyenkor a tüzérek a földre vetették magukat és hangosan átkozódtak. A francia ágyúk csöve ezután egyesével felemelkedett, majd a gerinc helyett a falut kezdték lőni. Az egyre terjedő füst azt mutatta, nagy pusztítást vittek véghez. A hegygerinc mögött egy vörös kabátos ezred figyelte az ágyúdörgést és a katonák azért

imádkoztak, hogy senki se parancsolja meg nekik, hogy behatoljanak az égő és füstölgő pokolba. A tábori lelkészek felemelték a hangjukat, hogy a várakozó ezredek tagjai az ágyúdörgésen keresztül is tisztán hallhassák a reggeli imádságot. Az ismerős szavak a többségnek megnyugvást nyújtottak, de akadtak olyanok is, akik felfelvihoztak, amikor a lelkészek arról kezdtek beszélni, hogy ellen kell állni a hús bűneinek. A renitensekre az őrmesterek reccsentek rá. Végül imádkoztak őfelségéért, a királyi családjáért és a kléruséért, de alig néhány ima hangzott el azért, hogy a király Spanyolországban harcoló katonáinak életét is kímélje meg az Úr ezen a szombati napon.

Hárommérföldnyire Fuentes de Onorótól *cuirassier*-k, *voltegeur*-ök, dzsidások és dragonyosok csaptak össze egy csapatnyi brit dragonyossal és német huszárral. Hirtelen és véres harc volt ez, és bár a franciák számban felülmúlták a szövetségeseket, azok megfelelő formációban várták őket, akiknek alakzata üldözés közben felbomlott. Masséna lovasai tétováztak az ellenség láttán, majd visszavonultak, de ekkor a szövetségesek szárnyainál újabb francia lovasok jelentek meg Poco Velhánál, éppen ott, ahol egy angol és egy portugál ezred várakozott a sövények és a falak fedezékében. A brit és a német lovasok gyorsan hátráltak, hogy ne keríthessék be őket, de az ellenség nem törődött velük, inkább a falu védőit rohamozták meg.

– Tűz! – ordította a portugálok ezredese. Szakadozott füstfelhő emelkedett fel a kerteket határoló falak közül. Lovak nyerítettek fel, mielőtt elbuktak volna és lovasok tántorodtak hátra a nyeregből, amikor a puskák és muskéták golyói átütötték mellvértjüket. Trombitaszó harsant, mire a francia lovasok visszavonultak, hogy rendezzék soraikat, maguk mögött hagyva haldokló

bajtársaikat és vésző lovaikat. Egyre több francia lovas érkezett, hogy csatlakozzon a támadókhoz, többek között karabéllyal és kardokkal felfegyverkezett birodalmi gárdisták, mögöttük pedig lassan megérkezett a nehéztüzérség is, amely azonnal tüzet nyitott, ahogyan korábban a lovastüzérség hatfontosai. Az első, húszfontos golyók ugyan sokkal a cél előtt csapódtak be, de ezután pontosan belőtték Poco Velhát és hatalmas réseket vágtak a falakba. A gyalogosok két hadoszlopba rendeződtek, és lavinaként zúdultak a falu védőire. A francia kisdobosok megfeszítették a bőrt dobjaikon, Poco Velhán túl pedig a brit 7. hadtest megmaradt hét százada várta, mikor indul meg a roham. A gyalogság szárnyait lovastüzérség fedezte, de a franciák egyre több ágyút hoztak, hogy felmorzsolják a főseregtől elszigetelődött védőket. A korábban nyugatra vezényelt brit és a német lovasság most széles körben ügetett vissza, hogy csatlakozhasson a bekerített 7. ezredhez.

A francia portyázok a támadó hadoszlop előtt haladtak. Keresztülvágattak a patakon, elhaladtak a tüzérség vonala és a támadás első rohamában elesett vagy megsebesült lovasok teste és a lótetemek mellett, majd párokra szakadoztak és tüzet nyitottak. Brit és portugál katonák fogadták őket, lövések dörrentek, amelyeket Wellington is tisztán hallott. Látta maga alatt, hogy Fuentes de Onorót már füstölgő romhalmazzá lőtte a franciák tüzérsége, de ő nem törődött vele, csak déli irányba kémlelt, ahol az ő utasítására harcolt a 7. ezred, kívül a fennsíkon elhelyezett brit lövegek hatótávolságán.

Wellington tudta, hibát követett el. Kettéosztotta hadseregét, és a kisebb részt most elsőpréssel fenyegette az ellenség. A futárok azt hozták neki hírül, hogy a spanyol egységek megtörték, és arról, hogy hatalmas létszámú francia gyalogság kel át a patakon Nave de Havernél, hogy

csatlakozzanak a 7. hadtest kilenc százada elleni támadáshoz. Legalább két ellenséges ezred vett részt ebben a támadásban, és egyenként is erősebbek voltak, mint a frissen formálódott 7., és nemcsak a gyalogsági támadásnak voltak kitéve, hanem egyenesen úgy tűnt, hogy minden, Spanyolországban tartózkodó lovas is őket zaklatja.

A francia gyalogsági tisztek támadást vezényeltek, a dobosok pedig buzgón ütötték a *pas de charge* ütemét. A támadás úgy érte Nave de Havert, akár a szökőár az alacsony partvonalat, elsöpörve a szövetséges lovasságot, és azzal fenyegetve, hogy Wellington főerege mögé kerül, a francia hadsereg maradéka pedig legyűri Fuentes de Onoro megfáradt védőit.

A *voltigeur*ök egészen a fő védvonalig szorították vissza a kartácstűz által megtizedelt, kis létszámú portyázókat. Sebesültek kúsztak végig Poco Velha szűk utcáin, hogy fedezéket találjanak a szörnyű kartácstűz elől. A falu határánál kardot markolva vagy lándzsát szegezve várakoztak a francia lovasok, hogy kardélre hányhassák mindazokat, akiket a gyalogság rohama majd várhatóan kikergét az épületek közül.

– *Vive l'Empereur!* – hangzott a csatakiáltás. A köd mostanra már teljesen felszállt, a nap sugarai pedig megcsillantak az ezernyi francia bajonetten, valamint elvakította a védőket, akik csak homályosan láthatták a közeledő hadoszlopokat, de tisztán hallhatták a dobpergést és az ezernyi torokból feltörő hurrázást. A *voltigeur*ök tüzelni kezdtek a brit és portugál védők arcvonalára, mire az őrmesterek szorosabb alakzatba rendezték a katonákat, és idegesen pillangattak a várakozó ellenséges lovasságra, amely bármelyik pillanatban lerohanhatta a szárnyakat.

A brit és portugál alakulatok egyre tömörebb harcrendbe

álltak, ahogyan a halottak és a sebesültek kidőltek a sorokból.

– Tűz! – kiáltotta egy angol ezredes, mire emberei sortüzet adtak, a puskáik csövéből előgomolygó lőporfüst elborította az arcvonalat. A portugálok is követték példájukat. A támadó franciák első soraiból néhányan felbuktak, a többiek kikerülték a sebesülteket és a halottakat, majd zárták soraikat és tovább közeledtek. A szép, rendezetten leadott sortüzek hamar átadták helyüket az egyedi lövéseknek, mivel a tisztek engedélyezték, hogy akinek töltve van a fegyvere, lőhet, nem kell megvárnia bajtársait. A füsttől már közelről sem látszódtak a falu épületei. Francia könnyűlovasok adtak le lövéseket karabélyaikból a portugálokra. A dobosok egy pillanatra abbahagyták a *pas de charge* ütemének pergetését, mire a francia katonák ismét elkiáltották magukat.

– *Vive l'Empereur!* – hangzott fel ezer torokból, majd ismét feldüböngött a dobszó, és a hadoszlopok, keresztülvágván a kerteken, elérték a falu szélső házait. Sortűz dörrent, vér freccsent a falakra.

– Vissza! Vissza! – szólt a parancs. A két zászlóaljnak esélye sem volt rá, hogy tarthassa a falut, így most, amikor az ellenség már kis híján elérte őket, a vörös kabátosok és a portugálok sarkon fordultak és menekülőre fogták. A kicsiny templom körül alakították ki hadrendjüket újra. A két ezred gránátoszázadai felsorakoztak a templom falainál. Puskavesszők súrlódtak a csövek oldalán. A franciák már a városban voltak, hadoszlopaik kisebb egységekre bomlottak szét, amint a gyalogosok utat találtak a kanyargós utcákon és kerteken át. A lovasság is közeledett Neva de Haver határához, készen arra, hogy leszámoljanak a rendezetlen sorokban menekülő szövetségeseikkel. Az első franciák már látótávolságba értek, amikor egy portugál tiszt kiadta a tűzparancsot. A lövések nyomán a szűk utca

halott és sebesült franciákkal telt meg.

– Hátra! Hátra – kiáltotta a portugál. – Figyeljétek a szárnyakat!

Kartács találta telibe a templom tetejét, cserépszilánkok záporoztak a visszavonuló gránátosokra. Ismét francia gyalogosok tűntek fel az utca végén, rögtönzött alakzatba formálódtak és sortüzet adtak le, amely megölt két portugált és egy vörös kabátost. A két zászlóalj legtöbb embere ekkorra már kiért a faluból és lassan csatlakoztak a másik héthez, amely négyszög alakzatot vett fel, hogy elriassa a francia lovasokat. A lovasság, úgy látszik, tartott attól, hogy megfosztják prédájától, így néhányan közülük megrohanták Poco Velha visszavonuló védőit.

– Gyülekező! Alakzatba! – parancsolta egy vörös kabátos tiszt, amikor egy századnyi *cuirassier* kezdett körözni alakulata körül. Emberei követték utasítását, az így kialakuló hadrend pedig elég tömör volt ahhoz, hogy egyetlen ló se merjen nekirontani.

– Várjatok a tüzeléssel, amíg közelebb érnek!

– Hagyja! – kiáltotta egy őrmester, amikor látta egyik emberét kiválni az alakzatból, hogy sebesült bajtársa segítségére siessen.

– Készüljétek! – bömbölt egy másik kapitány, miután az ő alakulata is felvette a harcrendet.

– Tűz!

Az emberek csak mintegy harmadának volt töltve a fegyvere, a ritkás sortűz azonban így is megölt egy lovat, lovasa lerepült a nyeregből, páncélja keményen csattant a földön. Egy másik keresztüljutott és közvetlenül az arcvonal előtt vágatott el. Egy vörös kabátos kiállt az alakzatból, és feltűzött bajonettel támadott rá, de az diadalüvöltést hallatva arcába csapott szablyájával.

– Smithers, maga átkozott barom! – üvöltötte a kapitány a vérbe borult arccal felsikoltó katonának.

– Vissza! – parancsolta embereinek a portugál ezredes. A francia gyalogság egyre közeledett a falu északi végén át és hamarosan támadó formációt vett fel. Egy brit könnyűlöveg tüzet nyitott ugyan rájuk, de a lövés célt tévesztett és a falu épületei között robbant.

– *Vive l'Empereur!* – kiáltotta egy francia tiszt, majd a *pas de charge* rettegett ütemére a császári gyalogosok megkezdték az előrenyomulást. A két szövetséges zászlóalj így a támadó gyalogosok és a lovasok közé szorult. Egy kis csoportjukat dzsidások mészárolták le, mások pánikba esve a négyszögek felé rohantak, de őket karjukat lándzsaként előreszegezõ dragonyosok döfték hátba. A két legnagyobb lovascsapat azonban az alakzatot fûrkészte, hogy a pánik első jeleire lerohanják a megfélemlített szövetséges gyalogosokat. A zászlóaljok lobogói kívánatos zsákmányt jelentettek, megszerzőiket szerte Franciaországban hősként ünnepelték volna, ezért ezekre pikákkal felfegyverzett örmesterek ügyeltek lándzsaszerű fegyvereikkel, akik készen álltak arra, hogy bárkit megöljenek, aki csak a közelükbe jut, legyen az lovas, vagy gyalogos.

– Maradjatok a helyeteken! – biztatta az angol ezredes a katonáit, miközben a lovasok színlelt támadásokat indítottak alakzata ellen, abban a reményben, hogy esetleg ki tud provokálni egy sortüzet. Ha ez megtörtént volna, dzsidások indították volna meg az igazi támadást, akiknek elég hosszú volt a fegyverük ahhoz, hogy keresztüldöfjék a töltetlen puskákkal és bajonettekkel védekező katonák első néhány sorában álló embereket.

– Ne lőjeteK, fiúk, várjatok! – Emberei egy sziklával borított területen voltak most, és úgy tűnt, igencsak ragaszkodnak a mohos kövekhez, amelyek fedezéket nyújtottak nekik, míg a nyílt tér, amely felé a tisztek és az örmesterek terelték őket, ideális támadási hely volt a

lovasság számára.

A francia dragonyosok karabélyukkal, a többi lovas pisztolyaival lőtte a szövetségeseket, így amerre a britek és a portugálok elhaladtak, véres csapást hagytak maguk után. A sietve közeledő francia gyalogosok saját lovasaikra lőttek, hogy megtisztítsák tőlük a tűzvonalat, de azokat nem lehetett ilyen könnyedén elriasztani attól, hogy megszerezzenek egy ellenséges zászlót. A legkevésbé sem akartak ugyanis osztozni a dicsőségen egy közönséges talpassal. Folytatták tehát a szövetséges alakzat üldözését, és igyekeztek takarni őket saját gyalogosaik tűzétől. A brit és a portugál mesterlövészek menet közben töltöttek, céloztak és lőttek. Az alakzatok felbomlottak; nem voltak többé sorok és oszlopok, csak egy csapatnyi kétségbeesett ember, akik tudták, hogy életben maradásukat csakis az garantálja, ha közel maradnak egymáshoz, valamint az, ha elérik a 7. hadtest megmaradt századainak kétes biztonságot jelentő négyszögeit, amelyekben a katonák még mindig csak vártak, annak ellenére, hogy a lovasság és a tüzérség tüze egyre inkább közelebb ért hozzájuk.

– Tűz! – harsant a kiáltás, mire a négyszög egyik oldala füstbe borult és golyóik elsöpörtek egy óvatlanul közel merészkedő *chasseur* csapatot. A folyamatosan hátráló gyalogság már-már olyan közel ért a nagyobb létszámú angol csapathoz, hogy a lovasok elkezdtek komolyan tartani attól, hogy a dicsőség kicsúszik kezeik közül. Néhányan a *cuirassier*ök közül tehát megszorították kardjuk csuklószíját, majd szorosan egymás mellett haladva rohamra indultak, amint a kürtös jelt adott. Térdük szinte a szomszédos lovaséhoz ért, oly közel lovagoltak, hogy a hús és az acél egyesített tömegével szaggassák szét az alakzatot, hogy aztán a menekülőket vágóhídra vonszolt barmokként gyilkolhassák le. Sokat kockáztattak: ötven

lovas a kétszáz rémült gyalogos ellen. Ha sikerül véglegesen demoralizálniuk a szövetségeseket, akkor egyikük egy királyi zászlót zsákmányolhat, egy másikuk pedig a 85-ösök golyó szaggatta, sárga selyemlobogójával térhet majd vissza Masséna elé.

– Első sor, térdre! – kiáltotta a 85-ösök ezredese. – Célozzatok pontosan és várjatok a parancsra, mielőtt lőnétek, az anyátok mindenségit! Még ne lőjete!

Ezek a vörös kabátosok Buckinghamshire-ből jöttek. Néhányuk Chilterns farmjairól vagy éppen az Aylesbury-völgy falvairól származtak, de a legtöbben London bűzhött nyomortanyáit vagy a megye déli részére száműzött börtöneit hagyták maguk mögött a hadsereg kedvéért. Szájuk most kiszáradt a reggel szétharapott töltények sós ízű puskaporától, körülöttük pedig a győzedelmes ellenség tombolt. A 85-ösök ugyanis tudták, hogy talán csak ők maradtak életben a britek közül, és most szembe kell nézniük a magas sisakot, nehéz kardokat lengető lovasokkal, akik mögött dzsidások, dragonyosok és *chasseurök* közeledtek. Az egyik francia elordította magát, amint megsarkantyúzta lovát, és már-már úgy látszott, hogy a vörös kabátosok későn adják le egyetlen sortüzüket, amikor ezredesük elkiáltotta magát:

– Tűz!

Lovak estek el véres haláltusájuk közepette, egy lovas és egy ló egyszerre szenvedett ki a találatoktól, sok száz fontnyi száguldó, cifra ruhás hústömeggé válva, amely pusztá tömegével képes lett volna megbontani az alakzatot, ha eléri azt. A rohamban résztvevő legmagasabb rangú tiszt haldokolva hevert a fűben, a lovasok pedig felsikoltottak, amikor saját hátasaik holt súlya zúzta össze őket. A mögöttük haladók nem tudták elkerülni az előttük kavargó húsmasszát, a második sor így összegabalyodott az elsővel. Lovak nyerítettek, amint lábukat törték, a gyilkos

rohamban részt vett emberek és állatok halódva vagy sebesülten feküdtek alig néhány méterrel a vörös kabátosok sorai előtt a terjengő lőporfüst felhőjében.

A további támadások természetesen lehetetlenné váltak, hiszen a testek elálltak a vágató lovak útját, így a francia lovasok két csapatra váltak és az alakzatot a széléről próbálták felbomlasztani, de miközben a britek nyugat felé haladtak, már folyamatosan viszonzták a tüzet.

– Tartsátok magatokat, fiúk! – kiáltotta az ezredes, de az egyik katona elhagyta a sort, hogy levegye egy halott francia fejről a lószőrrel bevont sisakot, majd rögvest vissza is szaladt a helyére. A négyszögben álló csapat leadott még egy sortüzet a bajtársaikat üldöző ellenségre, majd Poco Velha egykori védői csatlakoztak a 7. ezredhez. Most éppen egy keresztútnál álltak, amelynek egyik ága délnek, a másik nyugatnak haladt mélyen a töltések között. Ez az útvonal vezetett a Coa biztonságos gázlóihoz, hazafelé, a biztonságba, így mindenáron meg kellett védeniük, amíg mind a kilenc gyalogezred, a könnyűtüzérség és a Poco Velha-i harcokat túlélő lovasság ide nem ér.

A két Poco Velhából visszatért ezred kis négyszögekbe rendeződött. Habár kemény harcokban vettek részt a falu utcáin és az azt övező mezőkön, zászlaik fennen lobogtak, megvolt hiánytalanul mind a tizennyolc. Körülöttük ott cirkált a császári lovasság, északra tőlük pedig két teljes gyalogsági hadtest menetelt. A két, harcokban megtizedelt ezred tehát pillanatnyilag biztonságba ért, de úgy tűnt, hogy csak azért, hogy később aztán a teljes alakulattal együtt semmisüljenek majd meg, hiszen a négyezer-ötszáz brittel és portugállal tizenhatezer francia állt szemben.

A császári lovasok kivágtattak a kézi lőfegyverek lőtávolságán kívülre, majd újraformálták soraikat. Erősen megfogyatkozott a számuk a reggeli támadás miatt. A

gyalogság megállt, hogy támadó alakzatot vegyen fel, keleten pedig, a patak túloldalán tüzérek célozták be ágyúikat, hogy cafatokká lőjék a kilenc várakozó négszögben álló katonákat.

Két órája kelt fel a nap, a Fuentes de Onorótól délre fekvő mezőn pedig – úgy látszott – egy halálra szánt hadsereg sorakozott fel.

Közeledtek a franciák.

– Két választása van – mondta Masséna marsall Ducosnak. Nem óhajtott ugyan győzelme hajnalán egy közönséges őrnaggyal társalogni, de tudta, hogy Ducos nehéz ember, akit különös szálak fűznek az uralkodóhoz, így hát André Masséna, Franciaország marsallja, Rivoli grófja és Essling hercege időt szakított rá, hogy reggeli után elmagyarázza az őrnagynak, milyen lehetőségeket tartogat számukra a mai nap, és hogy kinek a homlokát díszítheti majd a győzelem babérkoszorúja.

Ducos Ciudad Rodrigóból érkezett, hogy tanúja lehessen a csatának. Hivatalosan ugyan Masséna támadása csakis arra szolgált, hogy élelmiszer-tartalékokkal lássák el Almeidát, de minden francia jól tudta, hogy a tét sokkal nagyobb annál, mint egy, mélyen a brit vonalak mögött fekvő erőd sorsa. A hadművelet igazi célja az volt, hogy elvágják Wellington seregeit a hátországtól, egyetlen, dicső csata során megsemmisítve azt. Ez a győzelem azonnal gerincét törí a britek ellenállásának Portugáliában és Spanyolországban, így szerevezve még több dicsőséget annak a valaha volt kikötői naplopónak, aki közlegényként csatlakozott a francia király hadseregéhez. Talán trónt is szerevezhet, hiszen az uralkodó fél Európa trónusára testvéreit ültette, így elképzelhető, hogy Masséna marsall, Epling hercege is kaphat egy koronát. A lisszaboni palota trónjának sem ártott volna egy ülep, hogy melegen tartsa, és Masséna úgy gondolta, hogy az övé sem

alkalmatlanabb erre a célra, mint Napóleon bármelyik testvéréé. Mindehhez csak Fuentes de Onorónál kell győzelmet aratnia, és úgy vélte, hogy nagyon is közel jár ehhez.

– Fenség, mintha azt mondta volna, hogy Wellingtonnak két választása van – emlékeztette Ducos a szemmel láthatóan elábrándozott Massénát.

– Így van – bólintott a marsall. – Magára hagyhatja a jobbszárnyat, így minden esélyét elveszítheti, hogy visszavonulhasson, így, ha megtörjük a főserégét Fuentes de Onoró-ban, a jövő héten vadásszuk le a seregeit a hegyek között.

Persze feladhatja Fuentes de Onorót is, hogy megmentse a jobbszárnyat, de akkor meg sík területen ütközhetünk meg vele. Én előre megmondom, hogy nem fogja ezt tenni, mert ez az angol olyan fajta, aki biztosabban érzi magát, ha egy hegyet kell megvédenie. Fuentes de Onoróban marad tehát, így pokolra küldhetjük a jobbszárnyát.

Ducos elégedett volt, hiszen nagyon régóta nem hallott már optimista szavakat Spanyolország földjén egyetlen francia tisztól sem, így jó volt hallania, hogy a császári sasok alatt menetelő seregeket önbizalommal telt parancsnok vezeti. Masséna elismerést érdemelt és Ducos örömmel adta is meg ezt neki, azonban figyelmeztetnie is kellett.

– Fenség, az a bizonyos angol meglehetősen tehetségesen védi azokat a hegyeket. Fuentes de Onorónál sem bizonyult ügyetlennek pénteken, nem gondolja?

Masséna megvetően felhorkant az őrnagy szavainak hallatán. Ducos ugyan ötletes tervet kovácsolt az angolok moráljának megtörésére, de egyetlen oka annak, hogy itt volt, az, hogy a császár többé nem bízott katonáiban, az ő jövetelének oka pedig, hogy nem bízott többé marsalljaiban. Meg kellett tehát mutatnia neki, hogy ha

Franciaország egyik marsallja igazán elhatározza magát, a győzelem egészen bizonyos.

– Ducos, pénteken csak megcsiklandoztam őket néhány századnyi katonával, de ma három teljes hadtesttel támadok arra a porfészekre. Teljesen feltöltött, nagy hadtestekkel, tele elszánt, zsákmányra éhes emberekkel. Mit gondol, mennyi esélyük lehet odabent?

Ducos szokása szerint módszeresen eltöprengett a kérdésen. Tisztában volt vele, hogy Fuentes de Onoro csak egypár nyomorúságos parasztházból áll, amelyeket rommá lőtt a francia tüzérség. A porfelhőkön és a füstön túl a fennsíkra vezető út mellett látta a temetőt és a kis templomot is. A lejtő meredek volt ugyan, de nem túlságosan, pénteken pedig teljesen sikerült kiűzni a védőket a faluból, mi több, már a temető kövei között is sikerült fedezéket találni, így bizonyos, hogy ha csak még egy támadást indítanak, a császári sas magasan a fennsík felett szárnyalt volna, karmaival beletépve az ellenség lágy alhasába. Most pedig, a britek látókörén túl, három hadtestnyi gyalogság vár rá, hogy megadják a jelet a támadásra, az ékbe pedig Masséna nem másokat osztott be, mint a félelmetes hírű medveszőr kucsmás gránátosokat. Franciaország legjobb csapatai támadnak hát egy megtört sereg reménytelen helyzetben lévő embereire.

– Nos, mit gondol, Ducos? – kérdezte kihívóan Masséna.

– Kérem, fogadja gratulációmát, fenség.

– Ez azt jelenti tehát, hogy elégedett szerény tervemmel? – kérdezte a marsall gúnyos hangon.

– Ha győzelmet hoz, fenség, egész Franciaország elégedett lesz bele.

– A győzelem csak akkor lesz teljes, ha én szerzem meg Wellington kurváit is. Unom már a mostaniakat. A felük himlőhelyes, a másik felük terhes, egyikük pedig véresre

ordítja a torkát, ha levetkőztetem!

– Wellingtonnak nincsenek kurvái – jegyezte meg fagyosan Ducos. – Ő tud uralkodni az ösztönein.

A félszemű Masséna kacagásban tört ki.

– Tud uralkodni az ösztönein? Jézus a kereszten, Ducos, ha magán múlna, még egy mosoly is bűnnek számít. Ha uralkodik az ösztönein, akkor kötőznivaló bolond, és holnapra egyenesen vesztes bolond lesz belőle.

A marsall többé nem figyelt Ducos-ra. Magához intette szárnysegédjét.

– Szárnyaljanak azok a sasok, Jean! Engedje szabadjára őket!

A dobosok a sorakozó ütemét verték, a három hadtest katonái pedig felkészültek a harcra. Kiűrtették kávéscsészéjüket, késüket és tányérjukat tarisznyájukba tették, majd magukhoz vették gúlába rakott puskáikat és feltöltötték löszereszsájkjukat is. Vasárnap volt, két óra kelt fel a nap. A marsall hadseregének katonái, álljanak bárhol is a füstölgő falutól egészen a déli síkságig húzódó arcvonalban, a győzelem biztos tudatában mentek harcba.

– Én mondom, ez egyszerűen nem tisztességes, Sharpe, egész egyszerűen nem tisztességes! Hogy is állíthatnak hadbíróság elé?

Runciman ezredes nem tudott ellenállni a kísértésnek, így okvetlenül látni akarta a nap drámáját. Eljött hát a fennsíkra, bár nagyon ügyelt arra, hogy semmiképpen ne közelítse meg a gerincet, ott ugyanis eltalálhatta volna egy kőszá kartácslövedék. Füst gomolygott az égő falu felett, délen pedig, a síkságon löporfüst adta hírül, hogy megkezdődött odalent a franciák átkaroló hadművelete.

– Csak időpazarlás erről a méltánytalanságról panaszkodni, tábornok úr – jelentette ki Sharpe. – Az efféle ellen csak a gazdagok emelhetik fel a szavukat, a magunkfajtának meg kell elégednie azzal, hogy

megszerezzük, amit meg tudunk, de ne vágyakozzunk hiábavalóan olyasmi után, amit soha nem birtokolhatunk.

– Mégis, Sharpe, nem találja teljesen tisztességtelennek a dolgot? – ismételte Runciman, aki szokatlanul sápadtnak és gondterheltnek látszott. – Csak a szégyen az, ami aggaszt. Az ember azt gondolná, hogy ha hazajut Angliába, megbecsülés lesz az osztályrésze, erre rágalmakat szórnak a fejére! – panaszkodott, majd hirtelen lebukott, amikor egy francia lövedék húzott el magasan a feje felett.

– Komoly reményeim voltak, Sharpe, nagyon is komolyak!

– A térdszalagrendre vágyott, uram, vagy esetleg arra, hogy lovagi címet adományoznak önnek?

– Azért ennyire nem vagyok nagyravágyó, de abban reménykedtem, hogy jóféle házasságot köthetek. Van egy-két módos hölgy Hampshire-ben. Nem óhajtom az egész életemet agglegényként leélni. Szegény drága jó édesanyám – isten nyugosztalja – mindig azt mondogatta, hogy jó férj válna belőlem, ha a feleségem nem teljesen vagyontalan. Nem dúsgazdag, persze, hiszen kár lenne elszakadni a realitásoktól, de azért jó, ha elég pénzzel rendelkezik ahhoz, hogy meglehetősen kényelmet tudjon biztosítani. Semmi komoly, csak egy-két hintó, néhány tucatnyi ló, hozzáértő szakácsok, egy kisebb vadaspark, na és egy tejgazdaság. Gondolom, érti, miről beszélek.

– Persze. Szinte honvágyam támad a szavaitól, tábornok – bólintott gúnyosan Sharpe.

Runciman nem vette észre a kapitány szavaiban bujkáló iróniát.

– Most azonban el sem tudom képzelni, hogy akadna olyan család, amelyik beleegyezne abba, hogy a lányuk az én meghurcolt nevemet viselje – folytatta panaszosan, majd búsan megcsóválta a fejét. – Még az is lehet, hogy egy metodista nővel kell házasságot kötnöm!

– Ugyan, tábornok úr, hiszen még nem is történt semmi, és

a mai nap komoly változásokat hozhat!

– Úgy érte, hogy akár meg is halhatok? – kérdezte nyugtalanul Runciman.

– Az is meglehet, de én arra gondolok, hogy a bátorságával kitüntetheti magát. Tudja, Wellington gyakran megbocsát embereinek, ha azok méltóképpen viselkednek a csata forgatagában.

– Uramisten, erről szó sem lehet! Ez nem járható út, Sharpe! Én nem vagyok az a fajta, soha nem is voltam. Csak azért lettem katona, mert drága jó édesapám nem talált számomra jobb hivatást, így megfelelő rangot vásárolt számomra a hadseregben, mert úgy találta, hogy nem lennék rossz gazdasági tiszt, de a harc nem az én kenyerem. Soha nem is volt az.

Runciman egy darabig figyelte a Fuentes de Onoróra zúduló ágyúk tüzét. A zajt csak még félelmetesebbé tette számára a *voltigeurök* muskétáinak dörrenései.

– Nem vagyok éppen büszke a helyzetre, Sharpe, de az az igazság, hogy nem hiszem, hogy elviselném, ha egy ilyen csetepaté közepén lennék.

– Nem hibáztatom érte, uram – mondta Sharpe, majd megfordult, amikor meghallotta, hogy Harper szólítja.

– Megbocsát, tábornok úr?

– Persze, Sharpe, menjen csak!

– Nézze csak, uram! – intett az őrmester fejével Tarrant őrnagy felé, aki éppen egy hajtóval beszélt erősen gesztikulálva, majd megfordul, amikor látta, hogy Sharpe-ék közelebb érnek.

– Sharpe, a könnyűhadtestet délre rendelték, de a lőszertartalékuk északon maradt. Elkísérné az embereivel a célig?

Sharpe nem szívesen tett volna így, hiszen ott akart lenni, ahol a legjobban tombolt a küzdelem, tehát Fuentes de Onoro közelében, de inkább magában tartotta gondolatait.

– Természetesen, uram.

– Tudja, elképzelhető, hogy megrekednek, így talán egész nap harcban állnak majd, a tábormok ezért biztosítani akarja, hogy elegendő muníciójuk legyen. Puska- és muskétagyőkök vegyesen. A tüzérség pedig majd gondoskodik magáról. Csak egyetlen szekér, Sharpe, de kíséretre van szüksége, mert a francia lovasok meglehetősen aktívak odalent.

– Segíthetünk mi is? – érdeklődött Donaju, aki meghallotta, amint az őrnagy elmagyarázza Sharpe-nak, mi is a küldetése.

– Később talán szükségem lesz önre is, kapitány – felelte Tarrant. – Az az érzésem, hogy eseménydús nap lesz ez mindannyiunk számára. Még soha nem láttam ennyire ádáznak a békazabálókat, egyetlen velem, kapitány?

– Valóban igen bőségek ma, őrnagy úr – válaszolta Sharpe, majd a hajtóra nézett. – Készen áll az indulásra?

A bakon ülő férfi bólintott. A szekér közönséges, négykerékű, magas oldalfalú szekér volt, olyan, amit minden farmon használtak szerte Angliában. Három Cleveland Bay ló vontatta.

– Tudja, uram, azelőtt négy lovam volt, de Besst eltalálta egy francia, így azóta csak hárommal kell beérem – mondta a hajtó. A lovakon piros és kék lótakaró volt, a szekeret pedig lópatkók és sisaklemezek díszítették.

– Tudja, merre megyünk? – kérdezte a kapitánytól, miközben Harper a szekérre, a munícióval telt ládák közé parancsolta embereit.

– Utánuk – mutatott Sharpe jobb felé, ahol szelíd lejtő vezetett le a hegyről a déli síkság irányába, amin a könnyűhadtest menetelt. Sharpe régebben lövészekből és könnyűgyalogosokból álló alakulatnál szolgált, amelynek katonái a hadsereg elitjének tartották alakulatukat. Most éppen az volt küldetésük célja, hogy megmentsek a 7.

hadtestet a teljes megsemmisüléstől.

Egy mérfölddel arrébb a Dos Casas patak túloldalán, nem messze a főhadiszállásául szolgáló szénapajtától André Masséna marsall figyelte, ahogyan a brit csapatok elhagyják a biztonságos fennsíkot és elindulnak a bekerített brit és portugál egységek felmentésére.

– A bolond – mondta magában, majd megismételte fennhangon is. – A bolond!

– Mire céloz, fenség? – kérdezte egyik szárnysegédje.

– A háború első szabálya, Jean, hogy soha ne erősíts meg kudarcot! Erre mit csinál ez az angol, akinek még kurvái sincsenek? Kiküldi a csapatait, hogy a lovasságunk lemészárolhassa őket!

A marsall ismét távcsövébe pillantott, így tisztán láthatta, hogy tűzéréség és lovasság is tart délnek a friss egységekkel.

– Persze az is lehet, hogy csak vissza akar vonulni, és most biztosítja, hogy megmaradjon az egérútja Portugáliáig. Hol van Loup ezrede?

– Északra, fenség – válaszolta a szárnysegéd.

– És természetesen ott van a kurvája is – jegyezte meg Masséna savanyúan.

– Minden bizonnyal, felség.

A marsall összecsukta a távcsövet. Nem kedvelte Loup-t, mert tisztán látta, milyen ambíciókat dédelget. Tudta, bárkin képes átgázolni, hogy marsall lehessen, akár ő maga, és neki is hiányzott az egyik szeme. Loup is vágyakozott azokra a címekre, amelyeket az uralkodó adományozott az arra méltóknak és a szerencséseknek. Masséna eltökélte, hogy nem segít Loup ambícióinak kielégítésében. Az ember úgy maradhat marsall, ha visszafogja alárendeltjeit, nem úgy, ha bátorítja őket, így hát Masséna szilárdan eltökélte, hogy Loup-ra csak jelentéktelen feladatokat bíz majd az ütközet napján.

– Szóljon Loup tábornoknak, hogy szakadjon le a spanyol ribancról és készüljön. Ő fogja kísérsni a szekereket Fuentes de Onorón keresztül, amint a katonáim megnyitják számukra az utat. Mondja meg neki azt is, hogy Wellington dél felé mozdul majd el, így az Almeidába vezető út így dél tájban szabaddá válik.

Masséna elmosolyodott. Tudta, a mai napon a franciák nagy dicsőséget aratnak, sok ellenséges lobogót szereznek meg, de Loup nem lesz a kiválasztottak között, mert csak néhány szekeret őriz majd, miközben Masséna és sasai egész Európa szívébe rettegést csempésznek.

A hetedik hadtest egy alacsony gerinc irányába vonult vissza a Dos Casas patak felett. Északnak hátráltak, de dél felé figyeltek, miközben megpróbálták megállítani a hatalmas francia sereg előrenyomulását, amely a hadsereg szárnyai felé tartott. Látták, amint a távolban a két ellenséges gyalogezred újraformálja a szárnyakat Poco Velha előtt, de a közvetlen veszélyt a nagyszámú francia lovasság jelentette, amely a hetedik hadtest fegyvereinek lőtávolságán kívül várakozott. A képlet egyszerű volt. Ha négyszögeket formálnak, még a legmerészebb lovasok sem mernek támadni, mert a nagy tömegben tüzelő muskéták és a bajonetek biztos halált jelentettek volna számukra, ellenben ebben a formációban rendkívül sebezhetőek voltak a tüzérség és a kézfegyverek számára. Onnantól, hogy a 7. hadtest felvette a négyszög alakzatot, fennállt a veszélye, hogy a franciák addig gyengítik őket sortüzeikkel, míg végül a lovasságnak nem marad más dolga, minthogy legázolja a szétszaggatott hadrendben életben maradt briteket és portugálokat.

Először a brit és a német lovasság sietett segítségükre. A francia lovasok ugyan jelentős létszámförlényben voltak, így a szövetségeseik nem is reménykedhettek benne, hogy legyőzik a francia vértéseket, a huszárok és a dragonyosok

mégis egyik támadást a másik után indították, hogy távol tarthassák az ellenséges lovasokat a gyalogságtól.

– Tartsátok magatokat a tervhez! – kiáltotta embereinek egy angol lovassági őrnagy, aki attól tartott, hogy emberei a dicsőség kedvéért megkísérelnek egy őrült rohamot ahelyett, hogy minden rácsapás után visszavonulnának és újraszerveznék soraikat. A lovasszázadok felváltva igyekeztek távol tartani a francia lovasokat, az egyik támadott, míg a másik a gyalogságot kísérte. A kimerült lovak reszkettek és verejtékeztek, de tették, amire lovasaik utasították őket. A katonák keze meg-megszorult szabljájuk markolatán, amikor meghallották a német és angol nyelvű sértéseket, amelyekkel a franciák provokálták őket, abban a reményben, hogy talán sikerül kikényszeríteniük egy támadást. Ez mindenképpen lándzsákkal, kardokkal és szablyákkal vívott közelharcba torkollott volna, és ebben az esetben bizonyosan a franciák javára dől el a küzdelem – pusztán nagy számbeli fölényük miatt.

– Lassabban, a francba is! Fogd vissza azt a lovat! – bömbölt rá egy kapitány az egyik lovasra, aki túlságosan korán fogta vágására lovát.

A szövetséges nehézlovasságot a dragonyosok alkották. Mind nagydarab férfiak voltak, hátasaik egytől egyig nehéz lovak, fegyverük nehéz, egyenes kard. Nem vágóban támadtak, hanem megvárták, amíg egy ellenséges alakulat támadásra készült, és lépésben hajtották végre az ellentámadást. Az őrmesterek parancsba adták az embereknek, hogy tartsák a vonalat, maradjanak egymáshoz közel és tartsák féken lovaikat. Amikor az ellenség már csak egy pisztolylövésnyi távolságban volt, kürtszó harsant, a dragonyosok vágóba kapták lovaikat, és csatakiáltásokat üvöltve a franciákra vetették magukat. A hatalmas kardok szörnyű sebeket okoztak. Csapásaikkal

egyszerűen félresöpörték a *chasseurök* szabályait, arra kényszerítve a könnyűlovásokat, hogy mélyen lebukjanak lovuk nyaka mögé, hogy elkerülhessék a súlyos pengéket. Acél csendült acélon, sebesült lovak nyihogtak fel, amikor pedig a kürtös jelt adott, a dragonyosok elszakadtak az ellenségtől és visszavonultak. Néhány francia üldözni kezdte őket, de a német és brit lovasok nagyszerűen dolgoztak össze a gyalogsággal, és ha az ellenséges lovasság túlságosan közel került a gyalogság négyzetéhez, könnyű prédájává vált a britek és a portugálok lövéseinek. Nagyszerűen kidolgozott, fegyelmezett embereket követelő taktika volt ez, amely megkövetelte árát lóban és emberben egyaránt, de mivel működött, az ellenséges lovasság nem mérszárolhatta le a kilenc zászlóalját, így az alakzat továbbra is folytathatta útját észak felé.

A hátráló 7. hadtest szárnyait a lovastüzérség fedezte. A tüzérek kartáccsal lőttek, amely húscsafatok, szövetfoszlányok és acéldarabok rettenetes masszájává változtatta lovat és lovasát egyszerre. Az ágyúk négy vagy öt lövést adhattak csak le, miközben a gyalogság visszavonult, majd elősiettek az igáslovakat hajtó katonák, akik felemelték az ágyútalpat és a lovak után szíjazták a lövegeket, mielőtt a bosszúszomjas franciák a közelükbe érhetek volna. Ezután aztán az igásokat ütlegelve villámgyorsan pozíciót váltottak, nem mesze a négyszög új helyétől, gondosan a gyalogság fegyvereinek lőtávolságában. Itt ismét a talajra helyezték ágyúikat, elvezették a lovakat, és néhány másodperc múlva a lövegek ismét tüzelésre készen álltak.

A francia tüzérek a gyalogságra koncentráltak. A kartácstűz végigvágott a sorokon, tízlábnyi távolságra csapott a vér, ha egy-egy lövedék eltalálta az alakzatot.

– Szorosabbra az alakzatot! – süvöltötték az őrmesterek, és imádkoztak, hogy az ellenség lovassága takarja el őket

az ágyúk elől, de ők úgy gondolták, hogy hagyják, hadd végezzen némi munkát a tűzéréség is, mielőtt learatják a dicsőséget. Félrehúzódtak hát és hagyták, hogy a gyalogságuk és a tűzéréségük ritkítsa a britek és a portugálok sorait, hiszen lovaiknak amúgy is pihenésre volt szükségük.

A szövetségeseik soraiban aratott a halál. Kartácstűz és puskagolyók ölték meg a katonákat egymás után, a négyszög így vérző testeket hagyott maga után a fájdalmasan lassú visszavonulás közben. Tudták, ha megállnak, nem marad más belőlük, mint néhány ezernyi nyomorúságos túlélő, akik lobogóik miatt nagyszerű prédát jelentenek. A francia lovasság tisztában volt azzal, hogy a szövetéséges négyszög az utolsókat rúgja, ezért csak a tökéletes pillanatra vártak, hogy megadhassák a *coup de grace*-t. Egy csoportnyi *cuirassieré s chasseur* előrenyargalt egy emelkedőig, ahol egy kis erdő növekedett. A lovasok parancsnoka úgy gondolta, hogy kiválóan elrejtőzhet alakulatával a fák között, majd váratlanul hátba támadhatja a döbönt brit és portugál gyalogosok alkotta alakzatot, egyetlen támadással megszerezve így féltucatnyi lobogójukat. Két csoportra osztotta embereit, így vezetve fel őket a lejtőn. Már kis híján elérte az erdő vonalát, amikor lőporfüst felhője takarta el előle a fákat. Nem lett volna szabad, hogy itt ellenség rejtőzzön el, de a sortűz mégis káoszt idézett elő a lovasok között. A *cuirassier* parancsnok kizuhant nyergéből, mellvértjén három golyó ütötte lyuk tátongott. Egyik csizmája a kengyelbe akadt, megvadult, rémült lova azonban nem állt meg, hanem végigvonszolta testét a fűvön, amelyen minden lépésnél vértócsák maradtak. Végül kiszabadult, rándult egyet a fűvön, majd kiszenvedett. Nyolc másik lovas esett még el, néhányan pedig, akik ló nélkül maradtak, a gazdátlan hátságok nyergébe kapaszkodva

menekültek sártelken társaikkal együtt.

Zöld zubbonyos katonák jöttek elő a fák közül, hogy kifosszák a halottakat és a haldoklókat. A *cuirassier*-k öblös mellvértje nagyszerű volt borotválkozóedényként vagy éppen serpenyőként, és ha lyukas is volt, mindig akadt egy barátságos kovács, aki befoltozta őket. A kis erdő déli végénél még több lövész bukkant elő, mögöttük pedig egy ezrednyi vörös kabátos haladt, a menetet egy századnyi lovas kísérte, de itt voltak a lovastüzérek is. A zenekar az *Over the Hills and Far Away* című dalt játszotta.

A könnyűhadtest megérkezett.

A municiót szállító kocsi a könnyűhadtest nyomában vágott át a mezőkön. Az egyik tengely úgy nyikorgott, akár egy megkínzott lélek a pokolban, és ezért bocsánatot is kért a kocsis Sharpe-tól.

– Pedig megszíroztam, úgy élek – jelentette ki panaszosan. – Kétszer is, és a legjobb disznósírt használtam, amit csak szerezni tudtam, de nem használt. Azóta nyikorog, amióta Bess elpusztult. Biztosan így adja a tudunkra, hogy valahol azért még rugdalózik.

Egy másik kocsi nyomait követték, de egyszer egy lejtőnél Sharpe-nak és lövészének le kellett szállniuk, hogy vállukkal taszítsák meg a szekeret. Amikor visszamásztak, az egyik zöld zubbonyos katona azt játszotta, hogy postakocsin utaznak, és buzgón utánozta a postakürtök hangját, sőt még a postakocsi hajtójának betanult szövegét is.

– Vörös Oroszlán fogadó! – harsogta. – Jó sör, ízletes ételek! A hölgyek a hall utáni átjáró második ajtaját kinyitva találják a pihenőszobát. Miután lovat váltottunk, negyedóra múlva indulunk!

A kocsis már sokszor hallhatta ezt, így nem reagált, de miután Harris vagy tíz percen át arról beszélt, milyen lehet ajtóra vizelni, keményen leteremtette és ráparancsolt, hogy fogja be a száját. Ekkor ugyan úgy tettek, mintha

megrettennek volna és valóban csendben maradtak, de Sharpe érezte, hibázott, hiszen talán nyers modorával elvesztette bizalmukat. A szekér előtt puskák és muskéták szólaltak meg és egy túlságosan meredek szögben célzott francia kartács szántotta fel a talajt a közelben, de a lovak egykedvűen lépdeltek tovább, mintha csak ekét vonszoltak volna, pedig a közelben csata tombolt. Csak egyszer kellett ellenséges fenyegetéssel számolniuk, de ekkor Sharpe leparancsolta embereit a szekérről, és sorba állította őket az út mentén.

Ötven, zöld uniformist viselő dragonyos bukkant elő nyugatra, akik szemmel láthatóan észrevették a szekeret, mire parancsnokuk támadást vezényelt. A hajtó megállította a lovakat, és elővette a kését, hogy gyorsan elvágassa az istrángot.

– Uram! – fordult Sharpe felé. – Azt javaslom, vigyük a lovakat, és hagyjuk, hogy a békazabálók kifosszák a szekeret. Ezzel nyerünk annyi időt, hogy eltűnjünk.

A lovak békésen legelészni kezdtek, Sharpe pedig közben megpróbálta felbecsülni, milyen messzire lehetnek a fénylő rézsisakot viselő franciák.

Amikor már-már arra a következtetésre jutott, hogy minden bizonnyal arra kényszerülnek, hogy megfogadják a hajtó tanácsát, egy századnyi brit, kék uniformist viselő lovas könnyűdragonyos érkezett, akik azonnal közelharcba bocsátkoztak az ellenséggel. A bakon ülő férfi csettintett, mire a lovak ismét elindultak. A lövészek visszaszálltak a szekérré, elindultak a fák vonala felé, amely most csak elmosódottan látszott a szállongó lőporfüstben, ami déli irányban egészen elhomályosította az eget.

Nehézágúak dördültek el északon, Sharpe erre megfordult ültében. Láta, hogy a brit kézen lévő fensíkon felállított brit ütegek puskaporfüstfelhőt okádnak az égre, ahogy gyilkos sortűzet árasztanak kelet felé.

- A békababálók megint a falut támadják – jegyezte meg.
- Rohadt egy helyzet lehet – bólintott Harper. – Örülünk, hogy mi itt vagyunk.
- Bizony, és imádkozzuk azért, hogy a mocskok ne vágják el az utunkat visszafelé – tette hozzá Latimer borúsan.
- Valahol meg kell halni, nem igaz, kapitány úr? – kérdezte Perkins.
- Haljon meg inkább ágyban és párnák között, Perkins, Miranda mellett. Még mindig az ő szoknyáját kergeti, nemde?
- Mostanáig nem élt panasszal, kapitány úr – felelte Perkins, mire mindenki az ő kárára kezdett tréfálkozni. Perkins-nek továbbra is hiányzott zöld zubbonya, és ezt rendkívül szégyellte, különösen azért, mert ezzel együtt elvesztette a legkiválóbb lövészeknek járó fekete karszalagját is, amelyet kevés kiválasztott érdemelhetett csak ki.

A szekér egy keréknyomokkal szabdalta ösvényre ért, amely dél felé vezetett a fák között a francia kézen lévő, távoli falvak felé. A 7. hadtest észak felé menetelt az erdő felől, míg a könnyűhadosztály a Portugáliába vezető széles út mentén fejlődött fel. A visszavonuló ezredek lassan haladtak, mivel tempójuknak alkalmazkodni kellett a sebesültekéhez, de zászlóik érintetlenül lobogtak a szélben, messzire hirdetve, hogy nem szenvedtek vereséget.

A hajtó megállította a lovakat az erdőben, ahol a könnyűhadosztály tárolta a készleteit ideiglenesen. Két tábori sebész készítette elő késeit és csontfűrészzeit egy darab kiterített vitorlavászonra a fák árnyékában, tőlük néhány yardnyira pedig a zenekar játszott. Sharpe utasította az embereit, hogy maradjanak a szekérnél, amíg ő kideríti, milyen parancsokat kapnak.

A könnyűhadosztály négyzet alakzatokba formálódott a

fennsík az erdő és a füstölgő, romos falvak között. A francia lovasság el-elvágatott a közelükben, hátha rávehetik őket arra, hogy hiábavaló sortüzeket adjanak le. A brit lovasság tartalékban várakozott. Nem léptek akcióba, amíg a franciák nem értek elég közel. A lovastüzerség hat lövege tüzelt a francia ütegekre, néhány gyalogos pedig megfelelő tüzelőállást keresett a sziklák mögött.

Craufurd tábornok, a könnyűhadtest lobbanékony természetű parancsnoka három és fél ezer embert hozott a 7. hadtest megsegítésére, velük szemben négyezer főnyi francia lovasság és húszezer gyalogos állt, az utóbbiak támadó alakzatban közeledtek Poco Velha felől.

– Sharpe! Maga meg mi a francot csinál itt? Már azt hittem, dezertált és beállt a Picton hadtest fiúkái közé! – kiáltotta Crauford, ahogy meglátta a kapitányt.

Sharpe elmondta neki, hogy egy szekérszázadot hozott.

– Muníciót? Időpazarlás! – csattant fel a tábornok. – Abból éppen elég van. Különben is, mióta lett maga fuvaros? Csak nem lefokozták? Hallottam ám, hogy hadbírótság elé állítják!

– Adminisztratív feladatokra osztottak be, uram – felelte Sharpe, aki indiai szolgálata óta ismerte Craufordot, és mint minden brit katona, ő is vegyes érzelmekkel tekintett „Fekete Bobra”. Utálta ugyan a tábornok kemény és könyörtelen fegyelmezési módszereit, ugyanakkor azt is tudta, hogy majdnem olyan zseniális katona, mint maga Wellington.

– Feláldozzák magát, Sharpe – jegyezte meg a tábornok perverz élvezettel a hangjában, de eközben nem a kapitányra nézett, hanem azt a nagy létszámú francia lovas alakulatot figyelte, amely éppen koncentrált támadást intézett újonnan érkezett katonái ellen.

– Lelővetett két békazabálót, igaz?

– Igen, uram.

– Hát, akkor nem csoda, hogy hadbírótság elé állítják! – mondta Crauford, majd felnevetett. Szárnysegédei lóhátról figyelték a beszélgetést.

– Egyedül érkezett, kapitány?

– Hoztam néhány lövészt is magammal, uram.

– Emlékeznek még rá, hogyan is kell harcolni?

– Gondolom, nem felejtették el, uram.

– Nos, akkor tegyék azt! Új adminisztratív feladatom van az ön számára, Sharpe úr. A helyzet az, hogy biztonságos távolságban akarom tudni az alakulataimat a békazabálók gyalogságától, és ez azt jelenti, hogy magunkra kell vonnunk a tűzérésük és a lovasságuk figyelmét. Persze az a célom, hogy szétzúzzam a lovasokat és a tüzéreket is, maga pedig segíthet ebben nekem. Barratt! – fordult egyik szárnysegédje felé. – Ossa ki a szekéren érkezett municiót, majd rakassa fel a sebesülteket és küldje vissza! Maga meg induljon, Sharpe, és tartsa nyitva a szemét, mert nem akarom magára hagyni itt, hanem muszáj!

Sharpe eltöprengett. Nem volt teljesen kockázatmentes vállalkozás kérdéseket feltenni Fekete Bobnak, aki habozás nélküli engedelmességet követelt meg alárendeltjeitől, de a tábormok szavai kíváncsivá tették.

– Tehát nem maradunk itt, uram, hanem visszamegyünk a hegygerincekre?

– Persze hogy visszamegyünk! Mégis, mi a francot képzelsz, miért vonultunk ide? Azt hiszi talán, hogy csoportos öngyilkosságra készülünk? Nem azért vagyunk itt, hogy a franciák lögyakorlatot tartsanak, és a mi seggünk legyen a cél! Tegye, amit mondtam, Sharpe!

– Uram, igen, uram! – mondta a kapitány, és visszasieltt embereihez. Félt ugyan a küszöbönálló feladattól, de egyben reményt is keltett benne.

Wellington eközben feladta a Portugáliába vezető út

őrzését, mivel azok védelme értelmetlenné vált. Most már nem volt esély arra, hogy biztonságban visszavonuljanak a Coa gázlóin keresztül. A brit és portugál csapatoknak csak két választásuk maradt: a győzelem vagy a halál. Pusztulásukkal pedig elvész minden esély arra, hogy győzelmet arassanak Spanyolország földjén. A szövetségeseik veresége tehát nem csak azt jelentette volna, hogy Almeidát felmentik az ostrom alól a franciák, hanem azt is, hogy a brit és portugál hadsereg megsemmisül. Fuentes de Onoro tehát döntő csata színhelye lesz.

Tizedik fejezet

A vasárnap első támadását a Fuentes de Onoro ellen ugyanazok a francia gyalogosok intézték, aki két nappal korábban is megtámadták, és akik azóta is sorra foglalták el a kerteket és a házakat a folyó keleti partján. Csendben gyülekeztek, a gyümölcsösök és a virágoskertek kőfalait használva szándékaik leplezésére, és azután anélkül, hogy sortűzet nyitottak vagy megzavarták volna az előőrsök kiküldését, a kék kabátos katonák átrajzottak a ledöntött falakon, és belevetették magukat a folyóba. A skót védőknek mindössze egyetlen sortűzre volt idejük, aztán a franciák már benn is voltak a faluban, barikádokra kapaszkodva vagy falakon átmászva, amiket a házak között repkedő ágyúgolyók döntöttek le a pirkadat óta eltelt két órában. A franciák mélyen a falu belsejébe vezették a skótokat, ahol az egyik támadó hullám csapdába ejtett két század felföldit egy *cul de sac*-ban. A támadók őrjöngve estek a sarokba szorított embereknek, s a sikátor szűk közét megtöltötte a muskétások golyófelhője. Néhány skót a házfalak áttörésével próbált szökni, de a franciák a túloldalon várták őket, és a falak összeomlását csak

puskái még hevesebb sortüzével fogadták. A túlélő felföldiek a folyót szegélyező házakban barikádozták el magukat, de a franciák tűz alá vették az ablakokat, a lőréseket és az ajtókat, majd könnyű táborigyűkeket hoztak fel, amivel átlőhetnek a folyón, amíg végül, miután minden tisztjük elesett vagy megsebesült, a zavarodott felföldiek megadták magukat. A sarokba szorított skótok elleni támadás elvonta az embereket az ostrom lejtőn felfelé dühöngő fő rohamától, amely így megrekedt a falu központjában. A warwickiak – ismét tartalékosként – lejöttek a fensíkről, hogy segítsenek a hátramaradó skótoknak, és együtt először megállították a franciákat, majd visszaszorították őket a patak felé. A küzdelem gyilkosan közeli lőtávolságon belül zajlott. A pusok torkolattüze alig lábnyira villant fel a célpontjaiktól, és mikor kiürültek, az emberek bunkóként használták őket, vagy bajonettjeikkel szúrtak előre. Rekedtek voltak a kiabálástól és a szűken kanyargó utcák levegőjét megtöltő lőporfüst és por belélegzésétől. A faluban patakokban folyt a vér, és tetemek torlaszoltak el minden ajtót és bejáratot. A skótok és a warwickiak átverekedték magukat a völgyig, de minden egyes alkalommal, mikor megpróbálták kiverni a franciákat az utolsó néhány házból, a gyümölcsösökben újonnan felállított fegyverek kartács-tűzet nyitottak, hogy a falu alsóbb utcáit és sikátorait halálos kartácsstűzzel tisztítsák meg. Vér csordogált a folyóba. A falu védőit szinte megsüketítette a muskéták visszhangja és az ágyúdörgés, de azért tisztán hallották a fenyegető ritmust, amelyet a közeledő dobosok ütöttek. Új francia hadoszlop közeledett a lapályon át. A gerincen lévő brit fegyverek könnyörtelen sortűzet eresztettek az előrenyomuló sorokba, és srapneleket lőttek rájuk, amelyek az ellenség feje felett robbantak fel, de a menetoszlop mérhetetlenül nagy volt, a védők ágyúi pedig kevesek, és így a hatalmas

embertömeg bemasírozott a keleti kertekbe, ahonnan velőtrázó üvöltéssel bozontos, fekete medvebőr sapkás emberek csapata söpört át a folyón, egyenesen fel a faluba.

Ezek az új támadók voltak az elit gránátosok: a legnagyobb emberek és a legbátrabb harcosok, akiket a támadó hadosztály csak felsorakoztathatott. Bajuszt, váll-lapot viseltek, és medveszőr sisakdísz, mely különleges státuszukat jelölte. Győzedelmes üvöltéssel viharzottak be a faluba, mellyel nem hagytak fel egy pillanatra sem, amíg tisztára nem söpörték az utcákat bajonettjeikkel és a muskétáik tüzével. A fáradt warwickiak visszavonultak, és a skótok velük mentek. Még több francia kelt át a folyón, kék kabátosok látszólag végeláthatatlan özöne követte az elit gránátosokat a sikátorokba, és föl a házakon át. A támadók számára a falu alsóbb felében folyó küzdelem volt a legnehezebb, mert noha erős lendület hajtotta a rohamot előre, egyenesen a falu szívébe, a tetemek és sebesültek állandóan akadályozták őket a haladásban. Gránátosok csúszkáltak a vértől síkos köveken, valóságos sokadalom készítette a támadókat az előrehaladásra, és a védők immár túl kevesen maradtak ahhoz, hogy megállítsák őket. Néhány vörös kabátos sortűzzel próbálta megtisztítani az utcákat, de a gránátosok a kis utcaközökön és a kerteken át visszaözönlöttek, hogy bekerítsék a vörös kabátosok csapatát, amely így már csak a dombnak fölfelé mehetett vissza, a falu felsőbb részének porán, cserepein és lángoló zsúptetőin át. Sebesültek kiáltoztak szívszaggatóan segítségért, és esdekeltek fegyvertársaiknak, hogy vigyék őket biztonságos helyre, de a támadás túl gyorsan közeledett, így a skótok és az angolok túlságosan sietve vonultak vissza. Együtt hagyták el a falut, elmenekülve a fenti házakból, hogy menedéket találjanak a temetőben. Az élen haladó francia gránátosok a faluból támadtak, a

templom irányából, ahol a temető fala mögött várakozó emberek muskétáinak sortüze fogadta őket.

Az első emberek elestek, de a mögöttük lévők átugráltak haldokló társaikon, hogy megrohamozzák a sírkert falát. Bajonettek és puskusok vágódtak a kövek közé, aztán hatalmas francia katonák lódultak át a falon, néhány helyen le is döntve azt, hogy elkezdjék levadászni a túlélőket a sírhalmok, felborult kövek és szétzúzott fakeresztek között. Még több francia érkezett a faluból, hogy csatlakozzanak a küzdelemhez, majd karabélyok és muskéták torkolattüzei villantak fel a köves földhányás felől, épp a vértől iszamós fűvű lejtő felett. Gránátosok estek el, holttestük legurult a domboldalon. Egy második brit összűz szaggatta fel az amúgy is golyó roncsolta sírokat, még több vörös kabátos érkezett a hegygerinc tetejére, és mozgó zárótűzet nyitottak a templom mellől és a füves vidék gerincétől, ahol Wellington megrendülten nézte, hogy ez a fortyogó francia áradat szinte már a lova patáját nyaldossa.

És akkor, kis időre, a csata megállt. A franciák először halottakkal és sebesültekkel töltötték meg a falut, majd elfoglalták azt, és most már a temető is az övék. Katonáik a sírkövek vagy az ellenség halomba hordott tetemei mögé kuporodtak. Csupán pár lépésnyire voltak a hegygerinc tetejétől, pár lépésnyire a győzelemtől, míg mögöttük, a zárótűztől letarolt, lövedékektől felperzselt, és holttestekkel vagy haldoklókkal bontott síkon még több és több francia gyalogos jött, hogy segítse a támadókat.

Ezen a napon már csak egyetlen tömeges támadásra volt szükség, hogy a francia sasok szabadon szárnyalhassanak.

A könnyűhadosztály zárt oszlopokból álló századokba rendezte zászlóaljait. Minden század egy négy sor mélységű és tizenkét-húsz oszlop szélességű négyszöget formált, aztán minden zászlóalj tíz százada egy oszlopba

sorakozott, így madártávlatból minden zászlóalj egy rakás sorba rakott keskeny vörös téglára hasonlított. Azután – egyik a másik után – a zászlóaljok hadoszlopai hátat fordítottak ellenségeiknek, és észak felé, a lapály irányába kezdtek masírozni. A francia lovasság azonnal üldözőbe vette őket, és a levegő megtelt érchangú kakofóniával, ahogy a trombita trombita után harsogta az előret.

– Formáljanak négyszöget az elülső hadosztálynál! – kiáltotta a Sharpe-hoz legközelebb eső vörös kabátos zászlóalj ezredese.

Az őrnagy utasította a zászlóalj vezető hadosztályának századait, amelyeket az első téglá megállításához és a második megközelítéséhez hívtak segítségül, így két ilyen téglá már egy négy sor mély és negyven ember széles, hosszú falat alkotott.

– Igazodjanak azok a sorok! – üvöltöztek az őrmesterek, ahogy az emberek a többiekkel összeszorultak, és alaposan odafigyeltek, hogy megbizonyosodjanak róla, az ő soraik olyan egyenesek, mintha vonalzóval húzták volna őket. Míg a két vezető század a sorait egyenesítette, az őrnagy parancsokat osztogatott a győztes seregnek.

– Szakasz, kifelé fordulj! Utóvédek közel a harcvonalhoz! Megszólaltak a francia kürtök, a föld vibrált a tömegek lépteitől, de az őrmesterek és a tisztek hangja a fenyegető veszedelem ellenére hűvösen csengett.

– Kifelé fordulj! Készüljete! Utóvédek, közel a fronthoz!

A zászlóalj hat középső századának mindegyike négy szakaszra bomlott. Két szakasz, mint a lengőajtó, elfordult jobbra, kettő pedig balra, a szakaszok legbelső emberei harmincről húszujnyira csökkentették lépéstávolságukat, míg a legszélesebbre lendülők megnyújtották lépteiket harminchárom ujjnyira, így a szakaszok kifelé fordultak, hogy elkezdjék formálni a négyszög két oldalát, melynek szilárd arcvonalát az első két század alkotta. A lovassági

tisztek siettek, hogy lovaikkal a gyorsan formálódó négyszög – amely valójában egy hosszúkás téglalap volt – belsejébe kerüljenek. Az északi arcvonalat a két vezérszázad alkotta, a két hosszabb oldalt a kifelé forduló következő hat század formálta, szorosan felzárkózva, míg az utolsó század pusztán csak feltöltötte az üresen álló negyedik oldalt.

– Állj! Jobbra fordulással hátra arc! – kiáltotta az utolsó két századnak az utóvéd feletti parancsnokként az őrnagy.

– Készüljetek a lovasság fogadására! – kiáltotta az ezredes kötelességtudóan, mintha a francia lovak tömkelegének látványa nem lett volna eléggé figyelemfelkeltő. Az ezredes kardot rántott, aztán a szabad kezével lecsapott egy böglyöt. A zászlós különítmény felsorakozott mögötte; két serdülőkorú zászlóvivő tartotta a becses lobogókat, melyeket vadkanlándzsával felfegyverzett, nyakas őrmesterek által vezényelt osztagnyi kiválasztott vigyázott.

– Hátsó sor! Készüljetek a lövésre! – kiáltott az őrnagy. Az alakzat legbelső sora még nem lőtt, mert tűzükre később lehetett szükség, hiszen ők a zászlóalj tartaléka gyanánt szolgáltak. A lovasság száz lépés távolságban volt és gyorsan közeledett, izgatott lovak, kivont kardok, trombiták, zászlók és mennydörgésnek ható lárma háborgó masszajaként.

– Első sor, térdre!

Az első sor katonái ledobták és a földbe préselték bajonettel ellátott végű muskétáikat, hogy egy folyamatos acélsövényt vonjanak a formáció köré.

– Készülj!

A két belső sor felhúzta töltött fegyvere kakasát, és célra tartott. Az egész manőver egyenletes tempóban, lárma nélkül zajlott le, és egy gyors pillantás az előreszegezett muskétákra és a kitámasztott bajonettekre meggyőzte a

lovasság vezetőjét arról, hogy elkotródjon a készenlétben álló, közönyös, csendes alakzattól. A négyszög belsejében álló gyalogosok most éppoly biztonságban voltak a lovasságtól, mintha otthon lennének a pihe-puha ágyikójukban, és a vörös kabátos zászlóalj azzal, hogy ilyen gyorsan és csendben vette fel az alakzatot, a francia rohamot teljességgel ellehetetlenítette.

– Nagyszerű! – szolt Latimer őrmester a zászlóalj professzionalizmusának kijáró tisztelettel hangjában.

– Tökéletes munka. Épp úgy, mint a shorncliffe-i gyakorlótéren.

– Jobbra ágyúkat látok, uram! – kiáltotta Harper. Sharpe emberei elfoglalták az egyik sziklás földhányást, amilyenekkel tele volt szórva a sík, és amelyek védelmet nyújtottak a lövészeknek a portyára induló lovasság elől. Az ő dolguk volt lesből löni a lovasokra, különös tekintettel a lovas tüzérsegre, amely megpróbált rajtaütni a brit alakzaton. A négyszögön belüli emberek biztonságban voltak a lovasságtól, mégis borzasztóan sebezhetőek maradtak a gránátokkal és a sorozatlövésekkel szemben, de azokat a fegyvereseket a brit Baker puskákkal felszerelt lövészek fenyegették. Egy könnyű tábori ágyú tartott pozíciót százlépésnyire Sharpe-tól, és a löveg kezelőlegénysége az ágyúcsövet az újonnan formálódott négyszögre irányozta. Két ember emelte le a lőszeresládát az ágyút vontató lóról, míg egy harmadik duplára töltötte az ágyú kormos csövét azzal, hogy egy sor kartácsot döngölt a lőportöltetre.

Dan Hagman lőtt először. A férfi körbefordulva tüzelt, azután úgy kapaszkodott az előreálló töltővessző nyelébe, mintha az élete függött volna tőle. Egy második golyó tört elő az ágyúcsőből, fényes barázdát vonva a túlterhelt ágyúbronzba. Egy másik tüzér esett el, aztán az egyik ágyúvonó lovat érte találat, amely felágaskodott, és

megrúgta a mellé befogott másik lovat.

– A gondos célzás a titka – mondta Sharpe.

– Tartsatok célra, fiúk! Célra tartsatok! Ne pazaroljátok a golyót!

Három másik zöld zubbonyos katona is tüzet nyitott, golyóik arra készítették a bekerített fegyvereseket, hogy a továbbra is menetre felkészült ágyú mögé kuporodjanak. A lövészek odaüvöltöttek a néhány zöld kabátos dragonyosnak, hogy menjenek és ássák ki azokat az átkozott orvlövészeket a kőből rakott fészkeik mögül.

– Valaki figyeljen már arra a dragonyoskapitányra! – kiáltotta Sharpe.

– A négyszög vonul, uram! – figyelmeztette Cooper Sharpe-ot, ahogy Horrell és Cresacre tüzet nyitott a távoli lovasokra.

Sharpe megfordult, és látta, hogy a vörös kabátos négyszög újra oszlopba rázódik, hogy folytassa a megkezdett visszavonulást. Nem mert túl messze kerülni a vörös kabátos muskétások védelmétől. Ugyanolyan veszedelem lesett rájuk, mint minden kis csoportnyi lövészre, akik a visszavonulást fedezték, mégpedig az, hogy az embereit elvághatja egymástól a lovasság, és Sharpe erősen kételkedett benne, hogy a régóta támadás alatt álló, sokat túrt francia lovasok foglyokat akarnának ejteni a mai napon. Ahány zöld zubbonyost csak a szabadban értek volna, kegyetlenül lemészárolják karddal vagy lándzsával.

– Gyerünk! – üvöltötte, és emberei lezúdultak a sziklákról, és a vörös kabátos zászlóalj fedezéke felé rohantak. A dragonyosok a nyomukba eredtek, aztán a lovasok vezető sora vért fröcskölve az oldalára dőlt, ahogy egy brit tábori ágyúból kilőtt kartácsfelhő vágódott közéjük. Sharpe megpillantott egy pár sűrűn telepített fát a vörös kabátos zászlóalj menetirányának bal oldalán, és odakiáltott

Harpernek, hogy vezesse az embereket az alacsony fák takarásába.

A tölgyek közötti biztonságban a zöld zubbonyosok újratöltötték fegyvereiket, és új célpont után néztek. Sharpenak, aki már tucatnyi csatamezőn megfordult, a sík különleges látványt nyújtott: nagy tömeg lovas kavargott és bukdácsolt a céltudatosan visszavonuló zászlóaljak között, ám igazából a lovasok minden izgatottságuk és zajongásuk ellenére sem értek el semmit. A gyalogság kitartó és csendes volt, nagyszerűen alkalmazták a bonyolult gyakorlatot, amit hosszú-hosszú órákon át vertek beléjük, és a vég nélküli kiképzés most megmentette az életüket. Tudták, hiába harcolnak tökéletesen, parancsnokuk legkisebb hibája is végzetessé válhat. Ha az oszlop csak pár másodperccel lassúbb a kelleténél, hogy négyszöget formáljon, a dühöngő *cuirassier*-k azonnal áttörnének a résen nehéz harci ménjeikkel és a tökéletlen négyszöget belülről zilálják szét. A fegyelmezett zászlóaljból egy csapásra egy fejvesztetten kapkodó menekülő horda válna, hogy aztán a dragonyosok vagy lándzsások mészárolják le őket, ezért egy zászlóalj sem ejtett egy hibát sem. A franciák igyekezetét így hiábavalóvá tette a szilárd és magabiztos hadviselés eme nagyszerű példája.

A franciák továbbra is várták a megfelelő alkalmat. Valahányszor a zászlóalj századokból álló oszlopokban menetelt, és az idő megfelelőnek tűnt a támadásra, hirtelen lovasroham zúdult át a mezőn, és trombitások adtak jelt a gyülekezőre, hogy még több lovas csatlakozhasson a viharos rohamhoz, de aztán a vörös kabátos oszlop újrendezte sorait, elfordult, és az otthoni kaszárnyájuk gyakorlótéri kiképzésén begyakorolt precizitással fejlődtek újra négyszög alakzatba. A lovasosztag attól a pillanattól kezdve egy helyben toporgott, hogy a négyszög létrejött, aztán egy másik sor fordult el, az egész formáció

bajonettektől hemzsegett, s így a lovasok nem tehettek mást, tehetetlen dühtől eltelve elkotródtak a közelükből. Néhány zabolátlan francia katona mindig megpróbálta a vérüket venni, és túl közel vágtáztak a négyszöghöz, csak hogy lesöpörjék őket nyergeikből, vagy hogy egy brit tábori ágyú változtasson kartácszáporral véres masszává egy egész csapat dragonyost vagy *cuirassier*-t, de aztán a lovasság kivágtatott a lőtávolságból, és a lovak megpihenhettek, míg a négyszög oszlopokba vánszorgott vissza, és sztoikusan menetelt tovább. A lovasok nézték, ahogy haladnak, míg egy kürtjel ismét gyülekezésre nem szólította az egész lovascsapatot, hogy újabb alkalomra lessenek a mező távolabbi részén. A zászlóalj ilyenkor ismét négyszög alakzatot vett fel, a lovasok pedig megint csak vértelen pengékkel voltak kénytelenek visszafordulni. És mindig, mindenütt, a visszavonuló zászlóaljak előtt, mögött és között zöld zubbonyosok csapatai lődöztek orvul, pusztítottak és gyilkoltak. A francia fegyveresek vonakodtak előrenyomulni, míg több megfontolt lovas arra ügyelt, hogy elkerülje a karabélyosok kis állásait. A franciáknak nem voltak ilyen lövészeik, mert a császár nem becsülte semmire az olyan fegyvert, ami túlságosan lassú ahhoz, hogy csatában használják, de jelenleg ezek a karabélyok okozták az uralkodó katonáinak veszét.

A franciák helyzete egyre romlott. A hűvösen nyugodt vörös kabátos zászlóaljak úgyszólván alig hagytak holttesteket maguk mögött, de a lovasságot alaposan megtizedelte a karabélyok és az ágyúk tüze. Lovukat veszített huszárok sántikáltak dél felé, kezükben cipelve nemcsak tulajdon fegyvereiket, de lovaik nyergét és kantárját is. Néhány lovas nélkül maradt ló az ezreddel maradt, a sorokkal együtt formálódva, valahányszor egy lovasszáhad újrarendeződött, és tovarohantak a többi lóval, mikor a trombiták támadásra szólították a századot. Messze a

nyüzsgő lovasság mögött a francia gyalogos hadtestek iparkodtak, hogy csatlakozzanak a harcokhoz, de a könnyűhadtest az előrenyomuló francia gyalogság elé vágott. Mikor a zászlóalj oszlopot formált, hogy folytassa a visszavonulást, a kilőtt puszkagolyó sebességével tette meg a százyolc lépés távolságot, percnyi pontossággal – gyorsabban, mint bármelyik gyalogság a világon. A francia lépéstávolság kisebb volt, mint a briteké, és a menetsebességük sokkal lassabb, mint a Craufurd könnyűhadtestének különlegesen képzett katonáié, így annak ellenére, hogy meg kellett volna állniuk, négyszöget formálniuk, és gondoskodniuk a lovasság elvonulásáról, Craufurd emberei csak lehagyták az üldöző gyalogságot, míg a könnyűhadtest északi részétől messze a fő brit arcvonal újraalakult. Wellington védelme most követte a sík peremét, és derékszöget zárt be a Fuentes de Onoróval, annak sarkánál. Elsődleges fontossággal pillanatnyilag az bírt, hogy a könnyűhadtest biztonságban visszaérjen, így a hadsereg újból teljes legyen, és bújjon el a kaptatok mögé, hogy a franciákat újra támadásra ösztökéljék.

Sharpe még negyed mérfölddel továbbvitte az embereit, egy olyan sziklás részre, ahol lövészei fedezéket találhattak. Két brit löveg tüzelt a szikláktól nem messze, gránáttal, srapnelekkel és kartácstűzzel árasztva el az újonnan telepített francia üteget a Sharpe által épp elhagyott fák között. Egyre több lovas érkezett a mezőnek erre a felére, ahogy a lovasság rátalált a sebezhető zászlóaljra. Két ezred, egy vörös kabátos és egy portugál vonult vissza a harctól, és a verejtékező lovasok becserkésztek a két oszlopot. A lovasok által jelentett fenyegetés annyira komolyra fordult, hogy az oszlopok megint négyszögekké fejlődtek.

– Szarháziak mindenütt – köpött ki Harper, miközben tüzet nyitott egy *chasseur*tisztre. A két brit ágyú irányzékot

váltott: áthelyezte a tarackok tüzeit a lovasságra, arra törekedve, hogy megpróbálják őket a két gyalogos alakzattól minél messzebb vezetni. Az ágyúk lövés után hátrarúgtak és visszazuhantak az ágyútalpra, kerekeik hangosan megcsikordultak. A tüzérek kipucolták az ágyúcsöveket, új töltetet és kartácsot tömtek bele, a löporostasakot a gyújtólyukba nyomták, aztán félrevetődtek, miután a füstölgő rudat a kanóchoz érintették. Az ágyú fűlsiketítőt dörrent, a csöve hatvanlábnyi füstöt okádott, és a fű pár pillanatra lelapult, ahogy a robbanás szele végigvert a síkon. Egy ló nyerített fel, ahogy a muskétagyolyók szétfröcsköltek és célba találtak.

A lovak tömegében kelő hullámozás és örvénylés újabb mozgást jelzett, de ahelyett, hogy visszalovagoltak volna a mezőn át a menetelő alakzatot zaklatva, a lovasság hirtelen a két ágyú ellen fordult. Vér csöpögött a lovak horpaszából, ahogy lovasaik őriöngve sarkantyúzták őket a mindenre elszánt ágyúkezelők ellen, akik most felkaptak az ágyúk talapzatára, elfordították a fegyvereket, és a vontatóhorgot a lövegmozdony kapcsolócsapszege után dobták. A lovascsapat befutott, a lószerszámokat a helyükre illesztették, és a tüzérek felküzdötték magukat az ágyúkra vagy a lovakra. A francia lovasság azonban jól időzítette a rohamot, és az ágyúkezelők még mindig fáradt állataikat ösztökélték mozgásra, mikor a vezető *cuirassier*-k megállíthatatlanul törtek a tüzérségi üteg ellen.

A brit könnyűdragonyosok támadása mentette meg az ágyúkat. Kék kabátos lovasok vágták át magukat észak felől, szablyák csaptak le forgós sisakokra és a háritani próbáló kardokra. Még több brit lovas érkezett, hogy oldalról védjék az ágyúkat, amelyeket most lóhalálában vontattak észak felé. A nehéz lövegek átdöcögtek a durva talajon, a tüzérek a lövegmozdony fogantyújába kapaszkodtak, ostorok pattogtak, és mindezen vágózó

lovak és zörgő kerek körül a lovasság egymást csapkodta a visszavonulás közben. Egy brit dragonyos véres maszkká változott képpel tántorgott ki a csata sűrűjéből, máshol pedig egy *cuirassier* zuhant ki a nyeregből, csak hogy teste húsmasszává morzsolódjon a fegyveres csapatok patái, majd az ágyúk és lövegmozdonyaik vasalt kerekei alatt. Ezután puska lövések dörrentek, azt adva hírül, hogy az ágyúk, lovasok, dragonyosok és dzsidások görgő káosza került a portugál alakzat arcvonalának lőtávolságába, és a becsapott francia lovasság elkanyarodott, ahogy a két ágyú tovarobogott a biztonság felé. A tüzekek megmenekülése felett érzett jókedv végighullámozott a két szövetséges négyszögön, majd az ágyúk eltűntek a fű és por óriási felhőjében, hogy újra tüzet nyissanak egykori üldözőikre.

Sharpe emberei elillantak a sziklák közeléből, hogy csatlakozzanak a vörös kabátosok másik zászlóaljához. Az ezredek között masíroztak egy darabig, majd leszakadtak, hogy kusza tövisbokrok és kőgörgöttek között helyezkedjenek állásba. Zöld kabátos vadászok kis csapata ügetett el a közelben ezüstpászományos fekete csákóban és fehér vállhevedereiken kampón himbálózó karabélyokkal. A franciák nem vették észre a túskebokrok közt kuporgó lövészeket. Egyfolytában lekapkodták csákóikat, és kirojtosodott, vörös kezelőikkel törölgették izzadságtól csöpögő arcukat. Lovaik is fehérlettek a rájuk száradt habos verejtéktől. Egyikük lába vértől volt csatakos, de valahogy lépést tudott tartani az ezredével. A tiszt megállította csapatát, az egyik ember leakasztotta karabélyát, felhúzta a fegyver kakasát, és célba vette a keleten épp lövési pozícióba helyezkedő brit löveget. Hagman golyót eresztett a fickó fejébe, mielőtt az meghúzhatta volna a ravaszt, de a *chasseurök* átkozódva próbálták lovaikat a muskéták lőtávolságából kizavarni.

Sharpe is tüzelt, puskájának reccsenése azonban elveszett az emberei által leadott sortűz zajában, amelyet az ellenséges csapat után küldtek. Fél tucát *chasseur* kivágtatott ugyan a lőtávolságból, de legalább ennyi holttest maradt is utánuk.

– Engedélyt kérek, hogy a fattyak után eredjek, uram! – kérte Cooper.

– Menjen, de felezzünk! – válaszolta Sharpe, értve ezalatt, hogy bármilyen zsákmányt találjanak, azt az egész alakulat között egyenlően kell elosztani.

Cooper és Harris elrohantak hullákat fosztogatni, míg Harper és Finn egy halom kiürült vizespalackot hozott a közeli folyóhoz. Megtöltötték az üvegeket, míg Cooper és Harris felhasogatták a zöld kabátosok ruháinak varrásait, felvagdosták fehér mellényeik zsebét, átkutatták csákóik zsinórozását, és lerángatták rövid, fehér bojtos csizmáikat. A két puskás francia, portugál és spanyol érmék kusza gyűjteményével félig megtöltött francia csákóval tért vissza.

– Szegény, mint a templom egere! – panaszkodott Harris, míg kis kupacokba rakosgatta szét az érméket. – Betársul, uram?

– Mérget vehetsz rá! – felelte Harper, szétosztva a becses vizet. Mindenki szomjazott. Ajkukat kiszáritotta és megsavanyította a fanyar, sós lőpor a töltényekben, így most vízzel öblögették ki a szájukat, és feketét köptek, mielőtt megitták volna a maradékot.

Egy távolban sercegő hang megfordulásra készítette Sharpe-ot. Fuentes de Onoro faluja immár egymérföldnyire volt, és úgy tűnt, a hang azokból a keskeny, haláltól fuldokló utcákból jön, ahol füstpamacsok kúsztak fel az égre. Sűrűbb lőporfüst látszott a sík határán, bizonyosságául annak, hogy a franciák még mindig támadják a falut. Sharpe visszafordult, hogy végignézzen a fáradt, áthevült lovasok seregén, akik szétszóródtak a fensíkon. Szürke

egyenuhátt keresett, de nem látott egyet sem.

– Nem lenne ideje menni, uram? – kérdezte Hagman, arra utalván, hogy hamarosan elvágják útjukat, ha Sharpe hamarosan nem ad parancsot a visszavonulásra.

– Visszamegyünk – válaszolta Sharpe. – Futólépés, ahhoz az oszlophoz! – mutatott portugál gyalogosok egy csoportja felé.

Futottak hát, könnyedén elérve a portugálokat, mielőtt a bosszúszomjas *chasseurök* lagymatag üldözése közel kerülhetett volna a lövészekhez, de a francia támadás magára vonta más lovasok áradatának figyelmét is, elegendőnek ahhoz, hogy a portugál oszlop is inkább négyszögge formálódjon. Sharpe az embereivel a négyszögben maradt, és figyelte, amint a lovasság körbeveszi a zászlóaljat. Craufurd dandártábornok szintén az alakzat belsejében keresett menedéket, és most a zászlóalj lobogói alól követte figyelemmel a körülzáró franciákat. Büszke embernek tűnt, ami nem is volt csoda. Az ő hadteste, amely fegyelmezettségének köszönhetően a hadsereg legjobbjává vált, kiválóan szerepelt. Számbeli kisebbségben voltak, bekerítették őket, mégsem esett kétségbe egyikük sem, egy zászlóaljat sem kaptak azon, hogy oszlopokba fejlődött volna, és egyetlen négyszöget sem rettentett el a lovasok közelsége. A könnyűhadtest megmentette a 7.-et, és most épp magát mentette meg a profi hadviselés eme káprázatos bemutatásával. A puszta kiképzés porrá zúzta a francia hevéletet, és Masséna támadása, mely megsemmisítő erővel söpörte körbe a brit jobbszárnyat, tehetetlenségében végképp elakadt.

– Hogy tetszik, Sharpe? – kérdezte Craufurd a lováról. – Csodálatos, uram, egyszerűen csodálatos! – felelte Sharpe, bókja szívből jövő volt.

– Nagy csirkefogók ugyan, de ezek az ördögök tudnak verekedni, nem igaz? – nyilatkozta Craufurd az embereiről.

Érthető volt a büszkesége, és arról is meggyőzte az ingerlékeny dandártábornokot, hogy lazítson kissé, és engedélyezze a beszélgetést. Ráadásul barátságos beszélgetést.

– Mondok én magának valamit, Sharpe – szólalt meg Craufurd. – Egy embert nem lehet megtanítani arra, hogy megölje az ellenséget, de nem hinném, hogy a segítségem az ön javára válna.

– Csakugyan nem, uram? – kérdezte Sharpe.

– Valverde egy kétbalkezes gazember – válaszolta Craufurd. – Nem szereti a briteket, és nem szívesen adna Wellingtonra spanyol *generalissimói* – tábornoki – kalpagot. Valverde úgy vélekedik, hogy ő maga sokkal kitűnőbb *generalissimo* lenne, de azon egyetlen alkalommal, mikor az a tetűláda franciákkal verekedett volna, csak még sárgábbra hugyozta a sárga nadrágját, és közben elveszített három jó kis zászlóaljot. De ez nem csak a hadviselésről szól, Sharpe, hanem politikáról, az egész arról az átkozott politikáról szól, és minden katonának csak egy dolgot kellene tudnia, mégpedig azt, hogy ne keveredjen bele a politikába. Csúszómászó seggnyalók a politikusok, mindet ki kellene nyírni. Minden egyes istenverte politikust. Ágyúcső elé kötözném az egész rohadt, hazug bandát, és cafatokká lőném, ronggyá lőném mindet! Beteríteném a mezőt a kis mocskokkal, megrágyáznám a nyamvadt dögökkel a világot. Velük meg az ügyvédekkel.

A két mesterség képviselőinek csak az említése is mindig rossz hangulatba kergette Craufurdot. Mogorván, összevont szemöldökkel meredt Sharpe-ra, majd megrántotta lova kantárát, hogy visszalépjön a zászlóalj lobogója felé.

– Én mondom magának, Sharpe.

– Köszönöm, uram – felelte a kapitány.

– Ez ugyan nem segít magán, de gondoltam, teszkek egy próbát – válaszolt Craufurd kurtán, majd nézte, ahogy a legközelebbi francia lovasegység elvonul.

– Úgy gondolom, a senkiháziak friss hús után kutakodnak!

– kiáltotta oda a portugál zászlóalj ezredesének.

– Gyerünk tovább, vissza kellene érnünk az arcvonalon belülré ebédidőre. További jó napot magának, Sharpe.

A hetedik hadtest hosszú arcvonalat alkotva biztosította a fensíket, s most a könnyűhadtest elvonuló zászlóaljai felmásztak az emelkedőn a brit tüzérség védőszármái alá.

A brit és német lovasság, amely újra és újra rohamozott, hogy feltartsa a francia lovasok hordáit, kimerült és sebesült lovaikkal épp a dombra léptettek fel, ahol kiszáradt száájú, zúzódásokkal teli vállú lövészek vonszolták magukat a biztonság felé mocskos fegyvercsöveikre támaszkodva. A francia lovasok csak bámulhatták elmasírozó ellenségeiket, és csodálkozhattak, miként létezhet az, hogy egy hárommérföldes üldözésen át olyan vidéken keresztül, amit a Jóisten is lovaglásra teremtett, nem tudtak megtorpanásra kényszeríteni egyetlen árva zászlóaljat. Sikerült ugyan elkapniuk és megölniük egy maroknyi vörös kabátos portyázót a nyílt síkon és a hegygerinc aljánál, de a reggeli harc összeredménye csak pár tucat halott lovas katona volt, és számtalan lemészárolt hátas.

A könnyűhadtest utolsó hadoszlopai is megmásztak a dombot zászlóik alatt, ahol a tábori zenekarok játéka üdvözölte a zászlóalj visszatértét. Az eddig veszedelmesen felosztott brit hadsereg immár újra egységes volt, de még mindig távol volt hazájától, és még mindig a két francia támadás legrosszabbikával kellett szembenéznie.

A vérben ázó Fuentes de Onoro ellen új rohamra indultak a dobszótól feltüzelt francia csapatok.

Masséna tábornagy bosszankodva nézte a két ellenséges

hadserg újbóli összeállását. Jóságos Isten, elküldte két hadtestnyi gyalogságát és az egész lovasságát, azok mégis hagyták a markukból kicsúszni az ellenséget! De végre a brit és portugál erőket elvágták az utóvédjeiktől a Coán át, így mostanra, mikorra végleg vereséget szenvedtek, Wellington teljes hadseregének itt, a vad hegyekben és a magasan fekvő határvidék mély szurdokaiban kell megpróbálnia biztonságra lelnie, így felmorzsolhatja erőit. A reggel szétforgácsolódott lovasság hasztalan üldözné a sebesülteket a hegyeken át, és ami ahhoz kellett volna, hogy ez a vad és gyilkosan öldöklő hajsza elkezdődhessen, az az volt, hogy Masséna gyalogosai áttörjenek az utolsó védőkön is Fuentes de Onoro felett.

Már a franciáké volt a falu és a temető. Az elől haladó katonák alig voltak pár lépésnyire a gerinc csúcsától, melyet vörös kabátosok és portugálok sortüze védett. Golyóik felverték a földet a sírok környékén, és éles pattogással kopogtak a falu falain. A túlélő felföldiek a gerinc felé vonultak vissza a warwickiakkal együtt, akik túléltek a durva utcai harcot, és most csatlakoztak hozzájuk portugál *caçadore*-ok, vörös kabátosok az angol grófságokból, a III. Györgyhez hű hannoveriek és a Wales völgyeiből származó portyázok; mind összekeveredtek most, ahogy vállt vállnak vetve álltak, hogy tartsák a magaslatot, és gyilkos ólomzáporral árásszák el Fuentes de Onorót. A falu utcái tömve voltak francia gyalogosokkal, akik a végső győzedelmes támadásra szólító parancsára vártak, előtörtek a füstölgő házakból, átküzdötték magukat a leomlott temetőfalon, keresztülrohantak a hantok halmán és a szilánkokra tört sírköveken, végül át a gerinc ormán, be egyenesen az ellenség sebezhető sorai közé. Támadásuk fő irányától balra a fehér falú, golyóverte templom állt a sziklafal kiugró részén, míg a jobb oldalon a

sziklás földhányásról – ahol a brit lövészek lapultak – legurult szürke kövek és e két tereptárgy között kapaszkodott fel az út azon a füves, vértől síkos lejtőn, amelyet a kék egyenruhát viselő gyalogosoknak kellene megtámadniuk, hogy győzelemre vigyék a franciákat.

Masséna most megpróbálta a győzelmet bizonyossá tenni azáltal, hogy tíz kipihent gyalogos zászlóaljat küldött előre. Tudta, hogy Wellington csak úgy tudja megvédeni a falu feletti emelkedőt, hogy odaküldi a gerinc más részeit védő embereket. Ha Masséna meg tudná gyengíteni a hegygerinc más szekcióját, az egy másik lehetőséget, új utat nyitna a sík felé, de mindehhez először is a falu feletti füves rétet a halál mezejévé kellett, hogy változtassa. A francia segédcsapatok két hatalmas oszlopban vágtak át a síkon, és a megjelenésük minden brit ágyút tüzelésre készítetett a gerincen. Srapnelek szántották át a folyót, hogy ólomszín füstben robbanjanak szét, zárótűz vert végig a sorokon, míg a rövid csövű tarackok sisteregve köptek gránátokat, melyek füstölgő csikot húztak maguk után az égre, mielőtt egyenesen az oszlopok szívébe vágódtak volna.

Az oszlopok még mindig közeledtek. Dobosok ütötték a buzdító ritmust, és a sasok felfénylettek felettük, ahogy a sereg átmasírozott az előző támadás által hátrahagyott hullákon. Néhány francia számára ez olybá tűnt, mintha a legmélyebb pokol kapuin át meneteltek volna, füsttel koszorúzott, tüzet köpködő torok felé, melyet a halál három napjának bűze szennyez. Északra és délre a mező tavaszi frissességtől illatozott, de a Fuentes de Onorót szegélyező folyó partjainál más sem volt, csak gyökerestül kifordult fák, kiégett házak, leomlott falak, halottak, vagy fájdalmasan nyöszörgő haldoklók, és a fennsík taréján, a falu felett füst, és még több füst, ahogy az ágyúk, karabélyok és muskéták pörölye ütötte-vágta a rettentő támadásuk végrehajtására

várakozó embereket.

A csata már csak erre az egy helyszínre korlátozódott, a Fuentes de Onoro feletti kaptató utolsó pár lábnyi részére. Dél volt, a nap erőszakosan tűzött, az árnyékok rövidkeek voltak, és a tíz új zászlóalj megbontotta sorait, hogy átfusson a kerteken, le, a folyó keleti partján. Átcsobbantak a vízen, berohantak a vérző holttestektől csúszós, és nyöszörgő, magukat alig vonzó sebesültekkel teli utcákba. A kipihent támadók mosolyogtak futás közben, ezzel bátorítva magukat és a várakozó franciákat egy végső, döntő erőbedobásra. Megtöltötték az utcákat, majd hatalmas hullámokban özönlöttek elő a sikátorokból és a kapubejárókból a falu tetején, és annyi volt a támadó, hogy az újonnan érkezett oszlopok még mindig a folyón keltek át, mikor a vezető ezredek már átrajzottak a temető falán át, fel, egyenesen a sortűzbe. Emberek hullottak el a szövetséges zárótűzektől, de még több és több érkezett a kaptató mögül, át a halottakon és a haldoklókon, hogy átküzdje magát a sírokon. Mások a temetőt keresztező úton át rohantak fel. Egy teljes zászlóalj kanyarodott jobbra, hogy tüzet nyisson a sziklás halmon lévő lövészekre, és a muskétáik tüze olyan erejű volt, hogy visszahajtotta a zöld kabátosokat az omladék mögül. Egy francia mászott fel a kaptató tetején, ahol meglengette a kalapját, mielőtt hátrahanyatlott volna puszkagolyóval a tüdejében. Még több francia kapaszkodott fel a sziklákra, ahonnan letekinthettek bajtársaik hatalmas, győzedelmes áradatára, akik a kaptató utolsó rohadt kis hüvelykjein küzdöttek fel magukat éppen. A támadók elhagyták az előző támadásból hátramaradt francia hullákat, végre felmászhattak a még össze nem vérezett füves részre, és elérték azt a göröngyös földet, ahol a szövetségesek puskáinak fojtásai pörkölték és égtek a gyeperet, és csak másztak tovább, és a tisztjeik csak nógatták őket tovább előre, és a dobosaik

még mindig a támadás ütemét verték, hogy továbbvezessék ezt a mérhetetlen áradatot fel, egészen a fennsík peremén át. Masséna gyalogosai mindent megtettek, amit a tábornagy akart tőlük. Átverekedtek magukat a szörnyűségesen záporozó sortűzön, tulajdon halottaikon másztak át, annyi hullán át, hogy az életben maradtak úgy néztek ki, mintha vérbe mártották volna őket, és a brit, portugál és német katonákat lépésről lépésre szorították vissza, ahogy még több ember jött a faluból, hogy betöltse a szörnyű zárótüzekről elesettek helyét.

Jókedv támadt, ahogy az élen járó franciák meghódították a gerincot. A *voltigeur*ök teljes ezrede a templom felé rohant, hogy annak falait és sziklatalapzatát fedezékként használja a muskétások elöl, és most ezek az emberek az utolsó lépéseket mászták meg, és néhány, a templom ajtaját védő vörös kabátost agyonszúrtak a bajonettjeikkel, aztán berontottak, hogy megtalálják azt a kőlapokkal burkolt helyet, amelyet sebesült emberek tömege töltött meg. Orvosok vágtak le épp szétzúzott karokat és vérző lábakat, ahogy a francia *voltigeur*ök berohantak és tüzet nyitottak. Egy franciát puskagolyó talált el, mire véres csikot hagyva maga után a fehérre meszelt falon a földre csúszott. A többi lekuporodva töltött újra, de ahogy az ablakpárkányon át célba vették ellenségeiket, leláthattak az egész síkon át egyenesen Wellington pozíciónak szívébe. Nem messze tőlük municíós társzekereket láttak várakozni, és egy *voltigeur* azon nevetett, hogy egy brit tisztet az ő azon lövése készítette fedezékbe szökkenésre, ami hosszú szilánkot hasított ki a társzeker oldalából. Az orvosok tiltakozón üvöltöztek, ahogy a muskéták zaja és füstje lassan megtöltötte a templomot, de a *voltigeur* parancsnok csak visszaordított, hogy fogják be a mocskos pofájukat, és dolgozzanak tovább. Odakint, a templom melletti úton franciák újabb áradata támogatta meg a hősokeket, akik

elfoglalták az ormot, és akik most az ellenséges hadsereg ketté vágás ával fenyegettek, mielőtt a csalódott lovasság könyörtelen pengéivel szét nem szórta őket.

Masséna látta, hogy kék kabátosainak sorai egész a láthatárig húzódnak, és nagy kő esett le a szívéről.

Arra gondolt, hogy a legnehezebb feladat, ami csak egy tábornokra hárulhat, az, hogy eltitkolja aggodalmát. Egész álló nap önbizalmat tettett, pedig komoly kételyei voltak, mert tudta, hogy annak a csirkefogó Ducos őrnagynak igaza volt, mikor azt mondta, Wellington semmit sem imád jobban egy domb megvédésénél, Masséna pedig látta Fuentes de Onoro dombját, és aggódott, hogy az ő bátor emberei soha nem lesznek képesek áttörni a peremén, hogy győzelmet arassanak felette. Most túlvoltak rajta, a csatát megnyerték, és Massénának már nem kellett nyugtalanságát tovább titkolnia. Hangosan felnevetett, rámosolygott a mellette lévőkre, és elfogadott egy flaska brandyt, mellyel győzelmét éltették. És ez a győzelem édes, oly édes volt.

– Küldjék előre Loup-t! – rendelkezett most a marsall.

– Mondják neki, hogy tisztítsa meg a falun át vezető utat. Nem szállíthatjuk az ellátmányt olyan utcákon át, amit hullák borítanak. Mondják meg neki, hogy a csatát megnyertük, szóval magával viheti a kis cafkáját, ha már nem bírja lecibálni a nyakáról annak a ribancnak a nyakörvet.

Újra nevetni kezdett, hiszen az élet egy csapásra nagyon, nagyon kellemesé vált.

Két zászlóalj állt készenlétben a templom mellett; egy híres és egy gyalázatos. A híres zászlóalj a 74. volt, csupa felföldi, és a csatákban való kemény helytállásukról váltak ismertté. A skótok buzgón elégtételt vettek volna a testvér csapatok elszenvedett veszteségeikért Fuentes de Onoro véres utcáin, és akik segítették őket, a nyolcvannyolcasok, az alávaló zászlóalj, akiket a sereg

egyik legmegzabolázhatatlanabb ezredének tartottak – bár a harcra való rátermettségükkel kapcsolatban még soha senki sem emelt panaszt. A 88-asok csapata lármásan civakodó ezred volt, emberei éppoly büszkék voltak a harcban elért eredményeikre, mint szülőhazájukra, amely nem volt más, mint a vad, zordon, gyönyörű Írország nyugati része. A 88. volt Connaught rohamcsapata, és most, a skót hegyek közül érkező 74-esekkel együtt Wellington seregének megmentésére küldték őket.

A franciák szorítása megszorult az oromnál, ahogy még több ember érte el az út tetejét. Nem volt rá idő, hogy a skótokat vagy az íreket csatarendbe állítsák, csak szakaszokból álló oszlopokban dobták át őket az ellenséges vonal legközepébe.

– Szuronyt szegez! – süvöltötte egy tiszt, majd a két zászlóalj előrerohant. Dudások biztatták a skótokat előre, Connaught előrenyomulóinak arcán pedig vad mosoly derengett. Mindkét ezred gyorsan vonult afölött érzett buzgóságában, hogy mielőbb legyenek túl ezeken a perceken. A szövetséges gyalogság száználmasan keskeny arcvonala szétnyílt, hogy átengedjék az oszlopokat, majd újra összezárult mögöttük, ahogy az írek és a skótok elülső sorai az előrenyomuló franciák közé vágódtak. Nem maradt idő a muskétásoknak, és nem volt rá esély, hogy visszatartsák az embereket a pusztakezes küzdelemtől. A franciák tudták, hogy csak akkor lehet övék a győzelem, ha visszaverik ezt az utolsó ellenséges rohamot, míg a skótok és az írek tisztában voltak vele, hogy az egyetlen esélyük a győzelemre azon múlott, hogy le tudják-e szorítani a franciákat az oromról.

Így hát lecsaptak. A legtöbb gyalogos legszívesebben csupán pár lépés hosszú ellenséges vonalat tartott volna ellenőrzése alatt, zárótűz alá vonva őket abban a reményben, hogy az ellenség inkább megfutamodik,

mintsem hogy elfogadja a kihívást és a közelharc borzalmait, de a felföldiek és Connaught emberei nem hagytak a franciáknak efféle lehetőséget. Az elülső sorok egyként csapódtak be a francia támadók közé, és bajonettjeiket is használták. Ősi skót és ír nyelvű csatakiáltásokat üvöltöttek, vágtak, ütöttek, zúztak, rúgtak és döftek, és egész idő alatt még több ember halmozódott fel mögöttük, ahogy az oszlopok hátulsó sorai is beromboltak a küzdelembe. Felföldi tisztok csapkodtak súlyos klémorjaikkal, míg az írek könnyebb gyalogsági kardjukkal döfködtek. Őrmesterek vágták vadkanlándzsáikat mélyen a francia katonák tömegébe, felnyársalva őket a fegyver hegyére, majd tisztára rázva azokat újra odavágtak velük. Hüvelykről hüvelykre tört előre az ellentámadás. Az a fajta harc volt, amelyet a skótok mindig is nagyon jól ismertek, ember ember ellen, miközben érezni az ellenség vérének bűzét, amint elszáll belőle az élet, így az írek megmutathatták, mi az oka annak, hogy nemcsak az ellenség, de még saját bajtársaik körében is tartottak tőlük. Előrenyomultak, időnként oly szorosan vette körül őket az ellenség, hogy pusztán az emberek súlya és nem a fegyverek éle volt, ami előrehaladásra készítette őket. A katonák meg-megbotlottak a holttesteken, és harc közben néha olyan széles terpeszbe kényszerültek, mintha nyeregben ültek volna. A mögöttük haladó emberek nyomása tovább kényszerítette őket előre, aztán hirtelen a franciák visszahúzódtak a meredek dombra, és kelletlen visszavonulásuk pánikszerű menekülésbe váltott, úgy futottak a biztonságot nyújtó épületek felé.

A lövészek visszafoglalták a sziklahalmot, miközben a portugál katonák levadászták és megölték a voirzgeuröket a templom belsejében. Az írek és a skótok vad, véres ellentámadást intéztek a sírkerten keresztül a császár

katonái ellen, és egy pillanatra úgy tűnt, hogy ha ilyen szívósan sikerül tartani a hegygerincet, a stratégiai pont a szövetségeseik kezén marad, a csatát pedig megnyerhetik. Aztán a franciák ismét támadtak.

Loup dandártábornok megértette, hogy Masséna nem adna neki esélyt arra, hogy nevet szerezzen a csatában, de ez nem jelentette azt, hogy elfogadná a tábornagy ellenséges érzületeit. Loup tudta ugyan, mi az oka Masséna bizalmatlanságának, és nem volt különösebb ellenvetése, mert szilárdan hitte, hogy egy katona a saját sorsának kovácsa. Az előrejutás művészetét nem más, mint türelemmel kivárni a kedvező alkalom feltűnését, aztán a támadó kigyó gyorsaságával lecsapni rá; így most ez a dandár a főút megtisztításának alantas feladatára volt rendelve, és Fuentes de Onoro faluja mögött a dandártábornok egy lehetőséget keresett, bármilyet, ami az ő kitűnően képzett és keményen küzdő embereit egy képességeikhez sokkal inkább méltó feladattal látta volna el.

A síkon való átkelés nyugalmas volt. A harc a falu mögötti szoros tetején érte el forrponjtját, de úgy tűnt, a brit ágyúknak nem tűnt fel egy egyszerű kis dandár előrenyomulása. Páros sortűz vert végig a gyalogosain, és egy srappel széles ösvényt robbantott szürke dragonyosai között, de másrésről az ellenség nem háborgatta Loup egységének haladását. Az alakulat két gyalogos zászlóaljja az út mindkét oldalán egy-egy oszlopban masírozott, a dragonyosok két nagy négyszög alakzatban fedezték őket oldalról, míg maga Loup, barbár toporjánfarkas lobogója alatt a formáció közepén lovagolt. Juanita de Elis mellette léptetett. Ragaszkodott hozzá, hogy tanúja lehessen a csata egymás felé közelítő színtereinek, és Masséna tábornagy elbizakodott önhittségében úgy volt vele, hogy a nyertes csata meggyőzte Loup-t arról, hogy Juanita

számára végül is elég biztonságot nyújt a lovaglás a Dos Casas keleti partjának mentén. A brit tüzérség vérszegény lövései pedig alátámasztani látszottak Masséna magabiztosságát.

Loup a falusi kerteken kívül szállította le a lóról dragonyosait. A lovakat kikötötték a viharvert gyümölcsösben, ahol addig szándékoztak maradni, míg a dragonyosok megtisztítják a folyó keleti partján futó utat. Nem volt olyan számottevő akadály, amely lelassította volna az Almeida kiegészítő ellátmányát szállító, nehéz zsákokkal megpakolt szekereket, csupán egy leomlott fal, és néhány, a brit ágyútűz által hagyott kormos holttest; így a dragonyosok egyszer megtisztították az ösvényt, majd utasították őket, hogy keljenek át a gázlón, és kezdjenek bele a nagyobb munkába a falu területén belül. Loup a lovak mellett marasztalta Juanitát, míg ő felvonultatta két gyalogos zászlóalját a falu északi szegélye körül, így el tudták kezdeni a főút megtisztítását a domb tetejétől, hogy egyre lejjebb haladva összetalálkozzanak a folyótól felfelé tartó dragonyosokkal.

– Ne kíméljétek a sebesülteket! – mondta embereinek. – Nem egy átkozott mentőcsapat vagyunk. A mi feladatunk az utca megtisztítása, és nem a sérültek pátyolgatása, szóval most dobjátok csak félre a nyomorultakat, amíg ide nem érnek a doktorok. Csak pucoljátok meg szépen az utat, ez minden, mert minél előbb tiszta az út, annál hamarabb pakolhatjuk meg ágyúval a dombhátat, hogy elintézzük végre azokat az átkozottakat. Munkára!

Körbevezette embereit a falun át. Néhány portyázó szórványos gyér sortüze érte őket felülről, amely arra emlékeztette a szürkébe öltözött gyalogosokat, hogy ezt a csatát még nem nyerték meg, és Loup, buzgón sietve előre embereivel megfigyelte, hogy a küzdelem még mindig nagyon közel zajlik a sík széléhez, aztán a gerinc felől

érkező hatalmas örömujjongás azt hirdette, hogy ezt a harcot akár el is veszíthetik.

Mert ez a diadalkiáltás bizony azt a pillanatot jelezte, mikor a vörös kabátos gyalogosok falanxa belerohant a francia támadásba, és visszaverte azt a gerincen át. Most, ragyogó lobogóik alatt, az ellentámadást végrehajtó brit katonák levi-harzottak a lejtőn a falu irányába. Francia *voltigeur*ök hagyták el hanyatt-homlok a magas sziklákat, és rohantak le fejvesztve a lejtőn, hogy fedezéket keressenek maguknak a falu kőfalai mögött. Hirtelen pánik öntötte el az elöl haladó francia gránátosokat, akik meghátráltak a bosszúszomjas vörös kabátosok elől, de Loup a diadalmámoren kívül semmit sem érzett. Isten, úgy tűnik, más terv szerint dolgozik, mint André Masséna marsall. Az utca megtisztítása várhat. Loup tudta, hogy váratlanul elérkezett a nagy lehetőség.

Providence dandárját az ír ellentámadás balszárnyához helyezte. A vörös kabátosok ordítva özönlöttek le a hegyről, bajonettel döfve halálra és puskatussal csépelve az ellenséges katonákat, teljesen megfélemezve az odalent várakozó pihent gyalogosok két zászlóaljáról. Az írek mögött a szövetséges gyalogosok szétzilálódó tömege érkezett, és mind egymás hegyén-hátán vetették bele magukat ebbe az új csatába, hogy végre uralhassák Fuentes de Onoro vérben ázó utcáit.

– Szuronyt szegezze! – kiáltotta Loup, és elővonta saját egyenes pengéjű dragonyoskardját. Szóval Masséna elállna dandárjának útját a dicsőséghez? Loup megfordult, és látta, hogy egy sas keresztrúdjáról fennen lobog a pogány toportyánfarkas zászlója, és aztán, ahogy a brit ellentámadás csapatai elárasztották a falu utcáit, ezért támadást vezényelt.

Mint az örvény, mely halálhozó tölcsérének mélyére szippantja a folyó minden hulladékát, a falu ismétetlen a

közvetlen gyilkolás színterévé vált.

– Vive l'Empereur! – üvöltötte Loup, és belevetette magát a küzdelembe.

Sharpe meglazította a halott lövész zöld zubbonyát. A férfi egyike volt a sziklás halmon lévő mesterlövészeknek, de egy *voltigeur* agyonlőtte a francia támadás egyik magaslati pontjáról, és most Sharpe lehúzta a véres zekét a merev, béna karokról.

– Perkins! Ide hozzám! – kiáltotta, majd odahajította a kabátot a lövésznek.

– Mondja meg a nőjének, hogy hajtsa fel majd az ujjakat.

– Igen, uram.

– Persze akár maga is megcsinálhatja, Perkins – tette hozzá Harper.

– Nem bánok valami jól a tűmmel, őrmester úr.

– Miranda is pont ezt mondja! – felelte Harper, mire a lövészek közt kitört a röhögés.

Sharpe felballagott a falu feletti sziklákra. Sértetlenül visszahozta küldetésükből az embereit a könnyűhadtesthez, csak hogy lássa, Tarrant őrnagy máris új parancsokkal várja. A csata a falu, a temető és a templom feletti uralom megszerzéséért folytatott ádáz küzdelemmé vált, és az emberek nem használtak annyi lőszert, mint kardot, szuronyt és puskatust. Donaju kapitány engedélyt akart kérni, hogy csatlakozhasson a franciákra tüzelő katonákhoz a dombhátnál, de Tarrant annyira aggódott a támadók közelsége miatt, hogy elrendelte, a Real Compania Irlandesa maradjon közel a lőszereskocsikhoz, amelyek elé serényen lovakat és ökröket fogatott.

– Ha vissza kell vonulnunk, itt komoly felfordulás lesz – mondta Sharpe-nak. – Jobb, ha ez ember mindenre felkészül. A Real Compania Irlandesa keskeny vonalat alkotott a társzekerek és a küzdelem színtere között, de a 74-es felföldiek és Connaught lövészeinek támadása

enyhítették a Tarrantra nehezédő nyomást.

– Istenemre, Sharpe, ez kemény menet lesz – mondta Runciman ezredes, aki eddig a lőszereskocsik körül keringett, nyugtalansággal és aggodalommal eltelve, de most előjött, hogy egy futó pillantást vessen az alatt elterülő falura. Odaadta az egyik lövésznek lova kantárszárát, s idegesen kémlelte a lent folyó küzdelmet. Tényleg kemény menet volt. A falu utcáin, ahol még csupa füst és por volt minden az előző csatáktól, most újra lőporfüst gomolygott, a véres házfalak között pedig sikolyok visszhangzottak. A 74-esek és a 88-asok mélyen bent jártak a házak között, de előrenyomulásuk lelassult, ahogy a francia védekezés megerősödött. A francia ütegek a folyam túlpartjáról kartácstűzet zúdítottak a temetőre és a feljebb fekvő házakra, ezzel is tovább fokozva a füstöt és a zajt. Runcimant megborzongatta a szörnyű látvány, és két lépést hátrált, csak hogy egy halott voltigeurbe botoljon, akinek holtteste épp ott feküdt, ahová ahol a franciák rohama kifulladt. Runciman a szemöldökét ráncolva meredt a testre.

– Miért hívják őket bakugróknak? – kérdezte.

– Bakugróknak? – kérdezett vissza Sharpe, nem értván a kérdést.

– *Voltigeur*, Sharpe – magyarázta Runciman. – Ez franciául azt jelenti, bakugró.

– Mer’ úgy pattognak, mint a bolhák, uram, mikor rájuk lő az ember – véleményezte a dolgot Harper. – De emiatt itt már ne fájjon a feje, uram – igyekezett megnyugtatni a tisztet Harper, amikor látta az aggodalmat az arcán.

– Ez egy jó *voltigeur*, ez itten. Mert halott.

Wellington nem volt mesze Sharpe-tól és Runcimantól. A tábornok a lován ült a földnek azon a véres darabkáján, ahol az út keresztezte a hegyerincet a templom és a sziklák között, s mögötte semmi más nem volt, csak a

hadserg málháí és a múnícíós raktár. Északra és nyugatra az ő hadtesteí védték a fennsíkot a franciák fenyegetésétől, de itt, a központban, ahol az ellenség csaknem áttört, már semmi sem maradt. Nem voltak tartalékok, és ő nem karcsúsította volna meg az orom más védőinek vonalát, hogy kiskaput nyisson a franciák győzelme előtt. Ezt a csatát a felföldieknek és az íreknek kell megnyerniük, és mind ez idáig méltóak voltak a bizalmára, hiszen épületről épületre járva tisztították meg az ellenségtől Fuentes de Onorót.

Hirtelen szürke gyalogosok törtettek feléjük az oldalszárny felől.

Sharpe látta a farkasbundás lobogót a füstben. Egy pillanatra megdermedt. Úgy akart tenni, mintha nem is látta volna. Egy kifogást keresett, bármilyen mentséget, csak ne kelljen lemennie azon a szörnyű lejtőn a faluba, ami a halál kipárolgásától bűzlött, és ahol a levegő önmagában elég lett volna, hogy egy férfit okádásra készítessen. Egyszer már verekedett bent Fuentes de Onoróban, és egy alkalom több volt, mint elég, de tétovázása mindössze egy szívdobbásnyi ideig tartott. Tudta, hogy nincs mentsége. Az ellensége idejött Fuentes de Onoróba, hogy jogot formáljon a győzelemre, és Sharpe-nak meg kell őt állítania. Megfordult.

– Harper őrmester! Adja át üdvözetemet Donaju kapitánynak, és mondja meg neki, hogy fejlődjenek oszlopba! Gyerünk! Szaporán!

Sharpe végignézett emberein, az ő maroknyi jó emberén az egész rohadt, verekedő 95.-ből.

– Töltsék fel magukat, hölgyek. Ideje munkába menni.

– Mire készül maga, Sharpe? – érdeklődött Runciman.

– Nem akar odacsapni kicsit a hadbírósaí vizsgálobizottságunknak, tábornok? – kérdezett vissza Sharpe.

Runciman Sharpe-ra meredt, nem értette, minek kérdez ilyet.

– Dehogynem, kapitány, természetesen! – sikerült végül kinyögnie.

– Akkor menjen Wellington után, tábornok úr! – mondta Sharpe – Ha pedig odaért, kérje őlordsága engedélyét, hogy csatába vezethesse a Real Compania Irlandesát.

Runciman elfehéredett.

– Úgy érti...? – kezdte, de nem tudott a száján kiejteni ekkora szörnyűséget. Egy pillantást vetett a falura, ami már inkább mészárszéknek volt mondható. – Úgy érti...? – kezdte újra, aztán tátva maradt a szája arra gondolván, hogy lemenjenek abba füstölgő pokolba.

– Megkérem én, ha ön nem hajlandó rá! – felelte Sharpe. – Krisztus szerelmére, uram! Értse meg, hogy a harctéren szerzett dicsőséggel mindenre bocsánatot nyer! Ha jól harcol, hős lehet önből, és így feleséget szerezhet! Gyerünk, az isten szerelmére, csinálja már! – üvöltött Runciman képébe, mintha a tábornok egy nyavalyás zöldfülű kis újonc volna.

Runciman egészen elképedtnek tűnt.

– Velem tart, Sharpe? – kérdezte, aki éppen annyira félt megközelíteni Wellingtont, ahogy az ellenséget.

– Gyerünk! – csettintett Sharpe, és odavezette az összezavart Runcimant a komoran álldogáló vezérkari tisztek egy csoportjához, akik körülvették Wellingtont. Hogan is ott volt, gondterhelten figyelve, ahogy a falubéli támadás egy árhulláma újfent a szövetségesek ellen fordult. A franciák felfelé araszoltak, fokozatosan szorítva vissza a vörös kabátosokat, a portugálokat és a németeket ki a faluból, és egyedül most nem voltak várakozó muskétásorok a dombgerincen, akik cafatokká lőtték volna az úton felkapaszkodó, és a feltúrt temetőt elárasztó ellenséget.

Runciman hátramaradt, ahogy a két ember elérte a tiszteket, de Sharpe utat tört magának a lovak között és magával rángatta a vonakodó tábormokot.

– Kérdezze meg! – mondta.

Wellington meghallotta szavait, és szigorúan meredt rájuk. Runciman ezredes tétovázva megállt, lekapta a tisztí sapkáját, próbált megszólalni, de csak összefüggéstelen habogásra futotta az erejéből.

– Runciman tábormok engedélyt kíván kérni lordságodtól – kezdte Sharpe hűvösen.

– Igen, hogy az íreket csatába vigyem! – sikerült Runcimannak kiegészítenie a szófolyamot egy többé-kevésbé érthető mondattá. – Kérem, lordságod!

Néhány tisztet mosolygásra készítetett a gondolat, hogy a egy fuvarostiszt csapatokat vezessen, de Wellington megfordult nyergében, hogy lássa, amint a vörös kabátos Real Com-pania Irlandesa oszlopba fejlődik. Szánalmasan apró egységnek látszott, de ott volt, formációban, fegyverben, és szemmel láthatóan elszántan. Senki más nem volt. A tábormok Sharpera nézett, és kérdően felvonta szemöldökét. Sharpe bólintott.

– Csinálja, Runciman – szólt Wellington.

– Jöjjön, uram! – Sharpe megrántotta a kövér férfi kabátujját, hogy elhúzza a tábormoktól.

– Egy pillanatra! – a tábormok hangja jegesen csengett. – Sharpe kapitány!

Sharpe visszafordult.

– Uram?

– Az ok, Sharpe kapitány, hogy nem végezzük ki az ellenséges hadifoglyokat, bármilyen hitványán viselkedtek is, nem más, mint az, hogy az ellenség ugyanezt tenné a mi embereinkkel, mindegy, milyen kis mértékben ingerelték fel őket.

A tábormok egy fagyos téli folyó hidegségével nézett

Sharpe-ra.

– Remélem, elég világosan fejeztem ki magam, Sharpe kapitány.

– Igen, uram. Wellington aprót biccentett.

– Menjen.

Sharpe magával ragadta Runcimant. – Jöjjön, uram!

– Mit teszek, Sharpe? – kérdezte Runciman kétségbeesetten. – Az ég szerelmére, mi a francot csinálók? Én nem vagyok harcoló alakulat tagja!

– Maradjon hátul, uram és minden egyebet bizzon csak rám

– felelte Sharpe, majd elővonta hosszú kardját.

– Donaju kapitány!

– Sharpe kapitány? – Donaju egészen sápadt volt.

– Wellington tábornok kívánsága, a következő!

Sharpe elég hangosan kiabált ahhoz, hogy a Real Compania Irlandesa minden embere tisztán és világosan hallja őt.

– A spanyol uralkodó testőrsége vonuljon le a faluba, és öljön meg minden nyavalyás franciát, akit talál. Connaugh lövészei is odalent vannak, s bizony elkélne náluk egy morzsányi ír segítség. Készen állnak?

Donaju kivonta saját kardját.

– Esetleg önnek lesz része abban a dicsőségben, hogy levigyen minket, kapitány?

Sharpe a sorokhoz intette a puskásait. Itt nem voltak előőrsök, sem kifinomult távolsági lövészet, csak egy vértől csatáros dulakodás egy istentől elrugaszkodott faluban a spanyol határon, ahová Sharpe esküdt ellenségei jöttek, hogy a megadást győzelemre változtassák.

– Szuronyt szegezze! – kiáltott Sharpe. Egy vagy két pillanat erejéig megrohanta egy furcsa gondolat, hogy ez a helyzet pont olyan, mint mikor Lord Kiely akarta csatába vinni az embereit. Ólordsgága mondjuk egyszerűen csak egy öngyilkos rohamra akarta vezényelni őket, és ez a hely pont

olyan alkalmasnak látszott erre a gesztusra, mint bármelyik másik. Nincs kiképzés, ami egy ilyen csatára felkészítené az embereket. Zsigeri küzdelem volt, amilyen vagy az ember bensejében fészkel, vagy örökre távol marad.

– És előre! – üvöltötte Sharpe. – Futólépés!

Felvezette kicsiny csapatát a gerincen futó útra, ahol a talajt felszaggatta az ellenséges zárótűz, majd az orom vonalán túlra és le. Le a füstbe, vérbe és a mészárlásba.

Tizenegyedik fejezet

A lejtő felső részét szanaszét heverő testek borították. Némelyük mozdulatlan volt, másokban ott reszketett még az élet maradványa. Egy felföldi vért okádott, majd ráhanyatlott egy sírkőre, melyet olyannyira felszaggatott a rengeteg repesz és lövedék, hogy a régen eltemetett holttestek medence- és csuklócsontjai ott heverték a földön. Egy francia dobos fiú ült az út mellett, kezeivel fogva vissza kiomlott beleit. Dobverője még mindig az övébe tűzve. Szótlatlan meredt az elrohanó Sharpe-ra, majd sírva fakadt. Egy zöld zubbonyos halott hevert még ott, a legelső támadás mementójaként. Elgörbült francia bajonett állt ki a bordái közül a felpuffedt, elfeketült has fölött, amely nyüzsgött a legyektől. Repesz csattant a test közvetlen közelében, darabkái fütyülve húztak el Sharpe feje mellett. Az egyik gárdistát el is találta, aki felbukott, s magával rántott két másik embert. Harper odaüvöltötte nekik, hogy hagyják ott azt a férfit.

– Futás tovább! – kiáltotta nyersen. – Futás tovább! A tetvek csak vigyázzanak magukra! Gyerünk!

Félúton a falu felé az út élesen jobbra kanyarodott. Sharpe itt letért az útról, leugorva egy kis töltésen a bozótos egy föltjára. Láthatta Loup alakulatát, ott voltak nem messze előttük. A szürke gyalogság északról vetette be magát a

faluba, és most azzal fenyegetett, hogy két részre szakítja a 88-asokat. Loup támadása először visszafogta a brit ellentámadás lendületét, majd feltartotta azt, és Sharpe jobb felől láthatta a faluból visszavonuló vörös kabátosokat, amint fedezéket keresnek a temető falának maradványai mögött. Franciák egy nyüzsgő csapata tört felfelé a falu lejjebb lévő házaiból, hogy Loup dandárjának példáját követve elszánják magukat egy végső, bátor támadásra.

De Loup dandárjának megvolt a maga ellensége; kicsiny ellenség ugyan, de egyiküknek volt mit bizonyítania. Sharpe keresztülvezette a Real Compania Irlandesa seregét a cserjésen, át egy földdarabon, melyen fonnyadt bab kornyadozott, aztán átszökkent egy újabb alacsony töltésen, és szélesebben rohanni kezdett a legközelebbi sötét gyalogoszászlóalj szárnyának irányába.

– Öljétek meg őket! – üvöltötte Sharpe. – Öljétek meg mind egy szálig!

Ez egy vad és barbár, mindazonáltal teljesen helyénvaló csatakiáltás volt a számbeli kisebbségben lévő Real Compania Irlandesa számára, amelyet, hacsak nem esik neki a franciáknak mohó vadsággal, megtörtek és visszaszorítottak volna. Ez a csata tulajdonképpen a kegyetlen vadságon múlt.

– Öljétek meg a szarháziakat! – bömbölte Sharpe. Félt, és egyre növekvő félelme tette hangját érdekessé és elkeseredetté. Réműlet rántotta össze gyomrát, de hosszú időn át tanulta, hogy a franciákat pontosan ugyanez a rettegés tölti el, és engedni neki annyit jelentett, mint tárt karokkal fogadni a katasztrófát. A mostani harc megnyerésének kulcsa az volt, hogy gyorsan a másik csapat közelébe kerülhessenek, majd átvágva a nyílt terepen, ott puskáik a leghatásosabban folyamatosan tüzeljenek, és ezután katonái egyenesen az ellenség oldalába kerülhetnek, ahol a küzdelem már véres

közelharcba torkollik.

És így üvöltötte örült buzdítását, még úgy is, hogy közben azon tűnődött, kitart-e vajon bátorsága vagy megtörik, s ő fejvesztve keres inkább menedéket az egyik leomlott fal mögött. Ezzel egyidejűleg azonban már a francia csapaton volt a szeme. Kis sikátor tűnt fel, mindjárt Sharpe előtt, telezsúfolva ellenséges katonákkal, attól balra pedig egy alacsony fal zárt el egy kertet. Loup néhány embere átmászott a ledőlt fal omladékán át a kertbe, de legtöbbjük a sikátoron át nyomult előre, egy nagyobb összecsapás irányába, mely a falu központjában tombolt. Sharpe a sikátor felé indult. Franciák fordultak meg, és riadót kiáltottak. Puskatűz vont a fehér füstlepelbe a sikátor bejáratát, aztán Sharpe belevágódott a leghátulso szürke sorok közé, kardját mereven előrszegezte. Az összecsapás óriási megkönnyebbülést hozott, szörnyű adag energiát szabadítván fel, melyet ő gonoszul kiélezett kardjának pengéjébe árasztott. Mindkét oldalára bajonettes katonák érkeztek. Ordítottak és döftek; az emberekben ugyanúgy ott fészkelő rettegés már vandál őrjöngésbe kezdett átcsapni. Más gárdisták a kert megtisztítására indultak, míg Donaju kapitány másik sikátorban tört utat magának a lejtőn lefelé.

Hentesmunka volt, és ha Sharpe embereinek az első néhány pillanatban úgy is tűnt, könnyebb dolguk van, mint remélték, az csak azért történhetett, mert Loup sorainak csak a leghátsó részét rohanták le, egy olyan helyen, ahol az emberek a lehető legkisebb lelkesedéssel vetik bele magukat egy állatias küzdelembe, ilyen egyenes utcákon inkább menedéket keresnek. Minél tovább küzdöttek Sharpe emberei, annál közelebb kerültek Loup legjobb harcosaihoz, és annál keményebb küzdelemben kellett helytállniuk. Sharpe látott egy nagy bajuszú őrmestert, aki a sorokon át visszafelé igyekezett, s elhaladtában maga köré

gyűjtötte az embereket. Az őrmester üvöltött és az embereket ütlegelte, a gyávákat arra kényszerítve, hogy megforduljanak, és használják szuronyaikat az új támadók ellen, de aztán feje hátrabicsaklott és egy pillanatra vörös kis cseppek köde övezte, ahogy egy puskagolyó megölte. Hagman és Cooper talált egy alkalmasnak látszó háztetőt, ahonnan hathatós segítséget tudtak nyújtani, mint mesterlövészek.

Sharpe testeken gázolt át, melyek közt tönkrement muskéták heverték, s kardjával szúrta aztán. Nem volt elég hely oldalvágásokra, csak egy keskeny kis rés, ahol döfhetett és csavarhatta a pengét. Az egyetlen parancsnoki feladat, amit most elvártak tőle, az volt, hogy verekedni lássák, és a Real Compania Irlandesa szolgálatkészen kövesse őt. Mintha láncoktól szabadultak volna, démonokként küzdöttek, ahogy egyik sikátort a másik után tisztították meg. A franciák meghátráltak a kegyetlen támadás elől, s egy könnyebben védhető hely után néztek. Donaju, akinek arcát és egyenruháját vér fröcskölte be, ismét csatlakozott Sharpe-hoz egy kicsiny, háromszögletű téren, a sikátorok találkozásánál. Egy halott francia hevert a trágyadombon, egy másik az ajtót torlaszolta el. Hullák heverték ott kifordult belekkel, halomba hordva a házakban, még a falakat is hullák támasztották. A testek kupacai jelezték a csata haladását, az első nap előfutárait franciák borították, rajtuk felföldiek, majd francia gránátosok súlyos medveszőr sapkáikban, köztük még több vörös kabátos, s végül Loup szürkéinek friss rétege vitt új szint a látképbe. A holtak bűze vastag ködként ült a környéken. A holttestek alól néha kivillanó agyagos föld nyomait beterítette a vér. Az utcákat elárasztotta a halál, s az élők is csak újabb halált akartak osztani.

Hagman és Cooper egyik romos háztetőről a másikra ugrott.

– Kurafiak közelednek balról, uram! – kiáltott ki Cooper tüzelőállásából, egy szűk kis köz felé mutatva, mely alattomosan kanyargott lefelé a kis háromszegletű tértől. A franciák elég messzire vonultak vissza Sharpe-tól, hogy szusszanásnyi idejük legyen újratölteni, vagy éppen ruháikból tépett mocskos csíkokkal kötözzék be összeszabdalt kezüket és karjukat. Néhányan összekuporgatott rumadagjukból kortyoltak egyet. Páran teljesen lerészegedtek, de Sharpe nem bánta, hisz csak annál jobban harcoltak.

– Jönnek a rohadékok, uram! – riadóztatott Cooper.

– Szuronyokat! – kiáltotta Sharpe. – Gyerünk!

Az utolsó szót már aközben kiáltotta, hogy embereit az alig hat láb széles sikátor felé vezette, ahol annyi hely sem akadt, hogy az ember lendületet vehessen egy becsületes csapáshoz. Az első kanyar csupán tízlábnyira volt tőlük, és Sharpe az embereivel pont a francia rohammal egy időben ért oda. A kapitány érezte, hogy egy szurony végigszántja a zubbonyát, hallotta a szövet reccsenését, aztán kardjának vasmarkolatával egy bajszos arcába öklelt. Egy véres ajkakkal vicsorgó gránátossal küzdött, aki sárgán rothadó fogait villogtatta, miközben megpróbálta Sharpe-ot ágyékon rúgni. Sharpe pörölyként sújtott le a karddal, de a csapás elakadt a vastag medvebunda fekete, zsíros prémjében. Érezte az arcán a férfi bűzös leheletét. A férfi inkább veszni hagyta muskétáját, és megpróbálta Sharpe torkát szorongatni, de Sharpe megragadta baljában fogott kardjának felső élét, jobbával szorosan fogta a markolatot, és a pengét keményen a francia torkába dőfte. Olyan messze lökte vissza a férfi fejét, hogy láthatta a szeme fehérjét, s az még mindig nem eresztette el az ő nyakát, így Sharpe csak jobbra rántotta kardját, s e rántástól a szeme előtt vörösbe fordult minden, ahogy átvágta az ellenséges katona nyaki vénáját.

Átmászott a halott gránátos rángatózó testén. Runtól elborult agyú gárdisták vagdalkoztak bajonettjeikkel, csapkodtak puskatusaikkal, üvöltve rugdalták az ellenséget, akik tehetetlenek bizonyultak ekkora vadsággal szemben. Rourke gárdista eltörte muskétáját, ezért felkapott egy elszenesedett tetőgerendát, s most ezzel a szálfával rontott a franciákra, akár valamiféle valami faltörő kos. Az ellenség hátrálni kezdett. Loup dandárjának egy tisztje megpróbálta ugyan összegyűjteni őket, de Hagman leszedte őt az egyik háztetőről, s így az ellenség kelletlen visszavonulása fejvesztett menekülésbe csapott. Egy francia bevette magát egy házba, de elveszítette a hidegvérét, és tüzelni kezdett az ablakból az előrenyomuló gárdistákra. Erre írek egy viharzó csapata rontott be a házba, és megölt minden francia túlélőt, akit odabent találtak.

– Isten óvja Írországot! – Harper épp Sharpe mellett huppant le. – Jézus, ez volt aztán a kemény munka – mondta rekedten. – Krisztusom, uram, végignézett magán? Merő vér, azt kell hogy mondjam.

– Nem az enyém, Pat – felelte Sharpe, majd zubbonya ujjával kitörölte a vért a szeméből. Elérte annak az utcának a sarkát, amely a falu szívébe vezetett. Az utca közepén egy halott francia tiszt hevert, nyitott szájában csak úgy nyüzsögtek a legyek. Valaki már felvagdosta a zsebeit, ruhája varrásait és erszényeit, és félredobott egy durván megmunkált, elnagyolt sakk-készletet, melynek táblája csupán egy festett vászondarab volt, a jelentősebb bábukat fából faragták, a parasztokat pedig puszkagolyók jelezték. Sharpe érezte a hulla bűzét, miközben lekuporodott az utcasarkon, és megpróbálta megjósolni a csata kimenetelét a zaj és a füst kusza összevisszaságából. Úgy érezte, most az ellenség mögött van, és ha csak jobbról meg tudná támadni, már elszakítással fenyegetné Loup

szürke gyalogosait a medvebőrös gránátosoktól, akik most kibogozhatatlanul össze voltak keveredve. Ha az ellenség azt gondolja, bekerítik, minden bizonnyal meghátrál, és ez a meghátrálás a teljes francia kivonulást hozhatná magával. Győzelemre vezethetne.

Harper körbekémlelt a sarkon.

– Ezerszám nyüzsögnek a rohadékok! – mondta. Egy vadkanlándzsát cipelt, amit egy halott connaughti őrmester mellől vett fel. Lenyisszantott vagy négylábnyit a végéből, hogy alkalmasabb fegyverré tegye az ilyen szűkös helyen való ádáz öldökléshez. A kifosztott francia tisztre nézett az utcán.

– Nincs pénz abban a sakk-készletben – szólt gyászosan.

– Emlékszik arra az őrmesterre Busacónál, aki azokat az ezüst sakkfigurákat találta? – az ég felé emelte a vadkanlándzsát.

– Csak egy gazdag tiszt hullát, azt küldj nekem, Uram!

– Rajtam ugyan senki nem fog meggazdagodni – felelt Sharpe sötéten, aztán kikukucskált a sarkon, hogy láthassa az utcát barikádként eltorlaszoló halott gránátosokat, mely mögött francia gyalogosok tömege várakozott.

– Kinél van töltött fegyver? – kérdezte Sharpe a mellette guggoló katonáktól. – Menjetek előre – adta parancsba a fél tucat férfinak, akik felemelték a kezüket.

– Siessetek! Mi megkerüljük a sarkot – mondta nekik. – Vártok a parancsomra, letérdeltek, tüzet nyitok, aztán rohamoztok, mint a veszett fene. Pat, maga öt lépéssel távolabbról kövessen a többiekkel. – Sharpe igencsak egyes társaságnak osztogatta parancsait: voltak ott lövészek, connaughti felderítők, felföldiek, gárdisták és *caçadorok*.

– Készen vagytok, fiúk? – az ellenség vérétől maszatos arccal vigyorgott rájuk.

– Akkor gyerünk!

Az utolsó szót már úgy üvöltötte, hogy embereit a sarok körül vezette előre. A barikád mögötti franciákra Sharpe nyílegyenesen volt kénytelen tüzelni, azok meg a támadók szörnyű ordításától megrémülve túl hamar és túl magasra lőttek.

– Állj! Térdre! – Sharpe a térdelő emberek mögé állt.

– Felkészülni!

– Harper már kivezette a második egységet a sikátorból.

– Tűz! – kiáltott Sharpe, és a sortűz átsöpört a halott gránátosokon, ahogy emberei kitortek a füstből és átküzdötték magukat a még mindig meleg, véres holttestek tömegén. A franciák kétségbeesetten próbáltak újratölteni Sharpe előtt, de rögzített szuronyaik minduntalan akadályozták puskavesszőiket, így még mindig csak a töltéssel küszködtek, mikor Sharpe mindent elsöprő rohama teljes erővel beléjük csapódott, és ismét kezdetét vette az öldöklés. Sharpe kardforgató karja elfáradt, torka berekedt az ordibálástól, szemét kicsípte a lőporfüst, az izzadság és a vér, de pihenésre nem volt idő. Lesújtott kardjával, megcsavarta, kihúzta, majd ismét előreszúrta vele. Egy francia ráemelte muskétáját és meghúzta a ravaszt, de jutalma csak egy utórobbanás lett, ahogy a lőpor lángra kapott a serpenyőben, de a csőben lévő golyó kilövéséhez ez már nem volt elég. Sikoltott, ahogy Sharpe kardja a túlvilágra küldte. A kapitány már annyira kimerült a mézszárlásban, hogy hosszú kardját két kézre fogta, jobbjá a markolaton, balja a penge tövét markolta, így keményen meg tudta suhintani, hogy aztán az emberekbe nyomja. A testek préselése néha olyan erős volt, hogy időnként csak nehezen mozdulhatott, így belekarmolt a legközelebbi arcába, rúgta, harapta és fejelte, míg az átkozott francia arrébb nem ment, el nem zuhant vagy meg nem halt, és ő át tudott mászni egy újabb testen, hogy vértől csöpögő kardjával a kezében továbbhaladjon.

Harper utolérte. A vadkanlándzsza lábnyi hosszú, kiélezett acélhegyének volt egy kis keresztvasa a tövénél, megakadályozandó, hogy a penge túlon túl mélyre hatoljon az ellenséges lovak vagy katonák testébe, s Harper újra meg újra egészen a keresztvasig tolt a pengét ellenfeleibe, aztán rúgott és csavart rajta egyet, hogy kiszabadítsa a fegyvert, mielőtt újra előredőfné vele. Egyszer, mikor egy francia őrmester megpróbált összeszedni pár embert, Harper felemelt egy haldoklót megcsonkított lándzsája végén, és a hánykolódó testet, mint egy vérző és sikoltozó faltörő kost, az ellenség sorai közé vágta. Egpár véres képű connaughti felderítő csatlakozott Harperhez, és immár hármásban kántálni kezdtek egy ír csatakiáltást.

Egy csapat felföldi tört elő az utcából Sharpe jobb felén. Érezte, hogy a csata megfordul. Most lefelé támadtak, nem felfelé védekeztek, Loup dandárjának szürke gyalogosai pedig visszavonulóban voltak a maradék franciákkal együtt. Baljával eleresztette a kardja pengéjének alsó részét, és látta, hogy az teljesen szétvágta tenyerét. Muskéta lobbant fel egy ablakban balról, s egy gárdista hörögve összeroskadott. Donaju kapitány rohamot vezényelt a tetejét veszített ház ellen, amely visszhangzott a francia szökevények üvöltésétől, ahogy áthajszolták őket a kicsiny szobákon, majd vissza a disznóólba. Szörnyű diadalüvöltés hallatszott jobbról, ahogy a connaughtiak egy százada csapdába ejtett két francia századot egy zsákutcában. Az írek véres utat kezdtek vágni a sikátor vége felé, és nem volt tiszt, aki megálljt mert volna parancsolni mérsárlásuknak. Lent, Poco Velhától északra, a füves területen úgy tűnt, a csatában a kiképzés során elsajátított legpompásabb manőverek mentik meg a könnyűhadtestet, most pedig az bizonyosodott be, hogy a leghajmeresztőbb rémálomba illő primitív, vad küzdelem az, ami talán elhozza

a teljes hadsereg megmenekülését.

– Balról! – kiáltott figyelmeztetően Harper, Sharpe így megfordult, s látta, sűrű egyenruhás franciák törnek át egy sikátoron. A gárdistákat nem kellett már ellentámadásra vezényelni, beözönlöttek a közbe, s vad csatakiáltásokat rikoltva gyilkolni kezdték a franciákat. A Real Compania Irlandesat magával ragadta a győzedelmes és öldöklő küzdelem vérgőzös mámora. Az egyik embert mellkasán érte egy lövés, de fel se vette, csak ment tovább a puskáját lóbálva és bajonettjével döfködve. Donaju hosszú időre beszüntette a folyamatos irányítást, helyette inkább úgy harcolt, mint az emberei: vértől, füsttől, izzadságtól és a megterheléstől eltorzult arcból kivillantott szörnyű vigyorral a fején.

– Látta Runcimant? – kérdezte tőle Sharpe. – Nem.

– Túléli – felelte erre Sharpe. – Nem az a fajta, aki csatában hal meg.

– Na és mi? – kérdezte Donaju.

– Azt csak a jóisten tudja – mondta Sharpe, majd megpihent egy pillanatra egy falszegletben. Nagy kortyokban szedte a levegőt.

– Loup-t látta? – kérdezte most Harpert.

– Semmi jele a nyavalyásnak, uram, de az bizonyos, hogy ezt neki tartom fent – felelte Harper, azzal megpaskolta hátán lógó hétcsövű puskáját.

– Az a fattyú az enyém – mondta Sharpe.

Üdviválgás jelzett újabb előretörést valahol a faluban. A franciák mindenütt hátráltak, és Sharpe tudta, itt az ideje, hogy megakadályozzák, hogy az ellenség ellenálljon vagy újraegyesítse csapatait. Egy osztagot átvezetett a házon, átlépve két francia hullán és egy felföldi testén, hogy egy kis hátsó udvaron bukkanjanak ki. Kirúgta az udvar kapuját, és meglátta a franciákat, mindössze néhány lábnyira tőlük.

– Gyerünk! – üvöltötte, ahogy az utcára rohant és embereit

egy barikád maradványai felé vezényelte. Muskéták torkolattüzei lobbantak fel, valami nekicsapódott Sharpe szíjon lógó fegyvere tusájának, aztán kardjával a barikádra vágott, a gárdisták dobálták szét a kordékat, lócákat és lángoló szalmabálákat. Nem messze egy ház lángokban állt, füstje megköhögte Sharpe-ot, ahogy átküzdötte magát az utolsó akadályon is, és kivédte egy kicsi, de szívós francia őrmester öfelé irányzott szuronydöfését. Harper felnyársalta a fickót vadkanlándzsájával. A patak csak néhány lábnyira volt. Egy francia ágyú tüzelt, kartáccsal szórva be a főutat, és szétugrasztva vagy tucatnyi felföldit, aztán a francia tüzérekeltakarta a bosszúszomjas szövetséges ellentámadás elől rohanó francia gyalogosok áradata, amint a Dos Casas patakon át menekültek visszafelé.

Sharpe bömbölő hangot hallott jobb felől, s mikor odanézett, meglátta Loup-t magát, amint épp próbálja maga köré gyűjteni a franciákat. A dandártábornok a régi kőhid maradványain állt, ahonnan a menekülő franciákat káromolta, és megpróbálta kardjával visszafordítani őket. Harper felemelte hétcsövű fegyverét, de Sharpe lecsapta a csövet.

– A fattyú az enyém, Pat, megmondtam! – Néhány vörös kabátos a folyón hajszolta át a franciákat, ahogy Sharpe a híd felé rohant. – Loup, te rohadék! Loup! – üvöltött. – Loup!

A tábornok megfordult, és annyit látott, hogy egy vérrel borított lövész rohan felé. Leugrott a hídról, ahogy Sharpe a folyóba vetette magát, s a két férfi középúton találkozott, combig merülve a vértől vöröslő vízbe, amelyet a felhalmozott holttestek duzzasztottak fel. A kardok összezsaptak, Loup döfött, Sharpe háritott és megpördült, de a másik kivédte csapását. Megpróbálta térden rúgni Loup-t, de a víz mélysége akadályozta a mozgásban, így

kis híján maga esett el. Loup egyenes kardjának kaszáló vágása nyílt utat kapott felé, de Sharpe az utolsó pillanatban talpra ugrott, és eltérítette a csapást kardjának markolatával, majd a markolatkosárral egyenesen Loup szeme felé sújtott. A tábornok sietve hátralépett, megbotlott, de visszanyerte az egyensúlyát és gigászi csapásra lendítette kardját. A csata még mindig zajlott, de mind a britek, mind a franciák magukra hagyták a két kardforgatót. A franciák bebújtak a falak mögött és a folyó keleti partján fekvő kertekben lévő fedezékeikbe, ahol a mai első támadásuk kezdődött, míg a britek és a portugálok az utolsó ellenséges katonákat űzték ki a falu területéről. Mindeközben a folyóban a két harci lázban égő férfi furkósbotként lengette otromba kardjait.

Méltó ellenfelei voltak egymásnak. Loup jobb vívó volt, de alacsonyabb, mint Sharpe, így közelebb kellett mennie hozzá, ha meg akarta sebezni, ezen kívül sokkal inkább a gyalogshoz. A két férfi a vívás nemes művészetének groteszk paródiájaként lendítette kardját, döfött és háritott. Mozdulataikat lelassította a víz áramlása és tulajdon fáradtságuk, míg a kardvívás fortélyai kárba veszték a súlyos lovassági kardok hossza és ormótlansága miatt. A kardok hangja egy kovácsműhelyből kiszűrődő zajra emlékeztetett.

– Rohadék! – mondta Sharpe, és vágott. – Kurafi! – mondta, és egyenesen előredöfött.

Loup kivédte a szúrást.

– Ezt a két meggyilkolt emberemért! – szolt, és felrántotta kardját, esetlen háritásra kényszerítve Sharpe-ot. Loup sértést fröcsögve döfött kardjával Sharpe arca felé, oldalra tántorítva ezzel a lövést. Sharpe vizionozta a szúrást, és diadalittasan felüvöltött, ahogy pengéje beleszaladt Loup oldalába, de csupán a francia kardhüvelyét sikerült

keresztüldöfnie, amelybe azonnal be is szorult kardjának hegye, eközben pedig Loup nekihuzakodhatott gyilkos csapásának. Sharpe, amennyire tudott, előrelépett, csökkentve ezzel a köztük lévő távolságot, hogy megállítsa a dőfést, és fejével előreöklelt, amint közel került. A francia elkerülte a fejelést, majd felrántotta térdét. Sharpe kiosztott neki egy balhorgot, majd kiszabadította pengéjét, s Loup-ra sújtott a markolattal, épp, mikor a dandártábornok markolatkosarával fájdalmas ütést mért fejének bal oldalára.

A két férfi széttántorodott. Egymásra meredtek, de tovább már nem sértegették egymást, hiszen minden erejükre szükségük volt a küzdelemhez. Puskagolyók repkedtek a folyón át, de egyik sem zavarta meg a párbajozókat, felismervén, hogy itt most a becsületért folyik a harc, és ez csak rájuk tartozik. Egy csapat szürke egyenruhás figyelte őket a folyó keleti partjáról, míg a nyugati oldalról lövészek, gárdisták és felföldiek vegyes csoportja bátorította Sharpeot.

Sharpe vizet mert bal kezébe és a szájára lötykölte. Megnyalta ajkait.

– Ideje, hogy végezzek veled! – szólt rekedten, és előregázolt. Loup felemelte kardját, ahogy Sharpe meglendítette a sajátját, háritott, majd háritott újra. Sharpeot új, elkeseredett energia kezdte fűteni, s csapást csapás után szórt a franciára, melyek elsöpörték Loup védelmét, és olyan gyorsan záporoztak egymás után, hogy a franciának nem maradt ideje kiszakadni ebből, és saját kardját támadásra fordítani. Sharpe erejétől hátrált, s védelme minden vágással egyre gyengült, ahogy Sharpe fogát csikorgatva előretört. Egy utolsó ütés csendült Loup feltartott kardján, s a szürke uniformisba bújó francia térdre esett a vízben, Sharpe pedig győzedelmes üvöltéssel lendítette kardját a végső, szörnyű vágásra.

– Vigyázzon, uram! – kiáltott Harper kétségbeesetten. Sharpe balra pillantott, s egy szürke ló nyergében ülő szürke egyenruhás dragonyost látott, akinek fényes, fekete prémes forgódísz lógott sisakjáról egészen a derekáig. Rövid csövű karabélyt tartott, halálpontosan Sharpe-ra célozva. Sharpe hátrált egy lépést, visszafogta a gyilkos csapást, és látta, hogy az a fekete hajszerúség egyáltalában nem is forgó-dísz a sisakon.

– Juanita! – kiáltotta. A nő megmentette volna Loup-t, ahogy egyszer életben hagyta Lord Kielyt is; csakhogy amíg Kielyt azért kímélte meg, hogy megőrizhessen egy ürügyet, amiért a brit vonalak mögött maradhat, Loup-t viszont szerelemből tartaná életben.

– Juanita! – üvöltött Sharpe, annak a szürke hajnalnak az emlékre hivatkozva egy szürke farkas vackán a magas hegyek közt.

A nő mosolygott. És lőtt. Megfordult, hogy meneküljön, de Harper ott lapult az árnyékok közt hétcsövű fegyverével, és lövése vérfelhőt robbantva sodorta le Juanitát a lováról. Halálsikolya már azelőtt véget ért, hogy a teste becsapódott volna a földre.

Sharpe szintén zuhant. Óriási ütés érte a jobb vállát, s a fájdalom hirtelen máris tűzként gyulladt fel elerőtlenedett kezében. Megtántorodott, fél térdre esett, és Loup máris ott volt, kardja magasan a levegőben. Egy lángoló ház füstjét sodorta a szél a folyó fölé, ahogy Loup diadalittas ordítással sújtott le kardjával.

Sharpe bal kezével a francia jobb bokájához kapott, és rántott rajta egyet. Loup üvöltve felbukott. Sharpe vicsorogva lebukott a vízbe az elmerülő kard után, aztán saját kardpengéjét vértől mocskos baljába kapta, így a három láb hosszú pengét botként fogva keményen ellensége nyakára sújtott vele. Vállából vér csorgott a folyóba, ahogy a dandártábornokot a víz alá nyomta,

egészen a kavicsos meder aljáig, s ott tartotta a karddal. Szilárdan és egyenesen tartotta jobbját, bal kezében a kard vége, és fogait csikorgatta a karját átjáró fájdalomtól, ahogy teljes testsúlyával azon erőlködött, hogy a kisebb embert a háborgó folyó mélyén tartsa. Buborékok szálltak fel a vízből, és pattantak szét. Loup rugdalózott és hánykolta magát, de Sharpe ott tartotta őt a folyóban térdelve, hogy csak feje és véres válla volt a vízszint fölött, s kardját keményen a haldokló torkának szegezte, úgy fogva ezzel a franciát, ahogy az emberek fognak egy veszetten tomboló kutyát.

Karabélyok és muskéták lövedékei hasították a levegőt a folyó felett, ahogy Sharpe emberei tüzet nyitottak Loup gyalogosaira a keleti parton. A szürke gyalogosok előretörtek, hogy megmentsek tábornokukat, de Loup haldoklott, víztől és acéltől fulladozott, lassan elveszítve eszméletét a folyó mélyén. Egy golyó csattant a vízbe Sharpe közelében, de ő maradt, ahol volt, tudomást sem véve a fájdalomról, csak tartotta a kardot ellensége torkán. És lassan-lassan az utolsó buborék is szétpattant, és lassan-lassan a rángatózás is elcsitult Sharpe alatt, és lassan-lassan megértette, hogy megsebezte a szörnyet, és Loup, gyűlölt ellensége halott, és lassan-lassan Sharpe is megnyugodva fordult el a testtől, amely most felúszott a víz színére. Véresen és sebesülten arrébb támolygott, vissza a nyugati partra, ahol Harper utolérte, és visszasietett vele a golyó szaggatta fal menedékébe.

– Isten óvja Írországot! – mondta Harper, ahogy gyengéden kifeszegette a nedves kardot Sharpe kezéből. – Hát maga mi a fenét művelt, uram?

– Győztem, Pat, és rohadt jól csináltam – felelte a kapitány, majd a fájdalommal mit sem törődve elvigyorodott.

Katona volt, aki győzelmet aratott.

– Maradjon már nyugton, ember, az isten szerelmére! A

katonarvos hangja borgőzös volt, lehelete brandytől bűzlött. Fintorgott, ahogy a Sharpe vállába mélyedő szondát mozgatta. A doktor még egy kis csipeszt is tartott a kezében, amivel – vegytiszta agóniát okozva ezzel – állandóan a nyílt sebben matatott.

– Ez az átkozott golyó magával vitte az egyenruhája cafatjait is – morogta. – Mi a fenéért nem hord selyemgúnyát? Az nem esne darabokra.

– Nem telik nekem selyemre – felelte Sharpe. A templom vértől, gennytól, ürüléktől és vizelettől szaglott. Éjszaka volt, és a Fuentes de Onoro templomát két hadsereg sebesültjei töltötték meg. Füstölgő gyertyák fényében fekvő vártak a sorokra valamelyik orvosnál, akik éjhosszat tüsténkedtek a kampóikkal, fűrészeikkel és szikéikkel.

– Isten a tudója, megmarad-e – mondta a doktor, miközben újabb darabka véres gyapjúcafatot rántott ki a sebből, azután csipesze szárait foltos köpenyébe törölgette. Böffentett egy brandyszagút Sharpe felé, aztán ernyedten megrázta a fejét.

– A seb valószínűleg el fog fertőződni. Ez a szokásuk az efféléknek. Maga meg úgy fog bűzleni, mint egy leprás pöcegödre, a karja leesik, és úgy tíz napon belül megdöglik. De mindezek előtt még alaposan felmegy a láza, összevissza gagyog majd, mint valami elmebeteg, és izzadni fog, mint egy ló, de idehaza hős lesz magából. Persze hogy fáj, ember. Krisztus szerelmére, ne nyafogjon már, mint egy átkozott kölyök! Sosem állhattam a rohadék kis vinnyogó taknyosokat. És üljön nyugton a hátsóján, ember!

Sharpe nyugton maradt. A szonda okozta gyötrő kín olyan volt, mintha fehéren izzó hústüket szurkálnának és csavargatnának a vállízületében. Behunyta a szemét, és próbált nem odafigyelni arra a nyiszorgó hangra, amit az orvos csontokhoz dörzsölődő szondája okozott, miközben

a karabély lövedéke után kutakodott.

– Megvan a kis szemét. Tartson ki még egy kicsit! – mondta, majd keskeny végű fogót vett elő és kitágította vele a sebet.

– Szóval azt mondja, egy asszony tette ezt?

– Egy asszony, igen – felelte amaz továbbra is csukott szemmel. Egy fogoly Loup dandárjából megerősítette, hogy Juanita tényleg a dragonyosokkal tartott. Senki sem gondolta volna közülük, hogy a franciákat kiűzik a faluból és visszaverik őket a folyamon túlra, és senki sem beszélt Juanitának a veszélyről, bár úgyse hallgatott volna senkire. Kalandor volt, aki imádta a küzdelem szagát – és most halott.

Hogy Loup is meghalt, Valverde tábornoknak többé esélye sem maradt arra, hogy találjon egy szemtanút, aki alátámasztaná Sharpe vallomását, miszerint megölte a francia foglyokat, így leplezve a San Isidro-i fiaskót. Már csak egy tanú volt életben, Runciman, aki alkonyatkor érkezett a templomba, éppen akkor, amikor Sharpe a doktort várta.

– Kikérdeztek! – közölte vele izgatottan.

Runciman az egész csata alatt a faluban volt, és bár senki nem követelte meg, hogy mint hajdanán szállítmányozó tiszt vállaljon vezető feladatot a harcban, az tagadhatatlan volt, hogy Runciman ezredes a legveszélyesebb helyen volt, mégsem hátrált vagy riadt meg az összecsapástól.

– Ki kérdezett és mit, tábornok úr? – érdeklődött Sharpe.

– Wellington és az a nyamvadt spanyol generális – mondta Runciman, aki izgatottságában hadarni kezdett.

– Egyenesen nekem szegezték a kérdést. Bele az arcomba. Beismerte, hogy megölt két franciát? Ezt kérdezték.

Sharpe megrándult, ahogy egy férfi felüvöltött a sebész kése alatt. A levágott karok és lábak hátborzongató

kupacot alkottak a műtőasztalként szolgáló oltár mellett.

– Szóval ezt kérdezték – mondta. – Ön pedig soha nem hazudik.

– Már hogy tettem volna ilyesmit! – méltatlankodott Runciman. – Megmondtam nekik, hogy ez egy abszurd kérdés. Egy úriember sohasem tenne effélét, ön pedig tiszt, tehát úriember, és őlordsága iránt érzett legnagyobb tisztelem mellett sértőnek találom ezt a kérdést. – Runcimanben túlbuzgott a vidámság. – És Wellington támogatott engem! Megmondta Valverde-nek, hogy nem akar több brit tiszt ellen irányuló állítást hallani. És nem lesz hadbírósi tárgyalás sem, Sharpe! A mai magatartásunk, mondták nekem, szükségtelenné tesz minden, a San Isidro-i sajnálatos eseményekkel kapcsolatos kérdést. Ez is nagyon jó hír!

Sharpe elmosolyodott. Tudta, hogy abban a pillanatban felmentették, mihelyt Wellington – közvetlenül a Real Compania Irlandesa ellentámadásakor a faluban – megdorgálta őt a két francia fogoly lelövéséért, de Runciman izgatott hírei öröndetesen alátámasztották ezt a mentesítést.

– Gratulálok, tábornok úr – mondta. – És most mi legyen?

– Hazamegyünk, gondolom. Haza. Végre-valahára! – Runciman arcára mosolyt csalt a gondolat.

– Csinálhatnék valami hasznosat a hampshire-i milíciában esetleg. Javasoltam is Wellingtonnak, és ő volt olyan kedves, hogy egyetértsen. Azt mondta, hogy a milíciának szüksége van harcedzett férfiakra, éleslátású, tapasztalt vezetőkre, és jóindulatúan utalt rá, hogy én rendelkezem mindezen tulajdonságokkal. Wellington egy rendkívül szívélyes ember, Sharpe, ön nem vette még észre?

– Igazán szívélyes, uram, valóban – felelte Sharpe szárazon, figyelve, ahogy a felcsersegédek épp lefognak egy férfit, akinek remegett a lába, míg a sebészek a

combját vagdoszták.

– Szóval, nekem irány Anglia! – szólt Runciman derűsen. – Drága Anglia, az a sok finom étel és józan vallás! És ön, Sharpe kapitány? Mihez kezd a jövőben?

– Megyek békazabálókát ölni, tábornok. Másra úgyszemint vagyok jó. – Egy pillantást vetett a doktorra, s látta, hogy az már majdnem végzett az előző páciensével, így megerősítette magát lélekben, hogy felkészülten fogadja a fájdalom érkezését.

– És a Real Compania Irlandesa? Velük mi történik?

– Cádizba mennek, de már hősként! Az ütközetet megnyertük! Almeida még mindig bekerítve, és Masséna Ciudad Rodrigóig futott vissza. Szavamra mondom, Sharpe, mind hőské lettünk!

– Az édesanyja és az édesapja biztosan megmondták önnek, hogy egy szép napon hős lesz önből, tábornok.

Runciman megrázta a fejét.

– Nem, Sharpe, sosem mondtak ilyesmit. Belém helyezték minden reményüket, nem tagadom, ami nem is csoda, lévén, hogy csak egyetlen gyermekkel áldotta meg őket az ég, s én voltam az a szerencsés áldás, és nagyszerű, nagyszerű ajándékokat kaptam tőlük, de hősiességet, azt soha, azt gondolom.

– Nos, ön mégis az, uram – felelte a kapitány. – Ha pedig bárki kérdezi, elárulhatja, hogy én mondtam – jelentette ki Sharpe, majd kinyújtotta a jobb karját, és fájaldalmát legyűrve kezét rázott Runcimannel. Harper épp akkor tűnt fel a templom ajtajában, feltartott kezében egy üveggel, mutatván, hogy némi vigasz is vár rájuk, ha kiszedték belőle a golyót.

– Találkozunk majd odakint, uram – mondta Sharpe Runcimannek. – Feltéve persze, ha nem akarja végignézni, míg az orvos kipiszkálja ezt a lövedéket.

– Az ég szerelmére, dehogy! Drága szüleim sem gondolták

soha, hogy lenne gyomrom orvoslást tanulni, és attól tartok, igazuk volt – sápadt el Runciman. – Hagyom inkább, hadd szenvedjen nyugodtan egyedül – mondta, és zsebkendőjét szorítva a szája elé sietősen elhátrált, nehogy a kórház veszedelmes kipárolgásaitól rosszul legyen.

A doktor tehát kiszabadította a golyót a sebből, mielőtt egy koszos rongydarabot szorított volna a kapitány vállára, hogy útját állja a vérzésnek.

– Nem tört csontja – szólt kissé csalódottnak tűnő hangon.

– Van azonban itt pár kicsorbult borda, ami néhány napig még okozhat fájdalmat. Talán örökké is, ha megéri. Megtartja a golyót? – kérdezte Sharpe-tól.

– Nem, uram.

– Emlékbe se, a hölgyek számára? – kérdezte a doktor, majd egy üveg brandyt szedett elő vérfoltos köténye egyik zsebéből. Nagyot húzott belőle, majd véres köpenye csücskébe törölgette a csipesze szárait.

– Ismertem egy fickót a tűzérségnél, aki tucatnyi kilőtt töltényt hordott aranyba foglalva egy láncon – mesélte az orvos. – Azt állította, hogy az egyik a szívéhez egész közel fúródott belé. Volt rajta egy sebhely, tudja, amivel bizonygatta. És megmutatta a golyót minden nőnek, akit meg akart tömni, és elmondta az összes hülye ribancnak, hogy egy pontosan olyan nőről álmodott, mint ő, mikor azt hitte, haldoklik. Működött, mesélte. Ronda disznó egy csibész volt, de arra számított, így az asszonyok alig győzik kivárni, hogy letéphessék róla a bricseszt. – Újra odakínálta a lövedéket Sharpe-nak. – Biztosan nem akarja hát ezt az átkozott vacakot?

– Egészen biztosan.

A doktor félrehajította a golyót.

– Bekötözöm magát – mondta. – Óvja a kötést a nyirkosságtól, ha életben akar maradni, és ne engem okoljon, ha mégis feldobja a talpát.

Bizonytalanul elcsoszogott, egy felcseregédet keresve, hogy bekötözzék Sharpe vállát.

– Hogy rühellem ezeket a rohadt orvosokat! – szólt a kapitány, mikor csatlakozott Harperhez a templom előtt.

– Az öregapám is ezt mondta – válaszolta az ír, miközben odakínálta Sharpe-nak a zsákmányolt brandysüveget.

– Egész életében csak egyszer látott orvost, és egy hétre rá meghalt. Na nem mintha nem lett volna nyolcvanhat éves már akkor.

Sharpe elmosolyodott.

– Ugyanaz, akinek az ökre leesett a szikláról?

– Az, és végig bőgött estében lefelé. Mint mikor Grogan disznója beleesett a kútba. Egy hétig abba se bírtuk hagyni a röhögést, de azon az átkozott disznón egy karcolás se esett! Csak csuromvíz lett.

– El kell hogy mesélje ezt egyszer, Pat.

– Ezek szerint velünk marad?

– Nem indul vizsgálat – felelte Sharpe. – Runciman elmondta nekem.

– Nem kellett volna az első helyről kipécézniük valakit – szólt Harper gúnyosan, majd elvette a másik elől az üveget, és a szájához billentette.

Átsétáltak a táboron, tábortüzek füstjétől borítva, és a harcmezőn hagyott sebesültek jajgatásától kísérvé. A láрма elhalkult, ahogy Sharpe és Harper egyre távolodott a falutól. A tüzek körül ülő emberek messzi hazáik dalait énekelgették. Az énekszó elég érzelmes volt ahhoz, hogy Sharpe-ban kínzó honvágy ébredjen, bár tudta, az ő otthona nem Angliában van, hanem itt, a seregben, és el sem tudta volna képzelni, hogy elhagyja ezt az otthont. Katona volt: ment, amerre parancsolták, és megölte a király ellenségeit, ha megérkezett. Ez volt a dolga, a sereg volt az otthona, és ő mindkettőt szerette, noha tisztában volt vele, hogy az előléptetés minden egyes lépcsőfokáért, ami másnak oly

könnyed természetességgel megadatott, neki nyomorult senkiházi fattyúként erővel kell megküzdenie. És tudta, hogy sem születéséért, sem elmésségéért, sem vagyonáért nem jár jutalom, mindig csak annyira tartják jónak, amilyen a legutóbbi küzdelme volt, de a gondolat megmosolyogtatta. Mert az ő utolsó harca Franciaország legjobb katonája ellen zajlott, és bizony megfojtotta a korcsot, mint egy patkányt. Sharpe győzött, Loup meghalt, és ezzel végre véget ért Sharpe csatája.

TÖRTÉNELMI ÁTTEKINTÉS

A spanyol királyi gárda a napóleoni időkben négy csoportból állt: spanyol, amerikai, itáliai és flamand századokból, de sajnos a Real Compañia Irlandesa valójában nem létezett. Mindamellett volt három ír ezred spanyol szolgálatban (név szerint de Irlanda, de Hibernia és de Ultonia), mindegyiket ír számkivetettek és leszármazottaik alkották. A brit hadseregben szintén sok ír szolgált; néhány angol grófság ezredében a létszám egyharmadát írek tették ki az Ibériai-félszigeten vívott háborúk idején. Ha a franciák valóban képesek lettek volna befolyásolni ezeket az embereket, a hadsereg reménytelen helyzetbe került volna.

Máskülönben tényleg meglehetősen reménytelen helyzetet hozott az az 1811-es tavasz, nem is a lázadás, hanem pusztán a számok miatt. A brit kormány még nem ébredt rá, hogy Wellingtonban végre olyan tábornokot fedeztek fel, aki tudja, hogyan kell harcolni, s még így is fukarul bántak a neki küldött csapatokkal. A hiányt csak részben orvosolták a Wellington parancsnoksága alatt álló kiváló portugál zászlóaljok. Némely hadtestben, mint például a 7.-ben, több

portugál volt, mint brit katonája, és a háború minden számvetésében külön tiszteletet érdemel ezen szövetségeseeknek a harcban való jártassága. A spanyolokkal való kapcsolat soha nem volt egyszerű vagy eredményes, még azután sem, miután Alava tábornok lett Wellington összekötő tisztje. Alava közeli baráti viszonyba került Wellingtonnal ez idő alatt, és a Waterlooi csatában is részt vett. A spanyolok végül is kinevezték Wellington hadseregük *generalísimójává*, de vártak, míg a salamancai csata után 1812-ben a franciákat kiverték Madridból és Közép-Spanyolországból.

Ám 1811-ben a franciák még mindig túl közel voltak Portugáliához, amelyet az előző három évben már kétszer elfoglaltak. Ciudad Rodrigo és Badajoz megakadályozták Wellington előrenyomulását Spanyolországba, s míg ezek az ikererődítmények el nem estek (1812 elején), senki sem lehetett biztos abban, hogy a franciák nem fognak megkísérelni még egy inváziót Portugália ellen. Egy ilyen invázió sokkal kevésbé lett volna hihető a Fuentes de Onorónál zajlott csatánál, de nem is lett volna lehetetlen.

A Fuentes de Onoró-i sosem tartozott Wellington „kedvenc” csatái közé, melyeket szívesen idézett fel tábornoki pályafutása alatt. Talán az Assaye-nál, Indiában vívott volt az a ütközet, amelyikre a legbüszkébb lehetett és a Fuentes de Onoró-i az, amelyikre talán a legkevésbé. Ritkán előforduló hibáinak egyikét követte el azzal, mikor a 7. hadtestet olyan messzire engedte menetelni a sereg többi részétől, de a Craufurd parancsnoksága alatt álló könnyűhadtest briliáns fellépése megmentette őt azon a szombat reggelen.

Ez olyan megnyilvánulása volt a taktikai zsenialitásnak, mely mindenkit lenyűgözött, aki csak szemtanúja volt: a hadtest messze volt a segítségtől, és körbezárták, mégis biztonságban visszavonultak, és csupán maroknyi

veszteséget szenvedtek. A falubeli küzdelem már jóval rosszabb volt ennél. A több mint mézárszékbe illő csetepaté után halottak és haldoklók borították el az utcákat, és mikor végül – a franciák bátorsága és dicsőséges pillanatuk ellenére – sikerült elfoglalniuk a templomot és a dombhátat, a britek és szövetségeseik megtartották a gerincet, és megakadályozták, hogy Masséna elérje az Almeidába vezető utat. Masséna kiábrándultságában azt az élelmiszer-szállítmányt, amit Almeida helyőrsége számára vitt, felosztotta tulajdon éhes serege közt, majd visszavonult Ciudad Rodrigóba.

Így Wellington hiába hibázott, mégis győzedelmesen távozott, de Erskine elmebaja egyre akadályozta tevékenységében. Még egy nagy szégyent volt kénytelen elviselni: Almedia védőinek kivétel nélkül fogságba kellett volna esniük, de ehelyett megszöktek a gyatra ostromzár alól, és mentek, hogy tovább erősítsék a roppant francia sereget Spanyolországban.

Wellington később az egész hadjárat legszégyenteljesebb eseményének nevezte.

E seregek legtöbbje *guerrilleros*okkal harcolt, nem brit katonákkal, és a következő évben néhányukra még szörnyűbb ellenség várt: az orosz tél. A briteknek szintén nehézségeik támadtak a közeledéssel, olyan nehézségek, amelyeket Sharpe-nak és Harpernek kell majd megosztani, elviselni, és amelyeket szerencsére túlélnek.

TÉRKÉP

A fennsík

harctér
vázlatos térképe
1811.
május 3-5.

Vilar
Formoso
és Castello
Bom felé

FUENTES
de OÑORO

CIUDAD
RODRIGO
felé

Dos

Casas
Paiak

POCO
VELHA

A COA
GAZLÓI
felé

NAVE de

0

MERFOLD

HAYER

0

1

2

Tartalom

- ELSŐ KÖNYV
 - Első fejezet
 - Második fejezet
 - Harmadik fejezet
 - Negyedik fejezet
 - Ötödik fejezet
 - Hatodik fejezet
- MÁSODIK KÖNYV
 - Hetedik fejezet
 - Nyolcadik fejezet
 - Kilencedik fejezet
 - Tizedik fejezet
 - Tizenegyedik fejezet
- TÖRTÉNELMI ÁTTEKINTÉS
- TÉRKÉP